

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

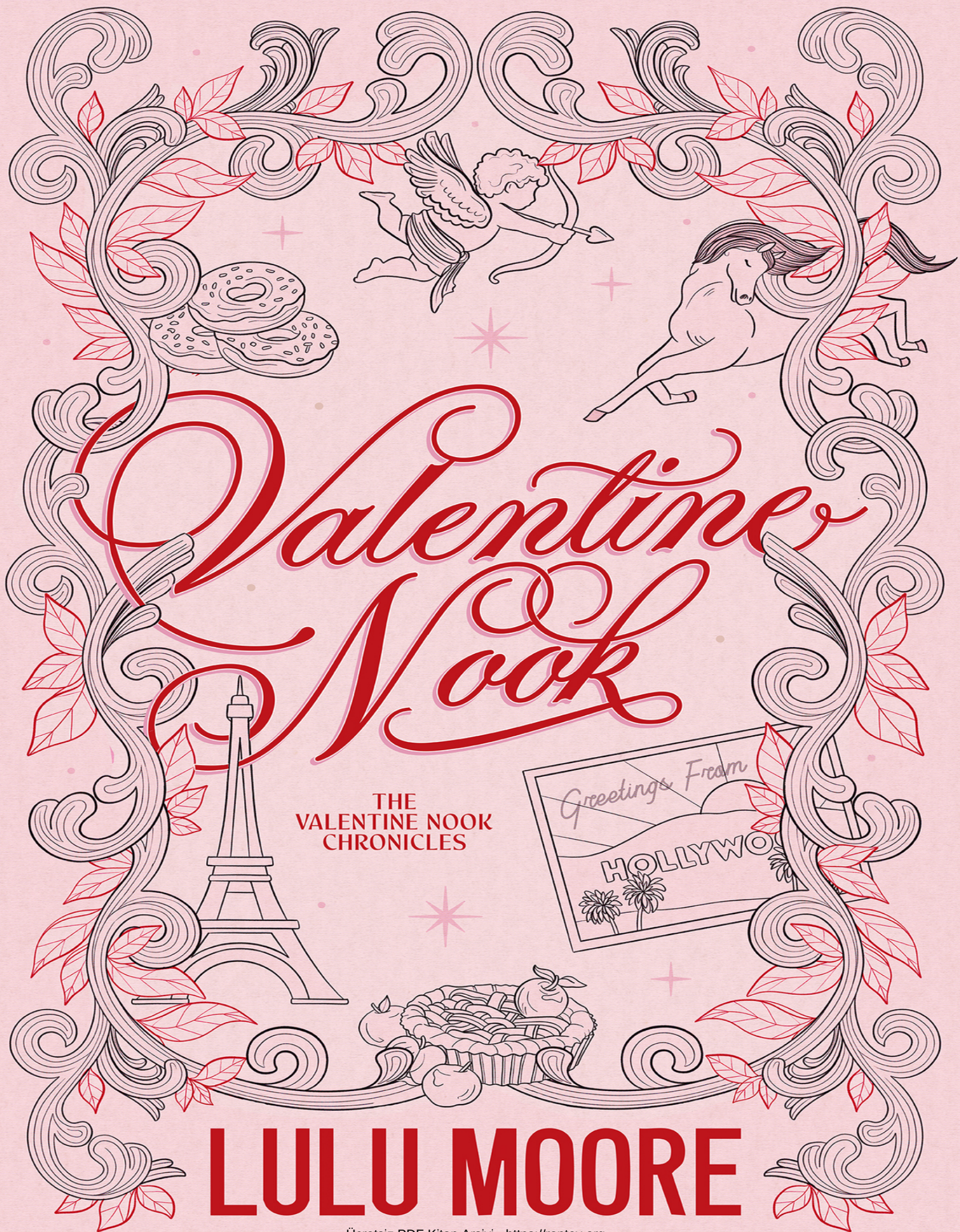
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
VALENTINE NOOK
CHRONICLES

LULU MOORE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Valentine Nook

LULU MOORE

Telif hakkı © 2025 Lulu Moore'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Kapak tasarımı Ink and Laurel tarafından yapılmıştır.

Harita tasarımı Ink and Laurel tarafından yapılmıştır.

El yazmalarını düzenleyerek düzenleme

Metin düzenlemesi Editing4Indies tarafından yapılmıştır.

Julia Griffis tarafından düzeltme yapıldı.

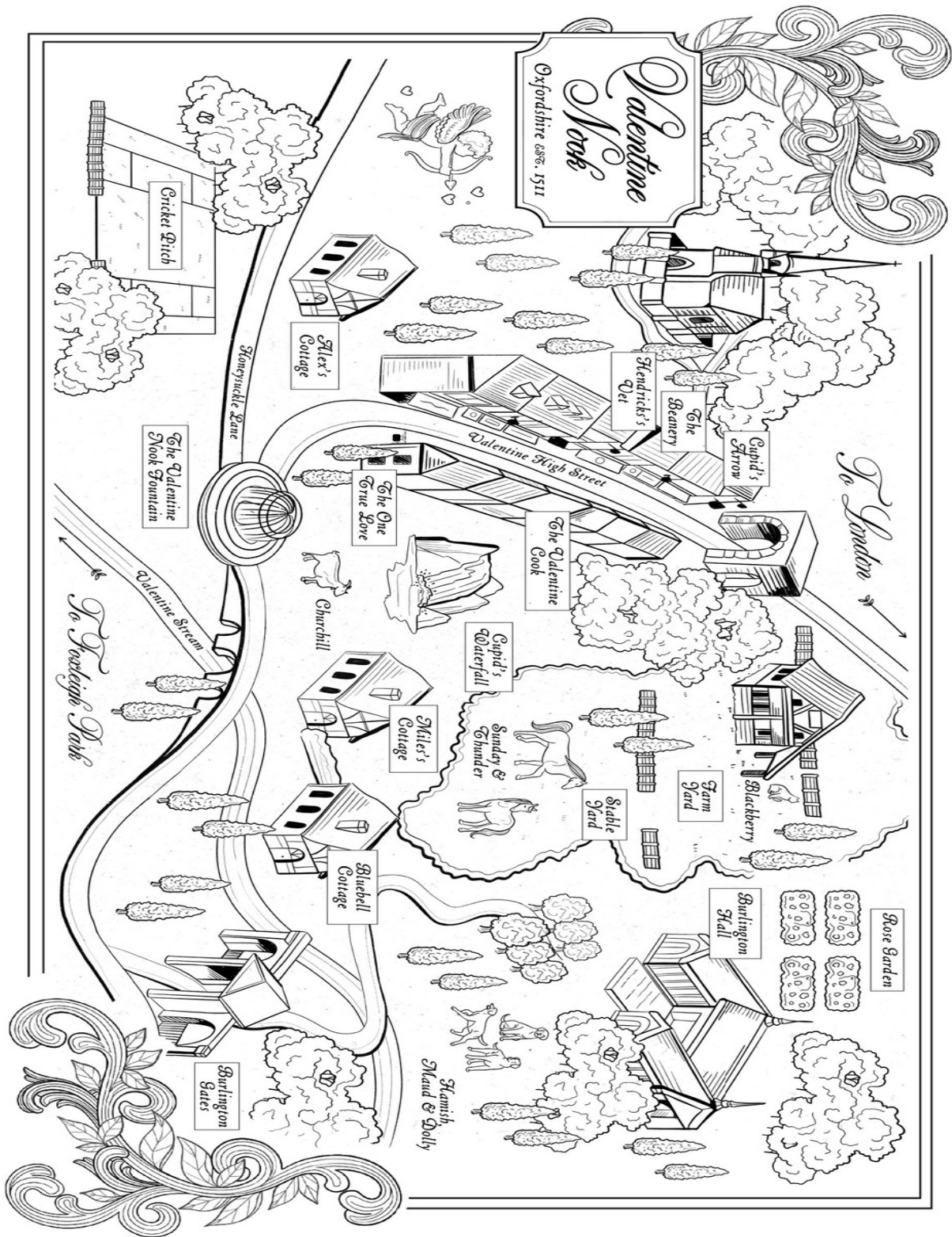
İç tasarım Cleo Moran/Devoted Pages tarafından yapılmıştır.

Bu kitapta yer alan tüm karakterler, olaylar, yerler, hadiseler ve markalar yazarın canlı hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölü kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

*İlerlemek için gerekli olduğuna inandıkları için çoğu zaman kendilerine
zarar verecek şekilde azimle çalışan tüm kız arkadaşlarıma.
Seni görüyorum, ben de senim.*

İÇİndeKİler

Önsöz

1. Tatil
2. Tatil
3. Lando
4. Tatil
5. Lando
6. Tatil
7. Lando
8. Tatil
9. Lando
10. Tatil
11. Lando
12. Tatil
13. Lando
14. Tatil
15. Lando
16. Tatil
17. Lando
18. Lando
19. Tatil
20. Lando
21. Tatil
22. Lando
23. Tatil
24. Lando
25. Tatil
26. Lando
27. Tatil
28. Lando

Epilog

Wylde Çiftliği hakkında daha fazla bilgi için okumaya devam edin.

Teşekkürler

Yazar Hakkında

Lulu Moore'un diğer eserleri

Önsöz

LANDO

İngiliz kırsalından daha güzel bir yer yok.

Yeşil tepeler, tarlalarda usulca otlayan atlar, uzaktan gelen bir derenin şırıltısı ve yuvalarındaki kuşların tanıdık cıvıltıları; Londra'da geçirilen birkaç güne mükemmel bir panzehir.

Eve her döndüğümde, sadece kırsal havayı derin bir nefesle içime çekip atım Thunder'ı eyerlemem, omuzlarımdaki gerginliğin tamamen kaybolması için yeterli oluyor.

Bugün değil.

Her şey bir saat önce, ortasına "amor principum" (ilke aşkı) kelimeleri oyulmuş eski taş kemerin altından geçerken başladı. Bu kemer, Oxfordshire'ın en eski köylerinden biri olan, kırsalın kalbindeki Valentine Nook köyünün girişini işaret ediyor ve beş yüz yıldır aileme ait.

Sıklıkla İngiltere'nin en güzel ve romantik yeri olarak tanımlanan Valentine Nook'un, gerçek aşkınızla tanışacağınız yer olduğuna inanılıyor. Efsaneye göre, burası Cupid'in doğduğu yerdir - bu yüzden adı da buradan geliyor. Cupid'in ebeveynleri olan Venüs ve Mars tanrıları, köyün dışındaki eski bir vadinin yakınlarında gizli bir buluşma için bir araya gelmiş ve dokuz mutlu ay sonra Cupid dünyaya gelmiştir.

Aşk kavramı artık asla eskisi gibi değil.

Tıpkı ailem gibi, Valentine Nook'ta yaşayan insanlar da nesillerdir burada yaşıyorlar.

Burada, eskiden dedesinin sahibi olduğu Leon & Sons adıyla bilinen yerel kasap Leon & Daughters var; dedesi evlenip dört kız çocuğu sahibi olduktan sonra, en büyük kızı adını değiştirmesini istemiş. Yanında ise San Francisco'nun doğusundaki en iyi ekşi mayalı ekmeğin yapıldığı fırın bulunuyor. İnsanlar cumartesi sabahları erkenden ekmek almak ve yolun karşısındaki dükkandan kahve içmek için kilometrelerce uzaktan geliyorlar.

Valentine High Street'in iki ucunda, The Cupid's Arrow ve The One True Love adlı iki pub, sürekli ama dostane bir rekabet içinde bulunuyor; bu rekabet genellikle saksılarında en büyük çiçeklere sahip olan (Cupid's Arrow), en iyi domuz etli böreği yapan (The One True Love) ve yıllık Valentine Nook kriket maçıını kimin kazanacağı (şu anda skor 34-29 The Cupid's Arrow lehine) üzerine kurulu.

Karşı tarafta ise veterinerler var; kardeşim Hendricks, yeni sezonun ineklerinin doğumuna yardım etmediği veya Bayan Winston'ın kaçan keçisini bulmadığı zamanlarda orada bulunur.

Burada, gözlüğünü kaybettiği için sürekli geç kalan papazı olan bir kilise, bir balıkçı, bir güzellik salonu ve her türlü ihtiyacınızı karşılayabileceğiniz, hatta farkında bile olmadığınız her şeyi bulabileceğiniz bir köy bakkalı olan Valentine Cook var.

Ana caddenin diğer ucunda, taş kemerin yanında, yıl boyunca ziyaretçilerin bozuk para atıp nihayet ruh eşleriyle karşılaşacaklarına dair dilek tuttukları çeşme bulunmaktadır.

Çeşmeden toplanan tüm para, köyün bakımını finanse etmek için kullanılıyor; gül çalılıkalarının ve çiçek tarhlarının düzenli tutulması, kriket sahasının iyi durumda olması ve çitlerin budanması sağlanıyor. Sokak lambaları, çitler ve binaların tamamı düzenli olarak yeni boyayla boyanıyor. Birkaç hafta sonra yapılacak yaz panayırı, Aralık ayındaki Noel panayırı ve tüm yerel çocuklar için düzenlenen Cadılar Bayramı partisi de bu parayla finanse ediliyor.

Fonların büyük çoğunluğunun Sevgililer Günü'ne harcandığını duymak kimseyi şaşırtmayacaktır. Çünkü Valentine Nook'taki Sevgililer Günü... şey, eminim tahmin edebilirsiniz.

Bence bundan daha mükemmel bir köy bulamazsınız.

Burası dünyadaki en sevdiğim yer.

Ne yazık ki, Valentine Nook aynı zamanda kendini aşk hizmetlerinde uzmanlaşmış yüksek cadı ilan eden Agatha Chase'in de evi ve buradaki herkes gibi onun ailesinin de uzun süredir devam eden bir geçmişi var.

Agatha Chase'in Aşk Dükkanı'nın sahibi olan kadın, ruh eşinizi çağıracağına inandığı iksirler ve büyüler hazırlıyor. Fal bakıyor, dolunay partileri düzenliyor ve eğer dikkatli olmazsanız, sizi dükkanına sürükleyip kristallerle arındırmaya çalışabilir.

Köylülerin isyan çıkaracağını düşünmeseydim, onu yıllar önce tahliye ederdim. Ama sinir bozucu bir şekilde, Agatha yerel ekonomi için faydalı.

Aşk, harcama konusunda güçlü bir motivasyon kaynağıdır.

Çeşmeye bozuk para atanların çoğu Agatha'yı ziyaret ettikleri için buradalar. İşleri bittiğinde, barda içki içiyorlar veya Mary'nin Sandviç Dükkanı'ndan öğle yemeği alıyorlar ve köy dükkanından, üzerinde "Aşk Tanrısı'nın doğum yerine geldik" yazan bir mutfak havlusu veya bez çanta satın alıyorlar. Bazen, eğer şanslılarsa ve bir oda bulabilirlerse, Bay ve Bayan Kilpatrick'in enfes pansiyonunda kalıyorlar, ancak burası her zaman altı ay önceden, Şubat ayında gelmek isterseniz bir yıl önceden dolu oluyor.

Şunu söylemeyi unuttum, Valentine Nook evlilik teklifi için en iyi yer.

Ama çoğunlukla insanlar Agatha için geliyorlar.

Babam hayattayken, onun ortama biraz eğlence kattığını düşünürdü. Ben onun fikrine katılmıyorum. Hatta Agatha bir keresinde bana hayatımın geri kalanında yalnız kalmaya mahkum olduğumu söyledikten sonra, ondan her ne pahasına olursa olsun uzak durdum.

Huysuz, alaycı ve sonsuza dek bekar kalmaya mahkum bir adamın İngiltere'nin en romantik köyüne sahip olması ironik değil mi?

Eskiden bunların hepsinin saçmalık olduğunu düşünürdüm. Son zamanlarda ise haklı olup olmadığını merak etmeye başladım çünkü altı ay önce, düğünümden önceki gece, nişanımı ve en yakın arkadaşımı asla olmamaları gereken bir durumda... birbirleriyle birlikte buldum.

O zamandan beri Jeremy'nin çıplak kalçasının görüntüsünü ve Caroline'in inlemelerinin sesini beynimden silmeye çalışarak zaman geçirdim.

Bir gecede hem arkadaşını hem de nişanlısını kaybetmek zaten yeterince zordu, ancak İngiltere'nin "en gözde bekarı" yeniden bekar hayatına dönünce iki sorun daha ortaya çıktı.

Birincisi, Agatha Chase her fırsatta bana önceden yaptığı uyarıyı hatırlatıyor. Haklı olsa bile, bunu duymak istemiyorum. Bu yüzden, ağzını açtığı anda sözünü kesiyorum.

İkincisi, biraz daha sinir bozucu olan konu, annem; hayatının amacını beni İngiliz yüksek sosyetesindeki her kadınla tanıştırmak olarak belirlemiş

durumda.

Hepsini reddettim çünkü yakın zamanda tekrar flört etme niyetim yok.

Neyse, dediğim gibi... bu sabah köyden geçerken yaşadığım keyif ve iyi ruh halim tamamen mahvoldu.

Çeşmenin yanından geçerken, etrafında normalden daha fazla sayıda ziyaretçinin toplandığını fark etmemle başladı her şey. Saymayı sevmem ama normalde onların yoldan çekilmesini beklemek zorunda kalmam ve bunun nedenini düşünmekle o kadar meşguldüm ki, Caroline ile birlikte yaşadığım Bluebell Cottage'ın önünde park etmiş devasa nakliye kamyonlarını fark etmedim.

Onları bulduğum gecedan beri içeri adımımı atmadım.

Ani fren yaparak, yolun ortasındaki kutu yığınının çarpmamak için keskin bir dönüş yaptım ve arabayı durdurdum.

Kutuları buraya bırakmak pek uygun bir yer değil bence. Sonra fark ediyorum ki her yer kutu dolu. Üç dev kamyonundan gelen kutular yolun neredeyse tamamını kaplıyor.

En yakın kamyonetin açık ucundan içeri baktığımda, birkaç büyük saksı bitkisi, taşıma battaniyeleriyle örtülmüş mobilyalar, çerçeveli baskılar görüyorum... tadilat malzemesine benzeyen hiçbir şey yok - kabul edebileceğim tek açıklama bu olurdu. Ama zaten bunun öyle olmadığını biliyorum. İçgüdülerimdeki altıncı his gereksiz bir uyarı veriyor. Yazlık ev birkaç ay önce yeniden dekore edilmiş ve o zamandan beri boş.

Kasıtlı olarak boş.

Bluebell Cottage, "Şu Anda Uğraşmak İstemediğim Şeyler" başlığı altında bir kenara koyduğum bir şey; bu başlığı Aşk Hayatı'nın yanında da bulabilirsiniz.

"Dikkat et dostum!" diye bağırdı taşımacılardan biri, kararan ruh halimi dağıtarak.

Camı indirdim, dirseğimi kapı çerçevesine dayadım ve dışarıya doğru eğildim. "Burada neler oluyor, açıklayabilir misiniz?"

Büyük, baloncuklu naylonla sarılmış ve dizlerinin gerginliğinden anlaşıldığı üzere oldukça ağır bir eşya taşıyan başka bir çift nakliyecisi durup bana baktı. Çünkü belli ki mobilya taşıyorlardı. Mobilyaları evime taşıyorlardı.

"Ne yapıyoruz galiba?"

Bluebell'in ön kapısını işaret ederek, "Görünüşe göre o eve mobilya taşıyorsunuz," dedim.

"İşte gerçek bir Einstein burada, beyler." Taşımacı gülüyor ve yoluna devam ediyor.

Dikiz aynasından, geri vitese takıp kutuların yanından sıyrılıp gaza bastığımda ve evim olan Burlington Hall'a doğru yola koyulduğumda, diğerlerinin eğlenerek başlarını salladıklarını izliyorum.

Olan bitenin tamamını bilmiyorum olabilirim, ama annemin bir şekilde bu işin içinde olduğunu biliyorum.

Genellikle Burlington'a yaklaşırken arabayı yavaşlatmayı ve kapılardan geçerken acele etmemeyi severim. Yolun, yaz güneşinden biraz kurumuş tarlaların ve ahırların ve polo sahası olan Foxleigh Park'ın bulunduğu vadinin yukarısında otlayan atların yanından kıvrılarak geçişini çok seviyorum.

Eğer Thunder dışarıdaysa, yanıma doğru dörtlüye koşuyor, okşanmak ve yanımda olabilecek havuç veya Polo naneli şekerlerden istemek için kişniyor. Ben de beş dakika boyunca onun bu isteğini yerine getirmek için duruyorum.

İleride, ufukta Aberdeen Angus sürüsü beliriyor ve işte burada Burlington Hall'un kuleleri uzaktan görünmeye başlıyor, araba yolculuğuna devam ettikçe daha da büyüyorlar. Ancak köşeyi dönüp nöbetçi gibi gururla duran uzun meşe ağaçları dizisini geçtikten sonra tam olarak görüş alanınıza giriyor.

Açık renkli Cotswold taşından yapılmış, kare şeklinde üç tarafı kaplayan ve iki kat boyunca düzenli sıralar halinde kemerli pencerelere sahip devasa bir yapı. Çatı boyunca kademeli olarak yerleştirilmiş bacaları bölen asimetrik kuleler, yapıya hafiften Fransız bir görünüm kazandırıyor.

Muhteşem.

Ve onu ilk gördüğümde nefesim kesiliyor. Her seferinde. Yüzyıllardır aileme ev sahipliği yapan bu yer için gurur ve minnet duygusuyla doluyorum.

Şimdi ise, o kadar sinirliyim ki, bunu idrak edemiyorum. Güneşin bulutsuz, yalıçapkını mavisi gökyüzünde parladığı o mükemmel Haziran

gününün bile tadını çıkaramıyorum. Bunun yerine, ön kapının önünde ani bir frenle durup dışarı fırlıyorum ve cevaplar aramaya koyuluyorum.

“Anne?” Sesim giriş holünün sert yüzeylerinde ve antrenin iki yanındaki geniş sütunlarda yankılandı. “Anne, neredesin?”

Bekliyorum ama cevap yok. Duyduğum tek ses, köpeklerin havlamalarının giderek şiddetlenmesi, beni karşılamak için koridorda koşarken tırnaklarının taş zeminde çıkardığı ses. Annem beni görmezden gelmeyi tercih ediyor olabilir. Çocukken bize en çok sinir olduğu şey, birini aramak yerine orada durup bağırmanızdı. Bunun, yarım saat arama yapmaktan çok daha hızlı olduğunu, odadan odaya dolaşabileceklerini savunuyorduk.

Ama bugün beklemeye niyetim yok ve bir şekilde cevapları alacağım.

Görevimde yavaşlamamın tek nedeni, Labrador cinsi köpeklerimden üçünün—Hamish, Maud ve Dolly—bana yetişmesi oldu; çünkü hepsi de evin içinden geçip dışarı çıkmadan önce onlara merhaba dememi istediler.

“Anne!” diye tekrar deniyorum, yeni biçilmiş çimenlerin üzerinden ilk durağım olan havuza doğru yürürken, köpekler hemen kendilerini havuzun içine atıyorlar.

Ortada devasa şamandıralar -bir tek boynuzlu at, bir itfaiye aracı ve bir ejderha- yüzüyor. Dört yaşındaki yeğenim Max'in burada olduğu belli, ama ben sadece kız kardeşim Clementine'i lacivert-beyaz çizgili bir şezlongda uzanmış, burnu bir kitaba gömülmüş halde buluyorum.

Benden on bir yaş küçük olan kız, St. Andrew's'da final sınavlarını yeni bitirdi ve birkaç hafta önce eve döndüğünden beri havuzun kenarına yerleşti.

“Annem nerede?”

Clementine başını bana doğru eğdi ve yavaşça güneş gözlüklerini burnundan aşağı indirdi, ta ki rahmetli babamızdan miras aldığımız Burlington mavisî gözleriyle bana bakana kadar.

"Merhaba Lanny, ne zaman geldin buraya?"

“Otuz saniye önce. Annemin nerede olduğunu biliyor musun?”

Omuz silkerek, benim terslemelerimi ve beni sinirlendiren her neyse ona karşı ilgisizliğini görmezden geldi ve kitabına geri döndü.

"Bilmiyorum, mutfakta olabilir ya da sebze bahçelerine gitmekten bahsetmişti sanırım. Ya da gül bahçesi olabilir. Hatırlayamıyorum."

Kendi kendime homurdandım. Tipik. Arkamı dönüp gitmek üzereyken, gözlerimi kısarak tekrar geri döndüm.

Clementine, özellikle de olmaması gereken şeyler söz konusu olduğunda, burada olup biten her şeyden haberdardır. Köyde neler olup bittiğini bilen biri varsa, o da Clementine'dir.

“Bluebell Cottage'da neler olup bittiğini bilmiyorsunuz, değil mi? Yolu nakliye kamyonları kapatmış durumda.”

Clementine aniden doğrulup dizlerinin üzerine çöktü; bunu ilk uyarı olarak almalıydım. Bu sefer güneş gözlüklerini çıkardı ve birkaç dakika önce biraz kayıtsız ve ilgisiz olan yüz ifadesi heyecanla genişledi.

Benim zevkime göre fazla heyecanlı. Özellikle de nefes nefese kalıp ellerini çırpıtığı anlarda.

“Aman Tanrım. Bugün mü? Onları bugün mü gördünüz? O zaten burada. Aman Allahım!”

“Ne?” Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. “Sana nakliye araçları hakkında soru sormuştum.”

“Evet!” Çığlığı neredeyse kulak zarlarımı patlattı. “Onları gerçekten gördün mü? Kesinlikle Bluebell'in dışındaydılar, değil mi?”

“Ne gördün? Clementine, kulübenin önünde neden nakliye kamyonları var?”

“Annem eve yeni bir kiracı taşıdı. Kim olduğunu asla tahmin edemezsin —”

“Ne!”

“Yeni kiracı, tahmin et kim? Tahmin et bakalım, Lanny!” Ellerini yumruk yaparak havaya kaldırdı. “Aman Tanrım, hadi aşağı inip onunla tanışalım. Ona yeni evine taşınma hediyesi götürebiliriz.”

Yumruklarım sıkılıyor, kanım kaynıyor ve dişlerim o kadar sıkı sıkıyorum ki kırılmak üzere. Bu sefer annem çok ileri gitti ve Clementine'in yüz ifadesine bakılırsa, kız kardeşimi de işin içine çekmiş gibi görünüyor.

“O mu? O mu?” diye çıkıştım. “İnanılmaz!”

“Beni bekle!” diye bağırdı Clementine, benim nasıl hızla uzaklaştığımı tamamen yanlış anlayarak. “Sadece üzerimi değiştirmem gerekiyor. Git buzdolabından bir şişe şampanya al.”

Kesinlikle şampanya almayacağım.

Çimenlerin üzerinden geri dönüp geldiğim yoldan eve girdim. Koridorda hızla ilerlerken geçtiğim her odaya kısaca göz attım—çalışma odama, kütüphaneye, Max'in oyun odasına—ama annem hiçbir yerde görünmüyordu. Merdivenleri ikişer ikişer çıkmak üzereyken yanımda bir

hareket hissettim. İlgüdüsel olarak bunun ailemizin operasyon direktörü James Winters olduğunu anladım. Adam bir ninjadan daha sessizdi.

Geriye dönüp baktığımda, annemin dahil olduğu her şeyin onu da ilgilendirdiğini düşünürsek, ilk durağı o olmalıydı.

"Majesteleri, eğer izin verirsiniz—"

Yumruğum tırabzanı daha da sıktı. "Aman Tanrım, James, etrafta başka kimse yok. Beni neredeyse sen büyüttün. Resmîyetten vazgeçer misin?"

Yüksek sesle homurdanıyor. Öfkeyle kaynamamın nedenini çok iyi biliyor ve annemin yokluğunun kasıtlı olduğunu anlıyorum. James, aklın sesi olarak beni bekliyor çünkü babamız öldükten sonra bu rolü üstlenmişti. Biz beş çocuk, eski bir ordu tuğgeneralî olarak komuta ettiğı binlerce askere kıyasla hiçbir şeydik.

"Ben de 'Buna yapacak bir şey yok' diyecektim."

"Asla yapamam." Merdivenlerden hızla yukarı koştum, James de peşimden geldi.

"Lando, biliyorum kızgınsın ama onu kovamazsın. Kira sözleşmesi imzalandı ve yıl sonuna kadar burada kalacak."

O. Ona. James'in cümlesinin çenemi sıkkan tek kısmı bu.

"Ben bunu onaylamadım. Burası benim toprağı. Burası benim kulübem. Ben düküm. Sorumlu benim. Annem değil."

James içini çekti ama başka bir şey söylemedi. Benimle aynı fikirde olduğunu biliyorum, ama annemin ondan istediğı her şeyi yapacağını da biliyorum.

"Burada neler olup bittiğini gayet iyi biliyorum," diye karşılık veriyorum. "Ve bilmiyormuş gibi de davranma. En azından bu onun yönettiğı flört ajansında bana destek olacağını düşünmüştüm."

"Elbette, arkandayım Lando. Ama son altı aydır eskisi gibi değilsin. Başından beri..."

"Caroline'ı Jeremy ile birlikte yakaladığım günden beri mi?" diye çıkıştım.

"Evet."

"Peki, tam olarak nasıl biri olmamı istiyorsunuz?"

"Şey..." Yüzüme, daha doğrusu kalın ve hızlı uzamış sakalıma el sallıyor.

"Evet?"

"Birincisi, bir yetiye benziyorsun. En son ne zaman tıraş oldun?"

Kalın sakalı kaşıyorum. Düğün günüm olması gereken günden beri sakalımı hiç kesmedim ve birkaç gerekli düzeltme dışında, sakalıma hiç dokunmadım. Dahası, böyle olmasını seviyorum.

"Altı ay önce. Caroline sakallı halimden nefret ediyordu, bu yüzden böyle bırakmaya karar verdim."

James sessizliğini koruyor, sadece kaşını kaldırıyor.

"İkincisi nedir?"

"Çabuk sinirleniyorsun," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden. "Sana hiç benzemiyor Lando. Olanların berbat olduğunu biliyorum..."

"Sorun bu değil." Caroline hakkında başka bir konuşmaya girmek istemediğim için merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ediyorum.

Söylediklerime yanıt gelmeyince arkamı döndüm ve James'i hâlâ olduğu yerde buldum.

"Ne?"

"Peki sonra ne olacak?"

Yenilgiyi kabul etmiş bir şekilde derin bir iç çekerek oturdum ve serçe parmağımdaki altın mühür yüzüğünü çevirdim. "Burada yönetmem gereken bir işim var, milyarlarca sterlinlik devasa bir iş. İyi ve önemli işler yapıyoruz. Ama herkesin –ve herkes derken annemi kastediyorum– tek derdi bana bir eş bulmak. Kimin daha kötü olduğunu bilmiyorum, o mu yoksa o berbat aşk gurusu mu?"

James kıkırdadı ve yanıma, basamağa geldi. Islak Hamish merdivenlerden yukarı çıktı ve altımızdaki basamağa çöktü, her yeri sırlıslıkam oldu.

"Peki... Bluebell Cottage'ı kime kiraladığımı söyleyecek misin, yoksa tahmin mi etmem gerekiyor? Ve Clementine neden Noel sabahıymış gibi davranıyor?"

James uzanıp Hamish'in kulaklarını okşadı. "Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Temsilcileri halletti."

"Temsilciler mi? Bu ne anlama geliyor?"

"Sanırım menajerydi." Doğru kelimeyi bulmaya çalışırken ellerini sallıyor. "Belki de yöneticisi? Hangisi hangisi emin değilim. Emlak ekibinden Gerard, belgelerini getirdi ve düşes de onayladı."

"Bir ajan mı? Ne tür bir ajan?"

"Adını kontrol etmem gerek ama kendisi bir oyuncu. Sanırım oldukça tanınmış biri."

"Bir oyuncu mu?"

"Evet. Amerikalı."

"Amerikalı mı? Annem İngiltere'de kadın bulamadı mı?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, gerçi tüm bu durum saniye saniye daha da saçma geliyor. Hamish de yüksek sesle inleyerek onaylıyor.

James omuz silkerek, "Olabilir. Kız kardeşinin söylediğine göre Hollywood'luymuş. Bu yıl Oscar kazanmış." dedi.

Ona döndüm ve yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Ama genellikle şaka yaparken sol gözü çok hafifçe seğirirdi, bu sefer ise seğirmedi.

Ama öyle olmak zorunda.

"Şaka mı yapıyorsunuz? Bu bir şaka mı?"

"Hayır. Bu bir şaka değil."

"Annem Bluebell Cottage'a bir oyuncu yerleştirmiş diyorsun. Beni de bir oyuncuyla tanıştırmaya çalışıyor mu?"

"Bundan emin değilim—"

"İşte tam olarak burada olan bu. Bu kadar diplomatik olmayı bırak. Seni duyamıyor." Güldüm ve aniden, karanlık yağmur bulutlarının arasından güneşin doğması gibi, moralim yükseldi ve yüzümde bir gülümseme belirdi.

Annem bu sefer gerçekten de kendini aştı.

"Amerikalı bir Hollywood aktrisi mi?" Kahkaha, karnımın derinliklerinden boğazıma doğru yükseliyor, ardından bir kahkaha daha geliyor ve sonunda merdivenlerde geriye doğru yuvarlanacak kadar çok gülüyorum. "Aktris mi? Aman Tanrım. Gerçekten, James, bunu en başta söylemeliydin. Annem ne kadar aptalmış, diyorum."

"Lando..."

"Asla bir oyuncuyla çıkmam. Hadi, atlara binelim ve bira içmeye gidelim."

BÖLÜM 1

Tatil

Çok büyük bir hata yaptım.

"Ashley, ev samandan yapılmış. Saman. Sanki üç küçük domuzdan biriyim. Ve su sızdırıyor."

Telefonumu çeviriyorum ki asistanım tavandaki bir çatlaktan yavaşça sızan ve yatak odamın zeminine koyduğum tencereye düşen su damlalarını görebilsin. Tencerenin dibinde küçük bir yağmur suyu birikintisi oluşuyor ve her yeni damlayla etrafa sıçırıyor.

Damla damla, damla damla.

"Sadece çatısı mı samandan yapılmış?"

"Evet. Beni kuru tutması gereken bir çatı."

Bunun olacağını biliyordum. Çatılar samanla yapılmamalı. Tuğla veya kiremit olmalı, ya da Chrysler Binası gibi bir yapıda jant kapakları kullanılmalı, ama samanla değil.

"Pekala. Seni başka bir yerde bulmamı ister misin?" diye soruyor, bazen benim için gerçekten endişeleniyormuş gibi görünmeye çalışırken yaptığı o yüz ifadesini takınarak.

Bu bakış, aynı zamanda benim şımarık bir çocuk gibi davrandığım ve onun canını sıktığım için bir yargılama olarak da yanlış yorumlanabilir. Sanki ona cömert bir maaş ödemiyoymuşum gibi.

Yüksek bir iniltiyle yatağıma geri yığıldım ve inanılmaz derecede rahat yatağa nasıl gömüldüğümü görmezden gelmeye çalıştım. Kabul etmek istemesem de, belki de şimdiye kadar uyuduğum en iyi yatak bu.

Bu şirin İngiliz kır evinin, dışarıdan derme çatma ve tuhaf görünen, duvarlarını saran mor salkımları ve açık mavi ön kapısına giden gül sıralı yoluyla dikkat çeken, sızdıran saman çatısıyla ilgili birçok şaşırtıcı şeyden biri de bu.

Ciddi anlamda, Jane Austen havası tam yerinde.

Herkesin bildiği gibi, bir evin döküntü halini dış görünüşüne göre yargılayamayacağınızı, çünkü döküntülüğün ön kapıda bittiğini ben bilmeliyim.

Bu aldatıcı küçük yerin eşiğinden içeri girdiğinizde, muhteşem bir şekilde düzenlenmiş, son derece rahat ama aynı zamanda geniş ve inanılmaz derecede iyi bir şekilde bir araya getirilmiş bir ev bulacaksınız. Profesyonel seviyede cihazlarla donatılmış bir mutfak, Los Angeles'ta sahip olmak için can atacağım bir arka bahçeye bakan ana süit de dahil olmak üzere üç mükemmel yatak odası ve iç mimarımın bana altı haneli bir fatura göndermeden önce "kır evi şıklığı" olarak adlandıracağı mobilyalar...

Ama o kadar para harcadım, bir de şu lanet olası çatı akıyor.

Bu durum, önümüzdeki altı ay için kiraladığım bu yeri, mükemmel ve büyüleyici bir yer olmaktan çıkarıp, "Hemen Los Angeles'a, yağmur yağmayan yere geri dönmeliyim" noktasına getiriyor.

Sabahın tamamında yağmur yağıyor.

"Hayır," dedim sonunda, doğrulup yastıkları tekrar kabartırken. "Hayır. Bakım görevlisini arayacağım. Burada bir bakım görevlisi var, değil mi?"

Utanarak söylüyorum ki bilmiyorum.

Kendimi savunmak gerekirse, inanılmaz derecede yoğun geçen son on sekiz ayım oldu, ondan önceki son iki yıl da inanılmaz derecede yoğun, ondan önceki üç yıl da inanılmaz derecede yoğun. Anladınız sanırım. Kariyerime başladığımdan beri ilk defa çalışmıyorum. Sessiz ve özel bir ortamda çok ihtiyaç duyduğum bir mola bu.

Umarım rahatlatıcı olur.

Ashley en iyi yaptığı şeyi yaptı ve kaotik hayatımı düzenleyerek ondan kaçmamı sağladı.

Bana bir seçenek listesi verdi, ben de en güzelini seçtim, uçağa atladım ve şimdi buradayım, bir tencerenin yanında oturuyorum.

"Yapacağım."

"Oh, çok şükür." Rahat bir nefes aldım.

"Bence burası size uygun olacak, patron. Köy hakkında ihtiyacınız olan her şeyi yazdırdım ve seyahat cüzdanınızda. Henüz birkaç gündür

buradasınız. Bir hafta sonra hala beğenmezseniz, ikinci seçeneğinizin hala müsait olup olmadığına bakarım. Ya da size eve dönüş uçuşu rezervasyonu yaparım, hangisini tercih ederseniz.”

“Teşekkürler, Ash. Sensiz ne yapardım?” Telefonun içine bakıyorum, mırıldandığı cevabı duyamıyorum, işte o zaman arka planını ve Pasifik üzerinde yükselen güneşi fark ediyorum. “Neredesin, bu arada? Ve düşündüm de, neden bu kadar erken kalktın? Uyanınca ara demiştim ama güneş doğmadan önce olacağını beklemiyordum.”

“Sörf kampına giderken yoldaydım. Bu yaz sen şehir dışındayken öğrenmeye karar verdim.”

Göğsümde bir özlem sancısı belirliyor. Bu yaz sörf yapmayı da öğrenebilirdim ama belki başka bir şey öğrenirim; mesela çatı tamir etmeyi.

Ya da kek yapmak. Bunu her zaman öğrenmek istemişimdir.

"Saat kaç?"

"Saat beş."

Yine inliyorum. Bu yüzden bu kadar huysuzum. Jet lag. Hala Los Angeles saat dilimindeyim ve son zamanlarda o kadar çok seyahat ettim ki vücudum nereye gittiğimi, nereye geldiğimi anlayamıyor.

“Umarım su çok soğuk değildir.”

“Soğuğa ihtiyacım var. Bu hafta her gün hava 100 derecenin üzerindeydi.”

Yağmur damlalarıyla kaplı pencereden dışarı bakıyorum.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu berbat günde bile yatak odamdan görünen manzaralar nefes kesici.

Gözümün görebildiği kadar uzanan, uzun ve sık çitlerle bölünmüş tarlalar. Kahverengi lekeler, uzun zamandır yağmur yağmadığını gösteriyor. Uzakta otlayan atları seçebiliyorum ve kapıyı araladığımda duyabildiğim tek şey kuş sesleri ve ara sıra bir ineğin böğürmesi.

Hava yüz derece değil ama ılık ve taze, yağmur kokusu da var; bu, gökyüzünü sisin kapladığı Los Angeles için asla söylenemeyecek bir şey. İngiliz kırsalının ferahlatıcı etkisi beni yeterince canlandırdı ve günümün geri kalanının kontrolünü ele alıyorum—bugün cesaretimi toplayıp dışarı çıkacağım gün.

"Sen git suyun tadını çıkar. Ben de bakımcı gelene kadar kendi işlerimi halledeceğim."

“Tamam patron. Şimdi onu arayacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana mesaj atın.”

"Teşekkürler," diye ekledim görüşmeyi sonlandırmadan önce.

Telefonumu yatağın üzerine fırlatıp etrafa bakındım ve ne yapacağıma karar verirken parmaklarımı yanağıma vurdum.

Asıl yapmak istediğim şey ikiz kardeşim Tanner ile konuşmak. Tüm dünyadaki en sevdiğim insan ve seyahatleyken en çok özlediğim kişi o. Bana mantıklı şeyler anlatmada en iyisi o.

Ama New York'ta henüz çok erken ve o da yeni baba oldu, bu yüzden uyumuyorsa muhtemelen benim sevimli yeğenimi tekrar uyutmaya çalışıyordur.

Sessizce banyoya doğru yürüdüm ve lavabonun üzerindeki geniş aynada kendime baktım. Göz altımdaki koyu halkalar geldiğim zamankinden biraz daha az belirgindi ama yine de beni yatağa geri dönmeye teşvik edecek kadar morumsuydular.

Sanırım eşyalarımı yerleştirmeliyim.

Burada geçirdiğim birkaç günün çoğunu uyuyarak geçirdim ve şu ana kadar yaptığım yerleştirmeler pek de iç açıcı değil.

Dört bavulundan ikisi yatak odasının zemininde açık duruyor ve sadece pijamalarla veya eşofmanlarla dolaştığımı düşünürsek, getirdiğim her şey hâlâ düzgünce katlanmış halde, neredeyse hiç bozulmamış durumda. Dolaplar doldurulmayı bekliyor.

Ashley'nin evden gönderdiği birkaç kutuyu da açmam gerekiyor; biblolar, baskılar, en sevdiğim rahat battaniyem... Bunları seyahat ederken yanımda götürmeyi seviyorum, böylece her şey daha tanıdık geliyor. Bu yöntemi birkaç yıl önce Vancouver'da üç ay boyunca çekim yaparken öğrenmiştim. Vancouver, Los Angeles'tan sadece birkaç saatlik uçuş mesafesinde olsa da, kendi eşyalarımın olması orayı biraz daha yakın hissettiriyordu, bu yüzden artık nereye gidersem gideyim bunu yapıyorum.

Saçlarımı geriye doğru toplayıp, neredeyse sürekli bileğimde olan tokayla sabitledim ve Ashley aramadan önce hazırladığım kahveyi aldım. Kolları sıvayıp işlerimi yoluna koyma zamanı geldi.

İlk bavulu açmaya hazırlanırken yüksek bir sesle kapı çalındı ve bir an için evde olmadığımı unuttum. Bu kır evinde interkom yok, sadece eski usul bir kapı tokmağı var.

Daracık, çok dik ve düzensiz merdivenlerden inerken her adımda Ashley'i övüyorum, bir yandan da iki kez düşüp bacağımı incittiğim için yeni morluklar oluşmamasına dikkat ediyorum.

Ama kapıyı açtığımda, orada bir bakım görevlisi durmuyor. Bildiğim kadarıyla, İngiliz kırsalında bakım görevlileri böyle görünmüyor.

Benim yaşlarımda, belki biraz daha genç, uzun boylu bir kadın, çamurlu koyu yeşil yağmur çizimleri, kot şortu, lacivert kazağı ve yüz yıllık gibi görünen mumlu yağmurluğuyla orada duruyor. Koyu sarı saçları omuzlarından aşağıya kalın dalgalar halinde dökülüyor ve o kadar doğal görünüyor ki, saçlarını nerede yaptırdığını ve nasıl bu kadar güzel tuttuğunu sormak istiyorum.

İnanılmaz derecede güzel, geniş bir gülümsemesi var ve mavi gözleri heyecandan o kadar kocaman açılmış ki, bu beni hemen biraz endişelendiriyor.

Amerika'dayken, tanımadığım insanlara asla kapıyı açmam.

Los Angeles'taki mülkümde Ashley'nin her zaman cevap verdiği kapılar var. Son projem için film çekerken yaşadığım New York'ta ise bir zil ve gizli bir giriş vardı, bu yüzden kimse önce görülmeden içeri giremiyordu. Bu şirin İngiliz kır evinin oldukça büyük bir çiti ve yüksek bir kapısı olmasına rağmen, bunların hiçbirisi insanların yoldan yukarı çıkmasını engellemiyor. Bu kız kesinlikle bir bakımcı değil.

Ama yüz ifadesi, beklediğinden farklı göründüğümü, daha kısa, daha uzun, daha şişman veya daha az güzel olduğumu söylemiyor.

Bu da oluyor.

İnsanların bana onun gibi bakmasına alışkın değilim, çünkü alışkınım. Sadece kapımın önünde bakmasına alışkın değilim ve burada insanların beni bulmasının çok daha uzun süreceğini tahmin etmiştim.

"Merhaba?" diye soruyorum, gergin ya da mesafeli görünmemeye çalışarak, ama o fark etmiyor gibi görünüyor.

"Merhaba," diye uzatarak yağmurluğunun kapüşonunu aşağı çekti. "Aman Tanrım. Merhaba-ı-m." Bir elinden diğerine kocaman bir demet soluk pembe gül geçirdi ve kolunun altına bir şişe şampanya sıkıştırdı. Elinde tuttuğu yumurta sepeti, diğer elini uzattığında tehlikeli bir şekilde sallandı. Yumurtaların hepsi farklıydı; bazıları büyük ve kahverengi, bazıları küçük ve beyaz, birkaçı da ön kapının soluk mavi tonundaydı. "Ben Clementine Burlington... bana Clemmie deyin. Sizi Valentine Nook'a hoş geldiniz demeye geldim."

Omuzlarım biraz düştü. Gülümsemesi onu biraz çılgın gösterse de, Clementine'in yüzü içgüdüsel olarak seveceğim bir insan profiline sahip.

İki seçeneğim var.

Onu içeri davet edip yağmurdan koruyabilirim ya da kibarca izin isteyip eşyalarımı yerleştirmeye devam edebilirim. Ancak, yağmurun durması şartıyla altı aylığına burayı kiraladım ve arkadaş edinmem gerekeceği aklıma geliyor.

İki gün içinde, gerçek hayatta konuştuğum ilk kişi o oldu.

Bu yüzden elini tutuyorum ve tokalaşıyorum. "Teşekkür ederim, çok nazıksınız."

"Bunlar senin için. Burlington gül bahçesinden," diyor kendinden emin bir tonla, sanki bunun ne anlama geldiğini bilmem gerekiyormuş gibi, yumurtaları bana uzatırken. "Ve bunlar bu sabah yeni yumurtadan çıkmış." Yumurtaları uzatıyor.

Güller inanılmaz. Kocaman ipeksi yaprakları, ılık, yağmurlu havayla karışarak büyüleyici bir koku yayıyor. Bugün ilk defa dışarı çıktım çünkü daha önce pencereyi açmak sayılmaz ve nemli havaya rağmen muhteşem.

"Vay, bunlar harika. Çok düşüncelisiniz. Teşekkür ederim... şey... içeri gelmek ister misiniz?" diye soruyorum, onun gülümsemesini taklit etmeye çalışarak. "Bu arada, ben Holiday."

"Biliyorum. Büyük bir hayranınızım." Daha da geniş bir gülümsemeyle devam ediyor. "Son filminiz, New York hakkındaki film? İki kere izledim. Bayıldım. İkinci bölümü sabırsızlıkla bekliyorum. Oscar konuşmanız mükemmeldi. BAFTA konuşmanız da öyle."

Elim kapı çerçevesinde donup kaldı. Kahretsin. Belki de yanılıyorum ve o buralı değil, yüzüm de içimdeki tüm düşünceleri ele veriyor.

"Merak etmeyin, sapık değilim. Bu yazlığı ailemden kiralıyorsunuz."

"Ne?" diye sordum kaşlarımı çatarak, onu içeri alma teklifimi geri çekip çekmemem konusunda hâlâ kararsızdım.

"Bu kulübe... aileme ait... daha doğrusu kardeşime. Burada olduğunuzu kimsenin bildiğinden emin değilim ve eğer endişelendiğiniz buysa, hiçbir şey söylemeyeceğiz. Kendimi tanıtırken kim olduğumu anladığınızı varsaydım."

Başımı salladım. "Hayır, asistanım ve işletme müdürüm her şeyle ilgilendi. Birkaç aylığına uzaklaşmak istiyordum ve bana aralarından seçim yapabileceğim birkaç farklı yer sundular. Tavanı damlasa bile burası en şirin olanıydı," diye ekledim.

Clementine kaşlarını çatarak, "Çatı mı akıyor?" diye sordu.

"Evet, bakımcı olduğunu sanıyordum." Başımı salladım ve hâlâ kapı eşiğinde durduğumuzu, aramızda şampanya, yumurta ve çiçekler

tuttuğumuzu fark ettim. Clemmie muhtemelen güvende, bu yüzden “Özür dilerim, içeri gelin. Bir vazo bulabilirsem bunları suya koyacağım.” dedim.

“Muhtemelen kilerde bir tane vardır. Sana göstereyim,” diye yanıtlıyor, yağmur çizmelerini çıkarıp ön kapının yanına bırakıyor. “Nasıl yerleştin?”

“Güzel,” diye yanıtlıyorum alışkanlık gereği, küçük koridordan mutfağa doğru aceleyle onun peşinden giderken, “ama çoğunlukla uykuya daldım. Henüz dışarı çıkmadım. Bugün yapmayı planladığım bir şeydi.”

Her şeyi tezgâhın üzerine koyduktan sonra, tezgâha yaslanıp ön bahçe kadar güzel olan arka bahçeye bakıyorum.

Dün sabah kahvemi içtiğim ve sonra yatağa döndüğüm oturma alanının yanında, meyveleriyle dolu büyük elma ağaçları dikkat çekiyordu. Bugün ise yağmur, ağaçlardaki son çiçek kalıntılarını dökmüş ve yaprakları kenarlarda yetişen kır çiçeklerinin arasına dağıtmıştı.

Bunda öyle bir güzellik var ki, uzun zamandır hissetmediğim bir huzur duygusunu geri getiriyor.

Clemmie, elinde kocaman bir kavanozla mutfağın yanındaki küçük kilerden çıkarak, “Sizi gezdireyim ve tanıştırayım,” diye teklif etti. “İşte, bulabildiğim en iyisi bu, ama ihtiyacınız olursa diye daha uygun vazolar da getirmeceğim.”

“İyiym. Kavanozda bir sorun yok.” Hafifçe kıkırdadım. “Bu yerin havasına uyuyor aslında. Gerçekten çok şirin.”

“Annem bunu duyduğuna sevinecek. İç mimarla biraz abartmış,” diye yanıtlıyor, gülleri tek tek kavanoza yerleştirip suyla doldurduktan sonra tezgâhın üzerine koyuyor. “İşte.”

Bulutların arasından süzülen güneş ışığıyla güller, pembenin farklı tonlarına bürünüyor ve mutfağa anında ekstra bir aydınlık katıyor.

“Teşekkür ederim, muhteşemler. Nereden aldığınızı söylemişsiniz?” diye soruyorum çünkü evi bunlarla doldurmak için haftalık demetler almaya kesinlikle niyetliyim.

“Annemin gül bahçesi.”

Gözlerimi kırıyorum. Vay canına. Bu gerçekten muhteşem bir gül bahçesi olmalı. Annem Maine'deki aile evimizin bahçesiyle ilgileniyor ama bu kalitede bir şey yetiştirdiğine imkan yok, yetiştirmiş olsa bile vazoya koymak için kesme ihtimali çok daha düşük. Başka bir tedarikçi bulmam gerekecek.

Belki de burayı evim olarak adlandırmayı planladığım bu küçük yerde bir tane bulurum ve birdenbire keşfetmek için heyecanlanıyorum.

Clemmie pencereden yüzünü çevirdi. "Hadi gel, yağmur durdu. Sana Valentine Nook'u gezdireyim."

Sabah giydiğim eşofmanlara şöyle bir göz attım ve dişlerimi bile fırçalamadığımı fark ettim. "Üzerimi değiştirmek için on dakika verebilir misin?"

"Elbette, acele etmeyin," diye yanıtlıyor.

Merdivenlerden yukarı koşarak geri çıktım ve zaten giderek büyüyen morluk koleksiyonuma bir tane daha ekledim.

Dikkatli olmazsam kesinlikle bir şeyleri kıracağım.

BÖLÜM 2

Tatil

Evden çıkıp yola koyulurken Clemmie, "Daha önce İngiltere'de çok zaman geçirdiniz mi?" diye soruyor.

Ancak çok geçmeden bunun aslında bir yol olmadığını anlıyorum. Kaldırımı olmayan ve aynı anda sadece bir arabanın geçebileceği genişlikte bir patika.

Daha önce saman balyaları taşıyan bir traktörün ve ergen bir çocuğun yönlendirdiği iri, hareketli görünen iki atın yolundan çekilmek zorunda kaldık. Onlardan kaçmaya çalışırken neredeyse çalıkların içine düşüyordum.

Başımı sallıyorum. "Burada değil. Sadece Londra'ya gittim ve genellikle basın toplantıları veya ödül törenleri için kısa bir ziyaret oluyor. Bir haftadan uzun sürmüyor."

Clemmie'nin mavi gözleri kocaman açıldı. "Vay canına, gerçekten mi?"

"Evet."

"Ve siz altı ay boyunca burada mı kalacaksınız?"

Tekrar başımı sallıyorum, çünkü teknik olarak, çatının sızdırması durduğu sürece fikir bu.

"Planınız nedir?"

"Bir planım yok," diye dürüstçe cevap verdim. O kadar ileri gidemedim. Genellikle bir planım olur. Belki de bir şeyler uydurmalıyım. "Daha önce hiç izin almadım."

Clementine'in hiçbir şey yapmama ihtimalinden dolayı şok olmasını veya gerginliğimi fark etmesini bekliyorum, ama o bunun yerine, sanki

ömür boyu arkadaşmışız gibi kolunu benimkine doluyor. Bu, rahatlatıcı bir aşinalık yaratıyor.

“O halde doğru yere geldiniz. Burayı kesinlikle seveceksiniz.”

Gülümsemesi o kadar geniş ve coşkulu ki, daha önce hissettiğim çekingenlik kayboluyor. Yanından yürüdüğümüz büyük çitler, kulübemin arka bahçesindekiyle aynı çiçekli ağaçlarla çevrili bir çite dönüşüyor. Biraz ileride, üzerinden göremeyeceğim kadar yüksek, soluk yeşil bir kapı var, ama bu Clemmie'nin onu iterek açmasına engel olmuyor.

Belki de kırsal kesimde mahremiyet diye bir şey yoktur.

“Burası kardeşim Miles'ın evi.”

Genişçe açık kapıdan içeriye baktığımda, benimki kadar şirin ama ön kapısının yanında bir sürü yağmur çizmesi ve çamurlu spor ayakkabısı yığılmış bir kulübe görüyorum. Verandadaki bir kirişin üzerinde bir eyer ve bir yığın battaniye duruyor.

“Gördüğünüz gibi, pek düzenli biri değil. Sessiz biri de değil. Partileri bütün köyü uykusuz bırakıyor. Ama Miles olduğu için ve herkesi davet ettiği için paçayı kurtarıyor. Ben olsam davet etmezdim, gerçi muhtemelen onur konuğu siz olacaksınız.”

“Çok yorucu görünüyor.” diye kıkırdadım. “Daha genç mi, daha yaşlı mı?”

“Ben en küçüğüm ve dört ağabeyim var.”

“Dört mü?” diye hayretle sordum. “Üç kardeşim var. Bir ağabeyim, bir kız kardeşim ve bir ikiz kardeşim. Her zaman bunun yeterli olduğunu düşünürüm. Dört erkek kardeşi hayal bile edemiyorum.”

“Kesinlikle dezavantajları var,” diye homurdanarak yağmurluğunu üzerinden attı ve kapıyı kapatırken yağmurluğu kapıya astı. “Onu sonra hallederim...”

Yağmurun durmasının üzerinden çok zaman geçmedi ama sıcaklık yerdeki su birikintilerini kurutmaya başladı bile ve kuşlar cıvılamaya başladı. Hava yeterince sıcak, umarım kot pantolon giydiğime pişman olmam çünkü kuru Kaliforniya sıcağına alışkın olsam da bu nem beni etkileyecek.

“Neyse, nerede kalmıştım? Ha evet, Miles ve kardeşim Hendricks ikiz kardeşler. Eskiden o kulübede yaşıyorlardı ama Hendricks baba oldu ve evleri pek çocuk dostu değildi. O ve dört yaşındaki Max şimdi tarlaların karşısındaki aile evimiz Burlington'da yaşıyorlar”—Clemmie genel bir yönü işaret ediyor ama ben hiçbir şey göremiyorum—“annem ve en büyük

abim Lando ile birlikte. Diğer kardeşim Alex ise köyün diğer tarafında yaşıyor.”

Clemmie'de tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey var. Gül bahçeleri, mükemmel tavukları ve traktör sürücüsünün ve atlı çocuğun ona neredeyse saygılı bir şekilde selam vermesi, onun yetiştirilme tarzının benimkinden farklı olduğunu düşündürüyor. Ve şimdi bana hâlâ neredeyse tüm ailesiyle birlikte evde yaşadığını söylüyor.

Annemin ve babamın evi küçük değil, ama biz dört çocuk ve altı torunla birlikte, aynı çatı altında en fazla tatillerde bir hafta kalabiliyorum.

Anne ve babamı ne kadar çok sevsem de, eve geri dönme düşüncesi beni çok rahatsız ediyor.

"Ev tıklım tıklım dolu gibi görünüyor."

"Öyle. Özellikle Lando'nun son zamanlardaki ruh halini göz önünde bulundurursak. Elimden geldiğince ondan uzak durmaya çalışıyorum."

"Neden keyifsiz?"

"Bir ayrılık yaşadı." diye homurdandı Clemmie.

Gözlerini devirmesi bana tam olarak ne düşündüğünü gösteriyor ve beni güldürüyor çünkü kardeşi de benimki kadar dramatikmiş gibi geliyor. Ve geçimimi oyunculuk yaparak sağladığımı düşünürsek, bu çok şey ifade ediyor.

Tam da bunu söyleyecektim ki, yolun bir virajını döndük. Birdenbire, şimdiye kadar gördüğüm en güzel ana caddenin sonunda bulunan büyük bir çeşmeden akan bir derenin altından geçen taş bir köprünün üzerinden yürüyordum.

Buraya vardığımda sandığımdan daha yorgun olmalıyım, çünkü bunu fark etmem imkansız.

Gerçekten büyüleyici ve o kadar tipik İngiliz tarzı ki gerçek gibi görünmüyor. Bir film seti olabilir, ama filmler bile bu kadar sevimli bir şey yaratamazdı.

Çok kalabalık olmasa da, sessiz de değil. Her yere insanlar bakıyorum ve alışkanlık gereği güneş gözlüklerimi başımdan çıkarıp gözlerimi kapatacak şekilde takıyorum.

Ana cadde, bir futbol sahası uzunluğunda ve taş dükkanların üçte ikisine tırmanan mor salkımlar, her binanın soluk yeşil pencere çerçeveleriyle tezat oluşturuyor. Müşteriler içeri girip çıkarken, çantaları mallarla dolu halde, dükkan tabelaları hafifçe rüzgarda sallanıyor.

Bir çiçek tezgahının yanında, gökkuşağı renklerinde tomurcuk ve çiçeklerle dolu bir alanda, uslu uslu oturan birkaç siyah Labrador köpeği görüyorum; ayrıca kahve dükkanı gibi görünen ama fırın da olabilecek bir yerden caddenin yarısına kadar uzanan uzun bir kuyruk var.

Birisi, dışarıda istiflenmiş meyve ve sebze kutularıyla bakkaliye satan The Valentine Cook adlı bir dükkanın önünde atını bağlamış; bu bana Erewhon'un kırsal bir versiyonunu hatırlattı. Ve eğer taklit etmeye çalıştıkları şey buysa, New England'a neden New England dendiğini şimdi anlıyorum.

Ama en güzel yanı, fark ettim ki, oradan hiçbir araba geçmiyor ve hiçbir park halinde değil. Geçen tüm arabalar yoldan dönüp köprüden geçerek kulübemin yanından ilerlediler.

"Valentine Nook'a hoş geldiniz."

Arkamı döndüğümde Clemmie'nin gururla gülümsediğini ve benim de onun gibi sevmemi dört gözle beklediğini gördüm.

"Burada mı büyüdünüz?"

"Evet." Başını salladı. "Muhteşem, değil mi? En kötü günümü geçiriyor olsam bile, gelip çeşmenin yanına oturuyorum ve birdenbire her şey yoluna giriyor gibi görünüyor."

Çeşmenin taş duvarının kenarına tünemiş olan kadının yanına oturuyorum ve dönüp inceliyorum. Ortada büyük bir melek figürü var, okunu yolun ortasına doğru nişan almış. Etrafında, bir zamanlar devasa bir kaya parçası olan yere oyulmuş düzinelerce orman yarattığı ve hayvan figürü bulunuyor.

Karşı tarafta ise insanlar suya bozuk para atıyorlar ve bu da güneş ışığında suyun dibinin parlamasına neden oluyor; bu görüntü bana Roma'daki Trevi Çeşmesi'ni hatırlatıyor, ancak daha küçük boyutlarda.

Clemmie'nin burayı neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum. Buraya geleli iki dakika oldu ve sabahki kötü ruh halimi ve tavandan damlayan suyu çoktan unuttum.

"Evet, muhteşem."

"Beğenmenize çok sevindim." Kolunu benimkine doladı ve nazıkçe sıktı. "İngiltere'nin en eski köylerinden biri. Beş yüz yıldır ailemizin mülkiyetinde."

Boynum aniden döndü. "Vay canına, ne?"

Daha önce birinin koca bir kasabaya sahip olduğunu hiç duymamıştım ve bir şeyin beş yüz yaşında olması fikri biraz akıl almaz geliyor, ama

Clemmie sanki tamamen normal bir şeymiş gibi coşkuyla başını sallıyor.

“Büyük büyük büyük... her neyse... dedem bu araziye sahipti ve köyü o kurdu. İnanabiliyor musunuz, pek bir şey değişmedi, babam onu çok modernize ederek köye ve işletmelerine daha fazla gelir getirdi. Şimdi de kardeşim yönetimi devraldı.”

"Hangi kardeş?"

"Lando, o huysuz olan."

Kahretsin. Ashley'nin bana yazdığını bilgileri gerçekten okumalıydım.

“Şimdi...” Clemmie çeşme duvarından kalkıp ana caddeden uzaktaki yola doğru işaret ediyor. “Şu ara sokakta köyün kriket sahası var, biraz daha ileride de kardeşim Miles'ın polo oynadığı Foxleigh Parkı var. Her hafta maç oluyor ama gelecek ay büyük yaz turnuvası var, mutlaka gelmelisin. Çok eğlenceli. Ooo...” diye nefes nefese söylüyor. “Birkaç hafta sonra Sevgililer Günü yaz panayırı da var.”

“Yaz panayırı. Harika. Polo. Anladım. Kriket mi? Onun ne olduğunu bilmiyorum.”

“Beyzbola benziyor biraz. Ama aynı zamanda hiç benzemiyor da. Kendin görmelisin,” diye yanıtlıyor ve şaşkın yüz ifademi fark ediyor. “Üzgünüm, biliyorum bu çok fazla bilgi. Kriket ve poloyu başka bir gün konuşabiliriz.”

Gülerek, "Teşekkürler. Bilgi birikimi ve jet lag birleşince hesaplama yapmak zorlaşıyor." dedim.

“Size dükkanları göstereyim mi? Bir de şu ileride, Londra dışında en iyi manikür ve pedikürü yapan bir spa var.”

“Öncülük et.”

Çok geçmeden Clemmie'nin her şeyi ve herkesi bilen biri olduğunu anladım.

Yaklaşık elli metre ilerlememiz yirmi dakika sürüyor çünkü o, geçtiğimiz her insanla konuşmak için duruyor, daha doğrusu insanlar onu durduruyor. Üç kez öğleden sonra çayına davet ediliyor.

İnsanlar onun dikkatini çekmeye o kadar odaklanmışlar ki kimse beni fark etmedi ve dürüst olmak gerekirse, bu çok ferahlatıcı, özellikle de beni arkadaşı Holly olarak tanıttığında.

“Ve işte veteriner kliniği”—Clemmie beni hayal dünyamdan çıkarıp karşıdaki binayı işaret ediyor—“kardeşim Hendricks orada çalışıyor, ama kendisi asla orada olmuyor. Genellikle bir krizin ortasında bulunuyor, bir keçi kaçmış falan.”

Gülme o kadar hızlı çıktı ki neredeyse bir hırıltı gibiydi. Keçi serbest kaldı. Kesinlikle artık Los Angeles'ta değilim.

Biraz daha ilerledikten sonra bir giyim mağazasının yanından geçtik, ardından annemin çok seveceğini bildiğim, yerel yapım seramikler satan bir ev eşyası mağazası geldi. Cilt bakım ve güzellik ürünleri satan mağazalar, bir kuaför salonu vardı ve karşı caddede bir kitapçı gördüm.

Eve dönmeden önce daha fazla bavul almam gerekecek.

Eski görünümlü binalardan birinin önünden geçerken Clemmie beni yakalayıp girişe doğru çekti.

“Kahretsin, çabuk!” diye tısladı, uzun, kabarık, yamalı bir elbise giymiş uzun boylu bir kadın kararlı adımlarla yanından geçerken. Güneş ışığı boynundaki büyük kristale vuruyor ve bileklerindeki onlarca bileklik, kollarını ileri doğru ittikçe şıkırdayarak ses çıkarıyordu. “Özür dilerim, o Agatha. Bugün onunla konuşacak vaktimiz kesinlikle yok. Kaçmak imkansız ve sadece Lando hakkında konuşmak isteyecektir.”

Kadın, nereye gittiğine o kadar odaklanmış ki bize hiç dikkat etmiyor, ama ben kapı aralığından bakıp çeşmenin yanından kayboluşunu izliyorum. Clemmie'ye dönüp baktığımda içeri girdiğini görüyorum, bu yüzden hemen onu takip ediyorum. Sanki zamanda geriye yolculuk yapmış gibiyim.

Burası "The One True Love" adında bir bar, içi tamamen eski kirişlerden ve kalın taş levhalardan yapılmış duvarlardan oluşuyor ve buranın beş yüz yıl önce de burada olduğuna tamamen inanabiliyorum.

İlk gördüğüm şey, benim boyum kadar yüksek, yanmayan bir şömine; dış cephesinde doğayı ve her yerde gördüğüm melek figürlerini ve kalpleri tasvir eden oymalar var. Ağır görünümlü ahşap masalar duvarlara sıkıştırılmış halde duruyor.

Koyu renkli ahşap havaya serinlik katıyor ve ben de o serinliği içime çekiyorum. Burası, yüzyıllar önce şairlerin ve oyun yazarlarının tüy kalemli ve mürekkep hokkalarıyla çalışmaya geldikleri türden bir yer; ama bugün, geç öğle yemeği yiyen ve şaraplarını yudumlayan insanlarla dolu.

Renkli güneş ışınları vitray pencerelerden süzülerek yere vuruyor; Clemmie'ye yetişmek için aceleyle oraya doğru koşuyorum. Barın yüzeyi içki lekeleriyle ve çiziklerle dolu. Üst kısımdaki bira muslukları o kadar parlak parlıyor ki kendi yansımanı görebiliyorum, ama yine de uzun zamandır cilalanmamış gibi görünüyor.

Şimdiye kadar deneyimlediğim her şey gibi, bu bar da hem şaşırtıcı hem de güzel. Burada o kadar çok karakter var ki, tüm hikayeleri dinlemek için muhtemelen altı ayım ve daha fazlası gerekirdi. Daha önce hiç bu kadar eski bir yer görmemiştim.

Barın arkasında ise, kollarını sağlam göğsünün üzerinde kavuşturmuş, hayatımda gördüğüm en somurtkan adam duruyor. Kalın gri bıyığı, kırışıklarla dolu yüzünden aşağı sarkıyor ve suratındaki somurtkan ifadeyi daha da derinleştiriyor.

"Bakın kimleri getirmiş."

"Hey, Eddie," diye karşılık verdi Clemmie, öne doğru koşarak. Şaşırtıcı bir şekilde, kollarını ona dolayarak sarıldı ve bu da yüzündeki somurtkan ifadeyi yok etti.

Bence öyle. Sakalın arkasında anlamak zor.

Clemmie uzaklaşırken yüzünde her şeyden çok suçluluk ifadesi vardı. "Özür dilerim. Özür dilerim. Eve döndüğümünden beri çok yoğun birkaç hafta geçirdim. Kimseyi görmedim."

Kendi kendine homurdandı. Sormadan döndü ve arkasındaki raftan iki büyük bardak aldı, içlerini buzla doldurdu, ardından çeşmeden diyet kola koydu ve bize doğru uzattı. Ağzım hemen sulandı. Buz gibi bir diyet kolanın tadı hiçbir şeye benzemez ve Heathrow'a uçak indiğinden beri canım çok çekiyordu.

"Peki, yanınızda getirdiğiniz bu kişi kim?"

Clemmie kolunu omzuma attı. "Bu benim arkadaşım Holly."

Eddie, çift odaklı gözlüklerini başına taktı ve gözlerini kısarak sordu: "Bluebell Cottage'a taşınan Amerikalı aktris siz misiniz?"

Eh, bu da yirmi dakika kadar sürdü. Sanırım artık gizli değilim, ama hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışıyorum.

"Evet efendim," diye yanıtlıyorum, ona en iyi gülümsememi sunarak. "O benim."

"Hım. Efendim. Bunu beğendim. İyi bir terbiyeniz var, genç bayan. Sizi sevdim. Ancak Clementine,—"

Clemmie, "Bluebell'i nereden biliyorsun?" diye soruyor.

Eddie'nin bakışları Clemmie'den bana, sonra tekrar bana kaydı. "Kardeşin burada söylenip duruyordu."

Yanımda Clemmie homurdanıyor ve ben gözlerimi kırpyorum. Homurdanıyor mu? Tam olarak ne demek istiyor? Benden mi bahsediyor?

"Tanrım. Lando bazen tam bir pislik."

Lando. O huysuz olan.

İkisinin de bakışları, konuşmanın yüzde doksanını kaçırdığımı anlamamı sağladı.

"Özür dilerim... Ne oluyor?"

"Hiçbir şey... hiçbir şey. Merak etme." Clemmie bana döndü, yüzünde hayal kırıklığı dolu bir ifade vardı. "Lando, Bluebell Cottage'ı kiraya verdiğimizizi bilmiyordu ve biraz sinirlendi. Ama dediğim gibi, aylardır keyifsiz. Sonunda atlatır."

"Ah."

Bardaklardan birini alıp büyük bir yudum alıyorum çünkü ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Onun sinirlenmesine üzülüyorum ama öte yandan, kiralamayla hiçbir ilgim yoktu ve ayda on bin dolar ödüyorum, bu yüzden biraz rahatlaması gerekiyor sanırım.

"Eddie senin burada olman hakkında hiçbir şey söylemeyecek, değil mi Eddie?"

Eddie, bira musluklarının parlatılmış olmasından başka hiçbir şeyle ilgilenmiyormuş gibi görünüyor.

"Sır bende güvende," diye yanıtlıyor ve bir kez daha onun çelik gibi gri gözlerine kilitleniyorum. "Yeter ki buranın köyün en iyi pub'ı olduğunu, Aşk Tanrısı'nın Oku olmadığını unutma."

"Anladım. Bunu kesinlikle hatırlıyorum."

"Yaz panayırı için kriket takımımıza katılacaksın."

"Bir . . ."

"Eddie, onu rahat bırak. Daha yeni geldi," diye şakayla karışık azarladı Clemmie ve diyet kolasını aldı. "Ve lütfen birkaç paket tuz ve sirke alabilir miyiz? Holiday'e köyü gezdireceğim."

Eddie tekrar arkasını dönerek sepetten hayatımda gördüğüm en küçük iki cips paketini çıkarıp Clemmie'ye uzattı, o da paketleri ceplerine tıktırdı.

"Bir dahaki sefere çok uzun süre bekletme," diye homurdanıyor.

"Yarın geri döneceğiz. Artık yeni bir arkadaşım var," diye yanıtlıyor Clemmie.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Eddie," diye ekledim çantamı alırken. "Size ne kadar borcum var?"

"Merak etme. Hesabıma yazdı." Clemmie beni hafifçe dürttü. "Hadi gel, sana beğeneceğini düşündüğüm bir şey göstermek istiyorum."

Clemmie'nin beni başka bir dükkana veya ana caddenin başka bir yerine götüreceğini düşünüyordum, ama beş dakika sonra, devasa meşe ağaçlarının bulunduğu bir alana doğru bir tarladan geçiyorduk. Uzun otlara yapışan yağmurdan spor ayakkabılarım sıırıslılam olmuştı, ama merkeze vardığımızda bunu tamamen unuttum.

Yaklaşık altı metre yüksekliğindeki minik bir şelale, mükemmel yuvarlak bir kaya havuzuna dökülüyor.

Şaşkınlığım etrafımızda yankılandı. İngiliz kırsalında değil de, Güney Amerika açıklarındaki ücra bir adanın yağmur ormanlarında bulunabilecek bir şeye benziyor.

Şelalenin arkasında, zamanla havuza doğru birkaç basamak oluşturmuş küçük bir çıkıntı seçebiliyorum. Su kristal berraklığında; yosun, yaprak veya kir yok. Hiçbir şey yok. Derinliğini anlayamıyorum ama dibinde, çiçek açmış ağaçların tam renginde büyük, pembe bir kaya görüyorum.

Bunun büyülü bir yanı var. Gerçi bu, Clemmie'nin fısıltılarının ve diyet kola'nın verdiği sarhoşluğun beynime vurmuş olmasından da kaynaklanıyor olabilir.

Gerçekten söyleyecek söz bulamıyorum ve buraya gelmek için aştığımız engellerin hepsi buna değdi.

Sanki aklımı okuyormuş gibi Clemmie, "Bluebell Cottage'ın arka tarafındaki kapıdan çıkan çok daha kolay bir yol var. Eğer kulübenin dışında biraz mahremiyete ihtiyaç duyarsan, buraya gelebilirsin," dedi.

Köyün ne kadar kalabalık olduğunu gördükten sonra, buranın ne kadar sessiz olduğuna şaşırdım.

"İnsanlar bunun içinde yüzüyor mu?"

"Hayır, burası bizim özel arazimiz. Buraya gelen herkes izinsiz girmiş demektir, ama siz gelebilirsiniz," diye yanıtlıyor, çimenliğe oturup yanındaki yeri işaret ederek. "Ama buraya kimse gelmiyor zaten."

"Burası neresi?"

Cebinden cips paketlerini çıkarıp, ikisini de dişleriyle yırtarak düzleştirdi ve ikimizin arasına koydu.

"Burası Aşk Tanrısı Şelalesi. O, köyümüzün sembolü ve efsaneye göre anne babası buraya kısa bir ilişki için gelmişler." Bir yudum alırken kıkırdadı.

"Ah, bu her yerde gördüğüm melek figürü."

"Hımm," diye mırıldandı arkasına yaslanarak. "Bir yandan sevimli, bir yandan da çok klişe."

Arkama yaslanıp dirseklerime dayanarak gözlerimi kapattım. "Güzel bir hikayeydi ama."

Güneşin sıcaklığı, kuş cıvıltıları ve yavaş yavaş yediğimiz patates kızartmalarının çıtırtısı, bunların hepsi bu yerin huzuruyla birleşince, İngiltere'ye geldiğimden beri ilk kez gerçekten rahatlamış hissediyorum. Neredeyse huzurlu.

"Neyse, burada yüzebilirsiniz veya kitap okuyabilirsiniz, ne isterseniz yapabilirsiniz, ama eğer gerçek bir yüzme havuzu tercih ederseniz, Burlington'a gelin. Ben tüm yazı güneşlenme şezlongunda hayat seçimlerimi düşünerek geçirmeyi planlıyorum. Her gün yağmur yağmayacağına söz veriyorum."

Clemmie gözlerini kapatıyor ve uykuya dalarken nefes alışverişi düzene giriyor. Yanına uzanıp söylediklerini düşünüyorum, çünkü hayat seçimleri üzerine düşünmek tam da benim ihtiyacım olan şey gibi geliyor.

Belki de bunları İngiliz kırsalında yapmak, burada kalmanın o kadar da kötü bir hata olmadığını gösteriyor.

BÖLÜM 3

Lando

Masamın üzerinde bir salyangoz sürünüyor.

“Max!” diye, duyacağından emin olduğum kadar yüksek sesle bağırdım.

Okumam gereken belgenin üzerinde gümüş rengi bir iz ve kenarlarında minik ısırık izleri var. Birçok belge muhtemelen sadece yemek için uygun olsa da, bu belgeyi imzalayıp avukatlarıma geri göndermem gerekiyor. Salyangozu alıp pencereyi açıyorum ve dikkatlice dışarıdaki sarmaşığın üzerine koyuyorum.

“İşte. Şimdi git ve yiyecek başka bir şey bul.” Çalışma odama geri döndüm ve tekrar bağırdım. “Max?”

“Öyle mi?” diye cevap verdi kapı aralığından, tıpkı babası gibi çerçeveye yaslanmış, aynı küstah ifadeyle. Gerçi babasını Örümcek Adam kılığına girmiş halde nadiren görüyorum.

“Hayır, hayır, evet. Peki sana evde salyangoz olmaması konusunda ne demiştin?”

Örümcek Adam omuz silkerek, "Bazen bensiz içeri giriyorlar. Onlara izin verilmediğini söyledim ama bu özellikle yaramazlık yapmış olmalı." dedi.

“Hım.” Gözlerimi kısıyorum ama o göz kırpmadan bakışlarımı yakalıyor. Yemin ederim bu çocuk ya avukat ya da diktatör olacak. En azından bir şeyin lideri olacak, ki bu bana çok uygun. “Belki de onlarla tekrar konuşmanız gerekiyor.”

“Yapacağım.”

“Birgitta nerede?” diye soruyorum, tam da aramba gününün onun izin günü olduğunu hatırladığım anda, gerçi Max'in dadısı olması gereken zamanlarda nadiren etrafta oluyor. “Boş ver, baban nerede?”

"Churchill yine sahadan ıktı."

Yüksek sesle homurdandım. O lanet olası keçi, Houdini'den bile daha iyi bir kaçış ustası.

"Büyükanne nerede?"

“Bilmiyorum.”

"Peki ya Clemmie Teyze?"

Clementine, Max gibi sessizce kapıda belirip ona bakarak, "Adımı mı duydum?" diye sordu. "Ooo, süper kahramanların kahvaltıya geleceğini bilmiyordum. Ne kadar heyecan verici. Neler oluyor?"

Max, gözlerini tıpkı Hendricks, daha doğrusu Miles gibi devirerek, "Lando Amca hâlâ keyifsiz," diye yanıtladı.

Hendricks ve Miles ikiz kardeş oldukları için, Max ne yazık ki Miles'ın tüm sinir bozucu alışkanlıklarını, özellikle de ortalığı karıştıрма yeteneğini, miras almış durumda.

"Hâlâ kötü bir ruh halinde değilim. Kötü bir ruh halinde değilim," diyorum, içimde belirecek olan sinirliliği bastırmaya çalışarak. "İyiyim."

Max ve Clementine bana bakıyorlar, ta ki Labrador cinsi köpeklerden Dolly de onlara katılıp bana bakana kadar.

“Ne? Kötü bir ruh halinde değilim,” diye tekrarlıyorum. “Sadece evde salyangoz istemiyorum ve Max'in okula geç kalması kimseyi endişelendirmiyor gibi görünüyor.”

Max'e bir bakışta, onun geç kalmasından endişelenen tek kişinin ben olduğum açıkça belli oluyor.

Clementine, "Max'i okula götürüyorum," diye yanıtlıyor; bu sakinlik seviyesi benim ruh halimle doğrudan örtüşüyor ve beni daha da sinirlendiriyor. Max'e dönüyor. "Hadi, rmcek Adam, git ve üstünü değiştir. Beş dakika içinde çıkmanız gerekiyor. Arabada ikinci bir kahvaltı yapabiliriz."

Max homurdanır ama itiraz etmemeye karar verir ve Dolly'nin ardından koşarak uzaklaşır.

İ çekerek sandalyeme çöktüm, Clementine'in hâlâ bana baktığını fark ettim. Neden bana baktığını sormaya tenezzül etmedim çünkü biliyordum. Tıpkı son bir haftadır her gün yaşanan bu konuşımadan kaamayacağımı bildiğim gibi.

"Hadi ama Lanny, bu kötü ruh halini ciddi ciddi sürdüremezsin. Git onunla tanış. Onu seveceksin."

"Onu sevmek zorunda değilim. O benim kiracım. Bu bir iş anlaşması ve başka bir şey değil. Her ay kirayı ödediği sürece onu bir daha görmek zorunda değilim."

"Kimseyi tanımıyor."

"O zaman buraya taşınmamalıydı, değil mi?"

"Lando—"

"Clementine, bu tartışmayı tekrar yapmak istemiyorum. Bluebell Cottage bana ait, tıpkı bu evin bana ait olduğu gibi. Size burayı kiraya vermeniz için izin vermedim, ama siz ve annem yine de yaptınız. Ve eğer ikinizin de altı ay boyunca bana karşı birleşmesine katlanacağımı düşünüyorsanız, o zaman ikiniz de yarın taşınabilirsiniz. Bluebell'de hala iki boş oda var."

Tamam, belki de keyifsiz bir ruh halindeyim.

Bunun sebebi, masamın karşısında duran, mavi gözlerini kısarak, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve ayağını yere vuran kadın. Her neyse, sebeplerden biri o. Diğeri ise annem, çünkü İngiltere'deki en sinir bozucu iki kadınla akraba gibiyim.

Bir kez daha, Caroline Montague ile tanıştığım güne lanet ediyorum. Ve ona evlenme teklif edecek kadar aptal olduğum güne de.

Ayrıldıktan kısa bir süre sonra birbirimize ne kadar uygunsuz olduğumuzu ve tüm ailemin ondan nefret ettiğini fark ettim.

Geleceğin Oxfordshire Düşesi rolüne mükemmel uyan bir kadına o kadar kapılmışım ki, sürekli peşimde olan ufak tefek sorunları ve yüzüme sallanan tüm büyük kırmızı uyarı işaretlerini görmezden geldim.

Düğünümüzden bir gece önce, apaçık ortada olması gereken şeyi görmem hâlâ beni çok öfkeliyor. En yakın arkadaşım (eski en yakın arkadaşım) ve nişanlım (eski nişanlım) bir ilişki yaşıyorlardı.

Akşamı, Jeremy ve üç erkek kardeşim Alex, Hendricks ve Miles da dahil olmak üzere sağdıçlarımla geçirdim. Poker oynadık, lezzetli bir akşam yemeği yedik ve genel olarak nispeten sakin ve erken bir geceydi.

Açıklayamayacağım bir nedenden dolayı, Miles eve gitmek için ayrıldığında, onunla birlikte tarlalardan yürüyerek geri dönmeye karar verdim. O, düğünümüzden önceki gece ben Burlington'da kalırken Caroline'ın uyuduğu Bluebell Cottage'ın yanında yaşıyor.

Onu görmeye gitmeyi planlamamıştım çünkü sonuçta uğursuzluk getirirdi. Ama geçerken kapının ve ön kapının açık olduğunu gördüm. Doğal olarak meraklı olduğum ve kulübenin gece için kapalı olduğundan emin olmak istediğim için patikadan yukarı doğru yürüdüm.

Yolun daha yarısına geldiğimde onları duydum.

İnlemeler, derin feryatlar ve nefes nefese soluk soluğa kalmalar. Birbirlerine ulaşmak için o kadar çaresizdiler ki, arkalarından kapıyı kapatmaya bile vakit bulamamışlardı. İlk başta tam olarak ne gördüğümünden emin değildim, ancak ışık değiştikçe, nişanlının bacaklarının benden başka birinin etrafına sarılmış olduğunu görebildim.

Jeremy ve ben on sekiz yaşındayken, bir grup arkadaşımızla birlikte Tayland'a erkekler gezisine gittik. Bu, babamın ölümünden sonra miras aldığım dükalığı resmen devralmadan önce benim için özgürlüğün son kalıntıları olacaktı.

Sanırım hiçbirimiz ayık bir an bile geçirmedi ve bir öğleden sonra Jeremy bir bahsi kaybetti. Cezası ise poposuna bir dövme yaptırmaktı. Süpermen logosunu seçti.

Dövme yaptıranın kurallarının, cildinizi ıslatmadan önce beklemeniz gerektiğini herkes bilir. Ama Jeremy on sekiz yaşındaydı, sarhoştı ve hava sıcaklığı kavurucu kırk derecedeydi. Villamıza döndüğü anda, henüz kurumakta olan dövmeyi unuttu ve doğruca havuza atladı.

O günden itibaren, sol kalçasında kalıcı, kırmızı ve sarı bir lekenin hiç de gurur duyulmayan sahibi oldu.

Kulübemin kapısında dururken, o leke gözlerime kazındı.

Ne yaptığının farkına bile varmadan, Jeremy'nin suratına sağlam bir yumruk attım ve tek kelime etmeden sakince uzaklaştım.

Düğünümüze saatler kalmıştı. Bütün ülke, aylardır magazin basınının dedikodu konusu olan bu gösteriyi izlemeye hazır; çiçeklerin ne kadar tuttuğu, balayının nerede olacağı, kimlerin katılacağı gibi konular konuşuluyordu ve her şeyi iptal etmek bir seçenek gibi görünmüyordu. Bunun yerine, kendimi sarhoş ettim.

Eğer Alex beni bulup duruma el koymasaydı ve annemle James de yaşananların sonuçlarıyla uğraşmasaydı, şimdi çok mutsuz bir evlilik içinde olurum.

Bu hatayı bir daha yapmaya hiç niyetim yok.

“Agatha’yı dün gördüm, biliyorsun...”

Çenemi sıkarken azı dişlerim gıcırıyor. Clementine'i görmezden geldiğimi göstermekten başka bir sebep olmadan masamın çekmecesini açıp içindekileri karıştırıyorum.

“Holiday ile birlikteydim...”

Yaptığım işi bırakıp derin bir nefes alıyorum. Tatil. Ne kadar aptalca bir isim.

Aslında, annemin beni bir ilişkiye sokma girişiminde farkında olmadan piyon haline gelen kadına acımam gerekirdi, ama tüm bunlar sadece bir süredir aklımda olan bir fikri pekiştirdi.

Yazlığımı kiraya vermek bardağı taşıran son damla oldu.

Anneme beni sürekli randevulara ayarlamayı bırakmasını bin kere söyledim, ama her isteğim karşılık bulmadı. Kibar olmanın zamanı geçti.

Bu yüzden evrak işleri gerekiyor. Masamdaki kutudan bir mendil çıkarıp salyangoz pisliğinin olabildiğince çoğunu siliyorum ama çoktan kurumuş. Olsun, her şey yine de yasal olacak.

Bir zamanlar babama ait olan dolma kalemimi elime alıp sayfanın altındaki noktalı çizgiye adımlı yazmaya hazırlanıyorum, ancak bir şahide ihtiyacım olduğunu hatırlıyorum.

Ablama sorarak boşuna nefesimi tüketmeyeceğim.

Zaten bunu yapmazdı.

Yukarı baktığımda Clementine hiç kıpırdamamıştı.

“Sana karşı birleşmiyoruz Lando. Sadece mutlu olmanı istiyoruz.”

"Beni yeni bir ilişkiye zorlamayı bırakırsan mutlu olurum."

“Biz değiliz—”

“Clem—”

“En azından ben değilim. Holiday Simpson’ın Bluebell’e taşınmasının seninle hiçbir ilgisi yok. Annem oranın senin için kötü anılarla dolu boş kalmasını istemedi ve sen de bir şey yapmayacağın için o yaptı. Holiday mükemmel bir adaydı.”

Göz devirmem kalın ve ağır, tıpkı alaycı gülüşüm gibi. İnek otlağındaki gübre artık o kadar da saçmalık gibi kokmuyor.

"Pekala. Şunu açıkça belirtelim ki, ben kimseyle ilgilenmiyorum. Senin çok büyük hayranı olduğun Amerikalı da dahil."

"Anlaştık," diye tersledi. "Şimdi gidebilir miyim?"

"Seni asla durdurmaya çalışmadım."

Arkasını dönüp tek kelime etmeden uzaklaşırken saçları savruluyor. Max'e acele etmesini söylediğini duyuyorum ve sandalyeme geri

çöküyorum. Saat daha dokuz bile değil ve ben şimdiden böyle bir gün geçirmiş durumdayım.

Bazen babamın bunu nasıl başardığını merak ediyorum.

Telefonu elime alıp doğrudan James Winters'ın masasına bağlayan düğmeye basıyorum; bu sabah konuşmak istediğim tek kişi o.

On dört yaşındayken babam öldükten ve dükalığı miras aldıktan sonra, James ve babamın diğer danışmanları beni kanatlarının altına aldılar ve milyarlarca sterlinlik bir şirketi yönetmek için bilmem gereken her şeyi öğrettiler. Bu yirmi yıl önceydi ve onsuz bunu asla başaramazdım.

Burlington Estate Group, 1511 yılında Oxfordshire'ın ilk Dükü tarafından kurulmuştur ve beş yüz yılı aşkın bir süre sonra, Birleşik Krallık, Avrupa, Asya Pasifik ve Kuzey Amerika'da yaklaşık altı yüz bin dönüm araziye ve ayrıca gayrimenkul, teknoloji ve sürdürülebilirlik alanlarında ticari varlıklara sahiptir.

Oxfordshire'ın mevcut ve on birinci Dükü olarak, ben başkomutanım.

Otuz dört yaşındayım ve dünya çapında yaklaşık yirmi bin kişinin maaşından sorumluyum. Burlington Estate Group'un bir CEO'su ve işletme içindeki her bir yan kuruluşun da CEO'ları olmasına rağmen, ben daha çok kendi bölgemdeki kişilere odaklanmayı tercih ediyorum.

Burlington'ın mirasını, yani Oxfordshire kırsalının on beş bin dönümlük arazisini ve Valentine Nook'u, olduğu gibi korumak benim sorumluluğumda.

Bu beni inanılmaz derecede meşgul ediyor ve evleneceğim ya da evlenmeyeceğim kişiyle uğraşmak yerine buna odaklanabilmek istiyorum.

James'i aramamın ve bu sabah her zamankinden biraz daha gergin olmamın sebebi tam olarak bu miras.

"Günaydın, Majesteleri."

"Beş dakikanız var mı?"

"Evet, şimdi mi?"

"Evet."

"Elbette. Hemen geliyorum."

James'in en iyi özelliklerinden biri, aciliyet duygusuna verdiği önemdir.

Onu, Burlington Malikanesi'nin diğer tarafındaki personel ofislerinin önündeki Land Rover'a atlayıp, pistte hızla ilerleyerek, polo sahalarını ve süt ürünleri işletmesini geçtikten sonra, onu doğrudan Burlington Hall'un yan kapısına götüren yola ulaştığını hayal ediyorum.

Tahminimce on beş dakikadan kısa bir sürede burada olacak, bu da bana kahve almak için yeterli zaman tanıyor.

Mutfağa girdiğimde, Alex'i kahvaltı tezgahındaki taburelerden birinde oturmuş, ağzında bir dilim tostla Financial Times gazetesinin sayfasını çevirirken buldum. Onu bu sabah ilk kez görüyorum. Genellikle personeli kontrol etmek için malikanenin ofislerine gitmeden önce çok daha erken kahvaltıya gelir, ancak bu öğleden sonra Hong Kong'a gidiyor.

Kardeşlerimin hepsi bir şekilde aile şirketine çalışıyor olsa da, ben en yakın çalıştığım kişi Alex. Avrupa, Amerika ve Asya Pasifik'teki yurtdışı portföyümüzü yönetiyor, küresel yatırımlar yapıyor ve öncelikle sürdürülebilir tarım için arazi satın alıyor. Bugünkü ziyareti, Uzak Doğu'daki çalışmalarımızın ilerlemesini ve üç aylık kazanç raporlarını kontrol etmek için olacak.

"İçeride ilginç bir şey var mı?"

Başını sallayarak ağzındaki tost dilimini çıkardı. "Pek sayılmaz."

Kahvaltı için hazırlanmış bir fincanı alıp kahve dolduruyorum. Ona planımı söyleyip söylememeyi düşünüyorum ama fikrimden vazgeçirilmek istemiyorum.

"Annem nerede?"

"Emin değilim. Muhtemelen bahçededir."

Pencereden dışarı bakıyorum, belki onu görebilirim diye düşünüyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

"Günaydın, James," diye gürledi Alex ve ben arkamı dönüp James'in içeri girdiğini gördüm.

"Günaydın efendim," diye yanıtladı ve bana döndü. "Majesteleri."

"James."

Orada durup bana bakıyor ama özellikle Alex'in yanında olduğu için neden ona ihtiyacım olduğunu sormanın doğru olmadığını biliyor.

"Bu arada, yolda Lord Hendricks'e rastladım. Yeni doğan buzağları kontrol etmeye gittiğini söylememi istedi."

Doğum mevsiminin sonuna yaklaşıyoruz. Son iki ayda yüz düvemiz doğum yaptı ve önümüzdeki hafta içinde sadece birkaçının doğum yapması bekleniyor. Hendricks, çiftlik personelinin yarısıyla birlikte, buzağılar doğduğundan beri geceleri çalışıyor. Şükürler olsun ki, hepsi sağlıklı ve iyi durumda. Buradaki işim bittiğinde, onları da kontrol etmeye gideceğim.

"Churchill'i buldu mu?"

James başını salladı. "Evet, yine meyve bahçesindeydi. Bugün oradaki çitleri kontrol ettireceğim."

"Bayan Winston'ın çitini kontrol ettirmeniz daha iyi olur. Oradan kaçıyor."

Alex, son tost dilimini ağzına tıkarken, "Özgürlüğünü kısıtlamayın," diye mırıldandı. "Eğleniyor. Bayan Winston çok sıkıcı ve orada yapayalnız. Keçilerin arkadaşlığı ihtiyacı var."

"O zaman annem bütün ağaçlarının soyulduğunu keşfettiğinde onunla sen ilgilenmek zorunda kalacaksın," diye homurdanıyorum.

"Hım." diye düşündü Alex. "İkinci bir düşünceyle—"

"Kesinlikle."

Alex ne yapacağımızı sormadan önce James'e gitmemiz için işaret ettim, ama o kahvaltısına ve gazetede okuduğu şeye geri dönmüştü.

James beni çalışma odama kadar takip etti ve masamdan alıp ona uzattığım belgeyi sessizce aldı.

"Bunu imzalarken bana şahit olmanız gerekiyor."

Gümüş rengi salyangoz izini fark ederse de hiçbir şey söylemiyor, belki de bu yüzden kaşlarını çatıyor. Ayrıca endişeden dolayı da kaşlarını çatmış olabilir, çünkü elindeki belgede yazılanların onu şaşırtacağını biliyorum.

"Lando—"

"Sadece imzaladığımı görmem yeterli. Bana ders vermene ya da onayına ihtiyacım yok," diye çıkıştım. James kalın kaşlarından birini kaldırdı. "Ve beni bu fikirden vazgeçirmeye çalışmana da ihtiyacım yok."

"Elbette."

Sesli harfleri uzatma şekli, sormadığı soruyu cevaplamama neden oluyor.

"Bu annemin işi değil. Ben düküm. Unvanımı kimin devralacağına ben karar veririm."

James başını öne eğerek hafifçe salladı ve gözleriyle kelimeleri tekrar taradı. "Bunun olmasını engellemek için kurallar olduğunu biliyorsun."

"İşte bu yüzden onları değiştirmek istiyorum." Elinde tuttuğu, tam da bunu yazan kağıdı itip yüksek sesle iç çektim ve sakalımı kaşıdım.

"Sana da lanet olsun Caroline" sakalımı ne kadar sevsem de, itiraf etmeliyim ki kaşıntı yapmaya başladı. En azından biraz kırılması gerekiyor.

"Lando—"

“Bana bir şey olursa, Alex mirasçı olarak sıradaki kişi, ama benden sadece iki yaş küçük. Yaşlanıp güçsüz düşmeden önce yeni neslin yerini sağlamlaştırmamız gerekiyor. Benden sonra meşru varis Max olmalı. O ilk torunum.”

İşte, bunu sesli olarak söyledim. Bu plan iki kuşu bir taşla vuruyor.

Burlington'ın varisini doğruluyor ve böylece annemin baskısından kurtuluyorum.

Eğer bir varis varsa, sanki hala 16. yüzyılda yaşıyormuşuz gibi eş bulmama gerek yok.

Bu aşırı bir çözüm gibi mi görünüyor? Muhtemelen. Ama çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektirir.

"Hendricks ile konuştunuz mu?"

"Henüz değil."

Bu kısım, her zamanki gibi çelik gibi sinirlerimi biraz titretiyor. Kardeşlerim arasında Hendricks en rahat, en sakin olanı – Miles ikiz kardeşinizse tabii ki – ama eminim bu onun kanını kaynatacak.

Yine de, mecburiyetten dolayı.

“Bunu yapmanız gerektiğini düşünmüyor musunuz? Yasal olarak yapmak zorundasınız, çünkü Max onun oğlu.”

“Evet, yapacağım. Ama önce her şeyin yerli yerinde olmasını istedim.”

Gözlerini kırpmadan bakıyor. Endişeli olduğunu anlayabiliyorum ve dürüst olmak gerekirse, son yirmi yıldır babama en yakın kişi olarak, bana hata yaptığımı söyleyip bağırmasına şaşıyorum.

“Geleceğinizi gözden çıkarıyorsunuz.”

Yeterince yakın.

“Hayır, değilim. Her türlü olasılığın baskısını ortadan kaldırıp kendime biraz huzur ve sessizlik satın alıyorum. Burlington'ın geleceğini güvence altına alıp Max'e devredersem, gerisi önemsiz kalır.”

James belgeyi masamın üzerine bıraktı. "Bu akıllıca değil."

"Katılmıyorum."

"Bak, biraz daha düşün lütfen. Lütfen, Lando—"

"Hayır. Eğer sen imzalamazsan, imzalayacak birini bulurum."

Sessiz kalıyor ama ceketinin cebinden bir kalem çıkarıyor. Sayfanın altına karaladığım her harfle onaylamadığını hissediyorum ve işim bittiği anda kalemi elimden kapıp imzaman yanındaki noktalı çizgiye imza atıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve bunu gerçekten içtenlikle söylüyorum. "Lütfen Arthur'a kuryeyle gönderir misiniz?"

Arthur, ailemizin avukatı. Burlington'daki her şey gibi, onu da babasından ve ondan önceki babasından miras aldık. Hukuk bürosu, ailemize yüz elli yıldır hizmet veriyor. Aylık toplantılar için Londra'ya gittiğimde ayda bir kez onu görüyorum, ancak geçen hafta bu belgeyi almak için oradaydım ve Valentine Nook'tan bu kadar kısa sürede tekrar ayrılmayı planlamıyorum.

“Elbette.” Başka bir şey demeden arkasını dönüp dışarı çıktı.

Bu, beklendiği kadar iyi gitti, ancak umarım benden önce anneme bundan bahsetmez çünkü bu hiç ideal olmazdı.

Derin bir nefes verip yanaklarım şişti ve pencerelere döndüm. Dün yağın çok ihtiyaç duyulan yağmurun ardından gökyüzü bulutsuz ve muhteşem bir mavi tonundaydı. Masamdaki kağıt yığınları ve muhtemelen yaz fuarıyla ilgili olan, cevapsız kalan bir düzine telefon görüşmesi dikkatimi bekliyordu, ama son bir saatten sonra günümü yeniden planlamam gerekiyordu.

Telefonuma gelen mesaj sesiyle ne yapacağımı bilemiyorum.

JEREMY: Konuşabilir miyiz?

Ekrana bakıyorum, bir şeye yumruk atma isteğimi bastırmaya çalışıyorum. Onunla en son altı ay önce konuşmuştum ve o zaman bile sadece üstünkörü bir "defol git" demişti.

Görüşümü tekrarlamak yerine, derin bir nefes alıyorum, yazdıklarımı siliyorum ve koşu şortumu giyiyorum.

Şu anda kesinlikle hiçbir iş yapmıyorum.

Beş dakika sonra, araba yolundan aşağı doğru hızla koşuyorum. Solumdaki ilk tarladan, Thunder'ın dışarı çıkarıldığı yerden geçerek duruyorum, ona hızlıca bir okşama ve bir Polo veriyorum, sonra yoluma devam ediyorum. Thunder'ı arazide gezdirmek dışında, arazimi kontrol etmenin en iyi yolu koşmaktır.

Land Rover'ların ve traktörlerin gidemediği yerlere gidebiliyorum. Çitlerin onarılması gereken yerleri veya yıkılmış çitleri görebiliyorum. İneklerin kaçabileceği veya keçilerin girebileceği yerleri tespit edebiliyorum. Burlington'ın devasa bakım çalışmalarına aktif olarak katkıda bulunmak, kendimi bir CEO'dan daha fazlası gibi hissetmemi sağlıyor.

Yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğumda geldiğim tek yere varana kadar koşuyorum.

Çocukluğumdan beri hep yaptığım gibi, tamamen soyunup havuzun ortasındaki soluk pembe taşla dokunana kadar suya dalıyorum. Buraya her yüzdüğümde yaptığım küçük bir ritüel ve ilk işim bu.

Büyünün var olduğuna beni ikna edebilecek bir şey varsa, o da burasıdır. Suyun buz gibi soğuk olması gerekirken, kışın bile öyle değil. Kristal berraklığında ve oldukça sıcak olduğu için şelalenin altında durup, omuzlarıma vuran gücünün etkisine izin veriyorum ve taşıdığım sürekli gerginliği atıyorum. Ayrıca düşünmeme de yardımcı oluyor.

Hayatım, geleceğim ve doğru şeyi yapıp yapmadığımla ilgili çok düşünmem gereken şey var. Babam ne yapardı ve onun beklentilerini karşılıyor muyum? Gurur duyar mıydı?

Onun ölümünden sonra yas tutmak için oraya geldim.

Evliliğim başlamadan sona erdikten sonra yaralarımı sarmak için buraya geldim.

Maalesef bugün düşünme fırsatım yok.

Aniden, huzurum yüksek bir nefes kesilmesi ve ardından gelen kulakları sağır eden bir çığlıkla paramparça oldu.

Havuzun öbür tarafında sarışın bir kadın, eli göğsünde donakalmış, gözleri kocaman açılmış bir şekilde dehşet içinde beni süzüyor.

Saçları yüzünden geriye doğru toplanmış ve başının tepesinde dağınık bir topuz yapılmış. Altın sarısı, gevşek tutamlar ışığı yakalayarak dikkatimi kusursuz kemik yapısına, şeftali gibi pürüzsüz tenine ve şu anda aralık bırakılmış dolgun, tombul dudaklarına çekiyor.

Şimdiye kadar gördüğüm en küçük beyaz mayoyu giymiş; kumaşı uyluklarında o kadar yüksek kesilmiş ki bacakları sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünüyor. Bronzlaşmış, pürüzsüz teni, bu mesafeden bile ne kadar yumuşak olduğunu, ne kadar zarif olduğunu görebiliyorum.

O inanılmaz güzel.

Hayatımda burada başka birini hiç görmedim. Bir an için, gerçek olup olmadığını ya da spreyn yarattığı pus yüzünden beynimin kısa devre yapıp yapmadığını merak ettim.

Gözlerimdeki suyu silerken, tamamen çıplak olduğumu hatırladım. Bir şey söyleyemeden ya da üzerimi örtmeden, hızla Bluebell Cottage'a giden patikadan aşağı doğru koşarak uzaklaştı.

İşte kiracım bu.

Muhteşem ötesi.

BÖLÜM 4

Tatil

"Ve o çıplak mıydı?"

"Evet. Çıplak."

"Tamamen çıplak mı?"

"Tamamen çıplak."

"Onun—"

"Evet, her şey."

"Ve?"

Tek boynuzlu at şeklindeki platformda yer değiştirdim ve Clemmie'nin yüzünü daha iyi görebilmek için gözlüklerimi kaldırdım. Bir itfaiye aracı şeklindeki platformun ortasında yatıyordu ve tahmin ettiğim gibi, ifadesi de sesi kadar hevesliydi. Tüm dedikoduları öğrenmek istiyordu.

"Peki ya sonra?"

"Şey, kim olduğunu anlamaya çalışmadan önce, anlamaya değer olup olmadığını bilmek istiyorum. Yakışıklı mıydı?"

Dengemi korumaya çalışarak bacaklarımı savurarak, kıyıya ulaşana kadar elimi suyun içinde gezdiriyorum ve küçük hasır tepside düzenli bir şekilde istiflenmiş bronzlaştırıcı losyonları görüyorum. Hindistan cevizi ve güneş kokusu havayı sararken, losyonu bacaklarıma sıkıp yediriyorum.

İngiltere'nin her zaman soğuk ve yağmurlu olacağına dair ön yargılarım yanlış çıktı çünkü son birkaç gündür Kaliforniya'dakine benzer sıcaklıklar yaşanıyor, üstelik nem de yüksek.

Ayrıca kliması da yok, ama bu tamamen ayrı bir konu ve onu başka bir gün ele alacağım.

Şimdilik, bu tek boynuzlu at şeklindeki şezlongda uzanıp, kokteyllerimi yudumlayıp, güneşin tadını çıkarmaktan çok memnunum. Muhteşem bir şey.

Clemmie ile bu kadar kısa süre sonra tekrar görüşmeyi planlamamıştım ama neredeyse her şeyi yerleştirmekle ve iki gün boyunca ter içinde kalmakla geçen zamanın ardından, beni davet ettiği anda dayanamadım.

Şelaleye geri dönmemi engelleyecek her şeyi yaparım.

Henüz cesaret edemedim, ama aklımdan da çıkmıyor.

Kaçarken dikenlere takılan yaralardan bacaklarım hala çizik içinde. Yorgunluktan göğsüm kabarıp inip kalkarken kulübeme vardığımda, yere yığılıp kalsam mı yoksa gülssem mi bilemedim.

“Anlamak zordu. Şelalenin altında duruyordu. Koyu saçlı, sakallı—”

"Dövmeniz var mı?"

Başımı salladım. "Hayır, ama çok fazla göğüs kılı vardı, belki altında bir şey vardır."

“Tüylü müydü? İğrenç. Tüylü erkeklerden nefret ederim.” Clemmie dramatik bir şekilde ürperdi. Kıvrık karpuz pipeti dışarı çıkmış plastik bardağını eline aldı. Pipeti ağzına sokmaya çalışırken güneş, serçe parmağındaki yüzüğüne çarptı. “Başka ne var?”

“Hiçbir şey. Kaçtım.”

"Hmm."

Güçlü uyluklarından, kaya gibi sert göğsünden ve kaslı karın kaslarından bahsetmiyorum. Ona bu adamın lastikleri kafasının üzerinde sallayıp saman balyalarını eğlence olsun diye fırlattığına benzediğini söylemiyorum. Sadece yapabildiği için. Su üzerine dökülürken orada durduğum birkaç saniye içinde bile, saatlerce spor salonunda vakit geçirerek şekillenmiş bir vücut olmadığını anlayabiliyordum, en azından tanıdığım film yıldızları gibi değildi.

Bu adamın ne yediğine dikkat etmesi aklına bile gelmezdi. Yediği kalorileri birkaç ineği güderek ya da at sırtında zorlu bir gün geçirerek yakardı. Buralarda erkeklerin formda kalmak için ne yapıyorlarsa artık, işte öyle.

"Penisinin hali nasıldı?"

Az önce içtiğim margarita yudumunu kahkahamla birlikte yuttum ve tek boynuzlu atın üzerinden düşmemek için tüm gücümü toplamam gerekti. Bu yüzden boynuzundan tutup tekrar yere uzanmak zorunda kaldım.

Bu, birlikte vakit geçirdiğimiz ikinci sefer olmasına rağmen, Clemmie'nin en iyi özelliğinin aklına geleni olduğu gibi söylemesi olduğuna karar verdim.

Aklım bir anda şelaledeki adama ve göbek deliğinden aşağı doğru uzanan koyu renkli saç tutamına gidiyor ve bu düşünceyi uzaklaştırmak için çaba sarf etmem gerekiyor.

“Yani... bir kızın hayal kırıklığına uğrayacağını sanmıyorum, diyelim.”

“Sesi hiç tanıdık gelmiyor.” Önce kıkırdadı, sonra sesi daha ciddi bir tona büründü. “Burada çalışan herkesi tanımıyorum ama kim olduğunu bulacağım. Tehlikeli biri olabilir. Kesinlikle sapık. Çıplak koşucu ya da cinsel tacizci olabilir.”

“Sapık gibi görünmüyordu. Onu yakalayan bendim. Orada olduğumu bildiğini sanmıyorum. Beni görünce şok olmuş gibiydi.”

"Bu aralar çok dikkatli olmak gerekiyor," diye mırıldanıyor ve bu sefer sessiz kalıyorum çünkü ne demek istediğini çok iyi biliyorum.

Oyunculuğa ilk başladığım yıllarda, tekrar yaşamak istemediğim deneyimler yaşadım; bu da bu adamın doğanın tadını olduğu gibi çıkarmaktan başka bir şey yapmadığına olan inancımı daha da güçlendiriyor.

Neyse ki konuyu değiştiriyor. "Kulübe nasıl? Eşyalarınızı yerleştirdiniz mi?"

“Neredeyse. Akşam yemeğine gelmelisin. Şimdiden söyleyeyim, berbat bir aşçıyım ama harika bir paket servis siparişi verebilirim.” Genişçe sırttım. “Ve izlemek istediğin filmler varsa, ön gösterimlerini de ayarlayabilirim. Kızlar gecesi yapabiliriz.”

Clemmie başını kaldırdı. "Bunu çok isterdim. Uzun zamandır kızlarla bir gece geçirmedi. Erkeklerle dolu bir evde büyüdüğüm için bunun çoğunu kaçırdım. Ve yatılı okulda okuduğum için arkadaşlarım ülkenin dört bir yanına dağılmış durumda."

Ses tonundaki hüznü fark etmeden edemiyorum. Ben de hissediyorum. Yatılı okulda okumadım ama arkadaşlarımın etrafa dağılmış olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. En yakın kız arkadaşlarım ikiz kardeşimin eşi ve onun en yakın arkadaşı, ama onlar New York'ta yaşıyorlar.

Yüzüm ne kadar tanınır hale geldiyse, arkadaş edinmek o kadar zorlaştı. Daha da zoru, insanların sadece bağlantılarınız, zamanınız ve paranız için sizinle arkadaş olmak istemeleriyle yüzleşmek.

Ama Clemmie'de bu tür bir izlenim edinmiyorum, ki bu başlı başına nadir bir durum. Beni etkilemeye hiç çalışmamış olması ve büyük bir hayranı olduğunu ilk açıklamasından sonra bir daha bu konuyu açmaması çok hoşuma gidiyor.

"Ben de çok isterim. Belki işe dönmeden önce bunu düzenli hale getirebiliriz," diye yanıtlıyorum. Sesimde bir ağırlık var.

"Başka bir filmde mi bahsediyorsunuz?"

Başımı salladım. "Evet."

"Planlanmış bir şeyiniz var mı?"

"Son filmimin ikinci bölümünün tanıtımına başlıyorum. Gelecek yılın sonunda başlaması planlanan başka bir filmim daha vardı, ama vazgeçtim. Menajerime, bana başka bir şey getirmeden önce gerçek bir ara vermek istediğimi söyledim."

Clemmie'ye söylemediğim şey şu ki, menajerim izin almamın kariyerime zarar vereceğini söylemişti, ama ben yine de izin aldım.

Bunu düşünmek bile beni çok geriyor.

Şişme botunu benimkinin yanına çevirerek yanıma yanaştı ve yüz yüze gelecek şekilde pozisyon değiştirdi. Bacakları itfaiye aracının iki yanında sallanıyordu ve sanki aracın tepesinde gidiyormuş gibi görünüyordu.

"Bundan sonra ne yapmak istediğini biliyor musun?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum hiç tereddüt etmeden. "Son birkaç filmim çok yoğundu."

"Yine de tüm ödüllerinizi kazandınız."

"Evet, yaptım." Ashley'nin paketlediği kutulardan birinde onları bulduğumu ve orada bıraktığımı söylemeyi atlıyorum.

"Bu inanılmaz olmalıydı."

Clemmie bana içten bir mutlulukla gülümsüyor çünkü benim de aynı şeyi hissettiğimi düşünüyor—mutlu. Çünkü kim hissetmez ki? Oscar kazanmak en büyük hedef. Bunun yerine, dudağımı ısırıyorum ve sadece terapistime anlattığım şeyi sesli olarak itiraf edip etmemeyi düşünüyorum.

Kürek çekerken su parmaklarımın arasından kayıp gidiyor, bu da hayatımın bir metaforu.

"Beklediğim kadar harika değildi."

Ne demek istiyorsun?

Doğrulup ayaklarımı sallamaya başladım. "On sekiz ay boyunca çok çalıştım, ondan önce de sekiz yıl boyunca neredeyse hiç durmadan çalıştım çünkü ciddi bir oyuncu olarak tanınmak için bunu yapmam gerektiğini

düşünüyordum. Adaylıklar açıklandığında ve tören geldiğinde o kadar tükenmişim ki keyfini çıkaramadım, ama insanların beklediği şey bu olduğu için bütün gece gülümsedim. Dürüst olmak gerekirse, aday gösterilen diğer oyunculardan daha çok hak ettiğimi söyleyemem. Tebrik edilirken aklımdan geçen tek şey ne kadar yorgun olduğumdu.”

Hiç beklemediğim bir anda, gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

Mutlu olmalıyım. Minnettar olmalıyım.

"Bunu daha önce kimseye söylemedim."

Clemmie, "Sırrın benimle güvende," diye yanıtlıyor ve şamandırasına geri uzanıyor. "Başkalarının beklentilerini karşılamak zorunda hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum, ama bu, kendi kendine yüklediğin beklentinin ağırlığıyla kıyaslanamaz bile."

O da benim gibi kendini kaybolmuş hissediyor gibi görünüyor.

Eve şöyle bir göz attım. "Ev" biraz yanıltıcı. "Downton Abbey" daha doğru olurdu. Burada yaşamamanın, çoğu insanın başa çıkabileceğinden daha fazla sorumluluk ve beklenti getirdiğini tahmin edebiliyorum.

Orada sessizce uzanıyoruz, havada süzölüyor ve yaşam seçimlerimizi düşünöluyoruz.

"Bana pasta yapmayı öğretebilecek birini tanıyor musun?" diye soruyorum, elma ağaçlarımı düşünerek. Turta yapmayı öğrenmek isterdim. "Kulübedeki mutfak gerçekten de potansiyelini ortaya çıkarmayı hak ediyor."

"Hayır. Ama şefimize sorabilirim—"

"Sence tanıdığı biri vardır?"

"Hayır, ondan sana öğretmesini rica edeceğim."

"Ah." Başımı tekrar eve doğru çevirdim ve burada kaç personel çalıştığını merak ettim. Margaritaları getiren kişi dışında başka kimseyi görmedim.

"Eminim yapacak çok işi vardır. Ben daha küçük ölçekli bir şey düşünüyordum."

"Bunu yapmaktan çok hoşlanacaktır. Muhtemelen günlerinin hep aynı olmasından sıkılmıştır. Bana bir yaz öğretti." Duraksıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "En azından temel bilgileri. İyi bir öğrenci değildim ama tavuk kızartmayı hatırlıyorum."

"Kızarmış tavuk severim."

"Öyleyse size bir tane pişireyim," diye yanıtladı, sürahiyi kaldırıp bardaklarımızı doldurmak istedi ama sürahi boştu. "Önce biraz daha içecek

getireyim.”

“Bu daha iyi bir fikir.” Güldüm.

Şişme botlardan zarif bir şekilde inmek, özellikle de içkilerimizde bol miktarda tekila varken, onlara binmekten çok daha zor. O, şişme botundan havuz kenarına adım atmayı başarıyor, ama ben o kadar başarılı olamıyorum. Soğuk su beni anında ferahlatıyor ve canlandırıyor. Bir saniye önce hissettiğim baş dönmesi kayboluyor, bu yüzden Clemmie eve doğru yavaşça uzaklaşırken ben de birkaç kulaç yüzmeye karar veriyorum.

Dördüncü turumu bitirirken, havuz alanını çevreleyen gül çalılıklarının ortasındaki kapı açılıyor ve içeriye çıplak gördüğüm son adam giriyor. Ama bu sefer giyinik ve doğrusunu söylemek gerekirse, yine de çok iyi görünüyor.

Gözleri benimkine kilitlenirken parladı ve benim anlık paniğim yüzünden havuzun ortasında durakladım. En azından keskin bir nefes aldığımda havuz suyunu yutmadım.

"Burada ne işin var?" diye tükürdü.

Uzun bacakları, kapıdan havuz kenarına kadar olan mesafeyi hızla katediyor ve sonunda beni boydan boya geçiyor. Eğer bu kadar öfkeli bir şekilde surat asmasaydı, onu yakışıklı bulabilirdim. Göğsümdeki şiddetli çarpıntı, her şeye rağmen yakışıklı olduğunu söylüyor.

Hemen cevap vermiyorum. Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken, iki Labrador köpeği onun girdiği yoldan hızla aşağı doğru koşarak suya atlıyor. Bunun, onun da onların peşinden suya dalmaya karar vermesi ihtimaline karşı sudan çıkmam için bir işaret olduğunu düşünüyorum. Bu yakışıklı delinin neler yapabileceğini kim bilebilir ki, Clemmie'nin ne kadar süre daha yaşayacağı hakkında da hiçbir fikrim yok.

"Dolly. Hamish. Dışarı!" diye köpeklere bağırır, ama köpekler onları görmezden gelir.

Farkındayım, merdivenler yüzdüğüm yerin tam karşısında, havuzun diğer tarafında ve onlara ulaşmak için iki neşeli Labrador köpeğini geçmem gerekecek. Beni olduğumdan daha cesur yapan şey herhalde margaritalar. Yoksa kendimi asla sudan çıkarmaya kalkışmazdım. Ama son on sekiz aydır uyguladığım yorucu antrenman programı sayesinde, bunu tek bir hareketle yapabilecek kadar güçlüyüm.

Yakından bakınca, bu adam şelalenin altında görüldüğünden çok daha uzun. Kalın çizmelerinin getirdiği yaklaşık bir santimlik farkı bile hesaba katarsak, benden çok daha uzun boylu.

Üzerindeki hafif çamurlu kot pantolon, aklımdan çıkaramadığım o güçlü uyluklarını sarıyor ve kıyafet provalarında yeterince zaman geçirdiğim için, kolları ön kollarına kadar kıvrılmış düğmeli gömleğin özel dikim olduğunu biliyorum.

Eğer Amerika'da olsaydık, Stetson şapka takardı.

Onu son gördüğümde çıplaktı belki, ama evsiz olup duşa ihtiyacı olabileceği de aklıma gelmişti. Şimdi o kadar emin değilim.

O kadar sert görünümlü biri için, şaşırtıcı derecede bakımlıydı; kalın, çikolata kahverengi saçları yakasının üzerinden dökülüyordu. Sakalı bile o kadar düzgün ve yumuşaktı ki, kendim öğrenmekten kendimi zor tutuyordum ve eminim ki tehlikeli derecede belirgin elmacık kemiklerini gizliyordu.

Ama gözlerinden kendimi alamıyorum.

Benimkilerin hep mavi olduğunu sanıyordum. Ama onun gözleri Karayip denizlerinin mavisi gibi ya da yazın ortasında bulutsuz bir gökyüzünün mavisi gibi.

Onları izlerken, o mavi gözler ayaklarıma doğru iniyor ve yavaşça yukarı doğru ilerliyor, bu da vücudumu öğleden sonraki güneşten daha fazla ısıtıyor. Sonra sadece ince bikinilerimden birini giymekle kalmadığımı, aynı zamanda sıırıslam ıslak olduğumu da hatırlıyorum, bu yüzden en yakın havuz havlusunu kapıp kendime o kadar sıkı ve agresif bir şekilde sarıyorum ki neredeyse nefes almamı engelliyorum.

"Beni takip ediyor musun?"

"Seni mi takip ediyorum?" Utanmadan alaycı bir şekilde "Hayır. Şimdi soruma cevap ver." diyor.

Soruyu hatırlamam biraz zaman aldı. Bunu jet lag'e veya hafif sarhoşluğa bile bağlayamam. Nick Miller'ın deyimiyle, bu adam sert kahve kokuyor ve bir adamla at hakkında görüşmeye gidiyor gibi. Tamamen dikkat dağıtıcı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tekrarlıyor ve her söylediği kelime omurgamı biraz daha dikleştiriyor.

"Yüzüyorum. Nasıl görünüyor?"

"Amerika'da durum nasıl bilmiyorum ama insanların bahçelerine girip havuzlarını kullanamazsınız. Burası özel mülk."

Öncelikle, buna nasıl cüret eder? Bu adam kendini kim sanıyor?

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona dik dik baktım. "Ben içeri girmedim."

"Peki buraya nasıl geldiniz?"

Ona hiçbir bilgi vermeye niyetim yok, tamamen yabancı biri. Üstelik dengesiz biri. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, hatta suratı asık olsa bile fark etmez.

Şimdi düşününce, neden bana hırlıyor ki?

O anda anladım. Bu adam benden hoşlanmıyor.

Ha.

Bu yeni bir şey.

Sanırım beni sevmeyen biriyle hiç karşılaşmadım. Herkesin herkesi sevmediğini anlıyorum ama bu adam şelale olayını saymazsak, beni görür görmez sevmedi. Elbette, onu çıplak görmem o kadar da büyük bir olay değil. En azından bana baktığı gibi bakması için yeterli bir sebep değil.

Hayır. Bu adam benden hoşlanmıyor. Beni tanımıyor bile.

Beni tanımaya bile çalışmadı.

Kaşları, surat asmasıyla o kadar çatıldı ki, yüzünde koyu bir çizgi oluştu. Ama eğer benim korkak davranacağımı düşünüyorsa, yanlış kıza kaşlarını çatıyor. Tatlı görünsem de, bana ne yapacağımı söyleyebileceklerini sanan sert adamlara karşı kendimi savunma konusunda oldukça tecrübeliyim. Teşekkürler, Hollywood.

Hâlâ bu amansız rekabetin içindeyken Clemmie, ölümcül margaritalarından oluşan bir sürahi daha taşıyarak geri döndü. Ona defolmasını söylemesini veya polisi aramasını bekliyordum ama yapmadı. Aklıma gelmemişti ki, havuzda hâlâ iki köpek, sanki oranın sahibiymiş gibi mutlu mutlu yüzüyorlardı.

"Oh, ne güzel, sonunda tanıştığınıza çok sevindim."

Gözlerim birden onun gözlerine takıldı ve benim kulübeme geldiğinde takındığı o aynı sırtışı yüzünde gördüm. Neredeyse delilik derecesinde olan o sırtışı.

Sonunda tanıştık mı?

"Holiday, bu benim kardeşim Lando." Döndü, onun kaskatı bir şekilde durup bana dik dik baktığını hiç fark etmedi. Sakalının altından bile çenesinin sertleşmiş olduğunu anlayabiliyordum. "Lando, bu Holiday. Bluebell Cottage'ı kiraladı. Onu yüzmeye davet ettim. Bir şeyler içmek için kalmak ister misin?"

Beynim Clemmie'den yarım saniye daha yavaş çalışıyor, ama yetiştiği anda gözlerim faltaşı gibi açılıyor. Aman Tanrım.

Onun erkek kardeşi. Ŗelaledeki çıplak adam, yeni arkadaşımın erkek kardeşi.

Lando, huysuz olan.

O kesinlikle doğru noktayı yakalamış. Bu kadar huysuz birini hiç tanımadım, üstelik onunla beş dakikadan az vakit geçirdikten sonra söylüyorum bunu. Sonra barmen Eddie'nin Lando'nun kulübesini kiralamamdan şikayet ettiğini söylediğini hatırladım.

Bu yüzden mi benden hoşlanmıyor? Yazlığını kiraladığım için mi?

"Hayır, öyle düşünmüyorum," diye tersledi ve kız kardeşine döndü. "Bütün yazını içki içerek mi geçirmeyi planlıyorsun?"

"Belki." Clemmie omuz silkerek sürahiye masaya koydu.

Yemin ederim ki, o arkasını döndüğü anda Lando'nun suratındaki somurtkan ifade daha da belirginleşiyor.

"Ah, Lanny, Holiday bana geçen gün vadide bir izinsiz giren gördüğünü söyledi. Çiftlik çalışanlarından herhangi birinin oraya inip inmediğini biliyor musun? Özellikle de kıllı olanlardan? Holiday, adamın iğrenç ve kıllı olduğunu ve şelalenin içinde tamamen çıplak durduğunu söyledi."

Lando'nun başının yana yatması ve kaşlarından birinin yavaşça kalkması neredeyse ağır çekimdeymiş gibi. "İğrenç ve kıllıydı, değil mi?"

Clemmie'ye bakmaya cesaret edemiyorum.

Onun, sorduğu kişinin penisinin kime ait olduğunu bir saniye bile bilmesini istemiyorum. Eğer biri bana kardeşimin penisini tarif etseydi, midem bulanırdı. Hem mecazi hem de gerçek anlamda.

"Hiçbir zaman iğrenç demedim," diye mırıldandım.

"Öyle görünüyor. Tabii Clemmie yalan söylemiyorsa. Kız kardeşime yalancı mı diyorsunuz?"

Clemmie'ye bakıyorum, beni kurtarmasını umuyorum ama o bardaklarımızı doldurmakla çok meşgul, birini de bana uzatıyor.

"Bu arada Pierre size ders vermekten memnuniyet duyacağını söyledi."

"Pierre kim?"

"Aşçımız, elinden geldiğince size öğretmekten mutluluk duyacağını söyledi."

"Ne?"

İkimiz de Lando'ya döndük; yüzünde hiçbir değişiklik olmamıştı, ancak yavaş yavaş kızarıyordu.

Clemmie, "Holiday yemek yapmayı öğrenmek istiyor. Pierre de ona öğreteceğini söyledi," diye açıklıyor.

"Pierre'in burada bir aşçılık okulu işletmesine gerek kalmadan yapacak yeterince işi var."

Clemmie'nin kıkırdaması gerginliği azaltmak için hiçbir işe yaramıyor. Sanırım kendisi bile farkında değil.

"Lando, neyden bahsediyorsun? Burası aşçılık okulu değil. Holiday'in boş zamanında alacağı birkaç ders. Yemek yapmayı öğrenmek istiyor."

Clemmie'nin bana yardım etmekten duyduğu bariz mutluluk mu yoksa kardeşinin bu durumdan duyduğu rahatsızlık mı daha kötü, karar veremiyorum.

Lando, aşçıların bana yemek yapmayı öğretmesi fikrinden Clemmie'yi ikna edemeyeceğini anlıyor. Bu yüzden onun yerine beni deniyor.

"Eğer öyle düşünüyorsanız, bu kiralama ücretine dahil değil."

"Lando!"

Ah. Belki de sorunu budur. Nakit sıkıntısı çekiyor ve paraya ihtiyacı var. Gözlerim malikanenin/şatonun bölmeli pencerelerine kayıyor. Burayı işletmek ucuz olamaz. Bahse girerim ki kağıt üzerinde zengin ailelerden biridirler, ama tüm servetleri gayrimenkule, altın madenlerine veya benzeri şeylere bağlıdır. Eski para sorunları... hakkında hiçbir şey bilmediğim bir şey.

Param o kadar yeni ki hala parılıyor.

En ışıltılı gülümsememi sergiliyorum, o gülümsemeyi reklam panoları, televizyon programları ve dergi kapakları için saklıyorum. Belki bu onu ikna eder. "Elbette, seve seve öderim."

"Hayır. Kesinlikle hayır." Clemmie nefes nefese kaldı. "Lando, senin neyin var? Holiday, özür dilerim, normalde bu kadar kaba değil. Gerçi son zamanlarda her zamankinden çok daha kaba davranıyor."

Lando kız kardeşine bakıyor ve yemin ederim dişlerini gıcırdattığını duyuyorum. Karşılık vermek üzere olduğunu anlıyorum ama bunun yerine sessizce arkasını dönüyor.

Onun öfkeyle uzaklaşmasını izliyorum. Gözlerim çok uzun süre kalçalarında oyalanıyor.

Yani o benim ev sahibim.

Muhteşem ötesi.

BÖLÜM 5

Lando

“Öyleyse... dinleyin... Clementine, Pierre’in ona yemek pişirme dersleri vermeyi teklif ettiğini duyurdu. Yemek pişirme dersleri!” Ellerimi havaya kaldırdım. “Bundan daha saçma bir şey duydunuz mu?”

Solumdan bir kahkaha sesi geldi.

“Harika. Bunun için erken kalktığıma çok sevindim.”

Miles'a dik dik bakıyorum, yüzünde yine sinir bozucu bir sırıtış var. Benim halimden ne kadar eğlendiğini gizlemeye hiç çalışmıyor. Destekleyici bir tavır bile yok. Hiçbir şey.

Biraz daha empati bulma umuduyla Hendricks'e döndüm. "Henners, sence de bu saçma değil mi?"

Stetoskopunun kulaklıklarını çıkarıp boynuna doluyor.

“Şu an biraz meşgulüm. Madem buradasın, en azından işe yarar bir şey yap ve bana yardım et,” diye tersledi, bir avucuyla düvenin boynunu okşarken. Diğer eli ise ortada yoktu. “Sakin ol anne, yakında gelecekler.”

"Özür dilerim. Neye ihtiyacınız var?"

Ahır kapısından aşağı atlayıp Elsa'ya doğru yaklaştım.

Normalde ineklerimize isim vermeyiz ama Max geçen yıl tüm ineklere isim vermeyi kendine görev edindi ve bu isim, iki ağıl ötedeki Minnie ile birlikte kaldı. O da doğum yapıyor ve Hendricks'in veteriner asistanlarından biri onu takip ediyor.

Elsa, ne kadar rahatsız olduğunu tekrar vurgulamak için yüksek sesle bir böğürme ve ardından bir dizi homurdanma sesi çıkarıyor. Normalde, ineklerin yavrularını doğanın istediği gibi kendi başlarına doğurmalarına

izin veririz ve Hendricks güvenli bir mesafeden yakından izler, ancak Elsa ikiz doğuracağı için daha fazla müdahale ediyoruz.

En azından ben öyleyim. Miles'in burada neden olduğunu bilmiyorum.

Bu buzağılar bu sezonun son doğanları. Aberdeen Angus sığırlarından oluşan küçük sürümüzü genişletmekle geçen iki buçuk ay oldukça yoğun geçti. Normalde Mayıs başında tamamlanır, ancak Elsa ve Minnie ilk denemede başarısız oldukları için iki kez suni döllenmeye ihtiyaç duydular.

"Onu sakın tutun. Yatması gerekiyor," diye yanıtlıyor Hendricks, uzun eldivenlerini çıkarırken. "Amniyotik kesesi hâlâ sağlam, ama diğerinin patlamadan bunu çıkarmamız lazım. Sanırım iri bir bebek."

Tavuklardan birkaçı neler olup bittiğini görmek için gelmiş, Hamish ise kapının altında yüksek sesle horluyor. Çiftlik çalışanlarından biri birkaç dakikada bir ağıla başını uzatıp kontrol ediyor ve Minnie'nin yavrusunun sağ salim dünyaya geldiği haberini alıyoruz.

Hendricks taşınabilir ultrason cihazını Elsa'nın karnında gezdirirken ben de onunla birlikte kalıyorum, onaylayarak başımı sallıyorum ve beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. İkizler sık sık gördüğümüz bir şey değil. Aslında, Burlington Estate'i yönettiğim on altı yıl içinde sadece altı kez ikizlerimiz oldu.

Hendricks'e ne kadar süre daha beklememiz gerektiğini sormak üzereydim ki Elsa ön ayakları üzerine düştü ve yan tarafına yuvarlandı.

İlk yavrusu nihayet dünyaya gelmeye karar verdiğinde, kocaman karnı kasılıyor.

Hendricks, pembe doğum kesesi görünür görünmez "İşte oldu," diye mırıldandı. "Mükemmel, bir toynak... ve bir burun görebiliyorum."

Hendricks ve ben Elsa'ya yer açmak için kenara çekilirken, Miles, her zamanki gibi, samanların arasına diz çöktü ve Elsa'nın yelesini okşadı. "Aferin canım, başarabilirsin. Bebekler yakında burada olacak."

Şaşırtıcı bir şekilde, Miles'in varlığı onu sakinleştiriyor gibi görünüyor; bu da onun sadece kadınlar üzerinde değil, tüm türlerin dişileri üzerinde hipnotize edici bir etkiye sahip olduğunu kanıtlıyor.

Tanrım, çok sinir bozucu.

"Hadi kızım, zorla."

Yoğun kasılmaların, yüksek sesli böğürmelerin ve ağır nefes alışverişlerinin ardından buzağının bacakları, başı ve omuzları görünmeye başladı. Bulunduğum yerden bakınca her şey yolunda görünüyor. Kese

henüz patlamadı ama güzel, sağlıklı bir renkte ve bir büyük itme daha onu kolayca dışarı çıkaracaktır.

Tam olarak da bu oluyor; ardından amniyotik sıvı, kan ve plasenta her yere saçılıyor.

Küçük siyah buzağı samanların üzerinde kıvranıyor. Miles hâlâ Elsa'nın başının yanında diz çökmüş, boynunu okşuyor ve kulağına fısıldıyor, ama Elsa hareket edecek durumda değil. Eğilip çuvalı yırtıyorum, burun deliklerini temizliyorum ve buzağının yüzündeki tüm yapışkanlığı bir avuç samanla temizliyorum, Elsa dokunmadan önce ona dokunmamaya çalışıyorum.

Büyük bir hapşırık attı, üzerime sümük saçtı ve ilk nefesi tiz bir gıcırta sesiyle çıktı. Elsa başını ona doğru çevirdi ama yaklaştırmaya çalışmadı.

"Sorun yok Elsa. Onu yakaladık," diyorum ona. "Sen de kardeşini dışarı çıkar."

Nefes alışması zorlaşıyor ve sıkıntıya düştüğü açıkça belli. Bir dizi kasılma daha geçiriyor ama hiçbir şey olmuyor. Sadece bir ayağının ucunun görüldüğünü seçebiliyorum, o kadar ve daha fazlası olması gerekiyor. Aynı şeyi hisseden Hendricks diz çöker ve Elsa'yı bir sonraki buzağı için yoklar.

"Kahretsin. Tam da istemediğim şey. İlk darbede torba patladı. Eğer iyileşme göstermezse, onu oyundan çıkarmak zorunda kalacağız."

Elsa'nın daha fazla itme gücü olup olmadığını görmek için birkaç dakika bekliyoruz, ancak böğürmesi neredeyse kulakları sağır edecek kadar şiddetli bir kasılma nöbetinin ardından Hendricks yardım etmek için devreye giriyor.

Henüz yirmi altı yaşında ve tam nitelikli veteriner hekim unvanını sadece iki yıldır almış olabilir, ancak Hendricks tüm hayatını hayvanlara bakarak geçirmiş. Onu çalışırken izlemek beni hala hayrete düşürüyor. Yıllar boyunca yüzlerce ineğin, bir düzine kadar atın ve çok sayıda yavru köpeğin doğumuna şahit olmuş olmalıyım, ancak onu veteriner hekim olma yoluna sokan şey, birlikte ilk kez bir buzağının doğumuna şahit olmamız oldu.

Burlington'ın yönetimini devraldıktan kısa bir süre sonra olmuştu. Ben on sekiz yaşındaydım, Hendricks ise on. Hamile düveleri kontrol etmek için tarlalara dört tekerlekli bir araçla çıkmıştık ve doğum sancıları başlayan bir düveye rastladık. Daha önceki Valentine Nook veterineri Burt Easton ile birlikte on saat boyunca onunla kaldık.

Ne yazık ki, buzağı hayatta kalamadı, ancak bundan sonra Hendricks, öğrenebileceği her şeyi öğrenmeyi kendine misyon edindi ve sonunda büyük hayvanlar konusunda uzmanlaştı. Burt emekli olduktan sonra onun muayenehanesini devraldı ve şimdi Hendricks, Valentine Nook ve Burlington Malikanesi çevresindeki çiftliklerin yanı sıra Polo Kulübü'nün midillilerine de hizmet veriyor. Ayrıca, Bayan Winston'ın sürekli kaçan keçisine de bakıyor.

Hendricks bacaklarından tutarak ağırlığını geriye kaydırıyor ve baldırı sertçe çekiyor. Yüzü çabasıyla şişiyor, ben ise yolundan çekilip, başını kaldırmaya çalışan ilk baldırı gözlemlemeye devam ediyorum.

Miles, Elsa'ya "İyisin. İyisin," diye mırıldandı. "Neredeyse başardın."

"Kahretsin, bu baldır çok büyük." diye içini çekti Hendricks.

"Birincisinden daha mı büyük?"

"Evet, sanırım omzu burkulmuş. Sıkışan yer orası." Hendricks çekmeyi bırakır ve Elsa'nın içine elini sokarak baldırını hareket ettirip ettiremeyeceğine bakar, sonra tekrar çekmeye başlar. Elsa'nın içinde ne yapıyorsa otuz saniye sonra, Hendricks geri çekilir ve bacaklarından tekrar tutar. "Şimdi daha iyi. Hadi dostum, seni çıkaralım."

Bir dakika daha etrafta homurdanmalar duyulduktan sonra buzağı, samanların üzerine gelişigüzel bir şekilde yere düşüyor, ardından bir kez daha kan ve yapışkan sıvı geliyor.

Miles ayağa fırlayıp Hendricks ve bana kapının yanında katılırken Elsa da yavaşça ayağa kalktı. Her iki bacağını da uzun uzun yaladı, onları temizleme ve bağ kurma sürecine başladı ve yanımda Hendricks derin bir rahatlama nefesi aldı. Artık yirmi kadar tavuk, yeni gelenleri koklayan ahır kedilerinden birkaçı ve hatta Hamish bile uyanmıştı.

"Harika iş çıkardın dostum." Miles, hepimiz izlerken Hendricks'e elini uzatarak beşlik çaktı. "Şimdi küçük, mutlu bir aile gibi görünüyorsunuz."

Hendricks yorgun bir kahkaha attı. "Kesinlikle öyle."

"Başarılı bir doğum sezonu daha geçirdiğiniz için tebrikler," diye ekliyorum gülerek.

Bu da başarılı oldu. Bu yıl hiç buzağı kaybetmedik. Bunu her zaman söyleyebileceğim bir şey değil ama çiftçiliğin gerçekleri bunlar.

Çok büyük bir sürümüz yok. Her zaman küçük tutuldu, bu da onu bizzat yönetmemize olanak sağladı. Bu buzağılar inanılmaz bir hayat yaşayacak ve sonunda ya damızlık olarak kullanılacak ya da et için yetiştirilecek.

Burlington Estate çiftliğinden elde edilen gelir doğrudan Valentine Nook'un bakımına ve uzun süreli sakinlere ek gelir sağlanmasına ayrılıyor.

Bu, son birkaç yüzyıldır devam eden bir süreç ve bu sayede Valentine Nook'un bozulmamış kalmasını ve daha fazla para harcayan turistleri çekmesini sağlıyoruz.

İkinci buzağının sendeleyerek ayağa kalkıp, stresli bir doğumun ardından iyi bir işaret olan iştahla süt içmeye başlayan ağabeyine katılma girişimini sessizce izliyoruz.

Hendricks sonunda, "Sanırım bunu onlara bırakabiliriz," diyor.

"Doğuma şahit olmaktan her zaman keyif alıyorum," diyor Miles, ana avluya doğru yürürken kolunu omzuma atarak. "Sanki puro ikram etmemiz gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Bir kahve içmeyi tercih ederim," diye yanıtlıyorum ve bahçedeki büyük dış mekan lavabolarından birine uğrayarak ellerimizi yıkayıp elimizden geldiğince temizleniyoruz.

Fırça ve sabunla bile tamamen temizlenemiyorum ama bu akşam uzun bir banyo yapana kadar idare etmek zorundayım. Eğer ayda bir Londra'ya gitmek zorunda olmasaydım, muhtemelen sürekli çamur içinde olurum.

Haftanın yedi günü açık olan bu çiftlik, Burlington Malikanesi'nin en işlek yeridir. Elli kişilik bir personel, makinelerin bakımından samanları biçmeye, tarlaları sürmeye ve çeşitli hayvanların bakımına kadar her şeyden sorumludur; bu hayvanlar arasında elbette inekler, atlar, koyunlar, tavuklar, kazlar, domuzlar, keçiler ve fareleri uzak tutan çiftlik kedileri de bulunur.

Her gün herkesin el birliğiyle çalıştığı bir durum söz konusu ve ben de her sabah buraya gelip her şeyin sorunsuz çalıştığından emin oluyor ve tersane müdürüyle görüşüyorum.

Normalde personel çok meşgul olduğu için buralarda vakit geçiremez. Ama bugün öyle değilmiş gibi görünüyor. Sanki herkes birden bire süpürgeyi alıp işe koyulmuş veya kovaları suyla doldurmuş gibi; daha yakından bakınca personelin dörtte üçünün kadın olduğunu fark ediyorum. Bunun da Miles'in burada olmasıyla bir ilgisi var.

Onu bahçeden neden uzaklaştırmadığımı bilmiyorum çünkü etraftayken verimliliğin yüzde elli düştüğüne eminim. Öte yandan, bize kahve getirmesi için kimseden rica etmeme gerek yok çünkü zaten biri kahveleri getiriyor ve o da Miles'a bakmaktan vazgeçmezse bir şeye takılıp düşecek.

"Kahve, Majesteleri, lordlarım."

"Teşekkürler." Ona gülümseyerek başımı salladım, ama belli ki bana bakmıyordu.

"Bu mükemmel. Teşekkür ederim." Miles, benim sevdiğimden çok daha az profesyonel bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve yemin ederim ki kız mest oluyor. Geri geri yürüyor, çünkü Tanrı korusun, Miles onu tekrar çağırdığında ona bakma fırsatını kaçırmak istemiyor. "Ayrıca, bahçeye gidip biraz geç kaldığımı haber verebilir misin? Chester'ı hazırlamalarını rica et. Onunla birlikte top oynamak istiyorum."

"Evet, elbette efendim. Hiç sorun değil. Şimdi yapacağım efendim."

Miles'in kendi ahır ekibiyle işlettiği polo sahası olan Foxleigh Park, tarlaların karşısında birkaç kilometre uzaklıkta ve Miles'ı başka yerlerde ortalığı karıştırmadığı zamanlarda orada bulabilirsiniz.

Şaşırtıcı bir şekilde, Miles tam bir kaos abidesi olsa da, polo sahası tartışılmaz bir titizlikle yönetiliyor. Tek bir saman zerresi bile yerinden oynamamış. Midillilere Olimpiyat sporcuları gibi davranılıyor. Beslenmeleri yakından takip ediliyor ve egzersiz programları sıkı bir şekilde düzenleniyor.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı, kadının koşmaya başlamadan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmasını izlerken.

Herhangi bir bahçenin en önemli kuralı koşmamaktır. Köşeden neyin çıkacağını asla bilemezsiniz.

Bardağı dudaklarıma götürüp yudumlarken, yapılacaklar listem zihnimi dolduruyor. Buzağılama mevsimi bitmiş olabilir, ama bu sadece başka bir şeyin öncelik listesinin başına geçtiği anlamına geliyor.

"Hey, bu sabah Eddie'ye rastladım," diyor Miles ve ben de bunun nereye varacağını bildiğim için içimden bir ah çekiyorum. "Yaz panayırındaki kriket maçında oynayıp oynamayacağını öğrenmek istiyor. Hennes ve ben bu yıl Gerçek Aşk takımındayız, Al ise Aşk Oku takımında oynuyor."

Valentine Nook Yaz Panayırı, kriket sahasının yanındaki alanda düzenleniyor. Müzik ve yemeklerden oyunlara ve yarışmalara kadar birçok etkinliğin yer aldığı, hareketli bir hafta sonu. Hava güzel olduğunda, hafta sonu boyunca on bin ziyaretçi ağırlayabiliyoruz.

Ancak yaz panayırı da, Noel panayırı gibi, her yıl ailemden bir üyenin başkanlığında bir komite tarafından yönetiliyor. Bu, Valentine Nook'taki en sevmediğim şey ve ne kadar değiştirmeye çalışsam da her seferinde reddediliyorum.

Ama bu yıl, gerçekten de bu işin başında olmak istemiyorum. Çünkü bu yıl Caroline'ın yılı olacaktı. İlk kez eşim ve Burlington ailesinin resmi bir üyesi olarak evlenecekti.

Altı ay geçti ve acıyan bakışlar hala bitmedi. Sempatik baş sallamalar ve anlayışlı gülümsemeler de öyle.

Ana caddede yürürken her seferinde onları görüyorum ve insanlar beni durdurup nasıl olduğumu soruyorlar. Geçerken fısıltılarını duyuyorum. Elimden geldiğince duymamaya çalışsam da, gecenin geç saatlerinde, içlerinden kaçının onun ve Jeremy'nin ilişkisinden haberdar olduğunu merak ediyorum.

Ve yaz panayırı tüm bunları bin kat daha fazla geri getirecek.

Hayal kırıklığıyla başımı salladım. "Yapamam—"

"Lando—"

"Bu yıl komitenin başkanı benim," diye araya giriyorum Miles, her zamanki gibi görevlerim yüzünden eğlenmeye vaktim olmadığını söylemeye başlamadan önce. En küçük oğul olup hiçbir sorumluluğu olmayan biri için bunu söylemek kolay. Yalvaran gözlerle kardeşlerime bakıyorum. "Ama benimle yer değiştirirsen sana on bin pound veririm."

"Hayır. Bunu geçen yıl yaptım."

"Hadi ama Milo. Yarışmaları değerlendirme konusunda benden çok daha iyisin."

"Biliyorum, ama yine de yapmayacağım." Sırıttıyor. "Kriket maçını kazanmak istiyorum. Alex'e sor. Bu arada, ne zaman dönecek?"

"Yarından sonraki gün."

Hendricks duvara yaslanarak, "Max, Sherbet'i 'En Şık Pony' yarışmasına sokuyor," diyor. "Örümcek Adam kostümüyle uyumlu olmasını istediği için kırmızı sargılar sipariş etmek zorunda kaldık."

Son günlerde kötü ruh halimin ne kadar çabuk ortaya çıktığına şaşıyorum. "Şöyle söyleyeyim, Max'e olumlu bir muamele beklememesi gerektiğini söylemeniz gerekecek."

Normalde hiçbir şeye tepki vermeyecek kadar sakin olan Hendricks bile, benim bu ani çıkışım karşısında bir an şaşırdı. "Sende ne sorun var?"

Miles, "Lando hâlâ Bluebell'deki o genç yıldız yüzünden surat asıyor, hatırlıyor musun?" diye yanıtıyor, pek yardımcı olmayan ve doğru olmayan bir şekilde, ama onu düzeltmeye zahmet etmiyorum. "Onu gördün mü?"

Hendricks başını salladı. "Hayır."

“Ben de bilmiyorum. Gerçi geçen akşam Clemmie ile birlikte oynadığı filmlerinden birini izledim. Güzeldi,” diyor ve bana dönüyor. “Nasıl biri Lan?”

Miles'ın ortalığı karıştırırken takındığı o gerçekten sinir bozucu surat ifadesine alışmış olmam gerekirdi diye düşünürsünüz, ama alışmadım. Özellikle de hedef ben olduğumda.

"Nereden bileyim?"

“Onunla tanıştınız.”

"Bu yüzden-"

"Peki, nasıl biri?"

“O... Bilmiyorum. Sarışın. Ne dememi istiyorsunuz?”

Onun benden ne söylememi istediğini biliyorum.

Benden, hayatımda gördüğüm en inanılmaz derecede güzel kadın olduğunu, Rönesans sanatçılarının resmetmek için birbirlerini öldüreceği kıvrımlara sahip olduğunu söylememi istiyor. Aklımdan çıkmayan şeyin onun sırlıslıkla vücudu olması gerekirken, beynime kazınan asıl şeyin, göğsünde kaskatı bir şekilde duran kollarıyla bana dik dik bakışı olduğunu, gözlerindeki öfkenin daha uzun süre baksa beni eritebileceğini söylememi istiyor.

Caroline ile dört yıl birlikteydim ve onun bu düzeyde bir duygu yoğunluğunu hiç görmemiştim.

Ama bunu Miles'a söylemeyeceğim. Kimseye söylemeyeceğim. Ölünceye ve gömülene kadar sırrım olarak kalacak.

"Güzel mi? Evlilik için uygun mu?"

"Evlilik için uygun biri mi? Aman Tanrım, annene çok benziyorsun."

Miles başını geriye atıp kahkaha attı. "Sadece şakağındaki o damarın patlayıp patlamayacağını görmek istedim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Neden bu kadar kaba birisin?"

Cevap vermiyor, sadece kahvesinden bir yudum alıyor ve Hendricks'in yanındaki duvara yaslanıyor. İkisi de kollarını kavuşturmuş bana bakıyor ve onları birbirinden ayırt etmek neredeyse imkansız. Aslında, Hendricks'in bir ineğin içinde dirseklerine kadar batmış olduğu veya Miles'ın bir polo sahasında sopa sallayarak dörtnala koştuğu durumlar dışında, çok az kişi onları ayırt edebilir.

"Hadi ama Lan, Elsa'nın doğum yapmasıyla sözümüz kesilmeden önce bize anlattığın şeye geri dön."

Dürüst olmak gerekirse, nerede kaldığımı hatırlamıyorum. Taşındığından beri hissettiğim sinir, düşünmemi engelleyecek kadar içimde kaynıyor.

“Sana şelaleden bahsetmiş miydin?”

Hendricks'in bakışları Miles'a dikilmişti ve gülümsemesini zorlukla bastırmaya çalışıyordu.

"Şelale?"

Başımı salladım. “Evet, biliyorsunuz, köyün kenarındaki şelale? Arkadaki otlaktan geçebilirsiniz ama yol epey otlarla kaplı. Bluebell'den gelen bir patika var, eskiden onu kullanırdım.” İkizler bana iki kafa çıkmış gibi bakakaldıkları için konuşmayı kestim ve Hendricks artık gülümsemesini gizleyemiyordu. “Ne?”

“Hiçbir şey. Sadece şelaleyi biliyoruz, hepsi bu.”

Kaşlarımı çattım. "Neden öyle söylüyorsun? Şelalemden bahsediyorum."

"Bu senin şelalen değil."

Teknik olarak öyle, çünkü orası benim toprağım, ama neyse. "Oraya giden tek kişi benim."

Hendricks başını sallayıp gülüyor. "Hayır, değilsiniz. Biz de oraya sürekli giderdik. Okuldan eve döndüğümüzde en sevdiğimiz parti mekanıydı."

“Ne? Ne zaman? Davet edilmedim.”

“Çünkü siz bize durmamızı söylerdiniz.”

Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor. Bazen ne zaman şaka yaptıklarını anlamak imkansız oluyor ve sebepsiz yere beni kızdırmaları da onların tipik bir davranışı olurdu. İşte bu gibi zamanlarda aralarındaki sekiz yıllık yaş farkı çok daha büyük hissediliyor ve gençlik yıllarımı liderlik için hazırlanarak geçirdiğim için onların özgürlüklerine içerlememek için çok daha fazla çaba sarf etmem gerekiyor.

"Ciddi misin?"

“Ölümcül.” Miles her zamanki gibi dramatik bir şekilde elini göğsüne götürdü. “Şelalenin kalbimde özel bir yeri var. Bakireliğimi Isobel Carruthers'a orada kaybettim. Geçen cuma gecesi Mabel'le de orada birlikte oldum.”

“Ne? Geçen cuma mı?” Geçen cuma da oradaydım. Gözlerimi sıkıca kapatıp elimi yüzümden aşağı doğru gezdiriyorum. Bu görüntüyü zihnimde canlandırmak istemiyorum. “Düşünme alanımı mahvetmeyi bırak.”

“Benim yerimi mahvediyorsun. Bir dahaki sefere gitmek istediğimde ne olacak? Ağabeyimin beni yakalayacağından korkup performans kaygısı yaşayacağım—”

Arkamı dönüp kimsenin dinlemediğinden emin oluyorum. Herkes Miles'ın nasıl biri olduğunu bilse de, benim hoşuma gitmeyecek kadar yüksek sesle konuşuyor. Burada bir nebze de olsa profesyonelliği korumaya çalışıyorum. "Milo—"

“Şaka yapıyorum. Ben asla performans kaygısı yaşamam—”

“Miles.”

“Özür dilerim.” Kolunu öne doğru savurdu. “Devam edin.”

Öyle derin bir iç çekiyorum ki, kemiklerimin titrediğinden eminim. Onlara ne söyleyeceğimi bile hatırlamıyorum. Zaten sadece gülerlerdi.

"Neden bu kadar sinirini bozuyor?" diye soruyor Hendricks, ben henüz bir şey söylememişken.

"DSÖ?"

“Holiday Simpson.”

"Hayır, değil."

"Öyle görünüyor." Ağzı, "Umurumda değil" dercesine aşağı doğru kıvrıldı ve omuzları sarsıldı.

"Hayır, öyle değil."

"Öyleyse Pierre'in ona yemek yapmayı öğretmesi seni neden ilgilendiriyor?"

Kahrolası Hendricks. Az önce gayet iyi dinliyordu. Miles'ın kabadayı tavrına karşılık o, gizli bir cevher. Daha sessiz, dikkatli ama çok geç olana kadar fark etmiyorsunuz.

"Çünkü zaten yeterince işi var ve onun evde vakit geçirmesini istemiyorum."

"Clemmie ve annem yanlış anlarsa diye mi?"

Miles, "Ya da belki ondan hoşlanıyorsun ama bunu itiraf etmek istemiyorsun çünkü o zaman annen ve Clemmie haklı çıkacak?" diye ekliyor.

“Onunla iki kez görüştüm.” İki parmağımı kaldırıyorum. “İki kez. Toplamda yaklaşık on dakika. Bir fikir oluşturmak için yeterli süre değil.”

“Ne saçmalık!” diye alay etti Miles. “Hem ikimiz de biliyoruz ki ondan özür dileyeceksin çünkü aslında o kadar da iyi rol yaptığın gibi kocaman bir pislik değilsin. O yüzden belki bugün işi bitirip ona Burlington mutfağına ne zaman isterse gelebileceğini söyleyen iyi olur.”

"Ben kaba biri değildim."

Hendricks ve Miles aynı şekilde kaşlarını kaldırıyorlar.

"Pekala, tamam."

Miles kolunu omzuma vuruyor. "Seninle gurur duyuyorum, büyük abi, ve bu vesileyle, en sevdiğim kızla randevum var. Bacakları gökyüzüne kadar uzanıyor, güzel kestane kırmızısı saçları var, ipek gibi yumuşak. Ve tam da bacaklarımın arasına sığıyor." Göz kırıyor ve dudaklarımda beliren sırıtışa engel olamıyorum çünkü bu aptalın polo atı Chester'dan bahsettiğini biliyorum.

Ve işte böylece öfkem dağılıp gitti.

Miles tanıdığım en sinir bozucu insan olabilir, ama aynı zamanda beni herkesten daha çok güldüren de o.

Özür dilemeye hiç niyetim olmamasına rağmen, Bluebell Cottage'ın önüne park ettim, kapıyı açtım ve şu anda kapıyı çalıyorum.

Buraya en son geldiğim zamanın düğününden önceki gece olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum.

Bugün, merdiven basamağının yanında düzgünce dizilmiş yepyeni bir çift yağmur çizmesi var. O kadar yeni ki, acaba daha hiç giydi mi diye merak ediyorum. Yani, üzerlerinde bir toz zerresi bile yok.

En nazik davranış, üzerlerine bir kova çamur dökmek olurdu ama muhtemelen bundan hoşlanmazdı.

İkinci kez kapıyı çalmayı denedikten sonra evde olmadığını anladım, bu yüzden ayrılmaya karar verdim. Zaten buraya gelmek aptalcaydı. Ne yazık ki, tam o anda geri döndü.

Kapıyı arkasından kapatırken beni kapı eşiğinde dururken görmüyor. Dişleriyle su şişesini açmaya çalışırken bir yandan da dinlediği müziği yüksek sesle mırıldanmakla meşgul. Cildini kaplayan hafif parlaklığa ve vücudunu şekillendiren çok dar spor pantolonu ve sütyenine bakılırsa, koşudan döndüğünü söyleyebilirim.

Bu kadını hep çok açık kıyafetlerle gördüm ve acaba sapıkça bir şekilde sınanıyor muyum diye düşünmeye başladım. Belki de Miles onu buna teşvik etmiştir. Bu mantıklı olurdu çünkü gözlerimi ondan alamıyorum.

Film izlemeye nadiren vakit buluyorum ve Holiday Simpson'ın oynadığı hiçbir filmi daha önce izlemedim, ama birdenbire eve gidip onun yaptığı her şeyi bir solukta izleme isteği duydum.

Ayrıca, beni fark etmesine yaklaşık üç saniye var ve bu durum çok garip bir hal alıyor, bu yüzden önceden önlem almaya karar veriyorum.

Yüzüne doğru el salladım. "Merhaba?"

"Bir torba sik!" diye çığlık attı ve şişe elinden fırladı.

Yere düşmeden önce havada yakalamayı başardım, kapağını çevirerek açtım ve ona geri verdim.

"Ne olağanüstü bir karşılama."

Hâlâ bana bakıyor, şoktan kocaman açılmış mavi gözleriyle. Onu korkuttuğum için kendimi kötü hissediyorum ama daha önce hiçbir kadından böyle bir tepki almamıştım.

Hem kafa karıştırıcı hem de hafifçe komik. Ama şu ana kadar üçte üç başarı elde ettiğimiz için o tiz sesler olmasa da olurdu.

Sonunda kulaklıklarını çıkarıp suyu geri aldı. "Teşekkürler."

"Rica ederim," diye gülümsedim, onu daha fazla korkutmamayı umarak. Ama henüz göz kırıp kırpmadığından emin değilim. "İyi misin?"

"Bu kan mı?"

Pantolonuma şöyle bir göz attım ve gerçekten de sabahın kalıntılarıyla kaplı olduğumu gördüm. Ne kadar iğrenç olduklarını fark etmemiştim ve bir adım geri çekildim.

"Evet, evet, öyle. Şey... bu sabah birkaç buzağı doğdu."

"Ah, harika," diyor, dudakları düz bir çizgiye kıvrılırken ve uzun bir yudum su içerken başı hafifçe sallanıyor. Yutkunurken boynunun narin kıvrımına gözlerim kilitlenmiş durumda. "Yani bana biraz daha bağırmaya mı geldin?"

"HAYIR-"

"Çatımı mı tamir ediyorsunuz?"

"Çatınız mı?"

Yanımdan sıyrılıp ön kapıya doğru yürüyor, orada spor ayakkabılarını çıkarıp lastik çizmelerinin yanına diziyor.

"Evet, çatı. Su sızdırıyor. Biliyorsun, samandan yapılmış, değil mi?"

Neden yukarı bakıp kontrol ettiğimi bilmiyorum. "Evet, çatısı sazdan. Ama su sızdırdığını bilmiyordum."

"Clemmie'ye söyledim. O da tamir ettireceğini söyledi."

“Ah.” Yaklaşan herhangi bir rahatsızlığı yatıştırmak umuduyla kıkırdadım. “İşte burada yanıldınız. Clementine'in unutkanlığı meşhurdur. Ama size söz veriyorum, bunu düzelteceğim. Nereden sızıyor?”

Holiday kapıyı iterek açtı ve beni içeriye davet etti. "Gelin, size göstereyim."

Bir adım atmaya çalışıyorum ama ayaklarım yere yapışmış gibi. Yolun sonu, gitmeye hazır olduğum en uzak nokta gibi görünüyor. Eğer bu ev köyün bir parçası olmasaydı, seve seve yerle bir ederdim.

Ancak içeriye baktığımda, beklediğim dehşet verici durumla karşılaşmadım.

Annemin tadilat yaptığını biliyorum ama yaptığı hiçbir şeye dikkat etmedim. Koridora kısıtlı bir açıdan baktığımda bile, tamamen farklı görünüyor.

Eskiden krem rengi olan duvarlar şimdi kalın mavi çizgili duvar kağıdıyla kaplı. Ahşap zemin, önceki açık meşe rengi yerine koyu bir renkle boyanmış ve daha önce orada olmayan, içinde kocaman bir gül demeti bulunan bir vazanın üzerindeki kavisli masanın kenarlarını görebiliyorum.

Caroline ve Jeremy'i bulduğum ev bu değil, ama yine de başka ne gibi değişiklikler yapıldığını araştırmaya bir türlü cesaret edemiyorum.

“Sorun değil, sizi rahatsız etmeyeceğim. Bu öğleden sonra birileri gelecek, onlara gösterebilirsiniz. Bir saat içinde burada olacaklar.” Telefonumu çıkarıp James'e durumu halletmesini rica eden bir mesaj gönderiyorum. “Uygun olur mu?”

"Elbette. Teşekkürler."

"Rica ederim," dedim, önce bir adım geri çekildim, sonra bir adım daha.

Ben arkamı dönüp arabaya doğru yürürken o hâlâ orada duruyordu.

Kapıyı kapatırken hâlâ beni izleyip izlemediğine bakmamak için kendimi zor tutuyorum. İzlemiyorsa hayal kırıklığına uğrayacak mıyım?

Direksiyonun başına geçtiğimde, özür dilemediğimi ve yemek pişirme derslerinden hiç bahsetmediğimi fark ettim.

Bu, onu tekrar görmem gerekeceği anlamına geliyor ve nedense bu durum beni rahatsız etmiyor.

BÖLÜM 6

Tatil

TANNER: Saman çatı nasıl?

TATİL: Çok şükür sızıntı durdu.

TANNER: Ciddi misin, evlerini samandan yapıyorlar diye?

TATİL: Hayır, ama işte buradayız.

TANNER: Ve kesinlikle burada kalacaksınız, değil mi?

TATİL: Kalıyorum. Burayı seviyorum.

TANNER: O zaman sezon biter bitmez ziyarete geleceğiz.

HOLIDAY: Umarım öyledir. Bu arada yeğenimin birkaç fotoğrafını daha gönderebilir misin lütfen? Bu hafta hiç fotoğrafım olmadı.

TANNER: Sabah, daha fazla uyuduktan sonra. Seni seviyorum.

TATİL: Ben de seni seviyorum.

Telefonumu yatağa fırlatmak üzereyken çaldı ve ekranda menajerimin adı belirdi. Burada saat on bir, yani New York'ta saat altıydı ve kardeşim oğlunun sabah beslenmesi için uyanıktı, ancak son birkaç haftadır öğle yemeğinden önce kimseden haber alamamıştım.

Videonun kesilmesinden hemen önce düğmeye bastım ve Marcy'nin yüzü ekranı kapladı.

Liseden mezun olduktan hemen sonra sektöre girdiğimde ilk menajerim Marcy'di. Çene çizgisinin hemen altına kadar uzanan düz siyah bob saçları ve o kadar çok botoks yaptırdığı bir yüzü vardı ki, tanıştığımız günküyle tıpatıp aynı görüldüğü için kaç yaşında olduğunu tahmin bile edemiyorum.

Bana kendi ayaklarım üzerinde durmak için bilmem gereken her şeyi öğretti ve kariyerimi ona borçluyum. Öte yandan, çalışmamdan hoşlanıyor ve bana gelen tüm teklifleri reddetmekle kendini yavaş yavaş delirtiyor olmalı.

Görünüşe göre o çoktan ofisinde ve itiraf etmeliyim ki ben hala yatakta yatıyorum. Uyandım, kahve yaptım ve tekrar yorganın altına girmeye karar verdim. Kuşların cıvıltısını ve ara sıra atların toynaklarının sesini dinlerken kitap okumaya çalışarak keyifli bir sabah geçirdim.

"Merhaba Marce, nasılsın?"

"Holiday, canım oğlum, gözlerime ziyafet çeken bir güzelsin," diye gururla söylüyor, ama yüzünde hiçbir ifade yok.

"Öyle mi?" diye gülüyorum.

"Evet. Bana her şeyi anlat. Hepsini duymak istiyorum."

Bir an duraksıyorum. Geç uyumaktan ve kitap okumaktan başka pek bir şey yapmadım. Koşu yaptım. Clemmie ile birlikte bara gittik (Eddie'nin düzelttiği gibi bar değil, pub'a). Ve yerel bakkala gittikten sonra, istediğim her şeyi yedim.

Burada neredeyse iki haftadır bulunuyorum ve yavaş yavaş kendime gelmeye başlıyorum.

Ashley mükemmel bir kapı bekçisi oldu, bu yüzden her gün yanıtladığı onlarca e-posta ve telefon görüşmesinin olmaması inanılmaz derecede rahatlatıcı ve özgürleştirici oldu.

Ama garip bir şekilde aklıma sadece huysuz Lando geliyor.

Sonunda, "Ha, biliyorsunuz, hâlâ saat farkına ve her şeyin ters yönde olmasına alışmaya çalışıyorum" diyorum.

Gerçek hikaye. Dün neredeyse bir araba bana çarpıyordu çünkü yolun yanlış tarafındaydım ve doğru yöne bakmıyordum. Yani sağa bakıyordum ama sola bakmalıydım. Herkesin çok sakın görüldüğü İngiliz kırsalında bile bu durum insanları gerçekten sinirlendiriyor.

"Geri dönmeye hazır değil misin?"

Başımı sallayıp yastıklara geri yaslandım. Yataktan çıkmaya bile hazır değilim.

"Hayır, henüz hazır değilim."

Marcy derin bir nefes aldı, yanaklarını içeri çekti ve dudaklarını büzdü. "Tahmin etmiştim ama kontrol etmeseydim görevimi yerine getirmemiş olurum. Ancak şu anda çok popüler bir kadınsınız... Bunun olacağını söylemiştim... Ödül sezonundan sonra herkesin sizi isteyeceğini söylemiştim. Ve istiyorlar da, ama sorun değil. Ben yanınızdayım."

Eğer bu görüşme Marcy'nin benim ne kadar abartılı davrandığımı düşündüğüyle ilgili olacaksa, o zaman şimdi telefonu kapatıyorum.

Eğer dikkatli olmazsam, otuz/kırk/elli yaşına geldiğimde tüm hayatım bir anda geçip gidecek ve geriye kimsenin hatırlamadığı bir sürü filmde başka bir şey kalmayacak.

"Sizi aramamın sebebi, cazip bir teklif almış olmamdır—"

Parmaklarım aramayı sonlandırma düğmesinin üzerinde duruyor. "Marcy—"

Elini kaldırıyor. "Sadece dinle."

"Tamam aşkım."

Tekrar duraksıyor ve sandalyesine yaslanıyor. Bu, Los Angeles'taki ofisindekiyle aynı sandalye; yüksek kanatlı sırtlıkları sayesinde neredeyse tahtta oturuyormuş gibi hissettiriyor. Çünkü onun mekanına girdiğinizde fark etmeseniz bile, Marcy önemli biri ve işleri yoluna koyuyor.

"L'Oréal sizi küresel marka elçileri kadrosuna katmak istiyor. Beş yıllık sözleşme, ilk yıl için sekiz milyon dolar ve ikinci yıldan beşinci yıla kadar daha yüksek bir ücret için yeniden görüşme imkanı. Ancak daha düşük olmayacak. Minimum kırk milyon dolar. Yarıyı peşin."

Marcy'nin ağzının hareket ettiğini görüyorum ama başka hiçbir şey duyamıyorum. Ağzım açık kalıyor. Aman Tanrım.

Kırk milyon dolar.

Oyunculuğun dışında yaptığım tek şey Gucci için bir parfüm kampanyasının yüzü olmaktı, ama bu kadar büyük bir şey değildi.

Yirmi beş filmde rol almış ve birkaç ödül kazanmış olsam da, kendimi hala ilk rolü için seçmelere katılan o mücadeleci genç oyuncu gibi hissediyorum. Sete her adım attığımda, çok genç olduğumu ve ne dediğimi bilmediğime karar verdiklerinde ya da bir yönetici, stüdyo başkanı veya film yönetmeniyle bir toplantıya girdiğimde ve kendimi yeniden kanıtlamam gerektiğini bildiğimde bu his hep var.

Ama bu mu? Bu, daha önce tek seferde teklif edilen en büyük para. Avukatlarım, menajerim, Marcy ve vergilerim için yapılan kesintilerden sonra bile, kırk milyon dolar benim için yeterli.

Gelecek yıl başka bir filme başlamak gerek kalmazdı.

Kendi yapım şirketimi kurabilirim. Yönetmenlik yapabilirim.

Tiyatro yapmayı her zaman istemişimdir, her ne kadar bu düşünce dünyadaki her şeyden daha çok beni korkutsa da, bu sözleşme bana üstleneceğim roller konusunda daha seçici olma ve bunun için daha fazla zaman ayırma olanağı sağlayacak.

Marcy bu sessizliği tereddüt olarak algılıyor.

“Pazarlık yapmak istediğiniz yeri belirlemek için birkaç haftanız var, ama bu iyi bir teklif, Holiday. İlk çekimler için birkaç ay sonra Paris'te onlarla görüşmeniz gerekiyor, bunun için ekstra ödeme yapacaklar. Şahsen görüşebilmemiz için uçakla oraya gideceğim.”

İtiraz ediyorum. Marcy ve kırsal kesim birbirine uymaz. Birincisi, onu hiç 12 santimlik topuklu ayakkabısız görmediğimi düşünüyorum. İkincisi, hava çok temiz.

“Buraya mı geliyorsunuz?”

"Evet, ayrılmaya hazır olmadığımı söylemiştin."

"İngiliz kırsalına mı?"

“Tabii, neden olmasın? Almam gereken tüm kıyafetlerin listesini gönder,” diyor ve son derece ciddi ve para kazanmakla ilgili bir konuşma dışında onu hiç bu kadar coşkulu görmemiştim. Gerçi bu da hala para kazanmakla ilgili. “Hepsi tüvit ve benzeri şeyler, değil mi? Tüvit bana çok yakışıyor.”

Gülmemi zor tutuyorum. Şimdi düşününce, hiç tüvit kumaş görmedim. Belki de filmlerin yaydığı fikirlerden biridir. Sadece ne yapacağını görmek için sipariş ettiğim yağmur çizmelerini paylaşmaya neredeyse niyetleniyorum, ama sonra fikrimi değiştiriyorum.

“Neden Londra'da buluşmayalım?”

Onun rahatlama nefesini neredeyse hissedebiliyordum. "Tanrıya şükür. Claridge's'e gideceğiz. Teklifi şimdi gönderiyorum. Bir oku."

E-postam bildirim sesiyle geldi ve sessizce başımı salladım. "Teşekkürler Marcy. Benimle ilgilendiğin için teşekkürler. Sen en iyisisin."

“Biliyorum, biliyorum.” diye sırtıttı. “Neyse, gitmem gerek, başka bir toplantım var. Sizi İngilizcenizle baş başa bırakıyorum. Sorularınız olursa beni arayın.”

“Yapacağım.”

Telefonu kapattığı anda e-postayı açıyorum.

Özetle, kırk milyon dolar için yapmam gerekenler şunlar: Fotoğraf çekimleri, filmleri kampanyalar, basın toplantıları. Yılda toplam on tam gün, bu da diğer tüm taahhütlerime uyacak şekilde ayarlanabilir.

Kolay. Ve muazzam. Hatta bu sadece iyi değil, tam bir rüya fırsatı.

İlk film sözleşmesini imzaladığımdan beri, yeni bir iş teklifi geldiğinde genellikle büyük bir heyecan ve yoğun bir endişe duyuyorum, ama bu farklı.

Adrenalin vücudumu öyle bir sardı ki titremeye başladım. Gözlerim doldu.

Birileri bir yerlerde beni, dünyanın en büyük kozmetik şirketinin elçileri olarak görev yapan inanılmaz kadınlar arasına katılmaya layık gördü. Yıllardır hayranlıkla izlediğim, örnek aldığım, olmak istediğim kadınlar bunlar.

Ben Holiday Simpson, Augusta, Maine'denim.

Yıllarca süren seçmeler ve ardından gelen retler o kadar içime işlemiş ki, bunun gerçek olduğuna, sadece sıkı çalışmamla bunu hak ettiğime inanmakta zorlanıyorum. Bir an için, hâlâ anne babamın arka bahçesinde oyunlar sergileyen ve tüm mahalleyi izlemeye zorlayan o küçük kız olmadığımı unutuyorum.

Ekrana şöyle bir göz attım.

Clemmie'ye mesaj atıp öğle yemeğinde buluşmayı teklif etmek istiyorum. Ama aynı zamanda, kimse fikirlerini belirtmeden önce bu haberi biraz sindirmek istiyorum.

Bu nedenle, bir teklif aldığımda her zaman yaptığım şeyi yapacağım. Kendime bir kahve ve bir donut alacağım ve manikür yaptırmaya gideceğim.

Köşeyi döndüğümde hangi donut'ı alacağıma karar veriyordum ki, tam çeşmenin yanında Lando, The One True Love'dan Eddie ile hararetli bir sohbeta dalmıştı.

İlk dikkatimi çeken şey, kaşlarını çatmamış olması ve gülümsemesinin oldukça hoş olması. Dolgun ağız, düzgün beyaz dişler ve sakalı öyle bir

şekilde kesilmiş ki, çenesinin sert hatlarını seçebiliyorum. Beyzbol şapkasının siperliğinden gelen gölge de bunu daha da belirginleştiriyor.

Evet, bu adam her açıdan çok çekici.

İkinci bir bakışta, çıplaklığı bir yana, onu daha önce gördüğümde daha temiz de görüyorum. Ama bunu düşünmüyorum.

Onu izlemeye o kadar dalmıştım ki, yanında sakince duran kocaman siyah atı fark etmedim. Yani, gerçekten kocaman.

Bu dışarıdan sakın görünebilir, ama öyle olmayabileceğini riske atmak istemiyorum.

Ne yazık ki, geniş bir mesafe bırakmam yüzünden doğrudan Eddie'nin görüş alanına girdim.

"Merhaba, Tatil," diye selamlıyor. "Nasıl gidiyor?"

Lando arkasına döndü. Gözleri bir anlığına kocaman açıldı, sonra kendine geldi ve şaşkınlığı yerini eğlenceye bıraktı.

Şimdi onun sorunu ne? Bu adamla ne yapacağımı hiç bilmiyorum.

Onunla üç kez karşılaştım ve her seferinde ya çıplaktı ya da bağıırıyordu. Bir de kulübeye kan içinde gelip bebek ineklerle ilgili bir hikaye anlattığında olanları hiç saymayalım. En azından o zamandan beri yıkanmış gibi görünüyor.

Genellikle insanları iyi anlarım ama bu adamı anlamak imkansız, çünkü şu an beni gördüğüne neredeyse sevinmiş gibi görünüyor.

Kaşlarımı çatmamaya çalışarak gözlerimi Lando'dan ayırıp tekrar Eddie'ye odaklandım. "Hey, Eddie. Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

"Şikayet edemem. Şikayet edemem. Ama buradan geçerken belki bize yardımcı olabilirsiniz. Burada Piskopos Hazretlerine bayraklarla ilgili bilgi veriyorum—"

"Bunting?"

Eddie arkasına doğru başparmağını uzatıyor ve ikisi de arkalarını dönüyor, böylece hepimiz Valentine Caddesi'ne bakıyoruz.

Her zamanki gibi kalabalık, ama dün burada olduğumdan beri, caddenin tamamı, yol boyunca lamba direklerinden lamba direklerine asılmış çok renkli bayraklarla süslenmiş. En uçta, merdivenlere çıkmış, son rötuşları yapan birkaç adam görüyorum.

Bu bana 4 Temmuz'u hatırlatıyor ve yüzümde kocaman bir gülümseme oluşturuyor.

"Çok şirin görünüyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor Lando. "Öyle değil—"

"Majesteleri, bizde her zaman bayraklar asılıdır," diyor Eddie biraz bıkkınlıkla. "Yaz panayırı işte."

"Biliyorum, ama bu benim sorumlu olduğum ikinci yılım." Lando omuz silkerek, "Bayrak yarışından daha iyisini istedim." dedi.

"Bayrak süslemelerinden daha iyi ne olabilir?"

Onlara şöyle bir göz gezdirdiğimde ve benden bunu sağlamamı beklediklerini fark ettiğimde ben de aynı şeyi düşünüyorum.

"Ah... şey..." Birden bire soru sorulmasından nefret ederim. "Bilmiyorum. Balon kemeri mi?"

Eddie içini çekti çünkü belli ki balon kemeri daha iyi bir seçenek değildi ve Lando'ya döndü. "Gelip diğer süslemeleri de görmek ister misin?"

"Elbette, önden gidin," diye yanıtladı, bakışları benimkine kaydı. "Şey... sakıncası yoksa, Thunder'ı bir saniye tutabilir misiniz?"

"Kesinlikle hayır!" deme fırsatı bulamadan, dizginleri bana fırlattı ve Eddie'nin peşinden, daha önce fark etmediğim bir çikolata rengi Labrador köpeğiyle birlikte koşmaya başladı.

Şimdi ne olacak?

Atlarla aram pek iyi değil.

Birkaç yıl önce, film çekimi sırasında ata biniyordum ki at ürktü ve bir patikadan aşağı doğru koşmaya başladı, ama bunu ancak benim onunla birlikte gitmemi istemediğine karar verdikten sonra yaptı. Beni sırtından atmaya yönelik girişimleri yüzünden sanki rodeo yarışmasında yarışıyormuşum gibi havaya fırladım ve yola savruldu.

Neyse ki hiçbir yerimi kırmadım, ama beyin sarsıntısı ve hastanede geçirdiğim gece beni bir daha asla ata binmekten caydırdı.

Olduğum yerde donakalmıştım, ne yapacağımı düşünürken bir anda çeşmenin yanında durup bana bakan birkaç kız olduğunu fark ettim, ama bu korkunç canavar yüzünden, insanlar bana baktığında genellikle yaptığım şeyi, yani başımı eğip uzaklaşmayı yapamıyordum.

Bunun yerine güneş gözlüğümü sıkıca burnumun üzerine itiyorum.

"Atınız muhteşem."

"Ah... teşekkürler. Evet, o benim değil." Gülümsedim, keşke cevap vermeseydim çünkü bu sadece kızları öne çıkıp onu okşamaya teşvik ederdi.

Thunder—yani, Thunder, bu süper sakın bir at için uygun bir isim değil —neredeyse hiç kıpırdamadı ama iki yabancının ona dokunmasına nasıl

tepki vereceğini bilmiyorum, ama en ufak bir şekilde bile umursamıyor gibi görünüyor. İkimizden panik atak geçirmeye çalışan benim.

İlk kız elini uzatıyor, onun avucunu hafifçe ısırmasına izin veriyor ve ben de onun devasa at dişlerinin havayı kemirdiğini görüyorum. Ne kadar da kışkırtıcı!

Onun adına ben bile hayal kırıklığına uğradım.

"Kaç yaşında?"

"Emin değilim."

Kaba olmak istemiyorum ama Lando'nun kaybolduğu kapıya da bakakalmışım, çünkü nerede bu herif?

Gözümün ucuyla ikinci kızın bana bakarken başını yana eğdiğini fark ettim, ama pub girişine o kadar odaklanmışım ki bunun ağırlığını hissetmedim.

"Çok tanıdık geliyorsunuz," diyor sonunda. "Geçen hafta sonu polo maçında sizi görmüş müydüm?"

Başımı salladım. "Hayır, ben değilim."

Başka bir şey sormak üzereyken ikisi de arkalarını döndüler ve caddenin biraz ilerisinde küçük bir kız grubu onları çağırıp işaretlerle yanlarına gelmeye çalışıyordu. Rahat bir nefes aldım.

"Atınızla tanışmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler." Kızlardan biri gülümsedi. "Hoşça kalın."

"O benim değil," diye mırıldanıyorum ve alışkanlık gereği, beni nereden tanıdığını hatırlar diye, "görüştünüz" diye ekliyorum.

Çünkü dedikodu sitelerinin benim çok iyi biri olduğumu söylemesi, sefil bir sürtük olarak adlandırılmaktan her zaman daha iyidir.

Thunder'ın tekrar hareketsiz kalacağını düşünmüştüm, ama az önce aldığı bu ufak ilgi, daha fazlasını isteme ihtiyacını tetiklemiş gibi görünüyor. Kaburgalarım sertçe dürttü ve yumuşak, kadifemsi dudaklarını gömlek cebimin her yerine sürdü.

"Dostum, bu temiz. Sakın yeme." Dişleri tenime değmeden geri çekildim ama karşımda yarım tonluk bir at vardı ve tabii ki beni takip edip yumuşak pamuğu kemirmeye başladı. "Ne peşindesin?"

Yüzünü iterek, ki bu görüldüğünden daha zor, uçak yolculuğundan kalma bir kutu nefes tazeleyici şeker bulmak için cebime uzandım. Hım, belki de bu gömlek temiz değildi.

"Bunu mu istiyorsun?"

Paketi açmadan önce yemeye çalıştığına bakılırsa, öyle diyebilirim.

Belki de farklı bir şey bekliyordu çünkü küçük beyaz taneleri elime döküğümde, yaptığı işi bırakıp hayal kırıklığıyla onlara bakıyor.

"Üzgünüm dostum, elimde olan bu." Elimizi uzattım.

Sıcak nefesi avucuma çarpıyor ve naneli şekerleri yalayıp çiğnerken ağzından tükürük izi bırakıyor.

"Atıma ne yapıyorsunuz?"

Arkamı döndüğümde, kalın bacakları ve geniş omuzlarıyla Lando'nun caddenin karşısından ağır adımlarla yürüğünü, gözlerinde yine aynı eğlence parıltısının olduğunu gördüm. Bunda bir küstahlık vardı, bana benimle değil, bana güldüğü hissini veriyordu.

Teneke kapağı hızla kapatıyorum. "Hiçbir şey yok."

Aramıza girdiğinde, odun ve amber kokusu havada dans ediyor. Aman Tanrım, burnumu yakasına sürmemek için kendimi zor tutuyorum. Çünkü Lando çok güzel kokuyor. Hak ettiğinden çok daha güzel.

Elini Thunder'ın burnunun etrafına dolayarak, uzun, kalın siyah saçlarının arasına parmaklarını soktu. Thunder'ın naneli şekerlerle veya benim gömleğimle daha çok ilgilendiği anlaşıyor.

"Senden hoşlanıyor."

"Naneli şekerleri seviyor."

"Doğru, ama eğer tek amacı naneli şekerler olsaydı burnunu sana sürmezdi."

Bakışları altında yanaklarım kızardı ve geri çekildim, ancak Thunder gömleğimi daha yakından incelemek için öne doğru eğildi ve bu da Lando'nun bana kalın bir kaşını kaldırmasına neden oldu. Haklı olduğu kanıtlanmıştı ve ardından yanaklarında bir gülümsemeyi bastıran bir seğirme belirdi.

"Dostum, sana verebileceğim başka bir şey yok," dedim Thunder saçımı koklamaya başlarken.

Bir adım daha geri çekiliyorum. Gömleğim at salyasıyla kaplı olabilir, ama yeni yıkanmış saçlarıma gelince, bu bir sorun değil. Sonra fark ediyorum ki, burada durup dizginleri tutarak Lando'nun kahkahalarına bakmamın hiçbir sebebi yok.

Kahve ve donut almaya gitmem gerekirdi. Ama gitmiyorum, çünkü Lando'nun ellerinin Thunder'ın ipeksi boynunu okşamasını izliyorum ve o elleriyle başka neler yapabileceğini merak ediyorum.

Eddie'nin elinde büyük bir kutuyla yeniden ortaya çıkması ve arkasından ağır ağır yürüyen Labrador cinsi köpeğin hemen Thunder'ın

bacaklarının arasına uzanmasıyla delilik anım sona erdi.

"Pekâlâ, Majesteleri, süslemeler konusunda anlaştık ve sokak lambaları için kurdeleleri de aldık. Başka bir şey ister misiniz?"

Eddie, Lando'ya üçüncü kez isminden başka bir şeyle sesleniyor. Ya da Clemmie'nin onu tanıttığı isimden farklı bir şeyle ve ben biraz kafam karıştı. Yapmam gereken ya susmak ya da kahvemi ve donutumu aramaya gitmek. Ama tabii ki yapmıyorum.

"Ona ne diye seslendin?"

"DSÖ?"

Gözlerim Lando'ya kaydı. "Şey—"

Eddie'nin kaşları çatıldı ve kalın bıyıkları daha da aşağı sarktı çünkü belli ki hiçbir anlam ifade etmiyordum. "Majesteleri?"

"Evet, aynen öyle. Adınızın Lando olduğunu sanıyordum."

Lando'nun—ya da her neyse adı—yanakları kızardı. "Öyle."

"O halde—" Açıklama beklemek için Eddie'ye baktım. Sormamalıydım. Bu, her şeyin farklı bir isimle anıldığı karmaşık İngiliz konularından biri.

Eddie, Lando'ya başıyla onay verdi. "Buradaki Majesteleri, Oxfordshire Dükü'dür. Ona 'Majesteleri' diye hitap edersiniz. Tıpkı sizin ve benim 'bay' veya 'bayan' diye hitap etmemiz gibi. Ya da Amerika'da ne diyorlarsa artık."

Dük.

Normalde son bir iki haftadır gösterdiğimden çok daha zekiyim. Belki Ashley'nin notlarını okusaydım bunu çoktan bilirdim, ama Clemmie ile havuzda geçirdiğim gün bunu anlamalıydım. Downton Abbey'i izledim. Sıradan bir insan saray büyüklüğünde bir evde yaşamaz.

Ona nasıl hitap etmeliyim? "Sana böyle mi hitap etmeliyim? Grace?"

Yanımda Eddie homurdanıyor ve bıyıklarının uçları seğiriyor, Lando ise başka bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyor. Tuhaf çünkü onunla birkaç kez karşılaşmış olsam bile, herhangi bir durumda rahatsız olacak türden bir insan izlenimi vermemişti. Kendine olan güveni hem inanılmaz derecede çekici hem de sinir bozucu.

"Hayır, bana Lando diyebilirsiniz," diye yanıtlıyor sonunda.

"Lando," diye tekrarlıyorum.

"Orlando'nun kısaltması."

Okul hayatım boyunca hatırladığım kadarıyla Orlando'nun sadece bir isim veya bir yer olmaktan ziyade Shakespeare'den geldiğini biliyorum. O, sahip olduğu o içe kapanık, yakışıklı, somurtkan kahraman havasına tamamen uyuyor.

Lando, tanıştığım adam. Huysuz olanı.

Dolayısıyla şu an yüzündeki bu rahatsız edici, neredeyse utangaç ifade tamamen yanlış görünüyor ve bundan nefret ediyorum.

Bu nedenle, işleri yoluna koyacağım.

“Orlando mu? Disney World gibi mi?”

Lando'nun kalın kaşları düştü ve bu da bana tam olarak umduğum tepkiyi verdi.

Eddie kahkaha atarak yuvarlak karnına vurdu. "Orada haklısın, Majesteleri."

Lando onu görmezden gelerek, "Hey, senin adın Holiday," diye karşılık verdi. "Ya da siz Amerikalıların dediği gibi—tatil?"

Gözlerini kısıyor ve sanırım benim gücenip sinirlenip gideceğimi bekliyor. Ama Eddie yanımda kıkırdıyor ve özellikle Orlando bana tekrar dik dik bakmaya başlayınca kendi kahkahamı tutmakta zorlanıyorum.

"Bu berbat bir Amerikan aksanı."

Lando ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve yenilgiyi kabul edercesine başını öne eğdi; ama ben gülümsemesinin kıvrımını yakalamayı başardım. "Haklısın, öyle. Özür dilerim. Oyuncululuğu sana bırakıyorum."

"Benim İngilizce aksanım da pek iyi değil," diye itiraf ediyorum. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama diyalekt koçum bana ünsüzleri fazla vurguladığımı söylerdi."

"Bana uygun geliyor."

Gözlerimi dik dik bakmamaya çalışıyorum ama bu kadar yakından bakınca gözlerinin maviliğinin ne kadar berrak olduğunu görebiliyorum. Yeşil bir benek ya da girdap yok, sadece saf mavi. Büyüleyici.

Eddie boğazını temizleyerek, "İkinizin de sakıncası yoksa, şu kurdelelerle ilgilenecek birini bulmam gerekiyor," dedi. "Majesteleri, başka bir şey eklenmesini ister misiniz?"

Lando başını sallayarak bağlantımızı kesti. "Teşekkürler Eddie, her şey harika olacak. Daha sonra tekrar uğrayacağım ve kriket hakkında konuşabiliriz."

"Sorun değil. Görüşürüz. Hoşça kal, 'Oliday."

El sallayarak veda etmek için elimi kaldırdım, ancak hâlâ Thunder'ın dizginlerini tuttuğumu fark ettim ve onları Lando'ya geri verdim.

Omzumu çevirip baş parmağımla işaret ederek, "Gitmeliyim..." dedim.

"Nereye gidiyorsunuz?"

“Bir kahve bulmak için.”

“Öyleyse The Beanery'ye gitmeniz gerekiyor. Biz de sizinle geleceğiz.”

Labrador cinsi köpeğe şöyle bir baktım, sonra Thunder'a, ardından tekrar Lando'ya. Elbette hepsini kastetmiyor, değil mi? Ama kastediyor ve dördümüz, Thunder'ın toynaklarının takırtısı dışında, sessizce sokakta yürümeye başlıyoruz.

Sessizim çünkü bunun yanımdan geçen herkes için son derece tuhaf bir manzara olduğunu düşünüyorum, ama kimse fark etmiyor gibi görünüyor. Mağazalar arasında koşturmakla veya çiçeklerle dolu saksılara hayran kalmakla meşguller. Ama Lando'nun neden sessiz olduğunu bilmiyorum ve bu beni meraklandırıyor, özellikle de konuşmak için ağzını açıp tekrar kapattığından emin olduğum için.

Sanırım bekleyeceğim. Kahve dükkanına neredeyse varana kadar bekleyeceğim.

“Aslında,” diye başlıyor. “Sizinle karşılaştığıma sevindim, biliyorsunuz... davranışım için özür dilemek istedim. Bunu dün yapmalıydım. Geçen gün size karşı son derece kaba davrandım ve özür dilerim. Ve ne zaman isterseniz Pierre ile ders alabilirsiniz. Eminim bu değişikliği memnuniyetle karşılayacaktır.”

Özür dilemesi boyunca nefesini tutmuş gibi yanaklarını şişirirken dişlerinin arasından hava hırıltılı bir şekilde çıkıyor.

Onun samimiyetine o kadar şaşırdım ki yürümeyi bıraktım. Sanırım daha önce kimse bana bu kadar içtenlikle özür dilememiştir. Evet, biraz kaba davrandı ama hayatta kalmak için kalın bir deriye sahip olmanız gereken bir sektörde çalışıyorum ve bu, maruz kaldığım bazı zehirli sözlerle kıyaslanamaz bile, bu yüzden neredeyse unuttum.

Ama bunu ona söylemiyorum. Bunun yerine, yıllar boyunca almam gereken ama alamadığım tüm özürler adına bunu kabul ediyorum.

"Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum."

"Rica ederim." Gülümsedi ve Beanery'ye doğru başını salladı. "Ne istersiniz?"

O içeri girip beni Thunder'la yalnız bırakırken burada duracak halim yok. Ayrıca, donut'ı ben seçmek istiyorum. Ve ayrıca ödemek de istiyorum.

"Ben giderim, ama sen ne içtiğini söyle."

Teklifim karşısında şaşkınlığını pek gizleyemiyor, sanki daha önce kimse ona kahve ısmarlamamış gibi görünüyor. "Bir tane sade kahve alayım lütfen."

"Anladım."

Sipariş vermek bana hiç zaman kaybettirmedi, donutumu seçmek ise daha da az zaman aldı çünkü sadece tek bir seçenek var. Ahududu "reçeli" ile doldurulmuş ve şekerle kaplanmış yuvarlak bir top. İstedğim bu değildi ama bir ritüel ritüeldir ve kahve ve donutla kutlama yapmazsam işlerin ters gideceğine inanacak kadar batıl inançlıyım.

Kahvesini verdikten sonra Lando'nun gideceğini bekliyordum ama gitmedi. Ve dördümüz, son bayrakların takıldığı Valentine High Street boyunca yürümeye devam ettik.

Daha önce bu kadar aşağıya hiç inmemiştim. Nereye gittiğimizi bile bilmiyorum ama yapacak başka bir şeyim de yok zaten. Sahip olduğum bu kadar boş zamana ve onu tam istediğim gibi geçirebilme imkanına hala alışmaya çalışıyorum.

Sonunda, köydeki diğer pub olan The Cupid's Arrow'un önünden geçiyoruz. Henüz içeri girmedim. Eddie'nin beni yakalamasından çok korkuyorum ve burada tanıştığım ilk insanlardan biri olduğu için ona karşı bir sadakat duygusu besliyorum.

"Eddie seni kriket oynamaya mı ikna etti, yoksa karşı takımda mı oynuyorsun?" diye soruyorum, çünkü artık sessizce yürümek istemiyorum. Eğer bana eşlik etmek istiyorsa, konuşacağız demektir.

"İkisi de değil. Maalesef," diye yanıtlıyor Lando. "Eddie için çalışıyor olmalıydım ama yine yaz fuarı komitesinin başkanlığını yapıyorum. Bu yüzden yapamam."

"Tekrar" deyiş biçimi, bu görevin başka birine düşmesi gerektiği izlenimini veriyor.

"Normalde bu işin başına geçmiyor musunuz?"

"Hayır, ailemiz her yıl sırayla üstleniyor."

"Kim ayrıldı?" diye soruyorum gülerek, Clemmie diyeceğini tahmin ediyordum çünkü Clemmie'nin istemediği şeylerden kurtulmak için uzman bir ikna yeteneğine sahip biri olduğunu görebiliyordum.

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Şey... aslında, o kişi Caroline olurdu."

"Clemmie'nin ondan bahsettiğini hatırlamıyorum. O da bir kız kardeşi mi?"

Hayır, o benim nişanlım olurdu.

Şaşkınlıktan nefesim kesildi mi yoksa Lando henüz nişanlısızlığa alışamadı mı bilmiyorum, çünkü hemen ardından "Eski nişanlım" diye ekledi.

Clemmie'nin bana erkek kardeşinin biriyle ayrıldığını söylediğini hatırlıyorum, ama bunu sanki sıradan bir kız arkadaşmış gibi anlatmıştı, ciddi biri değil. Evleneceği biri değil. Hayatını birlikte geçirmeyi planladığı biri değil.

"Çok üzgünüm," diyorum sonunda, bu daha çok bir refleks çünkü onun "eski nişanlım" dediğini duymak bende garip bir tepkiye neden oluyor.

Ardından karnımda bir burkulma hissi oluşuyor ve acaba bekar mı diye merak ediyorum.

Lando omuz silkti.

Küçük bir hareket olabilir, önemsiz bir geçiştirme olabilir, ama yine de boğazımı kalınlaştırıyor.

Sanki Lando'nun ruh halini sezmiş gibi, Thunder aramızdan sıyrılıp kolumu o kadar sert dürttü ki kahvem döküldü.

"Hey, bu ne içindi?" diye homurdanarak elimi kuruladım.

Aynı şeyi tekrar yapıyor, bu sefer daha nazik bir şekilde, ve anlıyorum ki donutumu içeren kağıt poşeti almaya çalışıyor.

"Atınızı beslemiyor musunuz yoksa?"

Lando sırttı, son otuz saniyeyi unutmuştu ve Thunder'ın dizginini çekiştirdi. "Evet, yapıyorum. Ama belli ki yeterince değil."

"Bu benim kutlama donutum," diyorum, paketi açıp derin bir nefes alarak. Kokusu muhteşem. "Her şeye sahip olamazsın ama ben paylaşacağım."

Çöreği ikiye bölüp Thunder'a uzatırken içinden jöle akmaya başladı, sonra da bir ata çörek vermenin uygun olup olmadığını Lando'ya sormam gerektiğini fark ettim.

"Kutlama mı? Ne kutluyorsunuz?"

Parmaklarımdaki jöle kalıntılarını yalayıp temizlerken, ona söylemeli miyim diye düşünüyorum.

"Şey... bu sabah bir sözleşme teklifi aldım."

"Bu gerçekten de kutlanacak bir şey gibi görünüyor. Tebrikler."

"Teşekkürler. Aslında bu çok önemli bir şey. En azından benim için." Duraklıyorum ve durumu değerlendiriyorum. Terapistimin bana ne diyeceğini düşünüyorum. "Hayır, bu herkes için önemli bir şey. Sadece benim için değil. Çok büyük bir şey."

"Eminim öyledir."

"Beş yılda kırk milyon dolar," diye ağzımdan kaçırdım birdenbire.

Ne yapıyorum ben? Neden ona bunları anlatıyorum? Çok sinir bozucu. Övünmek gibi.

Ağzı dolu dolu bir çizgi halinde kıvrılıyor. "Filmler ya da sizin işiniz hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama eğer siz mutluysanız, iyi bir anlaşma gibi görünüyor. Ve eminim ki her kuruşuna değersiniz. Ya da sizin durumunuzda sentine. Her iki durumda da çok Hollywoodvari."

Başımı sallıyorum. Bu klişe bir söz değil. İyi niyetli olmaya çalışmıyor. Bana anlattıklarına inanıyor. Bugüne kadar bana sadece bağırın bu neredeyse yabancı, benim buna değer olduğumu düşünüyor.

Ve onun onayı bana bir şeyler hissettiriyor. Benim için.

"Teşekkür ederim."

Valentine High Street'in sonunu işaretleyen geniş taş kemerin önünde duruyoruz. Ayrıntılı oymalarıyla dikkat çeken çeşmenin aksine, kemer üst kısmında yer alan yazılar dışında sade bir görünüme sahip.

Prenslerin aşkı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, yazıya işaret ederek.

"Aşk başlangıçtır," diye yanıtlıyor sessizce, gözleri benimkine o kadar yoğun bir şekilde kilitlenmiş ki, sanki sendeliyormuşum gibi hissediyorum. "Neyse, gitmem gerekiyor. Kahve için teşekkürler, Hollywood. Ve donut için de."

Hollywood. Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirliyor. Bu oyunu iki kişi de oynayabilir.

"Her zaman, Gracie."

Attığı kahkaha, Thunder'a binerken neredeyse onu üzengilerden düşürecek gibiydi. Ve Tanrım, bu adam at üzerinde... aklımı başımdan aldı.

"Fuarda görüşürüz."

Kemerin altında durup, donutumun kalanını bitirirken onun uzaklaşmasını izliyorum. Donut, görüldüğünden çok daha lezzetli.

Günümüzde aldatıcı olan tek şey bu değil.

Lando, ilk başta düşündüğüm kadar huysuz değilmiş.

Tam tersi.

BÖLÜM 7

Lando

“Lando Amca... Lando Amca...”

Kalabalığın arasında aramayı bırakıp yeğenime döndüm.

"Evet, Max?"

"Gördün mü?"

"Şey... ne gördünüz?"

"Lando Amca... Sherbet'i gördün mü?"

Max'in minik yüzü, kocaman mavi gözleriyle bana bakarken o kadar heyecan dolu ki, söylediklerinin hiçbirini dinlemediğim için hemen suçluluk duyuyorum. Savunmamda şunu söylemeliyim ki, çok konuşuyor ve söylediklerini süzgeçten geçirmek zorundayım.

Üstelik, her şeye cevap vermek tam zamanlı bir iş olurdu ve zaten bunun için bir babası var.

Şimdi onun babasına danışıyorum.

"Bana yardımcı olmak ister misin? Ne görmüş olmam gerekiyordu?"

"Sherbet ve Max bugün ikiz gibi giyinmişler. Max Örümcek Adam gibi giyinmiş, Sherbet'in kıyafetleri ise kırmızı ve mavi. Yeleleri ve kuyruğu da kırmızı ve mavi kurdelelerle örülmüş," diye yanıtlıyor Hendricks, sanki duymazdan geliyormuşum gibi yavaş ve ağırbaşlı bir ses tonuyla.

İşitme engelim yok. Sadece bugün aklım başka şeylerle meşgul.

Max, Hendricks'in omuzlarında yüksek bir konumdan bana bakıyor. Bu sefer ona içten bir gülümseme verdim ve Örümcek Adam botlarını çekiştirdim. "Aferin Maxy, eminim harika görünüyor."

"Evet, öyle. Kurdeleleri takmaya yardım ettim." Gururla gülümsüyor.

“Ve bunu görmek için sabırsızlanıyorum. Yarışma saat kaçta?”

"Saat iki buçuk," diye bağıyor, önümüzdeki kalabalığa öfkeyle işaret ederek.

İşaret etme hareketi hızla kıvranmaya dönüştü ve Hendricks onu durdurmayı ya da yere düşürmeyi başaramadan Max, yere düşerken babasının vücudunun yarısına kadar kaydı. "Baba, baba, işte büyükannem. Onu Sherbet'i görmeye götürebilir miyim?"

Hendricks'e cevap verme fırsatı verilmiyor.

Max, bacaklarının götürebildiği kadar hızlı bir şekilde koşarak, yanında James Winters ile bize doğru yürüyen annemize doğru yönelir. Minyatür bir aksiyon kahramanı ona çarptığında ve elini yakaladığında annemiz neredeyse hiç kıpırdamaz.

Onun eğilip Max'in yalvarışlarını dinlediğini, başını salladığını, Hendricks ve bana baktığını, sonra da Max'in onu ters yöne doğru sürüklemesine izin verdiğini izliyoruz. Beni kesinlikle yapmak istemediğim bir konuşmadan kurtardıkları için Max ve Sherbet'e kocaman bir torba havuç almayı aklıma not ediyorum, çünkü bunun az sonra olacağından da eminim.

"Az kalsın yakalanıyorduk." Kalabalığın içinde kaybolurlarken Hendricks'e doğru eğiliyorum. "Ve şunu da sorabilir miyim, Sherbet'i örümcek kılığına sokmak daha iyi olmaz mıydı?"

Kardeşim gözlerini devirdi, ama yüzünde hafif bir gülümseme belirdiğini fark ettim. "Yaz panayırı komitesinin baskısına çoktan yenik düştün mü?"

Hmm. Bu tartışılabilir bir konu.

Valentine Nook Yaz Panayırı resmi olarak bir saat önce açıldı ve kalabalık giderek artıyor.

Ancak günüm çok daha erken başladı; Burlington'daki ahır müdürü Dave'den bir telefon almıştım. Bayan Williams'tan gelen bir telefona göre, ineklerin otladığı alanla fuar için kullandığımız alan arasındaki kapı açık bırakılmıştı. İnekler içeri girmiş ve şimdi de oturmak için bırakılan saman balyalarını yiyorlardı.

Onları toplayıp doğru alana geri götürmek fazla zaman almadı, ancak daha sonraki iki saati bıraktıkları pisliği temizlemek ve "yenilemez" olan fazladan oturma yerlerini indirmekle geçirdik.

Sabahın geri kalanını komiteyi sakinleştirmek, her şeyin yolunda gideceğine dair güvence vermek ve daha fazla sorun çıkmasını önlemek

için elimden gelenin en iyisini yaparak geçirdim. Ayrıca en az beş yıl daha komiteyi yönetmeyeceğime dair yemin ettim.

Henüz erken konuşmak istemiyorum ama son bir saat sorunsuz geçti ve her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor.

Grup, sahanın ortasına kurulan bir sahnede, o gün için seçilen caz klasiklerinden oluşan bir müzik ziyafeti sunuyor.

Köpekler etrafta koşuşturuyor, ardından çocuklar hızla onları takip ediyor.

Uzak taraftaki derme çatma ahırlar—Max'in annemizi götürdüğü yer—En Bakımlı Midilli yarışması için tımar edilen ve hazırlanan midillilerle dolu. Bu, fuarın en popüler etkinliği; o kadar popüler ki, dört ile on iki yaş arasındaki her yaş grubu için bir tane düzenlemek zorundayız.

Ayrıca engel atlama yarışmaları, köpek çeviklik yarışmaları ve en iyi evcil hayvan kategorisi düzenliyoruz; geçen yıl bu kategoriyi Nail Varnish adlı bir tavşan kazandı.

Gece yarısı atıştırmalıkları için kullanılmayan saman balyaları etrafa saçılmış durumda, ayrıca sıralar halinde dizilmiş çizgili şezlonglarla daha fazla oturma alanı sağlanıyor. Ziyaretçiler zaten yarısını işgal etmiş durumda, diğer müşteriler ise piknik örtülerine oturmuş, sepetlerini boşaltıp yerel ürünler sunan çok sayıda tezgahı ziyaret etmeye hazırlanıyorlar.

Eğer yemek sizin için önemli değilse, traktör turları, hayvanat bahçesi, çizme fırlatma, mısır atma oyunu, hindistan cevizi atma oyunu ve herkesin favorisi olan "buzağının ağırlığını tahmin etme" oyunu var; bu oyunda sayıya en yakın tahmini yapan kişi, sürümümüzün en yeni üyesinin adını seçme hakkı kazanıyor.

Sahanın diğer tarafında ise, her yıl düzenlenen ve Gerçek Aşk ile Aşk Okunun karşı karşıya geleceği Sevgililer Günü kriket maçının kısa süre sonra başlayacağı kriket sahası bulunuyor. Bugünün en zor kısmı, bu yıl oynayamadığım için hala üzgün olmadığımı göstermek olacak.

Başımı sallıyorum. "Başka bir şey sızmasa, gün boyunca bayrak süslemelerinden bahsetmek zorunda kalmazsam ve biri bana elma şarabı getirirse mutlu olurum. Bu arada, Churchill nerede?"

O lanet olası keçinin serbest kalıp herkesin pikniklerini alt üst etmesine şaşmamalı.

"Bir kova su ve yarım düzine elmayla ahıra kilitlendi."

"Mükemmel iş. Teşekkür ederim."

Gözlerim tekrar kalabalığı tarıyor. Yirmi dakika önce burada olmaları gereken Miles ve Alex'i aradığım konusunda ikna edici bir argüman sunuyorum. Ama aynı zamanda Clementine'in nereye gittiğini de merak ediyorum çünkü fuar başlamadan önce buluşmayı kabul ettiği biriyle telefonda konuştuğunu duydum.

Üstelik kız kardeşimin tüm arkadaşlarını tanıdığım da söylenemez. Sadece birini yeni yeni tanımaya başladım.

Ama neyse. Eğer buradaysa, buradadır. Eğer değilse, kimin umurunda?

Ben değilim. Bana kahve ısmarladığından beri onu düşündüğümü sanmıyorum. Ya da kutlama donutunu Thunder ile paylaştığından beri. Hatta kutlama donutunun var olduğunu bile bilmiyordum.

Bence hiç de sevimli değildi.

“Diğerleri nerede?”

Hendricks bileğini çevirip saatine baktı. "Yakında burada olacaklar."

Cümlesi biter bitmez, Miles ve Alex çitin arasındaki bir aralıktan görünerek karşıya geçerler.

“Bugünkü katılım harika, Lan. Çok etkileyici.” Alex omzuma hafifçe vurdu. “Bayrağı çok beğendim.”

Gözlerimi devirdim. Lanet olası bayraklar. "Benimle yer değiştirmek istemediğinden emin misin? Sana on bin vereyim."

"Üzgünüm. İstesem bile, ki istemiyorum, bu maçı kaçırsam Clive başıma ödül koyardı," diye yanıtlıyor Alex.

Cupid's Arrow'un sahibi Clive, inanılması güç olsa da Eddie'den bile daha rekabetçi. Alex, tartışmasız en iyi oyuncular, hatta İngiltere U21 takımında oynamış olmasıyla her iki takımın da en iyi oyuncusu ve Eddie, bir Noel tatilinde Alex'in kendisi yerine Clive için çalışmaya gittiği güne hâlâ pişmanlık duyuyor.

"Clementine'i gören oldu mu?" diye soruyorum, tamamen kayıtsız bir şekilde. Hatta umursamaz bir tavırla.

“Arkadaşını almaya gitti...” Miles’ın gözleri irileşti ve başını bana doğru eğdi. “Ah... neden soruyorsun Lando?”

"Tezgahlarda yardım ediyor ve onu henüz görmedim."

Son derece mantıklı ve dürüst bir yanıt, Miles bunu hemen anlıyor.

“Clementine mi yoksa arkadaşı mı?”

"Bu Holiday Simpson mı?" diye soruyor Alex. "Son filmini izledin mi? Ben uçakta dönüş yolunda izledim. Çok iyiydi. Beğenirsin."

Hendricks, "Bu, Oscar aldığı film mi?" diye soruyor.

“Evet, Scorsese yönetti. İkinci bölüm yıl sonunda çıkacak.” Alex bana döndü. “Nasıl biri?”

Hendricks cevap veriyor, çenesi arkamdaki bir şeye doğru seğiriyor. "Kendin gör."

Üçümüz de Hendricks'in baktığı yere döndük ve Clementine ile Holiday'in bize doğru yürüdüğünü gördük, ancak kız kardeşimi neredeyse hiç fark etmedim.

Holiday'in soluk sarı saçları omuzlarının hemen altına kadar uzanan, düzgünce toplanmış bir at kuyruğu şeklinde. Büyük güneş gözlükleri yüzünün çoğunu kaplıyor ve dudaklarına dikkat çekiyor. Dolgun dudakları mükemmel bir kalp şeklini alıyor. Üzerinde, yumuşak ve narin, uçuş uçuş beyaz bir elbise var; giydiği lastik çizmelerin aksine.

Kimse beni gülümserken yakalamasın diye başımı eğmem gerekiyor.

Yaz mevsimine benziyor.

Anında kendimin farkına varıyorum. Nasıl durduğumu, ona nasıl baktığımı, ellerimle ne yaptığımı... ve sonunda ellerimi derin ceplerime sokuyorum.

Bu, daha önce hiç yaşamadığım bir öz farkındalık düzeyi.

Ama kardeşlerimin önünde aşırı samimi olmaya niyetim yok. Onlar, en ufak bir kan damlası için etrafımda dönüp duran ve sonra da öldürmeye saldıran köpekbalıkları gibiler. Bunun sonu gelmezdi.

Durmadan.

"Arkadaşlar, tanışın arkadaşım Holiday. Bluebell Cottage'ı kiraladı."

"Yeni komşum." Miles ona göz kırptı ve bu da benim hemen kaşlarımı çatmamı sağladı. "Bir fincan çay içmek için mutlaka gelmelisin. Daha da iyisi, bu akşam benim evimde parti yap."

Ona yumruk atmak muhtemelen uygunsuz olurdu, değil mi?

"Sus be Milo." Clementine gözlerini devirdi. "Holiday, bunlar benim kardeşlerim Hendricks, Miles ve Alex. Lando'yu da hatırlıyor musun?"

Clementine'in tanışma şekli, Holiday'in kız kardeşime havuzda geçirdiğimiz günden beri birbirimizi gördüğümüzü veya Valentine Caddesi'nde birlikte yürüyüp kahve içtiğimizi söyleyip söylemediğini merak etmeme neden oldu. Eğer söylemediyse, neden söylemedi?

Ama genellikle en küçük kardeşim beni düşüncelerimden sıyrıyor.

"Anladığım kadarıyla Lando'yu kesinlikle hatırlayacak." diye gülüyor Miles.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor Clementine.

Miles bana çok uzakta, ona yumruk atamam ve bana döndüğünde de sadece dik dik bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Miles'ın gamzeleri ne kadar derinleşirse, o kadar büyük bir bela çıkaracağını öğrendim.

Şelale olayını onlara anlattığımı tamamen unutmuşum. Birdenbire midem çok ağırlaştı.

"Yeni Amerikalı arkadaşımız Lando'yu şelalede çıplak bir şekilde keyifli vakit geçirirken gördü."

Alex, tıpkı devasa güneş gözlükleri için son derece minnettar olduğu Holiday'e dönmüş olan Clementine gibi, bana şaşkınlıkla bakıyor. Gözlerini göremiyorum ama bana öldürücü bakışlar fırlattıklarından eminim.

O kadar sessiz ki, neredeyse kız kardeşimin beyninin vızıldamasını ve Holiday'in olayı anlayana kadar geri sayımını duyabiliyorum.

Clementine'in kaşları birden kalktı. "Sen o iğrenç, kıllı, çıplak adam mısın?"

Holiday yüksek sesle, "Ben asla iğrenç demedim," diye itiraz ediyor ama kimse onu duymuyor.

Miles o kadar çok gülüyor ki, ona hafifçe çarpsam bile yere düşerdi. Ben de tam olarak bunu yaptım. Hendricks de tıpkı Alex gibi başını geriye atmış, kahkaha atıyordu, ancak onun eğlencesi biraz da şaşkınlıkla karışmıştı çünkü Hong Kong'daydı ve neler olup bittiğinden haberi yoktu.

Özür dilemek için Holiday'in gözlerine bakmaya çalışıyorum ama bana bakmıyor.

Patlamayı, o havayı, onu utandırdığım için, kardeşlerime anlattığım için, Miles'ın şakaları yüzünden günün geri kalanında peşimden gelecek kara bulutu bekliyorum.

Tecrübeye dayanarak söyleyebilirim ki, genellikle böyle olur.

Bunun yerine, Miles'ın yerden kalkmasını izlerken alaycı bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Ah, Lan. İğrenç ve kıllı. Ne mükemmel bir tanımlama." Kıkırdar.

"Lando, neden çıplaktın?"

"Çalıkların arasından kimsenin geçeceğini düşünmemiştim, değil mi? Özel mülk," diye homurdanıyorum, bu da Miles'ı tekrar kızdırıyor. "Milo, çeneni kapatır mısın?" Gözlerim Holiday'e takılıyor. "Aptal kardeşim için özür dilerim, ve biliyorsun... şelale için de."

Şu ana kadar yaşanan her şey için de ayrı bir özür dilemem gerekebilir ama Holiday bir kahkaha ve el hareketiyle hepsini geçiştiriyor.

"Merak etmeyin. Benim de kardeşlerim var. Nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

İşte bu kadar. Tüm tepkisi bu. Gülüp geçmek. Ne daha baskın, rahatlamam mı yoksa şaşkınlığım mı, bilmiyorum.

Anons sisteminden, kriket takımlarının tüm üyelerinin para atışı ve maçın başlangıcı için pavyona gelmeleri gerektiği duyuruluyor. Bu, tam zamanında yapılmış bir çağrı.

"Pekala çocuklar, yeniden dövüşe başlayalım... Kaybeden içkileri sonradan ısmarlayacak, değil mi Al?" Hendricks kolunu Alex'in omzuna attı.

Bu, Miles ve Hendricks'in Alex'i kötü bir kaybeden olduğu için alaya almasıyla, bugün hangi takımın kazanacağı konusunda bir tartışma başlatmak için yeterli. Ayrıca Holiday'e daha da yaklaşabilmem için bir dikkat dağıtıcı unsur sağlamak için de yeterli.

"Hollywood—" diye sessizce başlıyorum.

Kaşlarından biri güneş gözlüğünün çerçevesinin üzerinden kalkıyor ve bu da bana bir gülümseme kazandırıyor. "Gracie."

İlk duyduğum zamanki gibi, bu lakap da yüzümde bir gülümsemeyi bastırmama neden oluyor çünkü saygısızlıkları gerçekten komik buluyorum. Her gün etrafımda dalkavuklar var ve benimle, unvanımla veya paramla hiç ilgilenmeyen biriyle karşılaşmak sadece yeni bir şey değil, aynı zamanda enerji verici.

Clementine kolunu Holiday'in omzuna attı. "Benim de gitmem gerekiyor. Eddie'ye barda yardım edeceğim. Gelip yardım edebilirsin, ama kalıp etrafa bakmak istersen Lando sana gösterir. Değil mi Lanny?"

Bu yüzden kız kardeşim en sevdiğim kardeşim oluyor ve kocaman bir gülümsemeye kapılmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Memnuniyetle."

"Harika, birkaç saat sonra görüşürüz."

"Bu sefer kıyafetlerini çıkarma." Miles homurdandı. Daha da yaklaştı ve dirseğini kaburgalarımın doğru itti. "Yer değiştirmek için hâlâ on bin dolar teklif etmek istiyor musun?"

Diğerleriyle birlikte hızla uzaklaşırken, Holiday ve beni yalnız bırakıp giderken, "Defol git!" diye tısladım arkasından, ama ses tonum sadece eğlence doluydu.

Kalbiniz patlayacak kadar hızlı atarken sinirlenmek zor.

BÖLÜM 8

Tatil

"Valentine Nook Yaz Panayırına Hoş Geldiniz."

Gözlerimi, kardeşlerinin ve Clemmie'nin kriket sahasına doğru aceleyle koşmalarını izlemekten zorlukla ayırıyorum. Aman Tanrım, ne kadar yakışıklı bir aile!

Miles ve Hendricks, Times Meydanı'ndaki bir reklam panosuna doğrudan çıkıp oraya hiç sınırsız uyum sağlayabilirlerdi. Alex de öyle. İkisi de aynı koyu saçlara, parlak mavi gözlere, uzun bacaklara ve geniş omuzlara sahip. Ama benzerlikler burada bitiyor.

Eğer Miles grubun en konuşkan üyesiye, Hendricks daha sessiz ve analitik biridir. Ve bu sadece Miles'ın kendi sesini sevmesinden kaynaklanmıyor. İkiz olduğum için, ikisi arasındaki dengeyi kolayca fark edebiliyorum çünkü Tanner ile aramdaki denge de aynı.

Sonra da Alex var, havalı olan ve Lando'ya en çok benzeyen kişi.

Diğer üçü yakışıklı olsa da, Lando gerçekten yakışıklı. Kardeşlerinde olmayan bir sertliği var onda. Sert, ciddi ve göz korkutucu.

Daha yaşlı.

Dün ona rastlamasaydım, High Street boyunca birlikte yürümeseydim, atıyla bir donut paylaşmasaydım ve kahkahalarını duymasaydım, aşırı huysuzluktan başka bir şey yapabileceğine asla inanmazdım.

Sanırım bu, onun çok az kişinin görme fırsatı bulduğu bir yönü.

Şu anda bana yönelttiğim gülümsemeyi de görmüyorlar.

"Teşekkür ederim."

"Daha önce hiç yaz panayırına gittiniz mi?"

Bana takılıyor mu yoksa gerçekten merak mı ediyor anlayamıyorum.

Kalçamı çıtlatarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ben Amerikalıyım. Başka bir gezegenden gelmedim."

"Öyle mi?" Gözlerinin etrafında derin kırışıklıklar oluştu ve yüzünde samimi bir gülümseme belirdi. "Demek yaz panayırına gittin?"

"Evet. Aslında..." Yeni manikür yaptırdığım parmağımla yanağıma dokunuyorum ve yeni açık mavi ojem ışıktan parlıyor. "Sanırım yaz fuarını biz icat ettik. Maine'deki fuarımıza her yıl çeyrek milyon ziyaretçi geliyor —" Arkamı dönüp etrafa bakıyormuş gibi yapıyorum, her şeyi inceliyorum, ne kadar çok tüvit giyildiğine bile. "Bu, onun yanında deveye kulak kalıyor."

Lando'nun kahkahası yankılanıyor ve içime bir sıcaklık yayılıyor. "O halde, bana kapsamlı bir değerlendirme yapmanı ve gelecek yıl nerede daha iyi olabileceğimiz konusunda önerilerde bulunmanı bekliyorum."

"Merak etmeyin, halledeceğim."

Elini önümüzde savurdu. "Başlayalım mı?"

"Öncülük et."

Kalabalık yerleri, insanların itiş kakışını, birine çok yakın olma hissini hiçbir zaman sevmedim. Kariyerim ilerledikçe bu durum daha da kötüleşti. Kişisel hayatımı bu kadar gizli tutmamın sebeplerinden biri de bu. Reklam peşinde koşmuyorum. Sosyal medyadan uzak duruyorum ve genellikle ünlülerin takıldığı klasik mekanlardan kaçınıyorum.

Bugün kalabalık olması beni pek rahatsız etmiyor çünkü bu bana Lando'ya yakın durmak için bir bahane veriyor. O kadar yakın ki eli birkaç kez elime değiyor.

"Thunder bugün nasıl?"

"Benden ona birkaç donut getirmemi istedi," diye şakayla karışık söyledi ve beni güldürdü.

Yerel ürünler, sevimli bez çantalar ve hediyelik eşyalar satan birkaç tezgahın yanından geçerken kendi kendime gülümsemeye devam ediyorum. Valentine Cook'un meyve ve sebze tezgahını ve Thunder için kahve ve donut satan The Beanery'yi görüyorum, neredeyse durup onlardan bir şeyler alacaktım.

Sıranın en sonundaki, diğerlerinden üç kat daha uzun bir stant var. Diğerlerinden iki kat daha geniş ve pembe simli bir örtüyle kaplı.

Yaklaştıkça masanın ürünlerle dolu olduğunu görüyorum; bitki torbaları, mumlar ve tütsülükler. Her boyutta kristaller, düzenli bir şekilde

sıralanmış ve renkli sıvılarla dolu şişelerin yanında satışta.

Yukarıda asılı olan tabelada bu standın İngiltere'nin bir numaralı aşk iksiri ve büyü satıcısı olduğu yazıyor ve yanında da kart falı seansları için saatleri listeleyen bir A şeklinde pano bulunuyor.

Çok şirin ve dikkat çekici, ne olduğunu görmek için durmak istiyorum.

Aşk hayatında biraz daha yardıma ihtiyacım olsa gerek, ama Lando'nun uzun adımlarına yetişmek için acele ediyorum, ki bu adımlar daha da uzamış gibi görünüyor.

Masanın arkasındaki kadın "Orlando..." diye seslendi ve onu, köy turumun ilkinde Clemmie'nin beni yanından ayırdığı kadın olarak tanıdım.

Lando da kız kardeşiyle aynı fikirde gibi görünüyor. "Şimdi olmaz Agatha. Acele etmeliyim."

İkinci tarlaya girerken bile ona yetişmek için koşmaya devam ediyorum.

"Selam Majesteleri. Majesteleri... merhabaaa—"

Lando, adının çağrılmasıyla arkasına döndüğünde, elinde büyük bir hasır sepet taşıyan ufak tefek yaşlı bir kadının kendisine doğru koştuğunu gördü. Sepet ağzına kadar dolu olduğu halde, kadının hızı şaşırtıcıydı. Tezgahların yarısını çoktan satın almış olmalıydı.

Eteğinin altına yağmur çizmeleri de giymişti. Biliyordum ki, ben de onlarla aynı görünecektim.

Gülmek istiyorum ama yanımda Lando geriliyor. O kadar hafif ki, aşına olduğunuz bir hareket olmadığı sürece neredeyse fark edilmiyor. Kendinizin başka bir versiyonuna bürünme ve zırhınızı kuşanma ihtiyacı bu. Ve ben de bunu çok iyi biliyorum.

Bana öyle geliyor ki, eğer bu kadından da kaçabilseydi, kaçardı. Ama artık çok geç.

"İyi günler, Bayan Fraser."

"Bu yılki fuar harikaydı, Majesteleri." Ona hayranlıkla bakarak gülümsedi. "Sizi tekrar dışarıda görmek bizi çok mutlu etti."

Sanki bulaşıcı bir hastalık nedeniyle eve kapatılmış gibi anlatıyor.

Lando'ya şöyle bir baktığımda, dışarıda olmak isteyip istemediğinden emin olmadığını anlayabiliyorum. Dışarıda olması konusunu konuşmak istemediği de çok açık, ama Bayan Fraser sosyal ipuçlarını algılayacak biri değil.

"Judy Dennett'e de az önce, doğru kadınla birlikte olmanın senin için çok daha iyi olacağını söylüyordum..." Bakışları yavaşça bana doğru kaydı.

Lando, kadının konuşmasını kesecek kadar yüksek sesle öksürdü. "Tamam, teşekkür ederim Bayan Fraser... Minnettarım... Sizi oyalamak istemiyorum, sepet ağır görünüyor ve acele etmeliyiz... En iyi midilliyi değerlendireceğiz..."

Lando'nun uzun parmakları kolumu kavradı ve Bayan Fraser konuşmaya devam edemedi beni çekip uzaklaştırdı; böylece onun neyden bahsettiğini bir araya getirecek kadar bilgi edindim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, beni bıraktı ama ancak son on dakikada gelen bir başka insan dalgası arasında kaybolduktan sonra. "Seni tutmak istememiştim."

"Sorun değil. Oldukça hevesli görünüyordu." Sırıttım.

Omuzları anında gevşedi ve başını salladı. "Öyle diyebiliriz. Bayan Fraser... nasıl diyelim? İnsanların işlerine burnunu sokmayı çok seviyor."

"Meraklı yaşlı bir cadı mı?"

"Öyle bir şey." diye iç çekti, ama bana bakarken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

Onun neye atıfta bulunduğunu sormamı beklediğini görebiliyorum. Buna hazırlandığını anlayabiliyorum, ama eğer bu onu bu kadar rahatsız eden bir konuysa, bana söylemek istemediği sürece bilmeme gerek yok.

Bunun yerine, "Yani bir midilli yarışmasını değerlendiriyoruz, öyle mi?" diye soruyorum.

Yüzünde beliren ifade hem minnettarlık hem de rahatlama içeriyordu. "Evet. Evet, buradayız. Eğer bana katılmak isterseniz tabii. Ama sizi uyarmalıyım, sizin gibi ünlüleri burada genellikle ağırlamıyoruz."

"Ah?"

"Hayır, genellikle yerel haber sunucusu olur, belki de bölgeyi ziyaret eden ikinci sınıf bir ünlü. Senin kadar Hollywood'lu biri değil." Sırıttım. "Epey bir kargaşaya neden olabilir."

Elimle göğsümü kavradım. "Güvenlik görevlisine ihtiyacım olacak mı?"

Gözümü kırpmadan önceki o kısacık saniyede, göz bebeklerinin büyüdüğünü ve yavaşça başını salladığını fark ettim. "Hayır, seni yakaladım."

Ve boğazım kuruyor.

Ne yazık ki, aramızda koşan küçük bir çocuk o anı bozdu, ardından biraz daha büyük birkaç çocuk daha geldi.

"Nerede kalmıştık?" Lando boğazını temizleyerek sordu. "Ha evet, midilli değerlendirmesi. Bir saat sonra başlıyor, ne dersin hindistan cevizi

atma oyununa gidelim? Atma konusunda nasılsın?"

Hindistan cevizi fırlatma oyununun ne olduğunu bilmiyorum ama kardeşim sayesinde fırlatma kolum oldukça iyi.

"Atıcılıkta benden daha iyisin," diye yanıtlıyorum.

"Peki, elma şarabımızı denediniz mi?"

Başımı salladım. "Hayır, ama yakında öyle olacağını hissediyorum."

"Çabuk kavradınız Hollywood. Hadi başlayalım."

Lando'yu takip ederek, geniş bir sınır çizgisinin ötesinde, kriket sahasının karşısındaki oyun alanlarının kurulduğu yere kadar sahada ilerliyorum. Kardeşimin bu sabahki uzun açıklaması sayesinde, kriket kavramını neredeyse kavradım. En azından, saha değil, oyun değil, maç denildiğini biliyorum.

"Peki, bir yaz panayırı tutkunu olarak, en sevdiğiniz bölüm hangisi?" diye soruyor Lando.

"Hım. İyi soru." Güneş gözlüğüme takılan bir saç telini düzeltiyorum. "Tabii ki, yemek."

"Açıkça."

"Ama aynı zamanda eski tarz oyunları da çok seviyorum, bilirsiniz, hedefi tam ortadan vurup oyuncak ayı kazandığınız oyunlar gibi."

"O zaman hindistan cevizi atma oyunu ideal olacaktır."

Clemmie'nin çalıştığı bara vardığımızda, Google'da hızlı bir arama yapmak için telefonumu çıkarıp çıkarmamam gerektiğini düşünüyorum; mekanın, gerçek aşkın Air Stream versiyonu olduğu ortaya çıkıyor.

"Hey millet, nasılsınız? Eğleniyor musunuz Hol? Umarım Lando uslu duruyordur," diye sesleniyor Clemmie, bize doğru yürüdüğümüzü görünce.

Güneş gözlüğümü yukarı doğru itip, onun kız kardeşine gözlerini devirmesini izliyorum. "Tam bir beyefendiydi."

On kişi servis yapıyor olmalı ama yine de içecekleri yeterince hızlı dolduramıyorlar. Her ne zaman birinin ayrılmasıyla bir boşluk oluşsa, bu boşluk yeni müşterilerin akınıyla hızla dolduruluyor.

Tarlalarda gördüğüm ilk bar değil ama açık ara en kalabalık olanı. Müşteriler ellerinde yarım düzine bardakla tepsiler taşıyarak gidiyorlar. Bir adam devasa ellerinin arasında dört bardakla, diğerini de dişlerinin arasında tutarak uzaklaşıyor ve geride bıraktıkları küçük boşluklar hızla dolduruluyor.

Neyse ki Clemmie orada çalıştığı için ya da ben de işletmeyi işleten adamla birlikte olduğum için, sessiz olan yan tarafa geçebiliyoruz.

“Kes sesini Clem. Etrafta dolaşmak susatan bir iş. Hollywo...” Lando duraksıyor ve cümleyi bitirirken ses tonunda bir eğlence var. “Holiday bizim elma şarabımızı denemek istiyor.”

“Pekala, sakın ol,” diye çıkıştı Clementine, önceden doldurulmuş iki koyu yeşil bardağı uzatarak. Solo bardaklarına benzer şekilde, bunların üzerinde Valentine Nook Yaz Fuarı yazılıydı.

Clemmie ve Lando ilk yudumumu alırken beni izliyorlar. Çıtır çıtır, köpüklü elma tadı boğazıma çarpıyor. İnanılmaz derecede ferahlatıcı ve hemen başımı döndürüyor.

"Kuyu?"

Onların dikkatli bakışları altında bir yudum daha alıyorum. "Bak, hayatımda tattığım en iyi elma şarabı bu."

Clemmie "Hata yaptım!" diye haykırdı. "Doğru cevap."

"Burlington elmalarından yapıldı. Churchill'in yemediği elmalardan yani," diye ekliyor Lando, kendi elmasıyla da büyük bir yudum alarak.

Clemmie çoktan diğer müşterilere hizmet etmeye başlamıştı bile. Barda ayakta durup içki içebileceğimiz kadar yer olmadığı için bardağımı alıp tekrar Lando'nun peşinden gittim.

"İkinize de sonra görüşürüz. Bensiz fazla eğlenmeyin," diye sesleniyor Clemmie, oyun alanına doğru ilerlerken arkamızdan.

Hindistan cevizi atma oyununda, temelde on eşit aralıklı direğin üzerine yerleştirilmiş dokuz hindistan cevizi, üst üste binen elmas şeklinde bir dizilimle dengelenir ve düşürülmeye hazır haldedir.

Bunun neresi utangaç, anlamıyorum.

Görünüşte oldukça kolay, ancak Lando'nun bana bakışından anladığım kadarıyla aksini düşünüyor.

"İyi günler, Majesteleri," diye selamlıyor tezgahın arkasındaki adam. "Denemeye mi geldiniz?"

“Evet, Mike,” diye yanıtlıyor Lando, cebinden çıkardığı desteden paraları ayırarak. “Ve birkaç kova alacağız. Arkadaşım ilk defa hindistan cevizi atış oyununa katılacak.”

Elimi Mike'a uzattım. "Ben Holiday. Buraya yeni geldim."

Mike, insanların bana baktığı o şaşkın bakışı atıyor, beni tam olarak tanıyamıyor ama yine de elimi sıkıyor ve önümüzdeki rafa top dolu kovaları fırlatıyor. Toplar yaklaşık olarak beyzbol topu büyüklüğünde, biraz daha ağır ama hallederim.

Tanner'a sunum yapmak için harcadığım onca saatin bir gün işime yarayacağını biliyordum.

İlk topu yumruğumla kavradım. "Ne olmuş yani? Hindistan cevizlerini düşürmek zorunda mıyım?"

"Elbette. Sadece nişan al ve at," diyor Mike.

"Bakalım Hollywood'da neler var."

Bana beklentiyle bakan iki adama genişçe sııttım ve yumruğumu geriye doğru savururken, masanın arkasının boş olduğunu fark ettim.

"Durun bir dakika, hepsini alırsam ne kazanırım?"

Mike, "Hepsini alt eden kişi, köydeki dilediği bir restoranda iki kişilik akşam yemeği kazanır," diye yanıtlıyor.

"Oyuncak ayı yok mu?"

Lando başını salladı. "Hayır."

Topu yere bıraktım. "Oyuncak ayı kazanmaya alışkırım."

"Ödüller konusunda pazarlık yapabilmemiz için önce hepsini alt etmeniz gerekiyor."

Nazik davranmayı düşünüyordum ama yüzündeki o yatıştırıcı gülümseme o kadar hoş ki, sert davranmaya karar verdim.

"Sizin için sakıncası yoksa, şimdi görüşmeye başlamak istiyorum."

Lando sakalını kaşdı ve kalın kaşlarından biri kalktı. "Pekala, eğer hepsini tek atışta ıskalamadan vurursan, ödüle bir de peluş ayı ekleyeceğim."

"Ekstra büyük, gerçek boyutlu bir tane."

"Gerçek boyutlarda mı?"

"Amerika'daki fuarlarda da bunlar satılıyor."

"Tamam, gerçek boyutlarda bir ayı." Elini uzattı ve ben de elini sıktım.

"Anlaştık Gracie." Topu havaya atıp yakaladım. "Bakalım neler yapabileceğim."

Kolumu geriye doğru savurarak fırlattığım ilk top, hindistan cevizini sadece ortasından vurmakla kalmayıp, çatlatacak kadar hızlı ve isabetli bir şekilde elimden fırladı.

"Bu da ne...?" Mike'ın tepkisi, Lando'nunkiyle tıpatıp aynı, her ne kadar bunu gizlemeye çalışsa da.

"Acemi şanssı." Omuz silkip ona göz kırptım.

İkinci hindistan cevizi çatlamıyor ama yine de düşüyor.

Üçüncüsü, dördüncüsü ve beşincisi sırasıyla gelir.

Altıncı kuş tünekten havalandığında, arkamda küçük bir kalabalık oluşmaya başlamıştı bile. Ama eminim Lando da tahmin etmiştir, bu benim ilk deneyimim değil. Hatta, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde geniş bir sırıtışla duruyordu.

Bundan nefret etmiyorum.

Tanner'ı ve onunla arka bahçede defalarca oynadığım ya da antrenman yaptığım anları hatırlıyorum; dokuzuncu top hindistan cevizinin tam ortasına çarpıp yere düşene kadar.

Arkamdaki birkaç kişi alkışlıyor. Bir grup çocuk öne çıkıp kendileri de denemeye başlıyor, bir yandan da "Bu kadar zor olamaz" diye mırıldanıyorlar.

Kullanılmamış topoların bulunduğu kovayı Mike'a doğru itip elimi uzattım.

Sessizce cebinden bir zarf çıkarıp avucuma koydu ve genişçe gülümsedi. "Bugün bunu başka hiç kimsenin yapmayacağına garanti veriyorum."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladım, gözleri faltaşı gibi açılmış Lando'ya dönerek. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Bana cinsiyetçi veya kırıcı görünmeden nasıl etkilendiğini söylemenin bir yolunu bulmaya çalışırken kendi içinde bir mücadele verdiğini görebiliyorum. Bu biraz sevimli, bu yüzden ona karşı nazik davranmaya karar veriyorum.

"İkiz kardeşim Tanner, büyük liglerde beyzbol oynuyor. Çocukluğumda onunla saatlerce top antrenmanı yapan bendim. Bazı şeyler öğreniyorsunuz."

Lando yavaşça başını salladı. "Peki, bundan ne elde ettin?"

"Benim repliklerimi benimle birlikte çalıştı." Güldüm. "Merak etme, beni hafife alan ilk kişi sen değilsin."

Kaşlarının arasında iki derin kırışıklık belirdi ve gülümsemesi kayboldu. "Bundan şüphem yok. Ve aynı kişinin aynı hatayı iki kez yapmadığından da eminim."

Cümlesinin son kısmını öyle bir samimiyetle söyledi ki, karşılık olarak sadece başımı sallayabildim.

Mike'a veda edip ayrılmak üzereyken, birkaç genç adam yolumuzu kesti. Ama aslında genç değillerdi. Erkeklerdi, genç erkeklerdi ama yine de erkeklerdi.

Onlardan biri elinde telefonla öne çıktı. "Affedersiniz, siz Holiday Simpson mısınız? Fotoğraf çekilebilir miyiz?"

Er ya da geç olacaktı. Köyde kendimi saklamıyorum ama son birkaç haftadır rahatsız edilmeden dolaşmakta huzur buldum.

Ancak, Lando'nun doğal içgüdüğü korumak olduğu için, tıpkı bir Rottweiler gibi benimle diğerleri arasına girip beni koruduğunu fark ettiğimde hissettiğim hayal kırıklığı ortadan kayboluyor. Hem de ne olduğunu anlamadan önce.

İyi olduğumu belirtmek için koluna elimi koydum, sonra da arkadaşlarıma başımla selam verdim.

"Elbette. Hiç sorun değil."

En iyi gülümsememi takınıyorum, bu gibi anlar için prova yaptığım o gülümsemeyi. Milyonlarca kez paylaşılan ve izlenen o gülümsemeyi. Herkesin bildiği, beni her zaman mutlu gösteren o gülümsemeyi. Dost canlısı.

Hollywood'un Altın Kızı.

Ama gözlerim Lando'ya ve onun kaşlarını çatmış haline kayarken, gülümsemem geniş bir sırtışa dönüştü. Şu anda, adamın kolunu omzuma doladığı için koparmak istiyor gibi görünüyor.

"Teşekkürler. Büyük hayranınızız. Son filminizi çok sevdim."

"Çok nazıksınız, teşekkür ederim. Desteğiniz için teşekkürler," diye yanıtlıyorum, Lando'nun yüzündeki öldürücü ifadeyi göz önünde bulundurarak kendi güvenlikleri için onlardan uzaklaşıyorum.

Arada bir boşluk oluşur oluşmaz Lando tekrar yanıma yaklaşıyor.

Adamlar gözden kaybolana kadar bakışlarını dikeyiyor, sonra da sanki geri döneceklerinden endişeleniyormuş gibi bizi ters yöne çeviriyor.

"Bu sık sık oluyor mu?"

"Evet," diye yanıtladım, akşam yemeği zarfını katlayıp çantama koyarken. "Bazı oyuncular kadar olmasa da, çünkü daha mütevazı bir yaşam tarzı sürdürüyorum, ama evet. Yine de buraya ilk defa geliyorum."

"Çok can sıkıcı olmalı."

Derin bir nefes alıyorum. Bu tür yorumlara cevap verirken her zaman dikkatli davranırım, çünkü ileride başıma bela açabilir. Ama Lando'nun söyledikleri, tecrübelerinden yola çıkarak söylenmiş gibi görünüyor. Az önce bahsettiğimiz yaşlı kadının söyledikleri de bunu doğruluyor zaten.

"Bazen. İnsanlar sınırlarıma saygı duymadığında. Sosyal medyayla birlikte herkes senden bir parça almaya hakkı olduğunu düşünüyor. Ama bu

benim seçtiğim bir kariyer ve hayranlarla buluşmak da bunun bir parçası. Ve çoğu zaman bundan keyif alıyorum. Sadece bir film vizyona girdikten hemen sonra biraz daha yoğun oluyor.”

"Ve az önce bir tanesi piyasaya çıktı mı?"

Bu bir soru, bir ifade değil.

Yürümeyi bıraktım ve güneş gözlüğümü başıma takarken ona doğru baktım.

Uzun zamandır, ilk dönemlerimden kalma eserlerimi bile görmemiş biriyle karşılaşmadım.

Filmlerle, şöhretle veya Hollywood'la ilgisi olmayan biriyle vakit geçirmeyeli çok daha uzun zaman oldu. Wikipedia veya o gün ellerine geçirdikleri herhangi bir magazin kaynağı sayesinde sizin hakkınızda bir sürü şey bilen biriyle tanışmak garip bir deneyim.

Böyle düşünmeyen biriyle karşılaşmak ise daha da tuhaf.

Ama Lando bunu gerçekten bilmek istediği için soruyor. Çünkü bunların hepsi onun için yeni şeyler.

"Yani filmlerimi izlemedin mi?"

Şaşkın ifademi görünce ağzı açık kaldı. "Şey... şey... ben—"

"Şaka yapıyorum." Güldüm ve onu şakayla karışık kaburgalarından dürttüm.

"Olabilir..." Boğazını temizler. "İzlemediğimi söylemekten hâlâ utanıyorum ama bu senin suçun değil. Oturup film izleyecek vaktim hiç olmuyor. Alex çok iyi olduğunu söyledi gerçi," diye ekler hızla.

"Pekâlâ, o zaman lütfen ona benim adıma teşekkür edin. Eğer bir gün vaktiniz olursa, birkaç iyi film önerebilirim. Benim filmlerim değil, sadece gerçekten çok iyi filmler."

"Ama seninkini de görmek isterim," diye yanıtlıyor, "yeter ki patlamış mısırı sen getir."

"Patlamış mısır yapabilirim."

Kriket sahasından büyük bir tezahürat sesi yükseldi ve etrafımızdaki herkes ne olduğunu görmek için döndü. Ama etrafta çok fazla engel vardı. Lando'ya ne olduğunu düşündüğünü sormak ve biraz izlemeye gidebilir miyiz diye sormak istiyordum ki, inanılmaz derecede göz alıcı yaşlı bir kadının bize doğru yürüdüğünü fark ettim.

Onun yaşına geldiğimde olmak istediğim kadın tipi.

Kusursuz saçlar, kusursuz cilt, kusursuz makyaj.

Altmışlı yaşlarının ortalarında olmalı, lacivert pantolon ve üzerinde hiç kir lekesi olmamış gibi duran beyaz bir gömlek giymeli. İnanılmaz derecede pahalı ve özenli giyinmiş olmalı, ama ancak ne aradığınızı biliyorsanız—özel dikimler ve en yüksek kalitede kumaşlar.

O kadar İngiliz ve düzgün bir kadın ki. Sanırım her gün öğleden sonra sandviçli çay içiyor.

İnsanların yanından geçerken onu izlediklerini fark ediyorum, ancak gözleri Lando'dan başka kimseye dikili değil ve bu kadın Clemmie'nin kırk yıl sonraki haline tıpatıp benzediği için, onun annesi olduğunu tahmin etmek hiç de zor değil.

"Aman Tanrım." Ağzının kenarından mırıldandığı şeyi zar zor duyabiliyorum. "Holiday, yaşanacak her şey için şimdiden özür dilerim."

"İşte buradasın, sevgilim. Seni her yerde aradım. Bütün gün seni göremedim."

Lando eğilerek annesinin yanağına kısa bir öpücük kondurdu. "Merhaba, Anne."

Ama Lando'ya bakmıyor. Tüm dikkati bende ve elini uzatıyor. Lando da beni izliyor ve bunun gerginlikten mi yoksa meraktan mı olduğunu anlayamıyorum.

"Siz Holiday olmalısınız. Sevgili dostum, Valentine Nook'a hoş geldiniz. Kızım sizden övgüyle bahsetti. Sonunda sizinle tanışmak çok güzel. Ben Victoria Burlington, Lando'nun annesiyim."

Hayatımda çok insanla tanıştım ve bu da bana hem inanılmaz derecede çekici hem de kolay kolay gözü korkmayan biri olma yeteneği kazandırdı, ama şu anda çok çaba sarf etmem gerekiyor. Ayrıca reverans yapma dürtüsüne de karşı koyuyorum.

Güneş gözlüğümü çıkarıp ona en içten gülümsememi sunuyorum. Gerçekten samimi bir gülümseme. "Sizinle tanışmak çok güzel."

"Kulübenin tadını çıkarıyor musun?" diye soruyor kadın. "Biliyorsun, Lando eskiden burada yaşıyordu. Herhangi bir sorunun olursa, o sana yardımcı olabilir."

Lando'ya döndüm. Eminim ki bunu daha önce hiç dile getirmemişti, Clemmie'nin de getirmediğinden eminim. Hayır, bu tamamen yeni bir bilgi.

Lando'nun yüzünde o rahatsız edici ifade tekrar belirdi ve bu sefer biraz da utanç vardı, nedenini merak ediyorum. Ama yine de, bu kadın onun annesi, yani bu durum kaçınılmaz.

"Çok büyük yardımı oldu. O ve Clemmie beni köye çok sıcak karşıladılar."

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Gözleri Lando ile benim aramda gidip geldi. "Ve akşam yemeğine mutlaka gelmelisin. Gelecek cuma ne dersin?"

Lando yüksek sesle homurdandı, "Hayır anne. Holiday akşam yemeğine gelmek istemiyor."

"Lando—"

"Anne—"

Lando ile annesi arasında neler olup bittiğini bilmiyorum ama içimden bir ses bunun benimle ilgili olduğunu söylüyor. İnsanların senin önünde senin hakkında konuşmalarından ipuçlarını yakalamayı öğreniyorsun.

Ama önümüzdeki Cuma, normalde ailemle kutlayacağım 4 Temmuz Bağımsızlık Günü. Yazlığımda bir şeyler planlayacaktım ama henüz fırsat bulamamıştım. Bu davet hem ev sahipliği yapmaktan kurtarıyor hem de Lando'nun ailesini hep birlikte görmemi sağlıyor.

Cevabımı duyunca kimin daha çok şaşırdığından emin değilim; o mu yoksa annesi mi?

"Aslında, çok isterim."

BÖLÜM 9

Lando

JEREMY: Dostum, seninle konuşmam gerekiyor.

JEREMY: Hata yaptığımı biliyorum ama telefonunu aç. Önemli.

Jeremy'nin Süpermen logolu beyaz kışının görüntüsü beynimde yanıp duruyor ve isimleri geçtiğinde aklıma ilk gelen şey bu olmadığı güne kadar onlarla bir daha asla konuşmaya niyetim yok.

Caroline nerede olursa olsun, eminim ki ilişkimiz boyunca ona aldığım ve saklamasına izin verdiğim dört milyon sterlin değerindeki mücevherleri mutlulukla takıyordur.

Peki ya Jeremy? Jeremy'nin ne yaptığı ya da neden benimle konuşması gerektiği umurumda bile değil.

Olumlu tarafı şu ki, mesajlar bana birkaç haftadır ikisini de düşünmediğimi fark ettirdi. Yaz panayırındaki Bayan Fraser'ı veya Holiday'i görmek için Bluebell'e gittiğim zamanı saymazsak, düşüncelerim zinadan uzaktı.

Ve bunu böyle sürdürmeyi planlıyorum.

Tıpkı daha önceki tüm mesajlar gibi, mesajları siliyorum ve telefonu cebime geri koymaya çalışıyorum. Bir an durup düşünüyorum... Jeremy'nin iletişim bilgilerini açıp Engelle'ye tıklıyorum.

Orada.

Mükemmel bir günü istenmeyen mesajlarla mahvetmenin hiçbir anlamı yok.

Harika bir gün ve bunu Thunder'ı tarlalarda gezdirerek devam ettirmeyi planlıyorum, bu onun en sevdiği şeylerden biri. Ancak önce, ona yeni ayakkabılar giydirilecek.

Ahır avlusuna vardığımda, beni yalnızca sessizlik karşıladı. O kadar sessizdi ki, Thunder'ın olması gereken yerde olmadığını fark ettim. Normalde vardığımda, heyecanla kişniyor, bir seyis onu eyerlemeye çalışırken bir o yana bir bu yana zıplıyordu.

Bulduğum tek şey Max'in midillisi Sherbet, şişman küçük bir Shetland atı, yem dolu bir kovaya yüzüstü gömülmüş, daha önce hiç yememiş gibi kahvaltısını hıçkırarak yiyor; ve Thunder'ın en iyi arkadaşı Sunday, Thunder orada olmadığını için sinirlenerek kapısını tekmeliyor.

Ahırların geri kalanında her zamanki sakinleri bulunuyor. Sadece benim atım olması gereken yerde değil.

"Günaydın, Majesteleri." Elinde iki kova su taşıyan ahır uşaklarından biri başıyla onayladı.

"Günaydın Will. Gök gürültüsü nerede?"

"Jack onu içeri almak için tarlada uğraşiyor. Bu sabah kapıda beklemiyordu, ben de diğerlerini içeri getirdim ve Jack onu almaya gitti."

Atım kendi iyiliği için fazla kurnaz olduğu için kaşlarımı çatıyorum.

Nalbandın ziyaretini kahvaltı saatinde yapmamızın bir sebebi var; Thunder kahvaltısını kaçırmayı sevmiyor. Genellikle Sherbet ile sıraya girip ahırına ilk giren olmak için mücadele ediyor, ardından bir kova yem alıyor ve uzun bir uyku çekiyor. Ama kahvaltıyı ne kadar sevse de nalbandı hiç sevmiyor.

"Beni daha önce aramanız gerekirdi."

"Özür dilerim Majesteleri, o sadece uzak tarlaya gitti, hepsi bu. Jack de bir başlık takarak dışarı çıktı."

Atları belirlenmiş alanlarda tutmaya çalışıyoruz, ancak Thunder ne isterse onu yapıyor ve hiç düşünmeden çitten atlıyor; bu da randevusu olduğunda işleri daha da zorlaştırıyor.

Ahırın ofisine koştum, dört tekerlekli araçlardan birinin anahtarlarını kaptım ve vadinin tepesindeki uzak tarlaya doğru yola koyuldum. O kadar hızlı gidiyordum ki, Will'in olacağını söylediği yere varmam sadece on dakika sürdü. Uzakta, Jack'i tepenin zirvesine doğru hızla tırmanırken gördüm ve gaza bastım.

Jack, motor sesini duyunca arkasına döndü; beklenmedik sabah koşusundan dolayı kızarmış yanakları şişmişti. Ya da belki de yaramazlık

yapan bir ata duyduğu sinirdendi.

Thunder'ı tayken aldım. Babası Zeus, babamın en sevdiği attı ve her bindiğimde babama daha yakın hissediyorum. Ama tıpkı babası gibi, Thunder'ın da yaramazlık yapma eğilimi var, ki bu bana Jack'ten daha komik geliyor.

"Günaydın, Majesteleri."

"Nerede o?"

Boynundaki dürbünü tıkladıyor. "Çit hattı boyunca yürüyorum."

"Ama o iyi mi?"

"İyidir. Sadece çok inatçı," diye homurdanıyor. "İstemediği sürece içeri girmez."

Jack benden önde, bu yüzden gülümsediğimi görmüyor. Çünkü eğer ben huysuzsam, benden daha huysuz sayılabilecek tek kişi Jack'tir. Şimdi altmışlı yaşlarının sonlarında olan Jack'i, çocukken babamın ahırını yönetirken hatırlıyorum ve o zaman bile mizacı pek neşeli değildi.

Ama ruh hali ne olursa olsun, herkes onu sever. İnsanlar da hayvanlar da. İnsanlara karşı pek sıcakkanlı olmasa da, Jack'ten daha çok atları seven kimse yoktur, hatta yaramazlık yaptıklarında bile.

Son kapıdan geçip tepenin zirvesine ulaştığımızda, Thunder'ı ilk kez görüyorum. Tahmin ettiğim gibi, çit boyunca ileri geri sekerek yürüyor.

"Ne yapıyor o?"

Jack'ten dürbünü alıp daha yakından baktığımda, Thunder'ın tamamen iyi olduğu anlaşılıyor; topallamıyor, asık suratlı değil, travma veya endişe belirtisi yok; sadece nalbantı ziyaret etmemek için elinden gelen her şeyi yapıyor.

O etrafta zıplarken çitin diğer tarafında bir şey fark ediyorum. Ya da daha doğrusu birini. Sarışın birini.

Ne yaptığını ya da oraya nasıl geldiğini bilmiyorum ama yanılmıyorsam Holiday, Thunder ile konuşuyor.

Dudaklarım büküldü ve kendimi durduramadan boğazımdan bir kahkaha yükseldi ve patladı. Jack bana şaşkın bir ifadeyle döndü.

"Sorun yok. Ben hallederim. Sen dört tekerlekli aracı geri götür, ben de onu aşağı indiririm," diyerek elimi uzatıp başlık tasmaını istedim.

Yavaşça yaklaşıyorum, Holiday'in Thunder'la birlikte araba yolunda ilerleyişini, parlak siyah tüylerinin sabah güneşinde parlamasını izliyorum. On yedi buçuk el boyunda, iri bir köpek ve ne kadar uysal olsa da, bir

yabancıya karşı bu kadar coşkulu olması alışılmadık bir durum. Ama işte orada, uzun bacaklarıyla Holiday'in kısa adımlarına ayak uyduruyor.

Köyden buraya yürüyerek gelmenin kolay olmadığını bildiğim için buraya nasıl geldiğini merak ediyordum ki, Thunder arkasını dönüp beni gördü. Burun delikleri genişledi ve uzun bir kişneme sesi çıkararak yanıma doğru dörtnele koştu ve tam zamanında durup ceplerime hafifçe dokundu.

Burnunun köprüsündeki ince beyaz çizgiyi okşayarak düzeltiyorum. Tek işareti bu, sanki onu boyayan kişi bir yeri atlamış gibi.

"Nalbant gelene kadar hiçbir şey alamazsınız."

Buna karşılık, sinirli bir şekilde homurdanır, sonra dönüp çite yaslanmış olan Holiday'in yanına doğru koşar. Tişörtünün yakasında bir çift pilot gözlüğü asılıdır, bu da tüm yüzünü görebildiğim anlamına gelir. Berrak mavi gözlerinin kenarları gülümsemesinden dolayı kırışmıştır, ancak bunun dışında yüzünde hiçbir kırışıklık yoktur.

Yaklaştıkça, saç çizgisinin boyunca ve burnunun kenarında, yanaklarına doğru yayılan çillerin oluşturduğu bir yıldız kümesi fark ediyorum.

Bir kez daha, onun ne kadar inanılmaz derecede güzel olduğunu fark ediyorum.

Onun neden Hollywood'un gözdesi olduğunu ya da Miles'ın ona her ne dediğini çok iyi anlıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Gülümsemesini bastırmaya çalışıyor, ağzının bir tarafı içeri doğru kıvrılıyor.

"Şey," diye başlıyor ve ben dikkatle dinliyorum. "Pierre ile ilk yemek pişirme dersim var, ama bu sabah fark ettim ki sizin... eee"—elini sallayarak—"yerinize daha önce hiç gelmemişim. Clemmie arabayla geldiği zamanlar hariç." Gülümsemesi tekrar yüzüne yayılıyor. "Sanırım ne kadar uzak olduğuna veya yolun ne kadar tehlikeli olduğuna dikkat etmemişim. Kaldırım olmadığını biliyorsun, değil mi? Olumlu yanı şu ki, bu yol daha sessiz."

Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı yana eğdim. "Öyle olmalı. Burası özel yol. Özel bir yol."

Önce sola, sonra sağa bakıyor. "Bu mu araba yolu? İki mil uzunluğunda olmalı."

"Öyle bir şey." diye kıkırdadım. "Bir dizi kapıdan geçmediniz mi?"

Başını salladı. "Evet, ama ben onların köydeki kemer gibi sadece kapı olduğunu sanıyordum."

“Hayır. Bunlar giriş kapıları.” Aslında kapalı olmaları gerekiyordu ama ona bunu söylemiyorum çünkü tekrar gelmekten vazgeçmesini istemiyorum.

“Pekala, o zaman. Peki, arabanız olmadan bunca yolu neden burada olduğunuzu sormam gerek. Belki de listeme ‘araba edin’ maddesini de eklemeliyim.”

“Atımı almaya geldim. Randevusuna geç kaldı. Ama anlaşılan dikkati dağılmış.”

Doğrusu, onu suçlayamam. Tatil, herkesin zaman kavramını unutmasına neden olur ve şu anda, sanki ondan kendisini koruyacağını umuyormuş gibi, yine onun yanında.

“Randevunun sebebi nedir?”

“Nalcıya gitmesi gerekiyor. Yeni nallara ihtiyacı var.”

Thunder'a dönerek, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde yüksek sesle nefes nefese kaldı. "Ayakkabı alışverişine mi gidiyorsun? Ah, Thunder, senin için ne eğlenceli bir sabah. Ne seçeceksin?"

Yanlarına geçmek için hareket ediyorum, ancak atım buna engel oluyor. Holiday'in dikkatini çekebilecek tek kişinin o olduğuna karar vermiş ve çite yaklaşmamı engelliyor.

"Çok çekici, çelikten yapılmış at nalı şeklinde bir çift gözlüğü olacak."

"Çelik. Hım. Eminim bunları güzelce halledeceksiniz."

Onun ne olduğunu anlamadığını veya ayakkabı alışverişinin ne olduğunu bilmediğini biliyorum. Ama kadının parmaklarını adamın alnındaki saç tutamlarının arasından geçirme şekli, adamın heykel gibi hareketsiz kalmasına, başını eğmesine ve kadının kulaklarının arasına uzanmasına neden oluyor.

Uyuyakalmadığına ikna olmadım.

"Hollywood, atları nasıl yöneteceğiniz konusunda oldukça bilgili görünüyorsunuz."

Kocaman kafasının etrafından dikkatlice bakıyor. "Her şeyi inandırıcı hale getirebilirim. Sonuçta ödüllü bir oyuncuyum, değil mi?"

"Herkes bana bunu söylüyor."

Bu sefer dilini dışarı çıkarıyor ve bunun onun en sevdiğim hali olduğuna karar veriyorum. Çenesi meydan okurcasına kalkık, sarı saçlarının ve mavi gözlerinin ardında ateş olan, özellikle de kahkahası bir hırıltıyla biten hali.

“Atlarla epey zaman geçirdim. Ama bir keresinde kötü bir kaza geçirdim, bu yüzden artık ayaklarımı yere sağlam basıyorum. Ayrıca mesafemi korumayı tercih ederim, ama buradaki Thunder kişisel alana saygı duymuyor.”

“Çünkü ona donut yedirdin. Artık seni asla rahat bırakmayacak.”

O kıkırdar ve burnuna bir öpücük kondurur. Hareketi izlerim—dudakları ona değdiği anda Thunder'ın gözlerinin kapanması—ve aniden, endişe verici bir şekilde, bunun nasıl bir his olduğunu öğrenme arzusu duyarım.

Onun tarafından öpülmek. Onu öpmek.

Konuştuğunu fark ediyorum ama kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki onu zar zor duyabiliyorum.

“... benim ayım.”

"Ayınız mı?"

Kusursuz bir kaş bana doğru kalktı. "Kazandığım oyuncak ayı. Sanırım el sıkışmıştık."

Ah evet, nasıl unutabilirim ki? Unutmuş olsam da. "Bir oyuncak ayıyı sihirle yaratamam, biliyorsun. Bu tür şeyler zaman alır."

Kadın tekrar yürümeye başladı, Thunder da onu takip etti. "Umarım çok uzun sürmez. Bir dük işleri hızlandıramaz mı?"

"Ne kadar sürerse o kadar sürer."

Konu açılmışken, Thunder'ı kahvaltısını yapması ve ekipmanlarının ayarlanması için ahıra geri götürmem gerekiyor. Sabahın geri kalanında toplantılarım olduğu için eve yürüyerek geri dönmeye vaktim yok. Bu durumda, onu ancak öğleden sonra dışarı çıkarabileceğim.

Yine de çit boyunca yürümeye devam ediyoruz çünkü hem Thunder hem de ben Holiday'in arkadaşlığından olabildiğince uzun süre keyif almak istiyoruz gibi görünüyor.

“İlk dersinizde ne yapıyorsunuz?”

“Bilmiyorum. Umarım kolay bir şeydir.”

"Rice Krispies kekleri mi?"

Thunder'ın diğer tarafından, onun bir kahkaha daha attığını duydum. "O kadar kolay değil. Michelin yıldızlı bir şef olmak gibi bir amacım yok, sadece mutfakta şu an olduğumdan daha iyi olmak istiyorum. Turta yapmayı öğrenmek istiyorum. 4 Temmuz yaklaşıyor ve ben hiç turta yapmadım."

"Kendi kutlama donutlarınızı pişirebilirsiniz," diye öneriyorum. "Yeni bir gelenek başlatın."

"Yapabilirdim. Ama kutlama donutunun gerçek büyü, onu başkasının yapmasında yatıyor."

"Anladım."

"Peki ya sen?" Thunder'ın arkasından bana bakıp alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Dük nasıl kutluyor?"

Bir an sessiz kaldım çünkü o an kimden bahsettiğini anlamadım. Sonra bunun ben, dük olduğunu fark ettim.

Doğuştan gelen hakkım, unvanım, hayatım; hepsi bir anlığına unutuldu.

Daha da kötüsü, kutlayacak bir şeyim olduğu son zamanı hatırlayamadığım için sorusuna cevap veremiyorum.

Buradaki işleri yürütmek, Burlington Estate'in tüm yönlerinin verimli bir şekilde işlemesini sağlamak, finansörlerim, avukatlarım ve danışmanlarımla görüşmek, yılın yeni doğan yavrularının sağlıklı bir şekilde dünyaya gelmesini ve annelerinin bakımlarının yapılmasını sağlamak ve çeşitli Valentine Nook aylık toplantılarına katılmak arasında, günümün saatleri yetmiyor.

"Gracie? Hadi ama, söyle bana," diye ısrar ediyor. "Kutlama için ne yapıyorsun?"

"Şey... hatırlamıyorum. Muhtemelen bir şişe şampanya açmışlardır. Buna benzer bir şey."

"Pekala," diye uzatarak, cevabımdan pek etkilenmediğini belli etti. "Öyleyse eğlenmek için neler yaptığını anlat."

Bu soru daha iyi ama aynı zamanda daha da kötü.

Hazır bir cevabım olduğu için daha iyi, mesela "Thunder'ı tarlalardan geçiriyorum, Miles'in polo oynamasını izliyorum..."

Ama daha da kötüsü, Miles'in bana her defasında ukalalık yaptığımı, görevin eğlenceden önce geldiğini söylediğini hatırlattığı için.

Çünkü tekrar söylüyorum, en son ne zaman gerçekten eğlendiğimi hatırlayamıyorum.

Tıpkı sınırsız, harika bir günün ardından yatağa uzanmak gibi bir eğlence. Bunun en son örneği geçen Noel'de, evleneceğim gün kardeşlerimin beni Aspen'e götürmesiydi.

İhtiyacım olan bir haftalık tatildi, her ne kadar yarısını alkolün etkisinde geçirsem ve kalanında konuşmasam da, İngiltere'ye dönüşümden korkuyordum.

"Bu çok tatlı."

"Peki ya sen? Eğlenmek için neler yapıyorsun?"

"Hım." Duraksıyor. "Şey, olabildiğince çok beyzbol maçı izlemeye çalışıyorum. Ama aynı zamanda güne plansız başlamayı ve olayların beni nereye götüreceğini görmeyi de seviyorum. Kız arkadaşlarımla kahvaltıda buluşuruz ve oradan devam ederiz." Attığı anlamlı kakhaha, daha fazlasını duymak için yalvarmama neden oluyor. "Bazen sabaha kadar dans ediyoruz. Ama aynı zamanda yeni şeyler öğrenmeyi de seviyorum... mesela yemek yapmayı."

"Ve hepimiz sizin nasıl kutlama yaptığınızı biliyoruz."

"Elbette öyle. Ama ben daha yirmi beş yaşımdayım. Belki zamanla bu değişir."

Yirmi beş.

Bu düşündürücü bir durum. Bana onun ikizlerden bir yaş küçük, Clementine'den ise iki yaş büyük olduğunu hatırlatıyor. Ve Clementine'in arkadaşı olduğunu da.

O zaman neden umursadığımı merak ediyorum. Birçok insan yirmi dört ile yirmi altı yaş aralığında. Benim için ne fark eder ki?

O benim kiracım ve başka hiçbir şey değil.

"Kaç yaşındasın?"

"Otuz dört," diye yanıtlıyorum.

Uzun süren sessizlik, en son ne zaman eğlendiğimi hatırlamamaktan daha da kötü hissetmeme neden oluyor.

Gök gürültüsü, çitin ucuna ulaştığımızda beni kasvetli halimden çıkarıp ana getiriyor. Az bir teşvikle bile üzerinden atlayabilirdi, ama bunun yerine Holiday'in bizsiz devam etmesine izin vermek için bunu bir fırsat olarak kullanıyorum.

"Yolu on dakika daha takip etmeniz yeterli, eve giden bir sıra meşe ağacına ulaşacaksınız."

Holiday başını salladı. "Teşekkürler, Gracie. Clemmie beni karşılamaya gelecek, böylece çok kaybolmam."

"Güzel," dedim ona. "Dersinizin tadını çıkarın, Hollywood. Gelecek hafta akşam yemeğine gelmeden önce evi yakmamaya çalışın."

"Tamam, söyleyeceğim. Annenize de sabırsızlıkla beklediğimi iletin."

Uzaklaşırken hafif bir kakhaha duyuldu. Yaz panayırında bütün gün dinlediğim o kakhahayı daha çok duymak istiyorum.

Ve sonra birden aklıma geldi.

En son onunla birlikte eğlenmiştim.

Saatler sonra, Thunder'ın nal takma işlemini başarıyla atlattıktan ve onu ödöl olarak malikanede uzun bir gezintiye çıkardıktan sonra, günün ilk toplantısına katılmak için çalışma odama yöneldim.

Orada, bir kağıt yığınının ortasında, taze reçelli çöreklerle dolu küçük bir hasır sepet ve iliştirilmiş bir not buluyorum.

Sevgili Gök Gürültüsü,

Yeni ayakkabılarınızla keyif yaparken tadını çıkarmanız için size kutlama amaçlı jöleli çörekler yaptım.

Sevgilerimle, Holiday.

Not: Gracie, bugün kutlayacak bir şeyin olursa diye senin için fazladan hazırladım.

Birini alıp ısırdım, çünkü gerçekten de öyle yaptım. Kutlanacak bir şey buldum.

Yeni bir arkadaşım oldu ve adı Holiday Simpson.

BÖLÜM 10

Tatil

Son kırk yardayı her zaman yaptığım gibi koşarak tamamlıyorum; tıpkı Tom Brady'nin gol bölgesine doğru koşması gibi.

Yolun köşesini dönerken adımlarımı hızlandırıyorum, geçen hafta buzağıkların otladığı tarlayı geçiyorum ve evimin kapısına kadar düz bir şekilde ilerliyorum.

Evde spor salonum olmadığı için tekrar koşmaya başladım ve neden bıraktığımı gerçekten hatırlamıyorum. Kulaklıklarınızı takıp ayaklarınızı çakıl taşlarına vurmanın çok özgürleştirici bir yanı var.

Görünüşe göre İngiliz yazına da fazla iyi alışmışım çünkü bugün hava çok sıcak ve nefes nefese kaldım. Çok daha erken, mesela uyandığımda çıkmalıydım ama son haftalarda yataktan kalkmakta çok zorlanıyorum çünkü çok rahatım. Bu kadar uzun süre kusursuz uyku uyuduğum son zamanı hatırlamıyorum.

Yüzümdeki teri silerken onu gördüm.

Dev bir peluş ayı.

SUV'nin ön koltuğunda devasa bir peluş ayı duruyor. Buralarda sık sık gördüğüm, yan tarafında Burlington Estates logosu bulunan ve yeni yıkanmış Land Rover'lardan biri.

Bu yüzden şoför arıyorum; tercihen yaklaşık 1.90 boyunda, kalın sakallı, delici mavi gözlü birini... Ama gördüğüm tek şey, benim yaşlarımda bir kadının yan kapıdan çıkması.

Miles'in yeri.

Kot pantolon giymiş ve üzerine bir tişört geçirmiş. Her şey gayet masum ve rahat, hatta sevimli, özellikle de giydiği terliklerle, ama dağınık saçları bana kahve içmeye yeni gelmediğini düşündürüyor.

Ya da belki de öyledir, eğer dün gece kahve içtikten sonra bolca tekila tüketildiyse.

Hayır, bu kız yeni ilişkiye girmiş.

İçimde bir kıskançlık sancısı saplanıyor çünkü en son ne zaman böyle görüldüğümü hatırlayamıyorum. Ya da hiç böyle görünmüş müyüm acaba?

Belki bu araba, ayıyla birlikte, onundur ya da Miles kullanıyordur. Kazandığım tüm endorfinler hayal kırıklığına dönüşüyor. Onu bekliyorum ama o bunun yerine içeriye bakıyor, sonra başını yana eğerek bana geri dönüyor.

"Harika ayıcık." Bileklikler şıkırdatarak güneş gözlüğünü yukarı itiyor. "Sen Holiday Simpson mısın?"

"Öyleyim." Ona gülümsedim ama karşılık vermedi, en azından tam olarak değil.

Belki de hafif bir gülümseme. Arkadaş edinmek istemediğini anlamam için yeterli.

"Harika," diyor tekrar. "Buraya taşındığını duydum. Miles'ın arkadaşıyım." Arkasını işaret ediyor, sanki onun evinden çıktığını fark etmemişim gibi, sonra gözleri yere iniyor ve yavaşça tekrar yukarı kalkıyor. "Biraz birlikteyiz."

Söylemesi garip bir şey. Özellikle de bana dik dik bakarken nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Sonra birden aklıma geliyor.

Bu kız beni uyarıyor.

Son on iki saatini nasıl geçirdiğine dair biraz kıskançlık duymuş olabilirim, ama olay burada bitiyor. Bunun kiminle geçirdiğiyle kesinlikle hiçbir ilgisi yok.

Miles gibi bir adamla birlikte olabilmek için L'Oréal ile olan sözleşmemi gölgede bırakacak bir teklife ihtiyacım olduğunu ona söylememek için kendimi zor tutuyorum ve gülmemeye çalışıyorum.

Onunla sadece on dakika görüştüm. Bu süre içinde sadece beni değil, yanımdan geçen dört kızı daha süzdü. Hayır, Miles asla "birisiyle çıkıyor" diye etiketlenecek türden bir adam değil.

Miles gibi adamları tanıyorum. Miles gibi adamlarla tanıştım.

Büyüleyici ve karizmatik bir yapıya sahipler ve sıkılıp başka birine yönelene kadar yirmi dakika boyunca tüm dünyaları siz oluyorsunuz.

Ama bunu ona söylememden hoşlanacak gibi görünmüyor. Ayrıca, sabahları onun kulübesinden çıkan ilk kişi olmadığını bilmekten de muhtemelen hoşlanmazdı.

Bunun yerine, gülümsememi koruyarak, "Bunu bilmek güzel," diyorum.

"Bu arada, arabanızda bir not var," diye sesleniyor arkasından, uzaklaşırken.

Kaputun üzerinden baktım ve gerçekten de ön yüzüne adımın karalandığı bir zarf gördüm. İçinde bir not ve bir anahtar seti buldum.

Sevgili Tatil,

Çörekler için teşekkür ederim. Bir dahaki sefere beni ziyaret ettiğinizde bunu kullanabilirsiniz, böylece köy yolunda araba altında kalmazsınız.

Aşk, Gök Gürültüsü.

Not: Ayı için özür dilerim. Arabadan inmeyi reddetti.

Notun sonuna geldiğimde, gülümsememin büyüklüğünden yanaklarım ağrıyordu. Lando ve Thunder'a bir sepet donut bırakmış olabilirim, ama karşılık göreceklerini hiç beklemiyordum.

Donutları neden bıraktığımı bile bilmiyorum. Ama Lando'ya eğlenmek için ne yaptığını sorduğumda yüzündeki ifade beni derinden etkiledi.

O bakışı bir daha asla görmek istemiyorum.

Kapıyı zorla açıp ayıyı yakaladım ve dışarı çıkardım.

Ön koltuğun arkasında otururken görüldüğünden çok daha büyük, benden bile büyük. Ağır. Hayatımda hiç gerçek bir ayı görmedim ama gerçek bir ayıdan biraz daha yumuşak olsa da, gerçek boyutlarda olması mümkün. Daha da yumuşak.

Bu ayıyı zapt etmek için iki elime ihtiyacım var. Arabanın kapısını ayağımla kapatmayı başarıyorum ve onu kapıya doğru sürüklüyorum, orada yere bırakıp mandalı çevirmem gerekiyor. Sonra ikimizi de dar geçitten geçirip ön kapıya giden yola kadar götürmek için boğuşuyoruz ve orada tekrar yere bırakıyoruz.

Özetle, araba kapısını açmaktan onu mutfağıma yerleştirmeye kadar geçen süre beş dakika sürüyor.

Koşudan sonra arka bahçedeki yoga matında küçük bir egzersiz yapmayı planlamıştım ama elli kiloluk bir peluş oyuncacı yirmi metre taşımak beni çok yordu. Onu kalıcı olarak nereye koyacağıma karar

verirken—çünkü onu yanımda taşımamın imkanı yok—kahve makinesini çalıştırıp buzdolabını açıyorum.

Beş dakika sonra, elimde kahvemle arka verandadayım, önümde bir tabak yumurta var, ayı ise karşıdaki bankta oturuyor. Yumuşak dış mekan minderlerine yaslanıp kahvemi yudumlarken bana bakıyor.

Göz kapaklarım kısa sürede tekrar ağırlaşıyor. Ağaçlardaki kuş cıvıltılarının beni uykuya dalmaya ittiğine eminim. Sanki bir beyaz gürültü makinesi gibi, ama daha etkili ve şekerleme yapmaya canım çekiyor.

Saat neredeyse öğlen oldu ve koşuya çıkmaktan başka hiçbir şey yapmadım.

Çalıştığım zamanlarda Ashley programımı yönetiyor ve bu genellikle şafak sökmeden önce spor salonuna gitmekle başlıyor. Şu anda yokluğumda her şeyi o hallediyor, Los Angeles'taki işlerimi denetliyor, evime bakıyor ve sadece bilmem gereken konularda beni bilgilendiriyor; bu yüzden gözden geçirmem için kısa, acil olmayan bir e-posta özeti alıyorum.

Bunun dışında yapmam gereken birkaç şey daha var, ama gününü dakikasına kadar planlamaya alışmış biri için, gerçekten kafamı koyarsam ne kadar az şey sığdırabildiğime şaşıyorum.

Onları tüm haftaya yayabilirdim.

Hangisini önce yapacağına karar vermek zor, özellikle de saat farkı varken.

Annem ve babam çok erken kalkmaktan hoşlanmayacaklar, Tanner da hoşlanmayacak.

Başlayıp bir kenara bıraktığım bir kitap var. Ayrıca Marcy uçarak geldiğinde sözleşme şartlarını tam olarak anlayabilmek için avukatımla gözden geçirmem gerekiyor.

Arka bahçedeki meyve ağaçları toplamaya hazır hale geldi ve Pierre, elmaları getirirsem bana elmalı turta yapmayı öğreteceğini söyledi. Ayrıca donut yapmayı da denemem gerekiyor.

Ama aslında yapmak istediğim şey, muhtemelen yapmamam gereken bir şey.

Bahçenin sonundaki çitin üzerinden bir keçi atladığında Lando'yu nasıl görebileceğimi anlamaya çalışıyorum.

Elma ağaçlarına doğru patikadan ilerleyişinden buraya ilk kez gelmediğini anlayabiliyorum. Ancak durup etrafa bakındıktan, küçük ağzını açıp kan dondurucu bir çığlık attıktan sonra, daha önce hiç oyuncak ayı görmediğini varsayıyorum.

Sonra kaskatı kesilerek yere yığılır.

“Kahretsin.” Sandalyeden o kadar hızlı kalktım ki sandalye ve kahve devrildi. “Lütfen ölmemiş ol. Lütfen ölmemiş ol. Lütfen ölmemiş ol.”

Ölü bir keçiyle uğraşmak bugün yapmayı planladığım şeyler listesinde yoktu. Hatta düşündüğümde, hiç olmamıştı.

Ama sonra, düştüğü kadar hızlı bir şekilde, keçi gözlerini açıp ayağa fırladı; işte o anda acaba kalp krizi mi geçiriyorum diye düşündüm. Özellikle de elma ağacına doğru koşup, arka ayakları üzerinde doğrulup, bulduğu ilk elmayı yemeye başladığında.

Bazı günler, kolayca İngiltere'ye taşınıp kırsalda cennet gibi bir hayat yaşayabileceğimi düşünüyorum, diğer günler ise, belki de izinsiz giren bir keçiye öldürdüğümde, Los Angeles'a geri dönmek için ilk uçağa binmek istiyorum.

Neler oluyor böyle?

Ve açıkçası çok da umurumda değil, çünkü bir keçiyle onun günlük beş porsiyon meyvesinin arasına kim girebilir ki, ama o, turta yapmak için kullanmayı planladığım bütün meyveleri yiyor ve onu kendi başıma durduramıyorum.

Aklıma gelen ilk şey Clemmie'yi aramak oldu.

"Hey, ne yapıyorsun? Yüzmeye gelmek ister misin?" diye sordu ben daha merhaba diyemeden.

“Elbette. Ama önce şunu söylemeliyim ki, arka bahçemde bir keçi var ve kalp krizi geçirmiş olabilir. Ya da felç. Keçiler böyle şeyler yapar mı acaba? Şimdi de elmaları yiyor.”

İyi ki telefonu hoparlöre almışım, çünkü Clementine'den gelen ilk şey "Lando, Churchill Holiday'in bahçesine girmiş!" diye bağırması oldu.

Clementine, "Hemen geliyoruz," diye eklemekten önce boğuk bir yanıt geliyor ve telefon kapanıyor.

Donakaldım.

Bok.

Bu, Lando'yu bugün nasıl görebileceğime dair aklıma gelen hiçbir fikre uzaktan yakından benzemiyordu. Ama yine de deneyeceğim.

Eğer o da geliyorsa, üzerimdeki koşu terimi silmek ve kendimi az çok düzeltilebilir hale getirmek için yaklaşık on dakikam var demektir.

Merdivenleri hızla çıktım ve buraya geldiğimden beri ilk defa, daha fazla morluk edinmeden en tepeye ulaşmayı başardım.

Ön kapıyı açtığımda Clemmie'nin yüzünde geniş bir gülümseme varsa, Lando'nun tam tersini yapıyor demektir.

Başka bir yerde olmayı tercih edecekmiş gibi görünüyor, bu da beni şaşırtıyor çünkü kimse onu gelmeye zorlamadı. Onu değil, kız kardeşini aradım.

Onları karşılarırken takındığım gülümseme biraz soldu.

"Hey, geldiğiniz için teşekkürler. Ne yapacağımı bilemedim."

"Sorun değil," diye yanıtladı Clemmie, kapıdan içeri girip koridora doğru rahat bir şekilde ilerlerken.

Gözlerim hâlâ Lando'nun üzerindeydi, eşikten içeri adımını atarken çenesi sıkıca kapalıydı. Sanki burayı ilk defa görüyormuş gibi etrafına bakınıyordu, oysa annesinin burada eskiden yaşadığını söylediğine yemin edebilirdim.

Üstelik, o mülk onun.

"Lanny, iyi misin?"

Lando kız kardeşine bakıp gözlerini kırıştırdı. İçinde bulunduğu trans hali bozuldu.

"Evet, tamam," diye yanıtlıyor ve fırtınalı gri gözler benimkilerle buluşup başka yöne çevriliyor. "Tamam. Merhaba Holiday, Churchill nerede?"

Kaba biri. Onu ilk -ikinci- kez gördüğümünden beri hiç bu kadar sert olmamıştı.

Başkalarının önünde bana asla Hollywood demedi ama yine de gülümsemeyi başardı, oysa ben bunu bile anlamıyorum.

Arka bahçeye doğru işaret ediyorum, suçlu armut ağacına doğru ilerlemiş.

"Harika, Lando onunla ilgilenecek. Tuvalete gitmem lazım," diyor Clemmie, alt kattaki banyoya koşarken.

Lando'ya şöyle bir baktım, yine kendinden geçmiş haldeydi. Duvara bakarken bir yorgunluk, omuzlarının düşüklüğünde ise gizlenemeyen bir hüznün vardı. Ona neyin yanlış olduğunu, kaşlarının neden bu kadar derine çöktüğünü, bana baş ağrısı verecek kadar acı verdiğini sormak istedim.

Ama sonunda, koluna hafifçe dokunup, "Hey—" dedim.

Gözleri yukarı kaydığında, tam olarak benimkilerle buluşmuyor. "Tamam. Keçi." Arka bahçeye doğru yürüyor ve ellerini yüksek sesle çırpıyor. "Churchill. Çık dışarı."

Churchill çiğnemeyi bırakıp armudu tükürdü, sonra arkasını dönüp geldiği yoldan çitin üzerinden geri atladı.

Cidden?

"Bunu ben de yapabilirdim," diye homurdanıyorum.

Lando'nun dudaklarında hafif bir tebessüm beliriyor ve buraya geldiğinden beri ilk defa, son bir ayda tanıdığım Lando'ya benziyor.

"Artık bir dahaki sefere ne yapacağını biliyorsun."

"Umarım böyle bir durum yaşanmaz."

"Buna güvenmeyin. Valentine Nook'ta o lanet olası keçi tarafından yağmalanmamış tek bir bahçe bile yok."

"Teşekkür ederim." Ona bakarak gülümsedim. Clemmie hâlâ banyodaydı, bu yüzden fırsatı değerlendirdim. "Arabayı ve oyuncak ayıyı ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

Başını öne eğdi ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Kazandığın ayıcığı hatırlıyor musun? Ve araba... o da Thunder'ın donutları için teşekkür hediyesiydi."

"Öyleyse lütfen benim adıma ona teşekkür edin."

"Yapacağım."

Orada durup birbirimize bakıyoruz. Baş parmağımla alnını okşayıp gerginliğini giderme isteğine karşı koymaya çalışıyorum ama Clemmie arka bahçeye doğru yürüyor, bu yüzden bunun yerine bir adım geri çekiliyorum.

"Hol, bu öğleden sonraki planların neler?"

Dudaklarımı büzdüğümde hafif bir çıtırtı sesi çıkıyor ve bugün yapabileceğim ama yarına da erteleyebileceğim çok kısa listedeki işleri gözden geçiriyorum.

Churchill'in tükürdüğü armuda şöyle bir baktım ve genişçe sııttım. "Artık turtalarım için meyvem kalmadığına göre, sanırım hiçbir şey yapmayacağım."

"Benimle birlikte yüzmeye ve öğle yemeği yemeye gelmek ister misin?"

Tereddüt ediyorum ve gözlerim Lando'ya kayıyor.

"Gelip Clementine'e arkadaşlık etmelisin. Yaz boyunca havuz başında tek başına olmaktan sıkılıyor."

Yavaşça başımı salladım. Mesaj alındı. Lando bize katılmayacak.

Hayal kırıklığımı, aşırı neşeli bir şekilde, "Elbette, harika olur. Hemen gidip mayo mu alayım." diyerek gizliyorum.

Bulduğum ilkinin kaparken, daha önce giymediğim birini fark ettim. Etiketleri hala üzerindeydi ve onun yerine onu giymeye karar verdim. Sahip olduğum en küçük, en açık mayo olması önemsizdi. Sanki Lando'nun beni havuzda gördüğü gün vücudumu nasıl süzdüğünü düşünüyordum.

Bize katılmayacağını açıkça belirtti.

Aşağıya indiğimde Clemmie koridorda beni bekliyordu, Lando ise çoktan arabanın yanında dışarıdaydı.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Elbette. Hadi gidelim."

Biz çıkarken, keçinin tekrar kalp krizi geçirme ihtimaline karşı oturma odasındaki kanepeye taşıdığım ayıyı fark etti.

"Aman Tanrım, nereden çıktı bu?" Clementine, ayının ayağına hâlâ bağlı olan etikete bakıyor. "Hamley'den. Aman Allahım. Kocaman."

"Bunu fuarda kazandım."

"Öyle mi? Vay canına."

Ona bunun Lando'dan olduğunu neden söylemediğimi bilmiyorum, çünkü bana vermiş olması büyük bir olay değil. Bu yüzden neden bu kadar büyük bir olay gibi geldiğini anlamıyorum.

Ve her dönüş yolunda dikiz aynasında göz göze geldiğimizde, her şey yeniden aklıma geliyor.

BÖLÜM 11

Lando

Sanki bir randevuyu bekliyormuşum gibi hissediyorum.

Yürümeyi bırakıyorum, terli avuçlarımı ceplerime sokuyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Kalp atışlarımın düzensizliğini durdurmuyor ama ne kadar saçma davrandığımı fark etmemi sağlıyor.

Ben yetişkin bir adamım ve bu da akşam yemeğim.

Annemin planladığı bir akşam yemeği, hepsi bu. Hatırladığım kadarıyla her cuma akşamı yediğimiz aynı aile yemeği. Her türlü arkadaşın davetli olduğu, çünkü altımız ve Max orada olduğumuz sürece kimin katıldığının önemi olmadığı bir yemek.

Bir zamanlar yirmi yedi kişiydik.

Bu gece sadece bir kişi fazladan olacak. Ve tesadüf eseri o kişi de beni bir çıkmazın içine sürükleyen kişi.

“Majesteleri—”

Arkamı döndüğümde James'in büyük salonun zemininde, pencereden dışarı bakıp panik atak geçirmemeye çalıştığım yere doğru yürüdüğünü gördüm.

“Barbekü yakıldı ve aşçılar dışarıda. Düşese, hazır olduğunuzda masanın hazır olduğunu bildirdim.” James'in sesi kısılıyor. “Ve havai fişekler üst çim alanda hazırlanıyor.”

“Havai fişek mi? Kim havai fişek atıyor?”

Saçmalık. Havai fişeklerin iyi bir fikir olacağını neden düşündüm ki?

Bunu anlık ve oldukça düzensiz bir öz acıma nöbetine bağlıyorum. Her şey Holiday'in suçu, çünkü bana eğlenmek için ne yaptığımı sordu.

Havai fişeklerden daha eğlenceli ne olabilir ki?

Öngöremediğim ve oldukça acil bir sorun da, beni cevaplamaya hazır olmadığım bir sürü soruya maruz bırakacak olmalarıydı. Ve aile yemeği geceleri normalde gürültülü olsa da, bir sürü havai fişegin patladığını kimse fark etmeyecek kadar gürültülü olmaz.

James'e şöyle bir baktım, içimden Alex'e hiçbir şey söylememesi için yalvarıyordum. Çünkü ikimiz de bu akşam yemek sonrası eğlence olarak renkli patlayıcılar ekleme isteğimin nedenini biliyoruz.

Miles çok fazla içki içmediği sürece, yemek sonrası eğlencemiz asla olmaz.

“Biz öyleyiz.”

Alex'in kafa karışıklığı daha da artıyor. "Neden?"

Cevaplamak istemediğim bir sorunun mükemmel bir örneği.

"Neden?"

“Şey... peki... çünkü—” Alex'in duraksaması bana tam da ihtiyacım olan argümanı veriyor.

"Bakın, siz de bunu yapmamak için bir sebep bulamıyorsunuz."

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor, belki de kaçırmışımdır ama artık çok geç. İyi tarafı şu ki, konuşma dikkatimi dağıttığı için avuç içlerimdeki terleme durdu.

Alex hâlâ bir yanıt bulmaya çalışırken, soldaki koridordan bir itfaiye sireni sesi yankılanıyor. Bu ses normalde beni çok rahatsız eder ve pilleri çıkarmakla tehdit etmeme neden olur, ama şu anda bunu bu gece nasıl bir dikkat dağıtıcı olarak kullanabileceğimi düşünüyorum.

Hendricks, "Neler oluyor?" diye sorar, ardından İtfaiyeci Max oyuncak bir itfaiye aracıyla gelir.

Alex, James'in ve benim ifadesiz yüzlerimize bir bakıp başını salladı. "Hiçbir fikrim yok, ama havai fişeklerle ilgili bir şey."

“Havai fişekler mi?”

“Havai fişek mi?” diye çığlık attı Max, itfaiye aracından o kadar sert atladı ki, yere kayıp kafasını taş levhalara çarptı. Neyse ki, itfaiye kaskı onu kurtardı ve ayağa kalkarken neredeyse hiç fark etmedi. “Havai fişek mi? Havai fişek istiyorum. Havai fişekleri çok seviyorum.”

Doğrusu, havai fişekler başlamadan önce Max'in çoktan yatağında olacağını düşünmüştüm, bu yüzden sessiz havai fişekler kullanıyoruz, ama

alabileceğim her türlü desteğe razıyım.

"Bakın, Max bunların iyi bir fikir olduğunu düşünüyor."

"Dört yaşında. Bu sabah, Birgitta bahçede saklambaç oynarken onu bulamasın diye kendini yeşile boyadığını fark ettim."

Bu konuda onu kesinlikle suçlayamam. Ben de Birgitta'dan saklanmaya çalışıyorum, Alex'in de aynı fikirde olduğunu düşünüyorum, sırtıttığına bakılırsa.

"İyi bir kamuflaj tekniği gibi geliyor, değil mi James?" diye sordum, kaburgalarına dirseğimle. "Ordu da böyle yapmıyor mu zaten?"

"Tam olarak değil Majesteleri, ama yeterince yakın," diye yanıtlıyor her zamanki diplomatik üslubuyla.

"Lando Amca, bir havai fişek alabilir miyim?"

Max'i kucağıma alıp kalçama yasladım ve kaskını düzelttim. "Elbette, senin için özel kasklarımız var."

"Eğer havai fişeklerden bahsediyorsanız, Miles fuardan sonraki partisinde hepsini kullandı. Bu yüzden biraz daha bulmanız gerekecek. Yoksa gözyaşlarıyla ve sonuçlarıyla başa çıkabilirsiniz."

Aman Tanrım Miles. Bu gidişle, ağlayacak olan ben olacağım.

Derin bir nefes daha alıp James'e döndüm. Sormama bile gerek yok.

"Bakalım ne bulabilirim," diye yorgun bir şekilde yanıtlıyor.

"Teşekkürler James. Sen en iyisisin."

Max, kollarımda durmaktan sıkıldığını düşünüyor ve yere sağlam basmak için karnıma tekme atıyor.

"Teşekkürler," diye seslendim arkasından, bahçeye açılan kapıları iterek dışarı fırlarken, üçümüz de hemen arkasından gittik.

Güzel, ılık bir yaz akşamı; çok sıcak değil ama dışarıda nispeten rahat vakit geçirmek için yeterince ılık. Annemizin bahçesinden gelen güllerin kokusu havada süzülüyor, mangalda ısınan kömürlerin kokusuyla garip bir tezat oluşturuyor, kuşlar ise alacakaranlık serenatlarını yapıyor.

Yarım dakika boyunca her şey mükemmel gidiyor, ta ki Alex daha fazla soru sorarak her şeyi mahvedene kadar.

"Havai fişeklerle ilgili bir açıklama yapmayı planlıyor musunuz, yoksa bunu normal bir Cuma gecesi olayıymış gibi mi kabul edeceğiz?"

"Ne açıklanacak bir şey var ki?" diye karşılık veriyorum, masaya konmuş olan bir bira alırken.

Alex omuz silkiyor ve umarım İspanyol Engizisyonu'nu bitirmiştir. Hendricks bir bira alıp uzun bir yudum çekiyor. Bir kez daha, bir sonraki

kesintiye kadar huzurlu bir sessizlik içinde bekliyoruz.

Bu çok daha memnuniyet verici.

Alex ve Hendricks'in sırtları dönük olduğu için, Clementine'in Holiday'in yanındaki çimenliğin diğer tarafında köşeyi dönüp yürüdüğünü görmüyorlar. Bize ulaşmaları en az otuz saniye sürecek ve bu otuz saniye boyunca, başkası fark etmeden önce onu görmenin tadını çıkaracağım.

Ablamın söylediklerine gülmesini izlemekten keyif alıyorum.

Elimdeki biranın soğuk olmasına minnettarım, böylece avuçlarım tekrar terlemeyecek çünkü kalbimin düzensiz atışı geri dönüyor.

Soluk sarı saçları omuzlarında serbestçe dalgalanıyor. Onu son birkaç kez gördüğümde saçlarını toplamıştı, ama bugün yumuşak dalgalar yüzünü her zamankinden daha kalp şeklinde gösteriyordu. Pembe yanakları bir gülümsemeyle gerilmişti ve bana baktığını görünce, gülümsemesi bir anlığına donup kaldı, sonra daha da genişledi.

İçimde bir çekim hissi uyanıyor, uzun zamandır unutulmuş bir duygu yeniden canlanıyor ve uzun zamandır ilk defa kendimi bekar hissediyorum.

Kimseye bağlı değilim. Kimsenin eski nişanlısı değilim. Düğünü bir gece önce iptal edilen adam da değilim.

Sadece Lando.

"Buradayız. Buradayız. Arama ekibi göndermenize gerek yok. Herkese 4 Temmuz Bağımsızlık Günü kutlu olsun!" diye yüksek sesle duyurdu Clementine, on metre uzaklaştığında.

"Dördüncü Temmuz..." Hendricks'in gözleri benimkilerle buluştu. "Ah. Ah. Ve her şey netleşti. Güzel, Lando. Çok düzgün."

"Katılıyorum. Çok akıcı." Alex kolunu omzuma attı ve bana doğru eğildi. "Seni böyle seviyorum."

"Ne gibi?"

"İşte tam da böyle. Sanki eski Lando geri dönüyor gibi."

Ne demek istediğini açıklamasını istiyorum ama Clementine, yanında Holiday ile birlikte içeri dalıyor.

Ne içiyoruz biz?

"Biralarımız var."

Clementine yüzünü buruşturdu. "Kesinlikle hayır. Hol, cuma olduğuna göre bir kadeh şampanya içmeye ne dersin?"

Holiday taşıdığı büyük sepeti yere bırakıyor ve eğilirken saçlarının bir kısmını tutturulmuş küçük, parıldayan bir Amerikan bayrağı dikkatimi çekiyor. "Bu bana uygun."

Ona bakmamaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki şişeyi açacak kadar hızlı olamadım. Hendricks benden önce davrandı, iki bardak doldurdu ve bana uzattı.

Clementine kadehini kaldırarak, "Hafta sonuna başlamanın ne mükemmel bir yolu," diyor. "Şerefe! Ve özellikle Amerika'nın doğum gününde Holiday'in de bize katılması ne kadar güzel."

Holiday'in yanaklarına sıcak bir kızarıklık yayıldı. "Teşekkür ederim. Tüm Amerikalılar adına kabul ediyorum."

"Bugünü kutlamak için normalde ne yapardınız?"

Bardağı dudaklarına götürüyor. "Genellikle kardeşimin beyzbol oynamasını izlerim, mangal yaparım, ailemle vakit geçiririm. Büyürken büyük bir havai fişek gösterisi izledik. Havai fişeksiz 4 Temmuz olmaz."

Alex'e ya da Hendricks'e bakmıyorum. Bakmama gerek yok. Gözlerinin üzerimde olduğunu, dudaklarında aynı alaycı gülümsemenin kıvrıldığını hissedebiliyorum.

Peki, ne olmuş yani? Bu haftaki aile yemeğinin 4 Temmuz'a denk geleceğini ve tatilin yaklaştığını fark edip, James'ten onun kutlamalardan mahrum kalmadığını hissettirecek bir düzenleme yapmasını istemem büyük bir olay değil.

Bunu ilk düşünen kişi olsaydı herkes yapardı.

Alex, "Havai fişekler olmadan Dördüncü Temmuz kutlaması olmazdı elbette," diye tekrarlıyor.

Yüzündeki alaycı ifadeyi görmezden geliyorum. Sanırım bu akşam da sık sık görmezden geleceğim.

Clementine yavaşça tam 360 derece dönüyor ve itfaiye aracındaki Max'e el sallıyor. "Annem ve Miles nerede?"

"Annem Wimbledon'dan yeni döndü, o yüzden kıyafetlerini değiştiriyor. Miles... kim bilir?" diye yanıtlıyorum.

Tam o sırada annemiz merdivenlerin tepesindeki açık veranda kapısından içeri giriyor. Önce Max'i görüyor ve el sallıyor, sonra da bizi fark ediyor.

"Ah, neden misafirimizin geldiğini bana söylemediniz?" Gözleri kaşlarını çatarak Alex, Hendricks ve beni süzdükten sonra Holiday'e takıldı ve yüzündeki ifade geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Holiday, canım, Burlington'a hoş geldin."

"Bu gerçekten çok nazik bir davranış." Holiday bardağını bırakıp annemin elini tutuyor ve annem tarafından kucaklanıyor.

Alex ve ben şaşkınlıkla izlerken Hendricks'in kaşları birden yukarı kalktı.

Holiday, kadının elinden kurtularak sepeti alıyor ve kareli örtüyü aralıyor.

“Sana ev yapımı elmalı turta getirdim. Elmalar kulübeden, söz veriyorum gözetim altında yapıldı.” Güldü ve annem de onunla birlikte güldü. “Pierre’in verdiği dersler için teşekkür ederim. Ve ayrıca, bu gece için küçük bir teşekkür hediyesi.” Holiday ona üzerinde at ve araba logosu olan tanıdık turuncu bir alışveriş çantası uzattı. “Geçen gün üzerinde bir tane olduğunu fark ettim.”

Annemin yüzünde gerçek bir şok ifadesi var. Genellikle herkesten on adım önde olan bir kadında nadiren görülen bir ifade bu. Onunla tartışmak imkansız çünkü aklınıza gelen her soruya zaten cevabı var.

Annem kutuyu açıp fuları boynuna bağlarken, teşekkürlerinin şiddeti artarken, Alex yanımda mırıldandı: "Hermes. Bence bu ona Caroline'ın sahip olduğundan yüz puan daha fazla kazandırdı bile. Düğün iptal edildiğinde en az eksi beş milyonu."

Tartışmaya girmiyorum. Caroline'ı sevmeyenlerin arasında en çok annem sevmiyordu.

Caroline'in sonunu getiren şey, büyükannemin nişan yüzüğünü, bir zamanlar Anne Boleyn'e ait olan ve nesillerdir ailemizde bulunan yedi karatlık antika kesim pırlantayı reddetmesi oldu. Ona bu yüzükle evlenme teklifi etmişim, o ise bunun yerine Graff's'tan bir yüzük isteyip istemediğini sormuştu.

Annem, "Peki, Miles nerede?" diye soruyor.

"Her zamanki gibi geç kaldım."

"O zaman yine onsuz başlayacağız." diye homurdanarak arkasını döndü, Max hâlâ itfaiye aracıyla oynuyordu; Hamish, Dolly ve Maud da onlara katılmıştı. "Max, gel de yemek ye."

Verandaya kurulan uzun masanın üzerinde boydan boya mumlar yanıyor. Hava müsait olduğunda her zaman burada olacağız.

Hepimiz bu zorunlu yemek saatinden ve çocukluğumuzda kutsal cuma gecelerimize getirdiği kısıtlamalardan şikayet etsek de, aslında hepimiz onu seviyoruz. Umarım bu geleneği sonsuza dek sürdürürüz.

Genellikle aynı yerlere otururuz ama bu akşam Holiday benim yerime oturuyor, Miles henüz gelmediği için onun yerine ben oturuyorum. Çünkü onun karşısında.

Yemekler masaya konuyor, ancak Max için yeterince hızlı değil; tavuk parçalarını kapıp alıyor ve Hendricks de bunların yarısını, dilimlenmiş biftek ve kabuksuz karideslerle birlikte kendi tabağına koyuyor. Ardından Burlington bahçelerinden toplanan yapraklar ve sebzelerle yapılan yaz salataları ve taze pişmiş ekmek geliyor.

Herkes tabaklarını doldurmakla meşgulken, ben bir şişe şarap alıp Holiday'e işaret ediyorum.

Bunun üzerine bardağını bana doğru itti. "Teşekkür ederim, Gracie."

Ona karşılık gülümsemeye o kadar odaklandım ki, bardağını neredeyse ağzına kadar doldurdum.

Onu görelili sadece iki gün oldu ama daha uzun zaman geçmiş gibi geliyor.

O iki gün boyunca, aklımın olması gerekenden daha sık ona kaydığını fark ettim. Nerede olabileceğı, ne yapıyor olabileceğı, fırıncılık işinin nasıl gittiğı... Bir keresinde onu görmeyi umarak mutfağına doğru giderken, tekrar geri döndüm.

Ortam yeterince gürültülü olduğu için ikimiz de kimse bizi duymadan kendi aramızda konuşabiliyoruz.

Tokadan kurtulmuş bir saç teli var ve uzanıp düzeltmek istiyorum. Ama bunun yerine, "Haftan nasıl geçti?" diye soruyorum.

"Keçi meselesini bir kenara bırakırsak, her şey iyi gidiyor. Bu sözleşmenin şartlarını okuyorum—"

"En çok hak ettiğiniz ödöl hangisiydi? Ve kahve ve çörek eşliğinde kutladınız mı?"

Kirpiklerinin hafifçe titremesi, bana utandığı veya rahatsız olduğu izlenimini veriyor; sanki iltifatı kabul edemiyor gibi. Ya da belki de benden gelen iltifatı nasıl kabul edeceğini bilmiyor.

"Evet, o. Menajerim önümüzdeki hafta şartları görüşmek üzere gelecek."

"Ah. Şartları görüşmek her zaman önemlidir. Memnun musunuz?"

Başını salladı. "Sanırım öyle. İyi bir teklif. Daha önce hiç bu kadar büyük bir teklif almamıştım. Genellikle daha düşük bir ücret ve daha yüksek bir kar payı alırım, ama bu her zaman karşılığını vermedi."

"Paranızı kim yönetiyor?"

Başını yana eğdi. "Babam. Finans sektöründe çalışıyordu, şimdi ise sadece Tanner'ı ve beni yönetiyor."

"Kardeşin mi?"

"Evet, o benim kazandığının on katını kazanıyor. Bu da babamı meşgul ediyor."

Ona seve seve göz kulak olabileceğimi söylemek üzereydim ki, en küçük kardeşimin gelişi huzuru bozdu.

"Gördüğüm kadarıyla hepiniz bensiz başladınız. Tenis nasıl geçti?" Miles eğilip annemizin yanağını öperken, yan taraftaki Hermes çantasını fark etti. "Biraz da alışverişe vakit ayırabildik."

"Aslında Holiday'den bir hediye." Genellikle Miles'a sakladığı o gülümsemeyi şimdi Holiday'e yöneltmişti.

Yanımda duran sandalyeyi çeken Miles, eğilerek fısıldadı: "Hermes. Ah, Majesteleri, tatil güzel geçiyor."

"Bize katıldığınız için teşekkürler," diye mırıldanıyorum, haklı olsa bile ona vereceğim tek yanıt bu.

Hediyeleri bir kenara bırakırsak, Holiday o kadar çekici ve coşkulu ki, neden bu kadar popüler olduğunu anlamak kolay.

Oxfordshire Düşesi'nin gönlünü kazanmak kolay bir iş değil, ama o bunu fazla çaba harcamadan başarmış gibi görünüyor.

Miles'ın gelişinden önceki masadaki sakinlik bir anda yok oluyor.

"Yeni komşum nasıl?" Tabagını doldururken Holiday'e göz kırptı ve bu da annemizin kaşlarını çatmasına neden oldu. "Köye güzelce uyum sağladın mı? Ne zaman çay içmeye geleceksin?"

Karşısında oturan Alex gözlerini devirdi.

"Çay içmiyorum." Holiday çatalını salatasına batırıp Miles'a döndü. "Ama buraya çok iyi uyum sağladım. Herkes çok cana yakın ve geçen gün kız arkadaşınla tanıştım."

Yanımda, annem şarabını yudumlarken bir an duraksadı, sonra hemen kendine geldi; ama onun da bizim gibi çok gergin olduğunu görebiliyorum.

Miles, soğuk bir ses tonuyla, "Benim kız arkadaşım yok," diye yanıtladı. "Değil mi Maxy? Kız arkadaşlar iğrenç."

"Evet, kız arkadaşlar berbat," diye taklit ediyor Max ve dilini çıkarıyor.

"Ama o senin evinden çıkıyordu ve bana kendini senin kız arkadaşın olarak tanıttı. Yine de ona geçen haftaki koyu saçından ziyade sarı saçını daha çok beğendiğimi söyle. Biz sarışınlar birbirimize destek olmalıyız."

Holiday, rahibe kıyafeti giyip başına hale taksa bile daha masum görünemezdi.

Bir an için, Miles'ın asla bir kıza bağlanmayacağını gerçekten anlayıp anlamadığını merak ettim. Ama çatalını kaldırıp çiğnemeye başlarken bana

göz kırptığında, tam olarak ne yaptığını anladım.

Tatil bir, Miles sıfır.

Gözleri alev alev parlıyor ve Hendricks kahkahayla gülüyor.

"Ah, seni sevdim Holiday," diye yüksek sesle bağırdı Alex, sandalyesine neredeyse devrilene kadar geriye yaslanarak. "Tekrar gelebilirsin."

"Belki yaparım," diye yanıtlıyor ve ardından tuvalete gitmek için izin istiyor.

Bu, annemin tam da beklediği an.

Dirseği masaya çarpıyor ve çenesi yumruğunun üzerinde duruyor.

"Biliyor musun, sevgilim..." Öne eğildi. "Bu akşam çok mutlu görünüyorsun."

"Öyle mi?"

Annem hafifçe mırıldandı. "Evet, ve bu sadece bu geceyle sınırlı değil. Son bir aydır çok daha..." Elini salladı. "Sanırım daha rahatsın."

Holiday'in Valentine Nook'ta kaldığı süre tam bir ay. Bazen annemin beni aptal sandığını düşünüyorum.

"Muhtemelen hava durumu yüzündendir," diye yanıtlıyorum.

Sorun hava durumu değil.

"Belki," diye mırıldandı, arkasına yaslanıp peçetesini katlarken. Bu taktiği biliyorum. Birçok kez bu tuzağa düştüm çünkü konuşmanın asıl konusu üç, iki, bir... diye kendini belli edecekti. "Ve Holiday'in bu kadar iyi yerleşmesi harika değil mi? Ve çok sevimli. Onun için bir parti vermeliyiz."

Gözlerimi devirdim. "Anne, o parti istemiyor. Her şeyden uzaklaşmak için buraya geldi."

"Belki de ailece film gecesi yapalım?"

Sandalyemi biraz daha yaklaşıtıyorum, böylece sadece ikimiz kalıyoruz. Ona durması için yalvarmak istiyorum ama kendimi buna zorlayamıyorum çünkü şu anda, ailem ve Holiday buradayken, annemin haklı olup olmadığını merak ediyorum.

Rahatım.

Ve uzun zamandır ilk defa keyif alıyorum. Belki de film gecesi hiç de fena bir fikir değil.

Alex'in daha önceki yorumuyla birlikte bunu düşünüyordum ki Holiday birden sandalyesine geri oturdu.

"İyi misin Gracie?"

Başımı salladım. "Biliyor musun, Hollywood, sanırım öyleyim."

"Güzel," diye yanıtladı ve ben şarabımı yudumlarken Alex'e döndü.

Uzandığımda ayaklarım masanın ayağı olduğunu sandığım bir şeye çarptı, ama o şey kayınca aslında Holiday'in ayaklarına yaslandığımı fark ettim. Kibarca davranmak yer değiştirmek olurdu. Ama değiştirmedim.

Kalın siyah kirpiklerinin altından bana bakarak gözlerini benimkine çevirdi.

Azalan ışıktaki, göz bebekleri her zamankinden daha delici görünüyor. Uzaklaşmasını bekliyorum ama o Alex'le konuşmasına devam ediyor. Yemin ederim bacağının baskısı daha da derinleşiyor.

Emin olamıyorum ama sanırım ilk kez ayak oyunu oynuyor olabilirim.

Ve böylece akşam, çoğu aile yemeği gibi devam eder. Miles her zamanki gibi aşırı şakalarıyla herkesi güldürür. Max, okulda geçirdiği haftadan hikayeler anlatır ve Hendricks de tüm buzağıkların gelişim süreci hakkında bizi bilgilendirir.

Clementine ve Alex, Sevgililer Günü dedikodularından hangilerinin doğru olduğu konusunda tartışırken, annem de onları izliyor. Miles'ın söylediği bir sonraki saçma şeye veya Clem ve Alex arasındaki tartışmaya dahil olmasına kahkaha atarken yüzünde sadece eğlence ifadesi varken, annemin görüldüğü kadar onaylamayan biri olduğuna inanmak zor.

İşte bu gibi anlarda babamı çok özlüyorum, çünkü biliyorum ki o aile zamanına ne kadar değer verirdi ve yoğun programına rağmen birlikte kaliteli anlar geçirmemizi sağlardı.

Güneş batmaya yaklaşıp ve Birgitta Max'i banyo yaptırmak için almaya gelene kadar gülmeye, içmeye ve şakalaşmaya devam ederiz.

Normalde cuma günleri bunun ardından bol bol yalvarma ve ağlama olur, ama bu gece öyle olmadı.

"Ben olmadan havai fişekleri yakmayın!" diye emretti, dört yaşındaki bir çocuğun bağıramayacağı kadar yüksek sesle bağırarak, kızın elini tutarak uzaklaştı.

Holiday hemen doğruldu. "Havai fişek mi? Hep havai fişek mi kullanırsınız?"

"Hayır, asla." Miles kaşlarını çatı. "Neden havai fişek atıyoruz ki?"

Kardeşlerimden hangisinin beni ifşa edeceğini bekliyorum. Alex ediyor, ama bunu tüm masaya duyurmak yerine ona doğru eğiliyor.

"Havai fişekler genellikle şenlik ateşi gecesine özgüdür. Lando bunları sizin için organize etti."

Hendricks, "Havai fişekler olmadan Dördüncü Temmuz kutlamaları olmaz," diye ekliyor.

Gözleri gözlerimle buluştu. "Gerçekten mi?"

Öne doğru eğildiğimde mumun alevi göz bebeklerinde titriyor. "İstediğim zaman eğlenceli olabiliyorum."

"Biliyordum." Yüzünde mutluluk belirdi ve havai fişeklerin aptalca bir fikir olup olmadığına dair tüm endişelerim önemsiz hale geldi.

Muhtemelen rekor kıran bir banyo süresinin ardından Max, pijamaları ve sabahlığıyla geri döner ve bu da onu bir koyuna benzetir.

Güneş ufuk çizgisinin altına indi ve ardında simsiyah bir gökyüzü bıraktı; yıldızlar akşam için ilk kez ortaya çıkmaya başladı.

"Havai fişek zamanı!" diye çığlık attı Max.

Verandada durup, gökyüzünü aydınlatan gökkuşağı renkleriyle üzerimizde patlayan havai fişekleri izliyoruz. Havai fişeklerde öyle bir şey var ki, en soğukkanlı insanları bile o an için hayran bırakıyor.

Havai fişekler, roketler ve spiraller patlıyor, ama Holiday'in yüzündeki neşeye odaklandığım için çoğunu kaçırıyorum.

Görmeye ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeydi bu. Başkasının mutluluğundan ne kadar çok şey alabileceğimi hiç fark etmemiştim, ama işte buradayım, kalbim dakikada bin kere atıyormuş gibi geliyor.

Max sonuncusuna kadar heyecanla çığlık atar ve Hendricks onu yatağına götürür.

"Teşekkürler Gracie, gerçekten harika bir akşam oldu. Sadece benim için havai fişek organize ettiğine inanamıyorum."

"Her zaman, Hollywood." Gülümsedim ve onu öpme isteğimi bastırmaya çalıştım. "Hatta bazıları bunun eğlenceli bile olduğunu söyler."

"Bence çok eğlenceli. Kutlama donutlarımız olmasa da, elmalı turta da aynı işi görür diye düşünüyorum."

"Elmalı turta mükemmeldir."

Gözlerim onu takip ediyor, onları getirmek için aceleyle uzaklaşıyor ve hemen yerini başkası alıyor.

"Sana az önce ne dedi?"

Lanet olsun Miles'a ve onun olağanüstü işitme yeteneğine. "Hiçbir şey —"

"Peki, ona ne diye seslendiniz?"

"Hiç bir şey-"

"Ama ona bir şey demiştin." Miles parmağını tam yüzüme doğru uzattı ve ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım, birbirinize takma isimler mi takıyorsunuz?"

"Neler oluyor?" diye sordu Alex, başını ikimiz arasındaki boşluktan uzatarak.

"Hiçbir şey," diye üçüncü kez tekrarlıyorum.

Ancak bu durumda üçüncü deneme de işe yaramıyor ve Miles bizi Holiday ve Clementine'in elmalı turtayı dilimleyip tabaklara yerleştirdiği yere çeviriyor. Bu sefer parmağı daha az suçlayıcı ama yine de sivri.

"Büyük abimiz Hollywood yıldızı kızımıza fena halde aşık ve birbirlerine takma isimler takmışlar."

Alex kısık bir ıslık çaldı. "Takma adlar mı? Bu şu anlama mı geliyor—"

"Evet, Alexander. Bu, Lando'nun yeniden mutlu olabileceği anlamına geliyor," diyor ve ekliyor, "ve sonunda o kışına sokulmuş sopa gevşiyor."

İki kardeşimin de aynı şekilde güldüğünü umursamadan, şarabımdan uzun bir yudum aldım.

Hangisi daha kötü bilmiyorum; kiracıma aşık olmak mı...

Ya da Miles haklı.

BÖLÜM 12

Tatil

“Ve önümüzdeki ay için Paris’i teyit ediyorum.” Marcy sözleşmeme birkaç not daha karaladı.

Başımı sallıyorum, bu da esnemeye dönüşüyor. "Fransızca bilmediğimi biliyorlar mı acaba?"

"Evet, herkes İngilizce konuşuyor."

"Eminim ki buna bayılıyorlardır."

Belki de öğrenmeliyim.

Her zaman başka bir dil konuşmayı istemişimdir ve eğer Fransız bir şirketle beş yıllık bir sözleşme imzalarsam, şimdi tam zamanı. Ayrıca, Fransızların Amerikalılardan nefret ettiğini veya Fransızca konuşmaya bile çalışmayanlardan nefret ettiğini hep duymuşumdur.

Ve ben onlardan biri olmak istemiyorum.

Düşünmeden aramızdaki ikindi çayı tepsisine uzanıp bir makaron alıyorum, ikiye bölüyorum ve hemen geri bırakıyorum.

Üç tanesini zaten yedim, bir de tüm sandviçleri. L'Oreal'in bir güzellik sözleşmesinin başlamasından önce beklediği öz disiplin bu değil. Marcy'nin sonlandırdığı ince yazıda açıkça belirtiliyor: Kendime dikkat etmem gerekiyor.

Makaronun içindeki şeker yerine, garsona sert bir fincan kahve sipariş ediyorum. Daha az karbonhidrat ve beni uyanık tutmada daha etkili.

Yorgun olmamın sebebi ne diye soruyorsunuz?

Çünkü o lanet olası İngiliz kırsalı beni mahvetti.

Valentine Nook'ta bir ay geçirdim ve pencerelerim açık olmadan, köyün içinden akan derenin sesini dinlemeden uyuyamıyorum artık.

Dün gece Claridge's'deki süitimin veranda kapısını açtığımda duyabildiğim tek şey siren sesleriydi. Kapıları kapatmama ve resepsiyondan kulak tıkacı istememe rağmen, gece saat ikiden sonrasına kadar uyuyamadım.

Her zaman ziyaret etmeyi çok sevdiğim bu şehre geri dönerek Londra'da iki gece kalmayı planlamıştım.

Dün gece, film çekimi için şehirde bulunan arkadaşlarımla akşam yemeğinde vakit geçirdim. Bu sabah, Marcy ile görüşmemden önce spada baştan aşağı şımartıldım ve bu akşam West End'de bir gösteriye gitmem gerekiyordu, ancak çekimler biter bitmez Londra'ya veda edip doğrudan Bluebell Cottage'a döneceğim.

“Tamam canım. Gitmem gerek. Batı Yakası ile görüşmeden önce bunu tamamlayıp avukatlara göndermem lazım. Hafta sonuna kadar programı teyit edeceğim.”

Marcy her şeyi -kağıtlar, kalem, telefon, dizüstü bilgisayar, aklınıza ne gelirse- toplayıp çantasına tıkıştırırken ben de ayakta duruyorum; çanta şimdi yaklaşık on kilo ağırlığında olmalı.

"Teşekkür ederim, Marce. Sana minnettarım," diyerek ona sarıldım.

“Evet, evet. Bunu bitirdikten sonra, üzerinde çalıştığınız bir sonraki projeyi konuşabiliriz. Kasım ayındaki tanıtım gezilerinden önce işleri hızlandırmamız gereken sadece birkaç ayınız var ve sonra...”

Tanrım, onu dinlemek bile beynimi ağrıtıyor.

Bu durum, göğsümde derin bir huzursuzluk hissi yaratıyor. Sabah masajından aldığım rahatlama yaklaşık otuz dakika sürdü.

“Ama Paris'te görüşürüz.” Beni sıkıca kucakladı, el sallayarak veda etti ve asansörlere doğru hızla ilerledi.

O, saatte bir milyon mil hızla koşuyor. Başka bir hızı yok.

Bu, onu sektördeki en başarılı acentelerden biri yapan şey. Ama dikkatli olmazsam, bu beni mahvedecek.

Sandalyeme yaslanıp, kadehimdeki şampanyanın geri kalanını bitirdim, garsonun getirdiği espressoyu bir çırpıda içtim ve hesabı istedim.

Gözlerim kapanırken burnum kalbimi hızlandıran bir kokuya takıldı. Vücudumun neden bu kadar tetikte olduğunu, o karşımda durana kadar anlayamayacak kadar yorgundum.

Sorun sunucuda değil.

Yorgunluğumu unuttum.

Onun o olduğunu anlamam gerekenden çok daha uzun sürüyor. Ve bu, bir tarlada değil de Claridge's'in çay salonunda olmamızdan değil, tamamen farklı görünmesinden kaynaklanıyor.

Geçtiğimiz ay içinde, Lando'nun kırmızı halıda bana eşlik ederken takım elbise içinde nasıl görüneceğini merak ettiğim bir iki durum olmuş olabilir. Şık görüneceğini varsaydım, çünkü hangi erkek özel dikim bir takım elbise içinde iyi görünmez ki?

Tamamen yanılmışım.

Bazı erkeklere takım elbise yakışır, bazılarına ise takım elbise daha da güzel görünür.

Lando ikincisidir.

Koyu lacivert pantolon, tam vücuduna oturan krem rengi düğmeli gömlek, geniş omuzlar, dar bel. Ceket parmağından sarkıyor ve kol düğmelerinde, Clemmie'nin de taktığı serçe parmağındaki yüzükle aynı amblem olduğunu fark ediyorum.

Birkaç gün öncesine kadar gür olan sakalı, yanaklarındaki gamzelerin belirginleştiği uzun bir sakal haline getirilmiş.

Ama ne kadar iştah açıcı görünse de, her şey yanlış geliyor. Bu adamın Thunder adlı atıyla tarlalarda dörtnala koştuğunu ya da bir buzağı doğurduğunu hayal edemiyorum.

Ama gözlerimi ondan alamıyorum.

"Senin olduğunu sandım."

Onun derin bariton sesi tenimde yankılanıyor. Eğer henüz uyanmamış olsaydım, bu beni uyandırırdu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ayda bir iki kez birkaç günlüğüne geliyorum. Yatırım toplantıları ve benzeri şeyler için."

Evet. Yatırım. Tam da öyle görünüyor. Şehirli bir adam gibi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Dün geldim. Menajerim burada."

Lando, Marcy'nin boşalttığı sandalyeye göz attı. "Ah, sözleşme."

Başımı sallıyorum. Hâlâ nutkum tutulmuş durumda. Onu yanıma oturmaya ve benimle bir içki içmeye davet etmek istiyorum ama ona o kadar dikkatlice bakıyorum ki, söylemem gereken kelimeleri hatırlayamıyorum.

"Pekala, o zaman Valentine Nook'ta görüşürüz," diyor, konuşamadığım anlaşılınca.

"Gidiyor musun?"

Marcy'nin sandalyesinin arkasına elini koyarak duraksadı. "Evet. Ya sen?"

"Ben de ayrılıyorum... Valentine Nook'a gidiyorum."

"Oraya nasıl gidiyorsunuz?"

"Araç servisim var."

Lando'nun yüzünde beni neredeyse eritecek kadar geniş bir gülümseme belirdi. "Şimdi seninle karşılaştığıma daha da çok sevindim. Arabayı iptal edersen, ikimizi de ben götürürüm."

Garson hesabı uzatırken elimden kaptım ve imzalamak için acele ettim. "Eşyalarımı toplamam gerek. Bana yirmi dakika verebilir misiniz?"

Yukarı baktığımda, mutluluktan kırışmış kenarlarıyla ışıldayan mavi gözlerin bana baktığını gördüm. "Artık birlikte eve gideceğimizi bildiğime göre, ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar zaman vereceğim."

Yirmi dakika sonra otelden çıkış yaptım. Lando, vale arabasını getirirken otel lobisinde beni bekliyordu.

Çamurlu Land Rover'ının yanaşmasını bekliyordum, ama onun yerine şık bir Aston Martin geldi. Her yeri siyahtı; siyah jantlar, siyah şasi, siyah deri iç döşeme.

Arabalara hiç meraklı olmadım. Los Angeles'ta bir Range Rover'ım var ve bunun tek sebebi Tanner'dan bana çok gösterişli veya kullanımı karmaşık olmayan bir araba bulmasını istememdi.

Ama şimdi acaba araba işine girmeli miyim diye düşünüyorum, çünkü tıpkı takım elbisesi gibi Lando bu arabayı da çok güzel gösteriyor. Hayır, Lando bu arabayı çok seksi gösteriyor.

Vale, anahtarları Lando'ya uzatıp yerine bir tomar para verdi. "Gelecek ay görüşürüz, Majesteleri. Umarım konaklamanızdan memnun kalmışsınızdır, Bayan Simpson."

"Teşekkürler, Henry. Yakında görüşürüz," diye yanıtladı, yolcu kapısını açık tutarak beni içeriye davet etti. "Hollywood."

"Bu araba kimin?"

Kafası hafifçe yana kayıyor. "Benim. Neden?"

Neden sorduğumu bile bilmediğim için omuz silkiyorum, ama serin iç mekana girdiğimde, Lando'nun hiç hayal etmediğim bambaşka bir yönünü gördüğümü fark ediyorum. Özel dikim takım elbisesi ve seksi arabasıyla, Claridge's'e o kadar sık gelen ki vale ile samimi bir ilişki kurmuş olan Lando.

Hareket ederken motor kükrüyor ve gözlerim direksiyonu kavrayan ellerine takılıyor. Ön kollarını defalarca görmüş ve parmaklarının Thunder'ın dizginlerinin derisinden nasıl geçtiğini izlemiştim, ama şimdi kol düğmelerini çıkarıp kollarını sıvadığı için, kollarında bir zarafet var.

Onların kaslarını sergileme şeklini izlemekten kendimi alamıyorum.

Harekete o kadar dalmıştım ki, benimle konuştuğunun farkına bile varmadım.

"Toplantınız nasıl geçti?"

"Güzel, sözleşmeyi inceledik ve Marcy (kendisi benim menajerim) şimdi tüm sorularımı avukatıma yönlendirecek, daha sonra L'Oreal'e geri gönderilecek. Bu biraz zaman alıyor."

"Evet, çünkü avukatlar başka nasıl geçimlerini sağlayacaklar ki?" diye uzatarak söylüyor ve beni güldürüyor.

"Kesinlikle."

"Ama siz bundan memnunsunuz, değil mi?" diye soruyor, Londra'nın kırmızı çift katlı otobüslerinden birinin arkasından işlek bir yola sola dönerken.

Ancak bunun yanında bir reklam var; yılın başlarında çektiğim kampanyadan yüzümün yer aldığı bir Gucci reklamı.

Koyu yeşil kadife bir kanepenin üzerine uzanmış, üzerimde sadece sütyen ve külot var.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve Lando'nun bunu fark edip etmediğini merak ederken bana dönüyor. Gözlerindeki sıcaklık tenimi yakıyor ve ensemdeki tüyler diken diken olana kadar kasılıyorum.

O çekimden önce tam bir ay boyunca her gün üç saat spor yaptım ve bunun değip değmediğini hep merak ettim. İlk defa gönül rahatlığıyla evet diyebilirim.

İkimizden birinin tekrar konuşması otuz saniye kadar sürüyor, ama otobüs önümüzde öylece durup benimle alay ediyor.

Sonunda Lando boğazını temizleyerek, "Yani tekliften memnunsun?" diye sordu.

"Evet, iyi."

"Baban ne düşündü?"

"Babam mı?"

"Onun sizin paranızı yönettiğini söylememiş miydiniz?"

"Ah," diye yanıtlıyorum, otobüse ve Lando'nun kollarına odaklanmak yerine sohbete odaklanmaya çalışarak. Zihnen beni soyduğu için vücudum hâlâ zonkluyor ve tek merak ettiğim şey bunun bir gün gerçek olup olmayacağı. "Evet, öyle. Bundan memnun. Çoğunlukla ben karışmıyorum çünkü kurduğum birkaç farklı işletme aracılığıyla her şeyi benim için yatırıyor ve ben de kendime maaş ödüyorum."

"Mantıklı geliyor. Çeşitlendirme her zaman iyidir ve eğer ikinci bir görüşe ihtiyaç duyarsanız, memnuniyetle inceleyebilirim veya sizi yatırım ekibimle tanıştırayabilirim."

Çeşitlendirin. Yatırım ekibi.

Onun cevabı—bu araba, takım elbise ve son bir saat içinde Lando'yla ilgili deneyimlediğim her şey—Lando'nun mali durumuna dair değerlendirmemi yeniden gözden geçirmeme neden oldu. Parası tamamen altın madenlerine falan bağlı olamaz.

Size kişisel bir soru sorabilir miyim?

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrılmadan önce kısa bir sessizlik oluyor. "Evet, ama sadece ben de sana bir soru sorabilirsem."

"Çok paranız var mı?"

"Ne?" Cevabı hem kahkaha hem de sert bir havlama gibiydi. "Bunu soracağınızı tahmin etmemiştim."

"Ne soracağımı sanıyordun?"

Başını sallayarak kıkırdadı. "Önemli değil."

"Peki, gerçekten öyle mi?" diye soruyorum, çünkü zaten kendimi aptal gibi hissediyorum ve şimdi bunu sonuna kadar götürmem gerekiyor.

"Pekala... evet. Öyle diyebilirsin. Ama neden bu kadar merak ediyorsun ki?"

"Şey... çünkü birkaç hafta önce sana sözleşmemden bahsettiğim günü sürekli düşünüyorum. Övündüğümü düşünmeni istememişim—"

Gözleri bir an benimkilerde gezindi, sonra tekrar yola döndü. "Hollywood, kazandığın parayı kimseye açıklamak zorunda değilsin. İnanılmaz derecede çok çalışıyorsun ve bununla gurur duymalısın."

“Evet, öyleyim. Ama kırk milyon dolar çok para...” Ne sorduğumu ya da ne ima ettiğimi bilmiyorum. En iyisi susup kalmaktı çünkü bu beni ilgilendirmiyor.

Sanırım yolculuğun geri kalanı garip bir sessizlik içinde geçecek, ta ki "Kişisel servetim yaklaşık dokuz..." diyene kadar.

"Milyon?"

"Milyar. Ama bu sterlin cinsinden, dolayısıyla bugünkü döviz kuruyla yaklaşık on iki milyar dolar olurdu. Artı hisse senetleri ve yatırımlar. Bir de Burlington Estates'in değeri var.”

Bütün vücudum Lando'ya döndü. Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum çünkü hâlâ dudaklarında o alaycı gülümseme var.

"On iki milyar mı?"

"Aşağı yukarı."

"Peşin?"

Başını salladı ve gerçekten de çok yanılmışım. Tam bir aptalmışım.

"Yani sözleşmemin değerini söylediğimde övündüğümü düşünmedin mi gerçekten?"

Hayır, ve neden böyle düşündüğümü de anlamıyorum.

Sesi o kadar kırgın çıkıyor ki, gerçekten içime kapanıp son yirmi dakikayı yeniden yaşamak istiyorum.

“Sana bu kadar çok para kazandığımı söylemek biraz iğrenç olurdu, gerçi bunu internetten de öğrenebilirdin ama havuzda Pierre'in kiralık evde olmadığını söylediğin gün, servetinin antika yağlı boya tablolarında veya altın madenlerinde olan o eski İngiliz zengin ailelerinden biri olduğunu düşündüm...” Lafı uzatmayı bırakıyorum.

“Altın madenleri mi?” Lando umutsuzca inledi. “Tanrım, Milo haklı. Ne kadar da berbat bir adamım. Özür dilerim. Sende bıraktığım berbat izlenim için çok özür dilerim. Lütfen bana inan, bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu, ama yine de özür diliyorum.”

“Bu konuşmayı başlattığım için özür dilerim.” Pantolonumdaki görünmez bir ipliği çekiştirip yanaklarımdaki kızarıklığı görmezden geliyorum. “Ama artık ne dediğini bildiğini biliyorum, belki ikinci bir görüş alırım.”

“Yardım etmekten memnuniyet duyarım. Altın madenlerimiz yok ama bu kötü bir fikir değil.”

Zoraki bir gülümsemeyle "Teşekkür ederim" dedim.

"Rica ederim. Şimdi sıra bende soru sormakta."

“Kahretsin. Ama konu paraysa, ben tamamen yokum.”

Gülüyor. "Valentine Nook'ta kaldığın süre boyunca, bir erkek arkadaşın seni ziyarete gelmesini beklemeli miyiz? Ya da, biliyorsun, eve döndüğünde seni bekliyor olmasını mı?"

Ses tonundaki masumiyete inanmıyorum çünkü yanılmıyorsam, bekar olup olmadığımı anlamaya çalışıyor.

Ne kadar çabuk cevap verirsem o kadar iyi, üstelik kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki umurumda bile değil.

“Hayır. Erkek arkadaşım yok. Ne burada ne de orada.”

"Bunu bilmek güzel. Ve Hollywood, eğer bir sevgilin varsa ve seni ziyarete gelmiyorsa, o zaman kesinlikle geri döndüğünde seni bekleyecek kadar iyi biri değil demektir."

Bu konuşmanın nereye varacağını merak ediyorum ama Lando sessiz kalıyor ve otoyola çıkar çıkmaz vites değiştiriyor ve araba fırlayıp gidiyor.

Şehir manzarası kısa sürede yerini sarı kolza tohumlarıyla dolu yapraklı tarlalara bırakıyor ve çok geçmeden, gökyüzünde yankılanan büyük bir gök gürültüsüyle birlikte Oxfordshire'a hoş geldiniz yazan bir tabelanın yanından geçiyoruz.

Valentine Nook'a yaklaştıkça kalbim göğsümde daha da sıkışıyor ve Lando, Bluebell Cottage'ın önünde durduğunda, bu günün bitmesini istemediğimi anlıyorum.

Hiç beklemediğim bir anda, hindistan cevizi atma oyununda kazandığım restoran kuponunu hatırladım.

Yani, hayatımda ilk kez bir erkeği randevuya davet ediyorum.

Ve o da evet diyor.

BÖLÜM 13

Lando

Gerçek aşkımla ilk randevuma çıktığımda on yedi yaşındaydım ve o kişi Madeline Baxter'dı.

O güne kadar çok gergindim çünkü bu kızdan gerçekten hoşlanıyordum.

Öğleden sonrayı Jeremy ile birlikte tarlalarda dörtnala koşarak, buzağıları ve çit hattını kontrol ederek geçirdim. Kendimi oyalayacak her şeyi yaptım.

Madeline, Valentine Nook'tan yaklaşık yirmi mil uzaklıktaki Lower Slaughter köyünde yaşıyordu ve tam saat yedide onu almak için ailesinin evinin önüne arabamla geldim.

Kapıyı çalarken gerçekten kalp krizi geçirdiğimi sandım. Onun da benim kadar gergin olmasını umdum, ama tam tersine hiç etkilenmedi, bu da durumu daha da kötüleştirdi.

Madeline'in koyu renk saçları bir lastik toka ile arkaya toplanmıştı ve giydiği dar kot pantolon bacaklarının normalden daha uzun görünmesine neden oluyordu. On yedi yaşındaki ben için çok çekiciydi. Ben ise hâlâ büyümekteydim ve uzun boylu olduğum için kendimi özgüvensiz hissediyordum.

Akşam yemeğine giderken araba yolculuğunu sessizlik içinde geçirdim çünkü ağzımı açıp da kusmayacağımdan emin değildim.

Akşamın geri kalanı da pek daha iyi geçmedi.

Sonunda, barın bir köşesinden gizlice beni izleyen Eddie, bana o kadar acıdı ki, bir kadeh viski doldurdu, sonra da bir dikişte bitirmemi ve kendime gelmemi emretti.

İşe yaradı. Sayılır. Akşam yemeğini atlatmam için yeterli özgüveni verdi ama ikinci bir randevu istemem için yeterli değildi.

O zamandan beri gerçekleşen tüm ilk buluşmalar belirgin bir şekilde daha iyi geçti.

Ama Holiday ile birlikte The One True Love'ın kapısından içeri girdiğimizde, Eddie yüzüme bir bakıp sessizce bara üçlü viski koydu.

Belki bir havluyla takas edebilirim.

Köy sahibi olmanın avantajlarından biri de istediğim yere park edebilmem, ama dışarıdaki park yerinden koşarak bile içeri girsek sıırıslıkam oluyoruz. Yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki, gök gürültüsünün sesini neredeyse bastırıyor.

Şimşek çakması bir anlığına barı aydınlattıktan sonra bizi tekrar loş bir atmosfere geri döndürüyor. Hava koşulları insanları evde tutmuş olmalı çünkü burası normalden çok daha sessiz.

"İyi akşamlar, Majesteleri Holiday. Yağmur mu yağıyor?" Eddie sırtırken elinde büyük bir havlu tutuyor ve Holiday hemen havluyu alıp yüzünü kuruluyor.

"Öyle diyebilirsiniz," diye yanıtladı, ıslak saçlarını alnından çekerek.

"Arka tarafta ateş yakıldı. İstedığınız masaya oturun, kimse sizi rahatsız etmeyecek. Ben gelip size bizzat servis yapacağım."

Bunun Holiday için mi yoksa benim için mi gizlilik sağladığını bilmiyorum ama yine de takdirle omzuna elimi koyup bizi içeriye doğru yönlendiriyorum.

"Burası çok şirin," diye fısıldıyor. "Buraya gelip Eddie'ye rüşvet verip tüm hikayeleri anlatmasını sağlamayı hep aklımdan geçiriyorum."

Holiday'in oturması için sandalyeyi çekiyorum, sonra barın arkasından ikinci bir havlu alıp başımın üzerinden geçiriyorum. "Ona rüşvet vermenize gerek kalacağını sanmıyorum. Bedava verecektir, ama burada günlerce, belki de aylarca kalacaksınız."

"Ha, peki bu yerle ilgili ne gibi anılarınız var?"

Karşımdaki yere oturuyorum. O, hikaye anlatımını heyecanla beklerken yüzünü ellerinin arasına almış. Loş ışık ve şöminedeki alevlerin titremesi, bana bakarken gözlerinin yıldızlara dikilmiş gibi görünmesine neden oluyor ve ben de bundan keyif alıyorum.

"Şu köşeyi görüyor musun?" diye soruyorum, odanın karşı tarafına, eski kare bir masanın arkasında Venüs ve Mars'ın karmaşık bir şekilde oyulmuş

olduğu ahşap panellere doğru başımı sallıyorum. “Söylentilere göre orası Shakespeare’in yazı yazmak için en sevdiği yermiş.”

Holiday'in gözleri kocaman açıldı. "Yok artık. Bu gerçekten çok havalı. Adını oradan mı aldın?"

Başımı sallıyorum, yüz ifademi olabildiğince duygusuz tutmaya çalışıyorum. "Hayır. Bana bu ismi Walt Disney verdi, hatırlıyor musun?"

Yüzünde kısa bir şaşkınlık belirdi, sonra bira altlığını alıp bana fırlattı. "Aptal."

“Aslında Orlando eski bir aile ismi,” diyorum ona. “Peki ya sizin soyadınız?”

"Annem bana hamileyken çok Billie Holiday dinlemişti ve Tanner da ailemizin soyadını almıştı."

"Sana yakışıyor."

"Sence?"

“Evet.” Başımı sallıyorum. Onu Claridge’s’te gördüğümünden beri ilk kez ona gerçekten tekrar bakabiliyorum. Islak saçları geriye doğru toplanmış, yanakları kızarmış, rimeli yağmurdan dağılmış. Muhteşem görünüyor. “Tatil, tanımı gereği, mutlu, rahatlatıcı ve enerji vericidir. Ve sen de tam olarak öylesin.”

Alt dudağı içeri doğru kıvrılıyor ve bakışlarını kaçırırken dişlerinin dudağını ısırduğu anı yakalıyorum. Bunun nereden geldiğini bilmiyorum ama artık ortada ve geri alamam.

Üstelik bu doğru. Holiday Simpson, geçtiğimiz ay bana yıllardır hissetmediğim kadar enerji verdi.

“Çok tatlısın. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Şimdi utanma sırası bende. Bana bakış şekli yanaklarımın kızarmasına neden oluyor ve sakalım olmasaydı yüzüm kıpkırmızı olurdu.

Yanaklarım kızardı. Bir kız bana "tatlım" dediği için yüzüm kıpkırmızı oldu.

"Bu konuda sizinle kaç kişinin aynı fikirde olacağından emin değilim."

“Önemli değil. Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil.”

Onun büyüleyici gözleri benimkine kilitlenmiş durumda ve gözlerindeki samimiyet neredeyse ürkütücü.

Bara baktığımda Eddie'nin bizi izlediğini ve doğru anı beklediğini gördüm. Sanırım hâlâ beni cezbeden viski bardağını bitirip bitirmeyeceğimi de bekliyordu, ama şu an ona ihtiyacım yoktu.

Bu gece sinirlerim yok.

Aslında, Holiday'in yanında artık bunu nadiren yaptıklarını fark ediyorum. Onunla vakit geçirmek kolay. Holiday ile konuşmak kolay.

Çünkü onun için ben sadece Lando, ev sahibiyim. Unvanımı ya da paramı istemiyor. Benden sadece zamanımı istiyor ve ona göre ben de zamanımdan fazlasını sunuyorum.

"Pekala ikiniz, özel menüdeki içecekler masada. 'Oliday, sen ne içiyorsun?"

Bana şöyle bir baktı. "Şarap?"

"Kulağa hoş geliyor. Eddie'nin mükemmel bir şarap mahzeni var. Siparişinizi verdikten sonra sizin için birini seçecektir."

Eddie bizi bırakıp barın yanındaki duvardaki panoyu okumaya gidiyor. Holiday'in ağzı sessizce kelimeleri oluştururken gözleri menüyü inceliyor, ancak birkaç saniyede bir dönüp gülümsüyor.

Ben sadece olmasını bekliyorum, bu yüzden Holiday ne yemek istediğine karar verene kadar benim hala hiçbir fikrim olmuyor ve direkt olarak biftekli börek sipariş ediyorum.

Eddie gitmeden önce onu yakaladı. "Bekle, aslında istediğim şey tam olarak bu."

"İyi seçim."

Eddie kısa süre sonra bir şişe kırmızı şarapla geri döndü ve açmadan önce bana gösterdi.

Birdenbire boğazım düğümlendi.

İkimiz de bu şişenin babamın en sevdiği, özel günlerde içmeyi tercih ettiği şişe olduğunu biliyoruz. Burada hala kaldığını bile bilmiyordum.

Çok gösterişli bir yer değil ve mahzende çok daha değerli şaraplar var, ama o burayı çok sevdi.

Boğazımdaki yumruyu yutarak, "Böyle bir şeyi uzun zamandır görmemiştim," dedim.

"Birkaç tane daha kaldı. Bu akşam hoşuna gidebilir diye düşündüm. Biliyorsun, yağmur yağıyor işte."

Annemden çok daha incelikli biri, bunu kabul etmeliyim, ve buna ihtiyacım olmasa da, Eddie'nin Holiday ile bu akşam yemeğine onay vermiş olması hoşuma gidiyor.

Tatil günüyle randevu.

Adam şarabı doldurduktan sonra kadehini kaldırıyor. "Başarılı geçecek birkaç toplantı gününe!"

“Başarılı toplantılara,” diye yanıtlıyorum, bir yudum alıp dilimde patlayan meyve aromasının tadını çıkarıyorum. Kardeşlerim ve Clementine olmadan içtiğim için kendimi suçlu hissetmemeye çalışıyorum. “L’Oreal’de ne zaman işe başlıyorsun?”

Parmakları şarap kadehinin sapında yukarı aşağı geziniyor. "Henüz kesin bir tarih yok, ancak ilk kampanya Ocak ayında başlayacak. İlk görüşmeler için önümüzdeki ay Paris'e gitmem gerekiyor."

"Hiç de heyecanlı görünmüyorsun."

Omuzları birden yukarı kalktı. "Evet, öyleyim. Sadece yeni bir durum o kadar."

“Ama seni bugün otobüste gördüm... pek de acemi gibi görünmüyorsun.” O lanet olası otobüs... Ona bakmaktan o kadar meşguldüm ki neredeyse diğer şeride geçiyordum.

Bir iki kez, o reklamın olduğu tüm otobüsleri satın alıp, sonra da reklamı kaldırmayı düşündüm. Onu benden başka kimsenin o halde görmesini istemiyorum.

“Hayır, acemi değilim.” Gülüyor ama ses tonunda hoşuma gitmeyen bir yorgunluk var. “Neyse, toplantılarınız nasıl geçti? Yatırımlar iyi gidiyor mu? Daha fazla para kazanmanın dışında tam olarak ne yapıyorsunuz?”

Bir an onu düşünüyorum, konuyu ne kadar hızlı değiştirdiğine ya da tamamen sustuğuna. Bu hareketi ben de iyi biliyorum, bu da neden böyle yaptığını daha da merak etmeme neden oluyor.

Ayrıca, ondan bir cevap almak için zorlamanın işe yaramayacağını da biliyorum, bu yüzden sorusunu cevaplıyorum.

“Parayı ben kazanmıyorum ama evet, ayın yatırım raporları beklentilerin üzerinde çıktı. Alex, uzun vadede karlı olacak bir arazi anlaşmasını sonuçlandırmak için Hong Kong'daydı.”

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hong Kong'u seviyorum. Orada ne işi vardı?"

“Biz, Burlington Estates olarak, yeniden geliştireceğimiz bir arsa satın aldık ve burası bir alışveriş merkezi olacak. Aslında Hong Kong'un en büyük alışveriş merkezi olacak.”

Bardak dudaklarına doğru giderken yarıda durdu. "Vay canına, bu ucuz olamaz."

"Arsa için iki milyar dolar, inşaat için de yedi milyar dolar."

Şarabından bir yudum alıp bardağı yere koyuyor. "O zaman bu akşam yemek kuponumuzun olması iyi oldu."

Yüksek sesle bir kahkaha atılıyor ve bu garip bir şekilde özgürleştirici.

Caroline ile eskiden hiç iş konuşmazdım çünkü ilgilenmezdi, annem de arada sırada üç aylık raporlarını hazırlarken konuya dahil olurdu ama çoğunlukla mesafesini korurdu.

Ama bu, bu... sanki bir şeyi paylaşıyormuşuz gibi hissettiriyor. Ortak bir nokta. İş alanlarımız tamamen farklı olabilir, ancak temel noktalar anlaşılabilir kadar benzer.

"Evet, öyle. Seni tanımanın faydası açıkça ortada."

Kusursuz şekillendirilmiş bir kaş kalkıyor. "Seyahat ediyor musunuz?"

"Pek bir şey değil. Burada olmaktan hoşlanıyorum."

"Düklerle ilgili şeyler yaparak mı takılıyorsunuz?"

"Aynen öyle, dük işleri." Tekrar sııttım.

Eddie biftekli turtalarımızı getirirken kısa bir sessizlik oluyor. Holiday turtanın büyüklüğünü görünce gözleri faltaşı gibi açılıyor ve yanındaki yeşil fasulyelerden birini alıp ısırıyor.

Bıçak ve çatalımı kalın milföy hamurundan yapılmış kapağa batırdığımda içindeki sos hala fokurdamaya devam ediyor. "Eddie'nin biftekli turtalarından daha iyisi yok."

İlk lokmasından sonra, sanırım benimle aynı fikirde çünkü sonraki birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Tahmin ettiğimden çok daha aç olmalıyım ve yağmur kesinlikle havaya öyle bir soğukluk kattı ki, sadece ateşten değil, daha fazlasından sıcaklık arzuladım.

Holiday, bifteği şişe geçirirken, "Ne zamandır bu işi yapıyorsunuz?" diye soruyor.

Ne yapıyorsunuz?

"Her şeyi yönetmek, dük olmak... Peki insan nasıl dük olur ki?"

Çatal bıçağımı bırakıp şarabımı elime aldım ve bir yudum aldım. "Babam Oxfordshire Dükü'nün onuncusuydu. Ben on dört yaşındayken bir trafik kazasında öldü. O gün on birinci oldum ve on sekizinci doğum günümde Burlington Estates'in yönetimini resmen devraldım."

"Baban öldü mü?" Sesi fısıltıya dönüştü. "Çok üzgünüm, bilmiyordum. Anne babanın boşandığını ve bu yüzden etrafta olmadığını düşünmüştüm."

"Uzun zaman önceydi ama teşekkür ederim."

"On sekiz yaşından beri buranın sorumlusu sizsiniz, değil mi?" Elleriyle pub'ın etrafını dolaşıyor. "Köyün, evinizin... ve her şeyin?"

"Evet." Başımı salladım. "Çok yardım alıyorum. Tek başıma yapmıyorum. Ama son karar bana ait."

Yine sessizleřti, bir lokma daha alırken dűřüncelere daldı.

“Sanırım bu biraz da benim durumumla aynı.” İćini ekiyor. “On dűrt yařındayken seçmelere katılmaya bařladım. On yedi yařında ilk gerçek film rolűmű aldım ve o zamandan beri hayatım bűyle geçti. Bana yardımcı olan bir ekibim var ama tűm nihai kararlar bana ait. Bazen zor oluyor, deęil mi?”

Daha űnce kimse bana bunu sormadı. Tek bir kiři bile yaptığım işten zevk alıp almadığımı sormadı. Ya da bunu yapmak isteyip istemediğimi bile sormadı.

Ben en bűyűk ocuđum. Bu nedenle, bu benim dođuřtan gelen hakkım.

Gűzlerimin arkasında yanma hissi var, onu kırpmam gerekiyor. "Evet, zor."

Holiday arkasına yaslanıp tabağını kenara itti. "İşte bu yűzden buradayım."

“űnkű sizin sektűrűnűz zor?”

"ok yorucu. Buraya gelmeden űnce, dűrűst olmak gerekirse, oyunculuđu tamamen bırakabileceđimi dűřűnűyordum."

şişeyi alıp bardaklarımızı dolduruyorum. "şimdi ne olacak?"

“ok para kazanıyorum.” řarap kadehinin űzerinden bana bakıyor ve kaři tekrar kalkıyor. “Elbette sizin kadar deęil, ama bundan vazgeçmek zor. Bu yeni sűzleřme, tiyatro gibi bařka projeler peřinde kořmamı sađlayacak. Ama diđer yandan, gűncel kalabilmek için çalıřmaya devam etmem gerekiyor.”

Bařımı sallıyorum. Onun ne hissettiđini çok iyi anlıyorum, bu řařırtıcı űnkű bir ay űnce Hollywood'lu bir aktrisle ortak bir noktam olacađını asla dűřűnmezdim. Ancak Holiday, uzun zamandır konuřtuđum ve hayatımın daha az yalnız hissettirdiđi ilk kiři.

Başka birinin de bu baskıyı anlaması.

“Bununla nasıl başa ıkıyorsunuz?”

Aklım řelaleye kayıyor, bu da bana oraya son gidiřimi hatırlatıyor ve hafifçe gűlűmsűyorum.

“Komik olan ne?”

“Birbirimizi ilk gűrdűđűműz gűnű hatırlıyor musun?”

Yűz ifadesi bir an deęiřiyor, sonra yanakları kızarıyor. Acaba her yerinde aynı renk mi oluyor diye merak ediyorum. "Evet. řelale."

“Oraya dűřűnmek için gidiyorum. Oranın bir űzelliđi kafamı temizliyor. Ayrıca Thunder'ı da gezintiye çıkartıyorum ve Burlington'ı bu kadar çok sevmemin birçok nedenini hatırlıyorum.”

"Belki de Thunder'ı ödünç almam gerekiyor."

"Eminim buna bayılır." Gülüyorum. "Eğer bu olmazsa, Alex'in yurtdışı gezilerinden birine ben de katılırım."

Eddie tabaklarımızı toplarken ikimiz de ona bakıyoruz.

"Teşekkürler Eddie. Bu, hayatımda tattığım en iyi biftekli börekti." Holiday ona gülümsüyor ve bir kurban daha onun cazibesine kapılıyor.

"Başka bir şey isterseniz bağırın," diye homurdanarak uzaklaştı.

"Sevgilisi var mı?"

"Eddie?"

"Hayır, Alex."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Geçen kış Aspen'de ailece yaptıkları kayak gezisinde tanıştığı kıza takılıp kalmış."

"Çıkıyorlar mı?"

Başımı salladım. "Hayır, yine aynı şey. Onunla iletişime geçmeye çalıştı ama kız onu tamamen görmezden geldi."

"Aspen'i çok seviyorum. Çok güzel bir yer."

"Öyleyse gidelim." Bu sözler, ne söylediğimi düşünmeden ağzımdan dökülüyor.

Holiday ile herhangi bir gezi planlamam saçma, özellikle de Aralık ayında nerede olacağını bilmediğim için, çünkü Sevgililer Günü'nde olmayacak.

Bu düşünce beni inanılmaz derecede üzüyor.

Parmakları yine şarap kadehinin üzerinde yukarı aşağı hareket etmeye başladı. "Az önce sana ne soracağımı sanıyordun?"

"Ne zaman?" diye soruyorum, Holiday'in ayrılacağı düşüncesini kafamdan atmaya çalışarak.

"Arabada sana çok paran olup olmadığını sorduğumda, başka bir şey soracağımı sandın."

Eve dönüş yolculuğu çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyor ve beynimi zorluyorum. Hatırladığımda ise keşke hatırlamasaydım diyorum.

Unuttuğumu söyleyebilirim ama er ya da geç öğrenecek ve bunu benden öğrenmesini tercih ederim.

"Caroline hakkında soru soracağınızı sanıyordum."

Holiday'in çenesi kasıldı. "Eski sevgilin mi? Onu çok özleyiyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır, pek sayılmaz. Aslında hiç de öyle değildi. Geriye dönüp baktığımda, birbirimize hiç uygun değildik."

"Evlenecek miydiniz?"

"Plan buydu."

"Peki, vazgeçtiniz mi?"

Tekrar başımı salladım. Holiday şarabına bakıyor, sorusunu rahat bir şekilde sormaya çalışıyor ama ne kadar çok öğrenmek istediğini görebiliyorum.

Ama bana öyle gelmiyor ki, herkesle aynı sebeplerden dolayı değil; sadece dedikodu için. Ve ona söylemek için ağzımı açtığımda, genellikle hissettiğim utanç duygusunun eksik olduğunu fark ediyorum.

"Düğünümüzden önceki gece onu ziyaret ettim ve en yakın arkadaşım ile birlikte olduğunu gördüm."

Mavi gözleri inanılmaz derecede kocaman açılıyor ve herkesin vermeyi sevdiği aynı tepkiye hazırlanıyorum—acıma, baş sallama. Ama Holiday'in kahkahayı bastırmaya çalışmasını beklemiyordum.

Ama o tam olarak bunu yapıyor.

Başını geriye doğru eğip kahkaha atıyor. Bu, insanın karnının derinliklerinden başlayıp boğazından yukarı doğru guruldamayla yükselen ve sonunda patlama şeklinde çıkan türden bir kahkaha.

"Aman Tanrım. Bu muhteşem. Çok özür dilerim, gülmemeliydim. Komik değil. Ama aynı zamanda, vay canına. Bu çok kötü." Gözyaşını siliyor, yüzünün önünde elini sallarken eğlenmesini bastırmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Lütfen beni görmezden gelin. En uygunsuz şeylere gülüyorum. Özür dilerim, iyi misiniz?"

"Evet," diye dürüstçe yanıtlıyorum.

Aralık ayından beri içimde tuttuğum öfke yok oldu. Hatta sinir bile duymuyorum. Holiday'in kahkahası o kadar bulaşıcı ki ben de kıkırdamaya başlıyorum, bu da onu yüksek sesli, dizginsiz, gürültülü bir kahkaha tufanına sürüklüyor.

Onu izlemekten zevk almadığımı söylesem az gelir.

Eddie bizi işte böyle buluyor.

"Şakayı bana da anlatacak mısın?"

Holiday başını salladı, gözyaşlarını sildi ve kısık bir sesle, "Aslında hiç de komik değil," dedi.

"Hım. Başka bir şey isterseniz bar yakında kapanıyor."

"Hayır, teşekkür ederim, sadece çeki istiyorum. Benim bir kuponum var."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi, ağır adımlarla bara doğru geri dönerken.

"Hadi gel, arabayı bırakıp seni Bluebell'e kadar yürüyerek götüreyim. Yağmur durmuş gibi görünüyor," dedim ona ve hesabı kapatıp vedalaştıktan sonra dışarı çıktık.

Barda bekleyen viskiye bile bakmıyorum.

Yağmur havada bir serinlik bıraktı, ancak son birkaç haftanın sıcaklığından sonra bu hoş bir değişiklik. Islak toprağın kokusu etrafımızı sarıyor.

Bir de başka bir şey var.

Beklenti. Heyecan. Elektriğin vızıltısı.

Birbirimize o kadar yakın yürüyoruz ki, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Ardından yumuşak eli elimde kayıyor ve aşağıya baktığımda bana gülümsediğini görüyorum.

Hem çok küçük hem de aynı zamanda çok büyük bir anlam taşıyor ve mutluluk dalgası neredeyse dayanılmaz. Sonsuza dek sürmesini istiyorum.

Çeşmenin yanından geçerken, alışkanlık gereği boşta kalan elimi cebime soktum. Parmaklarım bir madeni paranın soğuk kenarlarına değdi ve parayı attığımda hafif bir "şlap" sesi geldi.

Holiday'in bakışları hareketi takip ediyor ve bana dönüyor. "Ne dilemiştin?"

Ona söylemiyorum. Sadece yürümeyi bırakıyorum. Elim hâlâ onun elinin etrafında, onu kaldırıp göğsüme koyuyorum. Kalbimin nasıl attığını olabildiğince net bir şekilde hissetmesini istiyorum.

Yumuşak dudakları aralandı, dili dışarı fırladı ve yavaşça alt dudağını ıslattı.

Onun kişisel alanına daha da yaklaşıyorum.

İzin istemiyorum çünkü gerek yok. Gözleri, aşırı derecede anlamlı, her şeyi ele veriyor. O da bunu benim kadar istiyor.

Onu ilk gördüğümde şelalenin sularının arasından ne kadar güzel görüldüğünü düşünüyorum. Thunder'la konuştuğu günü ve burnuna kondurduğu öpücüğü düşünüyorum ve bunun benim yerimde olsaydı nasıl bir his olacağını merak ediyorum.

Ve sonunda bu gerçekleştiğinde, dili benimkinin yanına hafif bir iniltiyle kaydığında, tüm hayatım boyunca bunu yanlış yapıyormuşum diye fark ediyorum.

Öpüşmek işte böyle hissettirmeli.

BÖLÜM 14

Tatil

Lando beni öptü.

Beni güzelce öptü.

O kadar güzel ki, nasıl yalnız uyandığıma şaşıyorum.

On iki saat geçti ve dizlerim hala titriyor.

Ayakta durabilirsem çok şaşıırım, ve bakmadan bile yüzümde hâlâ bir gülümseme olduğunu biliyorum. Beni kapıma kadar götürüp iyi geceler öpücüğü verdiğinden beri o gülümseme orada.

Mümkünse, o öpücük ilkinden bile daha güzeldi. Yumuşak ama sıkı. Tamamen nefis. Büyük, güçlü eller yanaklarımı kavradı, ellerindeki nasırlar tenimi kaşıdı.

Bütün gün o anları tekrar tekrar yaşayabilirim.

Uzun bir "mmm" sesiyle uykumdan uyanıyorum.

Her zamankinden çok daha erken uyandım. Şafak sökmüyor ama çok erken. Tarlaların ötüşünü duyacak kadar erken.

Şehirde sirenler olabilir, ancak kırsal kesim, gürültülü çiftlik hayvanları, tak tak atlar ve traktörleriyle gürültü seviyesi açısından kolayca yarışabilir.

Üstelik şu anda çalan kilise çanlarını saymıyoruz bile. Cuma sabahı saat dokuzda çan çalma pratiği yapmanın iyi bir zaman olduğunu düşünenin biraz cinsel ilişkiye girmesi gerekiyor.

Kilise çanlarının bir rock konserinden daha yüksek ses çıkaracağını hiç düşünmemiştim, ama gerçekten de çok yüksek ses çıkarıyorlar.

Yorganı kenara atıp sessizce banyoya girdim ve kendime dik dik baktım.

Uzun zamandır görmediğim şeyleri görene kadar dikkatlice bakıyorum.

Gözlerimin beyazları daha beyaz, alnımdaki çiller (her zaman makyajla kapatılanlar) dört katına çıkmış gibi görünüyor ve şu anda dudaklarım tamamen arı sokmuş gibi, ve buna bayılıyorum.

Eksik olan bir şey var. O da mor rengin herhangi bir izi.

Kendime bakmakla o kadar meşguldüm ki, telefonumun çaldığını hemen fark etmedim, bu yüzden lavabonun kenarından düşer düşmez yakaladım.

Ashley'nin yüzü ekranı kaplıyor.

"Merhaba patron, erken olduğu için özür dilerim."

Hemen kafam karıştı. "Erken mi? Neredesin?"

"Eve. Senin için erken gelmeyi kastetmişim."

"Neden uyanıksın? Her şey yolunda mı? Orada saat kaç?" diye çıktım çünkü Ashley'nin bu saatte beni aramasının imkanı yoktu, bu da bir şeylerin ters gittiği anlamına geliyordu.

Kafa karışıklığı yerini ani bir paniğe bırakıyor.

"Her şey yolunda, endişelenecek bir şey yok... Bazı sorular aldım—"

"Ne tür sorular?"

"Marcy ile görüşmenizden sonra bir adamla arabaya binerken fotoğrafınız çekildi. Sadece o adamın kim olduğunu öğrenmek istiyorlar."

"Ah. Ah." Kalp atışım anında normale döndü ve diş fırçamı alıp üzerine macun sıkıp tuttuğum nefesi dışarı verdim. "Ciddi bir şey sandım. Tepki verdin mi?"

"Elbette hayır. Her şeyi Patty'ye ilettim, o ilgilensin," diye yanıtlıyor ve halkla ilişkiler sorumlumu kastediyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanarak dişlerimi fırçalamaya başladım.

Uzun zamandır kimseyle birlikte görülmedim.

Eskiden kiminle birlikte olduğumun önemi yoktu, Tanner'dan tutun da valede yanımda duran rastgele bir adama kadar herkes otomatik olarak sevgili olabileceğim biri olarak etiketleniyordu.

Londra'da gördüğüm tek kişiler arkadaşlarım ve...

Dişlerimi fırçalamayı bırakıp macunu tükürdüm. "Bekle. Marcy ile görüşmemden sonra mı dedin?"

"Evet, dün öğleden sonra, Londra saatiyle."

"Bok."

"Ne?"

Elimle musluğun altına su doldurup ağzımı çalkalıyorum. "Fotoğraf var mı?"

Başını salladı. "Evet, ama bu tam anlamıyla bir adamla arabaya binmenizle ilgili. Aslında çok tatlı. Kim o?"

Yaklaşan baş ağrısının belirtilerini görünce şakaklarımı ovuşturuyorum. Kahretsin. Oysa çok iyi bir ruh haliyle uyanmıştım.

"Ev sahibim."

"Ev sahibiniz o mu?"

Başımı salladım. "Evet, Claridge's'te ona rastladım ve beni eve bıraktı. Önemli bir şey değil."

Eskiden önemsizdi. Şimdi ise önemsiz değil.

"Tabii." diye kıkırdadı ve ses tonuna "Yalancı, yalancı, pantolonun yanıyor!" diye ekledi. "Ev sahibinin yakışıklı olduğunu hiç söylemedin ki."

Başımı sallıyorum. Şimdi bu konuşmaya girmeyeceğim. "Tamam, uyuma vaktin geldi. Bana resmi e-postayla gönderebilir misin?"

"Sorun yok, şimdi yapıyorum."

"Teşekkürler. İyi geceler, Ash. Başka soruların olursa bana haber ver."

Küvetin kenarına oturup Ashley'nin gönderdiği resmin bulunduğu e-postanın bildirim sesini bekliyorum ve ses gelir gelmez açıyorum.

İşte apaçık ortada. Kesinlikle önemsiz bir şey olmadığına dair kanıt.

Bunu inkar edemem. İşte oradayım, Lando'ya sanki donutunun içindeki jöleymiş gibi bakıyorum.

Birçok kez hazırlıksız yakalandım, ancak bu fotoğraflar nadiren şundan daha fazlasını anlattı:

"Holiday Simpson, birinin yanında sokakta yürüyor."

Bu daha çok şu civarda:

"Holiday Simpson'ın ev sahibine kesinlikle aşık olduğuna ve ona ağaç gibi tırmanmak istediğine dair tartışılmaz kanıt."

Lando'nun eli sırtımda, diğer eli ise kapı çerçevesinde; beni arabaya doğru yönlendiriyor ve ikimiz de gülüyoruz.

Bu fotoğrafın çekildiği anı tam olarak biliyorum. Bu takım elbiseli ve şık giyimli Lando'nun kim olduğunu anlamaya çalıştığım sırada çekilmişti. Kızmak istesem de, tek gördüğüm onun bana bakışı ve benim ne kadar mutlu görüldüğüm olduğu için kızamıyorum.

Bunu ekran koruyucu olarak kullanmam uygunsuz olur mu?

Ashley'e söylediğim şeyi, yani bunun önemsiz bir şey olduğunu ve yorum yapılmaması gerektiğini, Patty'ye de aynen anlatan bir e-posta

gönderdikten sonra dişlerimi fırçalamayı bitirdim.

Sonra Lando'ya söylemem gerekeceğini fark ediyorum ve nasıl tepki vereceğini bilmediğim için paniklemeye başlıyorum.

Kızacak mı?

Beni öptüğüne pişman olacak mı?

Onunla olan şansımı kaçırdım mı?

Olası tüm senaryoları değerlendirirken ön kapıya yüksek sesle bir vurma sesi geldi. Ardından aynı derecede yüksek ve ısrarlı bir vurma sesi daha duyuldu.

Bugün herkes neden bu kadar erken kalkmış? Ben daha kahvemi bile içmedim.

Üçüncü denememde aceleyle merdivenlerden inerken, sabahki işlerim berbat gittiği için, yamuk basamakta kayıp düştüm. Keşke yatakta kalsaydım.

Korkuluğa tutunmasaydım, popomu çarparak en alt kata kadar düşerdim.

"Kahrolası pislikler!" diye çığlık attım, hissizleşmiş dirseğimi sallayarak. "Ah, kahretsin."

Kapıyı hızla açan Lando'nun bir eli havada, diğer elinde ise kocaman bir gül buketi var.

Siyah binicilik pantolonu uyluklarını o kadar sıkı sarıyor ki, hem uylukları hem de pantolonu yasa dışı sayılmalı. Bol siyah tişört de pek iyi değil çünkü göğsünün sıkılığını ve pazısının boyunca uzanan kalın damarı tam olarak vurguluyor.

Siyah beyzbol şapkası biraz fazla kaçmış çünkü şapkanın gölgesinde gözleri her zamankinden daha delici. Kokusu ise beynime doğrudan dopamin salgılanması gibi.

Hâlâ saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama bunun için çok erken.

Keyfim tamamen kaçtı.

"İyi misin?" diye soruyor Lando, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle.

"Ah, evet." Kolumdaki zonklayan ağrıyı ovuşturuyorum. "Merdivenler yamuk. Her zaman basamağa takılıp düşüyorum."

"Eğri mi?"

"Evet, üstte yamuk bir tane var." Zoraki bir kahkaha atarak başımı salladım. Kolumu ovmaya devam ediyordum, ama şimdi ıslak ve biraz yapışkan hissediyordu.

Lando gülmüyor. "Lanet olsun, kanıyorsun."

Olanları anlamaya fırsat bulamadan çiçekleri yere düşürdü ve beni sağlam kolumdan çekerek mutfığa götürdü; orada da taburelerden birine oturmamı emretti.

Lando'nun mutfak dolabından orada olduğunu fark etmediğim bir ilk yardım çantasını çıkarmasını sessizce izliyorum. Yalan söylemeyeceğim, ne kadar iğrenç olsa da, bir erkeğin kendi kanını kesiğinden temizlemesi ve yara bandıyla kapatması çok seksi. Bir de öperek iyileştirmesini umuyorum.

"Önemsiz bir şey ama belirgin bir morluk kalacak," diyor ve sonra da uzaklaşıyor.

Ayna olmadan dirseğime bakmak imkansız, bu yüzden kalkıp kahve makinesinin yansımaya bakıyorum ve hâlâ kahve içmediğimi hatırlıyorum.

Ön kapının kapandığını duyuyorum ve Lando gülleri taşıyarak geri dönüyor. Benimle konuşuyor sanıyorum, sonra telefonunun boynuna sıkışmış olduğunu fark ediyorum.

"Evet... Bluebell." Bana bakıyor. "Holiday, bu hangi merdiven?"

Gözlerimi kırpıyorum. "Şey... yukarıdan üçüncü."

"Üstten üçüncü... evet... bugün. Harika. Teşekkürler, James." Lando telefonu kapatıp tezgâhın üzerine koydu. "Birkaç kişi bu sabah tamir etmeye gelecek, bu yüzden bir süreliğine burada olmaman gerekecek, ama sorun değil çünkü senin için planlarım var."

Aman Tanrım, bu adam! Şu anda neyin daha seksi olduğunu bilmiyorum, saçımı düzeltme şekli mi yoksa işleri halletme şekli mi. Biliyorum, burası onun yeri ve teknik olarak düzeltmesi gerekiyor, ama bu hizmetin normal olmadığını biliyorum, bu yüzden bir sürü berbat ev sahibiyle karşılaştım.

"Siz yapıyorsunuz?"

"Evet."

"Onlar neler?"

"Sürpriz," diye yanıtlıyor, tezgâhın etrafından dolaşp bana doğru yaklaşırken ve şapkasını kenara fırlatırken.

Öpüşmenin ardından ertesi sabah yaşanan o ilk garip durum, merdivenlerden düşmemle ortadan kalktı, bu yüzden elleri belime dolandığında hiç tereddüt etmedi.

Dün gece olduğu gibi, ellerimi göğsüne koydum ve tişörtün yumuşaklığıyla kaslı vücudunun kontrastının tadını çıkardım.

"Bunu tekrar deneyelim mi?" diye soruyor ve o kadar yakın ki nefesinden nane kokusu alabiliyorum. "Günaydın, Hollywood. İyi uyudun mu?"

Kıkırdamamı bastırarak—yani, hadi ama—"Evet, çok iyi uyudum, teşekkür ederim. Siz de uyudunuz mu?" diye cevap verdim.

"Yıllardır yaşadığım en iyi uykuydu. Ve uyandığımda aklımda hep sen vardın." Konuşurken gözleri dudaklarıma indi. Vücudum kızardı ve onu tekrar öpme isteği dayanılmaz hale geldi.

Çok şükür dişlerimi fırçalamıştım.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımız birbirine değmeden kıl payı önce duruyorum. Sakalları üst dudağımı gıdıklıyor ve o da derin bir nefes alıyor, sanki beni içine çekiyormuş gibi, ta ki o minik boşluk kapanana kadar.

Ağzımı açtığımda, dili hafif bir iniltiyle içeri giriyor.

Hayal bile edemezdim. Bu adam öpüşmeyi biliyor. Dilime, ağzımın etrafına yumuşak, sıkı yalamalar, on iki saat önce geride bıraktığı her şeyi yeniden keşfetmemi sağladı.

Erken kalkmanın ödülü bu. Lando'nun öpüşü derinleşirken ellerim onun boynuna doğru uzanıyor.

Tek bir hızlı hareketle mutfak tezgahının üzerine kaldırıldım ve o da bana daha da yaklaştı. Hepsi bu kadar. Sadece ince pijamamın altında korunan bacaklarımın arasına yerleşmek için yaptığı bu hamle, içimde derin bir çekme hissi uyandırdı ve bu his kısa sürede tüm vücuduma yayıldı.

Elleri saçlarımı kavrayıp beni geriye doğru çekiyor. Dudakları benimkilerden ayrılıp çeneme, boynuma doğru ilerliyor.

"Lando," diye tısladım ve iri bir el kalçamı kavrayıp beni tezgâhtan yarıya kadar çekti, bacaklarımı kalçalarının etrafına dolamak zorunda kaldım.

Ve sonra hissediyorum, penisinin tam da ihtiyacım olan yerde, bacaklarımın arasında baskı yaptığını ve nefes nefese, şehvetli bir kadına dönüşüp onun üzerinde sürtündüğümü.

Nefesim kesiliyor, göğsüm hızla inip kalkıyor ve uzun zamandır ilk kez pil gücü gerektirmeyen bir orgazm yaşamak üzereyken kapıya şiddetli bir şekilde vuruluyor. Lando hemen geri sığıyor.

"Eğer benim için çalışıyorlarsa, işten atılacaklar," diye hırslı bir şekilde söylüyor.

Dar pantolon onu aşığı doğru çekse de, penisinin çıkıntısı etkileyici. Ve ben hâlâ ona bakarken kapı çalındı.

“Tatil,” diye hırıltılı bir sesle konuştu Lando ve boğazını temizledi. Başımı kaldırdığımda, yüzünde sinir bozucu derecede geniş bir sırıtış vardı. “Onu alacak mısın?”

Tezgahtan yavaşça inerken, buruşuk pijama şortuma ve kardeşimin beyzbol takımının tişörtüne şöyle bir göz attım, sonra da beceriksizce düzeltmeye ve saçımı yeniden toplamaya çalıştım. Ön kapıya vardığımda, asılı duran yağmurluğumu da üzerime geçirmiştım.

FedEx'ten bir kurye buldum, bana bir kutu uzattı, ardından imzalamam için bir form verdi ve ikinci bir bakış bile atmadan gitti, bu yüzden ona minnettarım.

Lando, güvenli bir mesafe koruması gerekiyormuş gibi veranda kapısında duruyor, ama saçlarının ne kadar dağınık olduğuyla gurur duyuyorum.

Paketi yere bırakıp gülleri elime aldım ve derin bir nefes aldım. “Muhteşemler.”

“Aslında annemden.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Annen çok tatlı.”

“Ah evet. Gerçekten harika bir deneyim.” diye gülüyor.

Güller için kullandığım son vazoyu alıp suyla doldururken, “Anlaşamıyor musunuz?” diye karşılık verdim.

“Evet... tabii ki o benim annem ve onu seviyorum. Ama aynı zamanda o benim annem.”

Gülüyorum çünkü ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

“Ancak, eli boş gelmedim. Bunu görmek için dışarı çıkmanız gerekecek.”

“Dıştan?”

“Evet. Sürprizin.” Sadece dört büyük adım atıyor ve tekrar önümde beliriyor. Bu sefer, beni öpmek için eğildiğinde, dudakları yanağıma hafifçe değiyor, masumiyeti koruyor. “Git üstünü değiştir, ben de sana göstereyim.”

Yukarı kata geri dönmek için arkamı döndüm, ancak tereddüt ettim. Zihnim son yirmi dakikayı geriye sardı ve ilk başta bu kadar telaşlanmamın sebebini hatırladı.

“Sorun nedir?”

Lando etrafında dönerek bana merakla bakıyor.

“Şey... Size bir şey söylemem gerekiyor. Asistanım bu sabah aradı. Dün arabınıza binerken çekilmiş bir fotoğrafımız var. Ben gördüm ve önemli bir şey değil. Bilmenizi istedim. Bazen fotoğrafım çekiliyor. Bazı sorular vardı —”

Yanıma gelip omuzlarımdan tuttuğunda, ne kadar saçmaladığımı fark ettim.

“Zaten biliyorum.”

"Siz yapıyorsunuz?"

“Evet, sana söyleyecektim ama merdivenlerden düştün. Medya ekibimiz var, çoğunlukla Miles’in yaptıklarıyla meşguller ama bazen benim de fotoğrafım çekiliyor. Nadiren dikkat ederim ve asla yorum yapmam. Arabaya biniyoruz. Çok da ilginç bir şey değil.”

Gözlerimi kırkıyorum. Rahatlama anında geliyor, şaşkınlık da öyle. En azından sinirleneceğini bekliyordum, ama umursamaz olması, en hafif tabirle, ferahlatıcı.

"Şimdi git ve giyin."

On beş dakika sonra beni neyin beklediğini görünce, görevin tamamlandığını anladım. Şaşırdım doğrusu.

Thunder ve daha küçük, kahverengi bir at, kapının karşısındaki tarladaki çite bağlı duruyor.

"Bu ne?"

“Biraz gezintiye çıkıyoruz. Birkaç tarlayı kontrol etmem gerekiyor ve senin de gelmek isteyebileceğini düşündüm. Thunder'ı ödünç almak istediğini söylemiştin.”

Belki de anlatım tarzımı geliştirmem gerekiyor çünkü şaka yapıyordum. Şaka yaptığım belli değil miydi? Eminim Lando da şaka yaptığımı anlamıştır.

Çünkü Thunder'a asla binmeyeceğim.

“Şey, evet, bu konuda emin değilim. Demek istediğim şu değildi—”

Lando başparmağıyla yanağımı okşadı. "Thunder'a binmiyorsun. Merak etme. Thunder'a sadece ben biniyorum."

Bu beni daha iyi hissettirmiyor. "Kaza geçirdiğimden beri hiç ata binmedim."

"Biliyorum, bu yüzden seninle geliyorum." Çitin üzerinden atladı, diğer tarafa indi ve kahverengi atı okşadı.

Thunder'ın yanında, yolun karşısından bakıldığında kahverengi olan daha küçük görünüyordu, ama yakından bakınca, inanılmaz derecede büyük.

"Bugün Pazar. Daha uysal, daha uyuşuk bir at bulamazsınız. Size iyi bakacağına söz veriyorum."

"Pazar?"

"Evet." Lando sıırttı. "Çünkü o da bir hayvan gibi tembel."

Sunday'e bakıyorum. Onu tam olarak anlayamıyorum çünkü ot yemekle çok meşgul, sanırım bu da etrafta zıplayıp durmaktan daha iyi.

Thunder başını öne doğru eğerek "yapabilirsin" der gibi bir hareket yaptı—ya da bu hareket kolaylıkla "hey, donutçu kadın, kıcını kaldır!" anlamına da gelebilir—bu yüzden çite basıp üzerinden tırmandım. Sunday bana bakmaya bile tenezzül etmedi, ama Lando yine de tereddüt ettiğimi gördü.

"Bunu bisiklet sürmek gibi düşünmelisiniz. Bir kere yaptıysanız, tekrar yapabilirsiniz. Ama ne zaman durmak isterseniz, biz dururuz."

Keşke onun coşkusuna ya da özgüveninin yarısına bile sahip olabilseydim. Lando, Pazar gününün dizginlerini eline almış ve bana uzatıyor.

Derin bir nefes alıyorum. Kelimenin tam anlamıyla tekrar ata biniyorum.

Üzengiye ayağımı yerleştirdikten sonra, eyeri kavrayıp kendimi yukarı çekiyorum.

"Tamam mı?" O kadar yüksekteyim ki Lando'nun kafası geriye doğru eğilmiş durumda.

Başımı hafifçe sallıyorum ve burnumdan derin bir nefes daha çekerken kalbimin ne kadar hızlı attığına odaklanmamaya çalışıyorum.

Pazar gününün dizginlerini bana bırakan Lando, Thunder'a biniyor ve Thunder hemen heyecanla kişneyerek zıplamaya başlıyor.

Lando yerinden kıpırdamıyor, öylece oturup gülüyor ve Thunder'a bu kadar kaba olmamasını söylüyor.

Pazar gününün de aynı şeyi yapmasını bekleyerek nefesimi tutuyorum. Ama o otlarını yemeye devam ediyor.

Lando, Pazar gününün pasif geçtiğini söylerken şaka yapmıyormuş. Sanırım kafası güzel.

Bu gidişle herhangi bir yere varmamız sonsuza kadar sürecek.

Ama anlaşılan o ki, Sunday sadece Thunder'ın kendine gelmesini bekliyordu çünkü o an, Sunday yemek yemeyi bıraktı, başını kaldırdı ve arkadaşının peşinden koşmaya başladı.

"Üzgünüm, Thunder bazen biraz heyecanlanıyor. Tarlalarda uzun uzun dolaşmak onun en sevdiği şey."

Sunday ve ben onların yanında seviye atlıyoruz. "Sunday'in en sevdiği şey ne?"

Lando kıkırdadı. "Thunder'a çok aşık ve onu her yere takip ediyor."

Zavallı, aptal atım, onun ne hissettiğini çok iyi anlıyorum.

Kulaklarına doğru eğilerek ipeksi boynunu okşadım. "Merak etme Sunday, birlikte kalabiliriz."

"Hazır mısınız?"

"Elbette."

Hem Thunder hem de Sunday uzun ve yumuşak adımlarla yürüyor ve sonraki birkaç dakikayı huzur içinde yan yana yürüyerek geçiriyoruz. Dün geceki şiddetli yağmur kuruluğu gidermiş ve havaya tatlı bir koku katmış.

Çimenlerin neredeyse bel hizasına kadar uzandığı tarlalardan geçiyoruz. Tavşanlar yuvalarına doğru hızla kaçarken, üzerimizde yırtıcı kuşlar daireler çizerek dalış yapıyor.

Yolumuzdan geçen dereye ulaşmamız uzun sürmüyor. Köyün içinden geçen ve tıpkı diğer dereler gibi berrak olan bir dere bu. Kenarından yürüyeceğimizi düşünüyordum ki, Thunder doğruca dereye geldi ve içine girdi.

Pazar günü de öyle.

Suyun ne kadar hızlı aktığını, Sunday'in bacaklarına çarptığını hissedene kadar fark etmemiştim. Su, üzengilerin alt kısmına değecek kadar yüksek, ama bizi güvenli bir şekilde geçiriyor ve ben de onun dalgalı adımlarına kendimi bırakarak rahatlıyorum.

Lando, geçtiğimiz araziye titizlikle inceliyor. Kartal gözü hiçbir şeyi kaçırmıyor. İki kez, kuru topraktan gevşemiş bir çit direğini incelemek için atından iniyor ve tamir edilmesi için bahçeye geri sesleniyor.

Tıpkı merdivende yaptığı gibi.

Otuz dakika boyunca tarlalardan geçtikten sonra tek bir bina bile görmedik. Her yer atlar, inekler ve koyunlarla dolu.

"Bunların hepsi sizin mi?"

Lando başını salladı ve konuşurken sesinde bir ciddiyet vardı. "Evet. Köy de dahil olmak üzere on beş bin dönüm. Hepsi benim."

Ben küçük bir arka bahçeyi bile zor idare ediyorum. Bu kadar geniş bir alana sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Çok fazla iş."

"Evet, ama bayılıyorum," diye yanıtlıyor, öne eğilip Thunder'ın kulaklarını okşarken. Ve yüzündeki sevgiyi görebiliyorum. Sesindeki duyguyu duyabiliyorum. Eskiden bir film setine girdiğimde hissettiğim şey buydu. Lando elini etrafında gezdiriyor. "Babam bana bunu miras bıraktı. Burada büyüdüm ve bu yüzden bu kadar çok çalışıyorum. Alex uluslararası iştirakleri yönetiyor çünkü ben burada kalmak istiyorum. Babamı gururlandırmak istiyorum."

"Eminim çok gurur duyuyordur," diyorum ona, çünkü nasıl gurur duymasın ki? "En sevdiğin yer neresi?"

"Orada bulundun, hatırlıyor musun?"

Bana döndü. Dudaklarındaki o küstah gülümsemede kesinlikle bir arsızlık vardı ve ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Çok güzel bir ağız.

"Şelale mi?"

Başını salladı ve bacaklarımin arasında şiddetli bir sızı başladı. Onu orada gördüğümünden beri şelaleye gitmemiştim.

Bu sabah mutfakta olanlardan sonra—ya da olmayanlardan sonra—içimdeki yay hızla gerildi.

"Bunu neden bu kadar çok sevdiğini bana gösterir misin?" diye cevap verdiğimde ne demek istediğimi anlamamak mümkün değil.

Lando'nun gözleri alev alev parlıyor. "Tamam, Hollywood. Dörtnala koşmaya hazır mısınız?"

Eğer mümkünse, Lando'nun bizi götürdüğü girişten itibaren vadi daha da güzel ve büyümlü bir hal alıyor. Koyu renkli sarmaşıklar ve sarkık mor salkımlar, sanki iki kişilik özel bir kulübe giryormuşuz gibi perdelenmiş bir

görünüm yaratıyor; Thunder ve Sunday ise ağacın açıkta kalan bir köküne bağlı olarak nöbet tutuyorlar.

Havuzun kenarına çarpan suyun yankısı hatırladığımdan daha sessiz ve güneş ışığının serpintiler arasından süzülerek etrafımızda ürkütücü bir parıltı yaratıyor.

Hemen suya dalma dürtüsü beni botlarımı çıkarmaya itiyor, Lando ise eğlenerek beni izliyor.

“Ne kadar derin?”

“Yeterince derin.”

Pantolonumu ve tişörtümü de botlarımın ardından giyiyorum, ta ki Lando'nun karşısında sadece sütyenim ve külotumla durana kadar. Ona göz kırparak kenara doğru yürüyorum ve suya dalıyorum.

Suyun buz gibi olmasını bekliyordum ama neredeyse ılık.

Banyo suyu gibi ılık ve berrak.

Clemmie ile geldiğim gün gördüğüm pembe kayaya doğru dibe doğru yüzüyorum; meğerse taştan çok kuvarmış.

Su yüzüne çıktığımda, Lando şelalenin altındaki kayanın üzerinde, sadece siyah bir iç çamaşırıyla beni izliyordu. Su omuzlarına çarpıyor, göğsünden aşağı akıyor ve koyu kıvrırcık saçlarının arasında kayboluyordu.

Çalıların arasından geçip onu burada bulduğumdan beri yaklaşık altı hafta geçti ve o günden beri her gün bunu düşünmediğimi söylesem yalan olurdu.

Bana parmağını bükerek, "Buraya gel," dedi.

Kayaya oyulmuş basamaklara doğru yüzüyorum ve yavaşça yukarı çıkıyorum.

Lando elimi tutarak beni kendine doğru çekti ve devasa vücuduyla üzerimize yağan sudan ve arkamdaki sivri duvardan beni korudu.

İki elimle saçlarımı düzelterip geriye doğru tarıyorum. Bu hareket beni yukarı bakmaya zorluyor ve baktığımda, parlak mavi gözler bana bakıyor.

"Çok güzelsin."

Bu sözleri binlerce kez duydum ve milyonlarca gazete kupüründe okudum. Ama bunlar hiçbir zaman sayfa doldurucu, pohpohlamak istedikleri bir ünlüye yönelik laf kalabalığından öteye geçmedi.

Şimdiye kadar onları gerçekten hiç duymamıştım, ağırlıklarını hissetmemiştim. Ya da onlara gerçekten inanmamıştım.

Ama Lando'nun gözlerime diktiği o içten bakış, tüm bedenimi aydınlatıyor.

Parmaklarımı göğsünü kaplayan ipeksi siyah buklelerin arasından geçirdim. "Sen de öylesin."

Dudaklarının kenarı hafif bir gülümsemeyle titriyor ve o anı tehdit eden ciddiyeti kırıyor. Ona yaslanmış halde, kalınlığının kalçalarımına doğru şiştiğini hissediyorum, sonra dudakları dudaklarıma değiyor.

Bu, dün geceki öpüşme ya da mutfaktaki öpüşme gibi değil. Bu öpüşme beni paramparça etme gücüne sahip.

Beni durmadan öpüyor.

Ve böyle devam eder.

Lando, göz temasını kesmeden, tek bir hızlı hareketle beni yukarı çekiyor, çıkıntıya oturtuyor ve bacaklarımı açıyor. Bakışları daralıyor, ta ki göz bebeklerinin simsiyah ay ışığını görene kadar.

"Hollywood, sadece benim gözlerim için böyle serili halde nasıl görüneceğinizi merak ediyordum."

Bakışlarının yoğunluğu, göğsünün inip kalkması dışında hareketsizliği ve omurgamdan aşağıya doğru süzülen ürperti karşısında kıvranıyorum. Çok savunmasızım. İç çamaşırla neredeyse edepsizce hissediyorum, ama vücudumu saran tüylerin diken diken olması soğuktan değil.

"Peki ya?" Bu, kelimeden çok hırıltılı bir sese benziyor.

"Muhteşem ötesi," diye tısladı.

Avuç içlerindeki nasırlar, ellerini uyluklarımda yukarı doğru kaydırırken tenime sertçe değiyor ve bu, Lando'nun Hollywood'un yakışıklı çocuklarından biri olmadığını hatırlatıyor. Günlerini bir sürü replik ezberleyerek geçirmiyor. Geçimini sağlamak için çalışıyor. Ellerinde bir güç var ve şu anda o güçler benim üzerimde, beni daha da genişletiyor.

"Bütün sabah bunu çok istiyordun, değil mi?" Lando'nun sesi sakın ve derindi. "Sana dokunmamı istiyordun. Vajinan bunun için yanıp tutuşuyor."

Göğüs uçlarım o kadar sertleşmiş ki sütyenimin dantelinden dışarı çıkıyorlar. Avucu karnımda gezinip başparmağının ucuyla bir tanesine dokunduğunda, başım geriye doğru düşüp kayada yankılanan bir iniltiyle inliyorum.

"Tanrım, evet. Lando."

Benden bir inilti daha yükseldi, ardından ondan derin bir kahkaha geldi.

Külotumu buruşturarak, ince pamuklu kumaşı vajinamın arasına sürüyor, sürtünme neredeyse dayanılmaz hale gelene kadar.

Parmakları lastiğin altına, bacaklarımdan arasına giriyor ve vajinamın kayganlığı, onları içime sokması için gereken tek şey oluyor.

İşte tam da beklediğim şey bu ve onun adını fısıldayarak söylüyorum.

"İsmim sizin dudaklarınızdan kulağa hoş geliyor, Hollywood."

Arkamda, su şiddetle üzerime akıyor, tenime birkaç santim mesafede, titreşim vücudumda dalgalanıyor ve sonunda rahatlama özlemiyle yanıp tutuşuyorum.

Kalın parmaklar içime saplanıyor, pervasızca beni beceriyorlar.

Benimkiler kayaya o kadar sert saplanıyor ki, tırnaklarımın altında hissedebiliyorum.

Omurgamda baskı artıyor ve görüş alanımı siyah noktalar kaplıyor. Tek yapması gereken, başparmağıyla klitorisime hafifçe dokunmak.

Ve işte orada, gün ışığında, bir şelalenin gücü altında, mutfakta neredeyse yaşadığım orgazm patlak verdi.

BÖLÜM 15

Lando

Avukatım telefonda sert bir şekilde, "Lando, geçen hafta belgenizi sormayı unuttum," dedi. "Fikrinizi değiştirdiyseniz sorun değil. Hazır olana kadar dosyada saklarız. Eğer hala o yoldan gitmek istiyorsanız."

Televizyon ekranında Holiday filmi duraklatılmış durumda. Bir şekilde, tam yüzünde kocaman bir gülümseme belirlediği anda durdurmayı başardım.

Onu tanıdığım tek şey o gülümsemesi; geri kalan her şeyi farklı olsa da —koyu saçlar, kahverengi kontakt lensler, burnunda tek bir çil bile yok.

Ama tüm o makyajın altında, o hala Holiday. Ve büyüleyici.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Rol aldığı her sahnede tüm dikkatleri üzerine çekiyor ve henüz filmin üçte ikisini izlemiş olmama rağmen, bu şimdiye kadar izlediğim en iyi film olabilir.

Çalışmam gerekiyordu ama günün ilk iki telefon görüşmesi beni neredeyse uyutacak kadar yorucu olunca, çalışma odamdaki kanepeye uzandım ve bir şekilde Alex'in övgüler yağdırdığı filmi izlemeye başladım.

"Lando, orada mısın?"

Arthur genellikle kendini tanıtmaz, doğrudan ne istiyorsa ona geçer; ama kimse onun sert, kalın bariton sesini başkasıyla karıştırmaz. Ve bir avukat olduğu için, lafı uzatmamayı sever.

Zaman paradır derler ya...

"Özür dilerim, evet, buradayım. Ne dediniz?"

Bacaklarımı germek ve temiz hava almak için pencereyi açmak üzere kalktım. Dışarıda, Max çimlerde Dolly ve Hamish ile oynuyordu. Bir dizi

mini çeviklik parkuru kurmuş ve her atlamada onları bir bisküviyle rüşvet vermeye çalışıyordu.

"İmzaladığınız belge. Fikrinizi mi değiştirdiniz?"

Gülerek, "Hangi belgeyi kastediyorsun? Pazartesiden beri senin için bir düzine belge imzalamış olmalıyım." dedim.

Homurdanıyor ve gözlerini devirdiğini biliyorum. "İlk doğan çocuğa miras hakkı."

Donakaldım.

Arthur'ın Burlington Dükalığı'nın veraset sırasını değiştirme sürecini başlatmak için hazırladığı belgeleri tamamen unutmuştum.

İmzaladım ve James'ten Arthur'a kuryeyle geri göndermesini rica ettim. Bir daha hiç düşünmedim çünkü o gün Holiday ile tanıştım.

Altı hafta geçti ve başka hiçbir şey düşünmedim.

Sakalımı kaşıdım, gözlerim duvardaki ekrana kayd, bu yüzden kapattım. Holiday Simpson kendi iyiliği için fazla dikkat dağıtıcı.

"Hiç almadınız mı?"

"Hayır efendim. Dosyaları bu sabah kontrol ettim."

"Kurye ile gönderilmeliydi. Ya kaybolursa?"

"Eğer hâlâ imzalamak istiyorsanız, size bir tane daha göndereyim."

Dışarıdan gelen bir tezahürat sesi duyarak, Max'in Dolly'yi ilk engelden geçirmeyi başardığını, ancak Hamish'in bunun kendisi için çok enerjik olduğuna karar verip kısa bir şekerleme yaptığını fark ettim. Dolly de aynı şeyi yapmak için zıplamayı bırakınca, Max bir kova alıp çimenliğin kenarına götürdü ve çömeldi.

Oranın salyangozlarla dolu olacağını biliyorum. Geçen haftaki fırtınadan beri her akşam yağmur yağıyor ve her yer salyangoz dolu.

"Lando—"

"Özür dilerim. Bunu bana bırakın, size geri döneceğim."

"Pekala. Yakında görüşürüz." Telefon görüşmesini başladığı aynı sert tavırla sonlandırıyor.

Çalışma sandalyesine çöktüm ve düşünmeye başladım.

Masamın köşesinde, on bir yaşındayken babamla çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafımız var. Ben ahır kapısında oturuyorum, babamın yaşlı atı Zeus da başını dışarı uzatmış, babam da gülerek bize bakıyor. Bu, en sevdiğim fotoğraflarımızdan biri, bu yüzden de masamın köşesinde duruyor.

Şimdi ona bakıyorum.

“Hadi ama baba. Sen ne yapardın?” diye mırıldanıyorum. “Annem Caroline'den beri çok baş belası oldu. Beni rahat bırakmıyor.”

Bu sözleri yüksek sesle söylerken, bunun tamamen doğru olmadığını fark ediyorum. Annem son zamanlarda beni rahat bıraktı. Holiday filmine yaptığı birkaç üstü kapalı gönderme dışında, bir aydan fazla süredir flört hayatımdan hiç bahsetmedi.

Bu bir tür rekor olmalı. Kimi kandırıyorum ki? Bunu bir gün bile gündeme getirmemek rekor olurdu.

James'i aramak için telefonu elime aldım, ama hemen geri bıraktım. Bacaklarımı biraz uzatmam iyi olurdu, o yüzden gidip onu göreceğim.

Yüzme havuzunun yanından kestirme yoldan geçiyorum ve havuzun bomboş olduğunu görünce şok oluyorum. Clementine'in güneşli bir günün ilk belirtisinde buraya taşındığını varsaymışım ve doğrusunu söylemek gerekirse biraz hayal kırıklığına uğradım çünkü Clementine buradayken Holiday de genellikle burada oluyor.

Holiday'in burada bikinisiyle dolaştığını düşündükçe kasıklarım kasılıyor.

Onu ekranda izlediğim son iki saate rağmen, sarı saçları, mavi gözleri ve çilleriyle onu canlı canlı görme isteği birden içimde uyandı. Her gülümsediğinde çillerinin saç çizgisine nasıl karıştığını ve kahkaha atmadan hemen önce burnunun nasıl kırıştığını düşünüyorum.

Aklım tekrar şelaleye kaydığında, onu görme isteğim göğsümde durmak bilmeyen bir çekişmeye dönüşüyor. Birini bu kadar çok istediğim ve onu görünce vücudumun kelimenin tam anlamıyla acıdığı bir anı uzun zamandır yaşamamıştım.

Ama bu, parmaklarımın üzerinde boşalırken boğazından çıkan o derin hırıltıya karşı hissettiklerimin yanında hiçbir şey. Ham, boğuk ve gerçektir; ismim dudaklarından bir yalvarış gibi dökülüyordu.

Ve o ses beni çok etkiledi, inanılmaz!

Dünyanın en ünlü aktrislerinden biri olabilir, milyonlarca insan tarafından izleniyor olabilir, ama o şelalenin altında, o sadece benim gözlerim içindi. Benim için.

Vadide başladığımız işi bitirmeden önce ne kadar daha dayanabileceğimi bilmiyorum çünkü onu orada, kayalıkların üzerinde becermek için ne kadar can atsam da, onu aceleye getirmek istemedim. Ya da kendimi.

Ama birkaç gün geçti ve bu sadece Holiday'in beni ne kadar çabuk etkilediğini ve onu tekrar görme özlemimi pekiştirdi. Bahçeyi geçip James'in ofisine girdiğimde bunları düşünüyordum.

Tatil düşünceleri aklımdan uçup gidiyor ve yüzüm anında derin bir somurtkanlığa bürünüyor.

James, annem, Alex, Miles ve Hendricks'in hepsi konuşmayı kesti. O kadar tuhaf bir durum ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, tek bildiğim şey içeri girmeden saniyeler önce benim hakkımda konuştuklarından hiç şüphem yok.

"Neler oluyor?"

Miles pencereye daha da yaklaşarak, "Hiçbir şey," diye yanıtladı.

Şaka yapmamış olması ama aynı zamanda bana bakmaması da, durumun kesinlikle önemsiz olmadığı anlamına geliyor.

"Neler oluyor?" diye tekrarlıyorum.

"Önemli değil canım," diye mırıldandı annem. "Hepimiz ayrı ayrı buradaydık. Bu sadece bir tesadüf, hepsi bu."

James masasının arkasına oturuyor. Adamı yirmi yıldır tanıyorum ve ne kadar soğukkanlı görünse de, yüz ifadesini hiç iyi saklamıyor.

Alex ve Hendricks yere bakıyorlar ve benim de sinirim bozulmaya başlıyor.

"Eğer aranızdan biri bana şu an neden burada olduğunuzu söylemezse, gerçekten çıldıracağım."

Miles, burnunun köprüsünü sıkan Alex'e bakarak, "Söyle ona," diye ısrar etti. "Aman Tanrım. Caroline evleniyor."

"Caroline de kim lan?" diye çıkıştım, olayın farkına varmadan bir saniye önce. "Caroline mi? Benim Caroline'ım, Caroline Montague?"

Hendricks başını derin bir şekilde salladı.

Vay canına. Çok uzun sürmedi.

"Kime?" Bunu tahmin etmek için herhangi bir şeye ihtiyacım yok.

Bu sefer Alex konuşuyor. "Jeremy."

Vay canına. Tamam.

Sanırım bu yüzden bana mesaj atıyor.

Duvara yaslandım ve derin bir nefes aldım. Geçen Aralık ayından beri beynimde dönüp duran en yüksek sesli düşüncelerden biri, Jeremy ve Caroline'ın ne zamandır arkamdan ilişki yaşadıklarıydı.

On yıllarca süren dostluğumuzu ve geleceğimizi feda etmeye değer miydi?

Öyle olduğu açıkça belliydi ve nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum.

Uzun zamandır içimdeki baskın duygu utanç ve her şeyin bir şekilde benim hatam olduğu suçluluk duygusuydu. Ama şimdi içimde bulabildiğim tek şey rahatlama.

Beş çift göz, haberi sindirme sürecimi izliyor.

“Ne zaman öğrendiniz?”

"Bu sabah," diye yanıtlıyor Miles.

Nasıl olduğunu bilmek istemiyorum. Londra-Oxfordshire ağında dolaşan son dedikodu olduğunu öğrenmek istemiyorum. Dedikodunun nereye varacağını düşünmek istemiyorum.

Çünkü bunun bana yönelik olacağını biliyorum. Benim tepkim.

Derinlere iniyorum. Bana nasıl hissettiğimi anlatan bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalışıyorum.

Ama hiçbir şey yok.

Belki de cevabım bu. Umurumda değil.

“Pekala. Ne güzel, onlar için iyi. Umurumda değil. Caroline ile en başından beri birlikte olmamalıydık.”

Annem dudaklarını büzdü. Sanırım o da aynı fikirde değil, tıpkı nedenini duyacağımı bildiğim gibi.

"Bu çok yakışksız. Sana yaşattıkları onca şeyden sonra bunu nasıl duyurmaya cüret ederler?" diye öfkeyle söylendi, burun delikleri genişleyerek. "Evliliği ilk sen duyurmalıydın. Üstelik son zamanlarda çok mutlu görünüyordun, canım."

Pencerenin yanında, Miles gülümsemesini zorlukla bastırıyor.

"Hâlâ mutluyum anne."

“Şey... Bilmiyorum. Sanırım belki de tekrar flört etmeye başlaman gerekiyor.”

Hayır, asla. Bunu ikinci kez yaşamak istemiyorum. Miles homurdandı ama yüzüme baktığında gülümsemesi kayboldu.

"Yeter!" diye bağırdım, hepsi kaşlarını kaldıracak kadar yüksek sesle. Tekrar denedim, bu sefer daha yumuşak ama yine de kararlı bir şekilde hepsine dik dik baktım. "Yeter. Bu hepiniz için geçerli."

"Ne yaptım ben?" diye homurdandı Miles.

“Caroline hakkında tek bir kelime daha duymak istemiyorum.” Annem ağzını açarken parmağını kaldırdım. “Hayır. Hâlâ konuşuyorum. Bugün, bu konunun tamamını kapatıyoruz. Ve hepinizin—Anne—geri çekilmeniz gerekiyor. Caroline'ın evlenmesi, beni tekrar biriyle evlendirmeye

Çalışmanız için size yeşil ışık yakmıyor.” Konuşmasına izin verilmezse patlamak üzere olan anneme baktım. “Daha mutlu olduğumu dūřünüyorsanız, bunun nedeni her hareketimi izlememiş olmanızdır.”

Miles, şüpheli bir şekilde "Holiday"e benzeyen bir kelimeyi öksürerek söyler ve bu da Alex'in sırımasına neden olur.

Başım duvara yaslandı ve elimle saçlarımı düzelttim. James'e şöyle bir baktığımda, onu görmeye gelme sebebimi hatırladım.

“Madem hepiniz buradasınız, size şunu da söylemeliyim ki, birkaç ay önce Arthur'dan miras sistemini değiştirme sürecini başlatmak için gerekli belgeleri hazırlamasını istemiştim. şu anki planım her şeyi Max'e bırakmak.”

Öfke patlamasında kimin daha yüksek sesle konuştuğundan emin değilim; annem mi yoksa Hendricks mi?

"Ne halt ediyorsun Lando?"

Annem küfür etmez ama patlaması yine de öfke dolu. "Kesinlikle hayır."

“Bu Max'in geleceği. Benimle bu konuda konuşacak mıydınız?”

Hendricks'e döndüm. "Evet, elbette. Her şey yoluna girdikten sonra."

“Bu evrakları imzaladınız mı?”

“Evet,” diye yanıtladım ve James’e baktım, “ama anlaşılan Arthur onları hiç almamış.”

James'in hakkını yememek gerek, bunu inkar etme zahmetine bile girmiyor. Sadece masasının çekmecesine uzanıp kahverengi bir zarf çıkarıyor.

"Sonradan pişman olacağın bir şey yapmanı istemedim."

“Bütün bunları Max'e bırakmaktan neden pişman olayım ki? İnşa ettiğimiz her řey, babamın inřa ettiği her řey. Max yeni nesil. Ayrıca, hiç kimseyle tanışmazsam diye bir yedek önlem olarak da dūřünebiliriz.”

"Bu kadar saçmalama, Lando."

Başımı hızla çevirdim. "Anne, evlenip çocuk sahibi olup olmayacağımdan emin değilim ama senin sürekli enseme olmanla bunu yapıp da Caroline gibi biriyle evlenmeyeceğim."

Dudaklarını tekrar büzdü. "Holiday'e ne olacak?"

“Tatiller ne olacak peki?”

“Birlikte vakit geçiriyorsunuz—”

"Onu Londra'dan evine bıraktım. Hepsi bu."

Kardeşlerimin hiçbirine bakmaya cesaret edemiyorum. Miles aile yemeğinde Holiday'e olan aşkımı açıkladığından beri onlara Holiday hakkında tek kelime etmedim. Ama ailemizde herkes arasında yalan söylemede en kötüsünün ben olduğum konusunda genel bir fikir birliği var.

Yüzüme bir bakacaklar ve Londra'dan eve dönüş yolculuğunun aslında her şey olmadığını anlayacaklar.

"Ciddi bir soru sorayım. Amerikalı birine aşık olan ikinci kardeşim mi olacaksın?"

Alex ve ben aynı anda kekelediğimizde, sanki bunu önceden prova etmişiz gibi oluyor. Miles'ın gerginliği daha da artırarak bozmasına şaşmamak gerek.

"Aşık değilim," diye tersledi Alex.

Bu sefer tüm gözler ona çevrildi. Miles'ın, Hendricks'in ve en azından benimkiler. Annem sigarasını sarıyor, ama bunun Miles'a mı, Alex'e mi yoksa bana mı yönelik olduğundan emin değilim. Muhtemelen hepimize yöneliktir.

"Ne? Hayır, değilim. Geçen Noel bir kızla birlikte oldum, hepsi bu. Başka bir şey değil. Tek gecelik ilişki. Kısa süreli bir flört."

İkinci bir düşünceyle, belki de Alex yalan söylemekte benden daha kötüdür.

"Hadi ama Al. Eminim Haven bir ara seni geri arayacaktır. Belki meşguldür. Ya da dükkanının numarasının doğru olduğundan emin oldun mu?" diye sordu Miles, kollarını Alex'in omuzlarına dolayarak onu kucakladı.

"Üzerimden in," diye tersleyerek karşılık verir.

Neyse ki, bu durum dikkat dağıtıcı bir unsur olarak sohbeti tatil konusundan uzaklaştırıp asıl buraya gelme sebepime geri döndürmeyi başardı.

Annem sert bir şekilde, "Orlando," diye çıkıştı. "Bununla ne yapmayı düşünüyorsun?"

James'in masasındaki zarfı işaret ediyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturup yanağımı içeri çektim. Alex ve Miles oyalanmayı bıraktılar ve oda sessizliğe büründü.

"Yıl sonuna kadar özel hayatımla ilgili hiçbir şeyden bahsetmeyeceğine söz verirsen, o zaman çekmeceye geri koyabilirsin."

Yıl sonunu neden son tarih olarak verdiğimi bilmiyorum, tek sebep yıl sonuna kadar Holiday'in artık Valentine Nook'ta olmayacak olması.

Annem sandalyesinden kalkıp gömleğini ve pantolonunu düzeltti. "Bununla yaşayabilirim."

Miles bacağına vurana kadar kimse kıpırdamadı. "Pekala. Bu arada, ben Foxleigh'e gidiyorum. Aranızdan eve kadar götürmek isteyen var mı?"

Miles'ın teklifini kabul ettim ve beni ön kapıya kadar bıraktı.

Yolda, Burlington personelinin görev başındayken kaldığı evin yan tarafından geçiyoruz. Burası aynı zamanda herkesin arabalarını park ettiği yer ve mutfak girişine en yakın nokta.

"Bu, Holiday'e verdiği araba değil mi?" Miles, otoparktaki en temiz arabayı işaret ediyor.

Her halükarda, Burlington Estate araçlarının en temiz olanı bu.

Miles'ın varlığı nedeniyle, adrenalin patlaması anında gerçekleşiyor, ne kadar bastırmaya çalışsam da.

"Bilmiyorum."

"Evet, öyle. Bundan eminim. Plakayı tanıyorum çünkü her gün yazlığımın önünde park halinde duruyor."

"Bu yüzden?"

"Yani, sizi ön kapının önüne bırakmamı gerçekten istiyor musunuz?" diye homurdandı. "Buradan inebilirsiniz."

Cevap vermeye tenezzül etmiyorum, ama o salona geldiğinde ve ben arabadan indiğimde beni geri arıyor.

"Lan, diğer gün söylediklerimde ciddiym. Seni tekrar kendin gibi görmek güzel. Caroline'ı da, Jeremy'yi de boş ver. Mutlu olmayı hak ediyorsun ve eğer Holiday Simpson seni mutlu ediyorsa, bence bunu yapmalısın. Bana inanmıyorsan, henüz görmediysen o fotoğrafa bir bakmalısın."

Bir an için, konuşamayacak kadar duygulandım. Miles, sayısız sinir bozucu alışkanlığına rağmen, inanılmaz derecede sezgisel, nazik ve son derece sadık biriydi. Jeremy de onun arkadaşıydı ve biliyorum ki ne o ne de kardeşlerim o zamandan beri Jeremy ile konuşmadı.

"Teşekkürler, Milo."

Çalışma odama dönmek için sola bile zahmet etmiyorum. Koridordan dümdüz geçip kısa bir geçitten aşağıya, taş merdivenlere doğru ilerliyorum ve hedefime ulaşana kadar merdivenleri takip ediyorum.

Hava şeker ve tarçın kokusuyla dolup taşıyor ve kapının ardından Pierre'in kalın Fransız aksanını duyuyorum.

Onları rahatsız etmeden izleyebilmek için sessizce etrafa bakındığımda, Holiday etkileyici bir hamur topunun üzerine eğilmişti. Yanakları kıpkırmızı olmuş, bir yandan oklavayı beyzbol sopası gibi tehlikeli bir şekilde sallarken, diğer yandan bir tutam saçını üfleyerek düzeltiyordu.

Buraya nadiren gelirim, bu yüzden bu kadar çok insan olmasını beklemiyordum, ancak Holiday'in varlığının Burlington malikanesi çalışanları üzerinde Miles'in malikanenin avlusunda yarattığı etkiyle aynı etkiye sahip olduğunu düşünüyorum.

Umduğum kadar uzun süre gizli kalmayı başaramadım.

"Efendim, Majesteleri. Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Arkamı döndüğümde Pierre'in yardımcı şefi Cynthia'nın bana baktığını, Holiday'in gözlerinin ise aniden yukarı kalktığını fark ettim.

Yakalanmış.

"Hayır, asıl ben teşekkür ederim. Sadece yeni işe aldığınız kişiyi bulmaya geldim." Pierre'e gülümsedim, bu sefer her zamanki somurtkan yüzünü takmamıştı. "Onu bir anlığına ödünç alabilir miyim?"

Nefes nefese bir cevap veriyor ve ellerini havaya kaldırıyor; bu hem evet hem de hayır anlamına gelebilir.

Bunu olumlu bir yanıt olarak kabul edip, Holiday'e yirmi hizmetlinin meraklı bakışlarından uzaklaşmam için beni takip etmesini işaret ediyorum. Yüzü inanılmaz derecede taze, hiç makyaj yok. Ama gülümsüyor, bu da Pierre'in mutfağında nadir görülen bir tepki.

Onu görme özlemim, onu öpme arzusuna dönüştü; bu arzuyu da yanağındaki un lekesinin üzerinden baş parmağımla geçerek bastırmaya çalışıyorum.

"Hey."

"Hey."

"Sabahınız nasıl geçti?"

"Güzel, seninki nasıl?"

"Şimdi seni gördüğüme göre daha iyiyim. Ne yapıyordun?"

"Turtalar. Pierre, hamurumun 'üzerinde çalışılması gerektiğini' söyledi." Gözlerini devirerek tırnak içinde söyledi.

Kahkaha attım. "Pekala, seni oyalamayacağım." Şaşırtıcı bir şekilde ilk defa olmasa da, Miles'ın tavsiyesine uymaya ve denemeye karar verdim. "Ama daha sonra Gerçek Aşk adlı mekanda benimle buluşmak isteyip istemediğini sormaya geldim?"

Holiday genişçe gülümsedi, parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarını benimkine değdirdi. "Sonra sizinle tanışmayı çok isterim."

BÖLÜM 16

Tatil

"Biliyordum."

"Kızgın değilsin, değil mi?"

"Hayır. Tabii ki hayır. Kesinlikle hayır." Clemmie genişçe sırttı. "Aile yemeğine geldiğinde bir şeylerin döndüğünü anlamıştım."

Ona dik dik bakıyorum, erkek kardeşiyle öpüştüğüm için sinirlendiğine dair bir işaret bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Bir kez daha deniyorum. "Ciddi misin?"

"Evet." Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Bence harika, gerçekten. Sana baskı yapmak istemem ama Lando, sen buraya geldiğinden beri çok daha mutlu. Eskiden tanıdığım kardeşim geri dönüyor."

Ne demek istiyorsun?

Clemmie buz kovaşından şampanyayı çıkarıp bardaklarımızı dolduruyor. Ben de şişe açmak için her fırsatı değerlendiren kadınlardan biri oldum. Dahası, bundan hoşlanıyorum.

Yaşadığım bu yeni hayata alışabilirim.

"Şey..." Dili damağına çarptı. "Burlington'ı yönetmek, herkesi mutlu etmek ve şikayetlerle başa çıkmak çok fazla iş gerektiriyor; dünya genelindeki mülklerden bahsetmiyorum bile. Alex çoğunlukla yönetiyor, ama nihai sorumluluk Lando'da."

Elini uzatıp bir cips alıyor ve marketten aldığım humusun içine iyice batırıyor. Ayrıca, bu sabah Pierre ile birlikte yaptığım şeftalili turtadan da dilimler var ve o da isteksizce "muhteşem" olduğunu kabul etti.

Övünmek gibi olmasın ama haklı. Hamuru Pierre'in bana söylediği tam kalınlığa getirmek sekizinci denememdi -ki o noktada artık oklavayla ona vurmaya hazırdım- ama yine de buna değdi.

"Onu meşgul tutuyor."

"Bunu söyleyebilirsiniz. Mükemmel bir lider. Sorun Caroline'dı."

Lando'nun hayatını birlikte geçirmeyi planladığı bu kadın hakkında her şeyi öğrenme isteğimi belli etmemek için bir avuç cipsi ağzıma tıkıştırarak, "Eski sevgilisi mi?" diye soruyorum.

Clemmie başını salladı. "Evet."

Mümkün olduğunca hızlı ama sessizce çtırtatıyorum, Clemmie'nin ben müdahale etmezsem devam etmesini umuyorum.

"Hiç de uygun değillerdi."

Omuzlarım düştü. Daha ilgi çekici bir şey bekliyordum. "Neden onunla birlikte kaldı ki?"

Clemmie omuz silkerek, "Kağıt üzerinde iyi görünüyor, sanırım." dedi.

Bu biraz hastalıklı bir merak, ama kendimi tutamıyorum. "Peki sorun neydi?"

"Herkes ondan nefret ediyordu. Ve gerçekten de herkes."

Konuşma tarzı o kadar açık sözlü ki, çok hızlı soluduğum cips tozunu öksürerek çıkarmak zorunda kaldım. Clemmie de dahil olmak üzere tanıştığım tüm insanları düşünüyorum; Clemmie tanıştığı herkese karşı o kadar cana yakın ki, bir yere varması çok uzun sürüyor.

"Sen bile mi?"

"Ondan nefret etmedim. Daha çok ona acıdım. Oxfordshire Düşesi olmak kolay bir iş değil, ama o kendisine her türlü hizmetin sunulmasını bekliyordu, ki biz burada işleri böyle yapmıyoruz. Lando çalışıyor."

Biliyorum. Bunu bizzat gördüm. Thunder ve Sunday ile yaptığımız yolculuğu düşünüyorum, Lando'nun gözleri hiç yerinden kımıldamazdı. Kırık çit direklerine, tarlalarda olmaması gereken yerlerdeki ineklere veya budanması gereken ağaçlara adeta lazer gibi bakarlardı.

Bana yüzde yüz odaklandığı tek an, şelaleye vardığımız zamandı.

Sandalyemde kıpırdanıp bacaklarımı tekrar çaprazladım. Şimdi bunu düşünmenin zamanı değil.

"Ne oldu?"

"Emin değilim." Başını salladı. "Doğrusu, ayrılacaklarını düşünüyordum ama Miles, Caroline'ı tatile götürdü ve nişanlı olarak geri döndüler. Ben üniversitedeydim ve Miles beni arayıp haberi verdi."

"Miles ondan hoşlanıyor muydu?"

"Miles ondan nefret ediyordu. Dolayısıyla olayların nasıl geliştiğini tahmin edebilirsiniz."

Kıkırdıyorum. Kardeşlerin arasında Miles, hiçbir şeyi umursamayan tek kişi. İstedikini istediği zaman yapıyor. Davranışları hem çok uçuk hem de çok eğlenceli ve bana kur yapmayı bıraktığından beri onu oldukça sevdim.

Beni her gördüğünde el sallayıp çok yüksek sesle "Merhaba komşu!" diye bağırmayı alışkanlık haline getirdi.

"Bence Miles, Lando'ya bir para makinesi gibi davranılmasından ve Lando'nun da hayatını kolaylaştırdığı için ona istediği her şeyi vermesinden nefret ediyordu. Miles'ı asıl kızdıran da buydu. Lando, tanımadığımız birine dönüştü."

"Sonra da en yakın arkadaşıyla birlikte oldu—" Alaycı gülüşüm küçümsemeyle dolu.

Clemmie'nin kaşları birden kalktı. "Sana Jeremy'den bahsetti mi?"

Yanaklarım kızarıırken başımı sallıyorum. Bana şefkat göstermesi gerekirken böyle bir şey söylemesine verdiğim tepkiden hala utanıyorum, ama ne kadar çok düşündüysem -ve çok düşündüm- o kadar çok bunun onun ihtiyacı olan tepki olduğuna inanıyorum.

"Vay canına. Bunu kimseyle konuşmuyor."

"Detaylara girmedim," diye çıkıştım.

Clemmie'nin, kardeşinin ailesinden çok benimle daha fazla şey paylaştığını düşünmesini istemiyorum, ama yüzündeki gülümsemeden anladığım kadarıyla bu durum onun için sorun değil.

"Şey, burnumu sokmak gibi olmasın ama..." Çatalına uzanıp, gözlerini sürekli bana dikse de, turtanın üzerindeki hamuru gelişigüzel bir şekilde kazımaya başladı. "Lando ile tekrar görüşüyor musun? Şey... hani... bir planın var mı?"

Caroline hakkında soru sorarken bu kadar mı belli ettim? Eğer öyleyse, oyunculuğu tamamen bırakmalıyım.

Gülüyorum. "Aslında evet. Daha sonra bir içki içmek için buluşmamızı istedi."

"Harika. Harika," diye yanıtlıyor aynı rahatlıkla ve kocaman bir dilim turtayı kesip ağzına atıyor. "Aman Tanrım, bu çok lezzetli."

Gururdan ışıldıyorum. Akademi, Oscar'ımı geri alın çünkü bu pasta bu yılki en büyük başarımım.

"Gerçekten mi? Beğendin mi?"

“Evet. Vay canına,” diye mırıldandı, bir lokma daha alarak. “Beğeniyor musun?”

“Kesinlikle öyleyim.” Başımı sallıyorum ve Clemmie hepsini yemeden önce kendi çatalımı alıyorum. “Ama Pierre işini çok ciddiye alıyor.”

Clemmie'nin gözleri neşeyle parladı ve kıkırdadı. "Evet, öyle. Bu yüzden tavuk kızartmayı bıraktım. Her hata yaptığımda sesindeki hayal kırıklığına dayanamıyordum." Şampanyayı bitirdi ve ardından bir bardak su içti. "Ama tavuğu mükemmel pişirdim."

“Lando yemek yapabiliyor mu?”

Başını salladı. "Benden daha iyi, ama bu abartı da değil. Her yemeğin sizin için hazırlanmasının dezavantajlarından biri bu. İyi olduğum başka şeyler de var. Aramızda gerçekten yemek yapabilen tek kişi Hendricks."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bakın, kimseyi yargılamıyorum. Biz mutfak acemileri birbirimize destek olmalıyız."

Tam cevap verecekken masanın üzerindeki telefonunun ışığı yandı ve saate baktı. "Kahretsin. Hendricks beni öldürecek. Veteriner kliniğindeki gece vardiyasında ona yardım edeceğime söz vermiştim. Beş dakika önce orada olmalıydım."

Sandalyesinden fırlayıp çantasını topladı. Onu kapıya kadar uğurlamak için ayağa kalktım ve kucaklaştım.

"Burada olduğun için çok mutluyum, Holiday. Bunun geçici olduğunu biliyorum, ama umarım ömür boyu arkadaş kalırız."

Bir an için konuşamayacak kadar şok oldum.

New York'ta kız arkadaşlarım var ama Clemmie uzun zamandır gerçekten arkadaş olduğum ilk kişi. Hayatım çok geçici ve meslektaşlarım ve uzaktan selamlaşmalarla geçen çevrelerde yaşıyorum; sektör partilerinde, etkinliklerde veya bir sonraki film setinde yollarımız kesişiyor, sonra da ayrı yollara gidiyoruz.

Ama ben de ona sarılıp "Elbette öyleyiz" diye cevap verdiğimde, söyledığım her kelimenin arkasındayım.

O dışarı fırlayıp patikadan aşağı doğru koşarken ben ön kapının yanında bekliyorum. Kapıyı arkasından kapatırken, iki iri saksıya konup bana bakıyor.

İki tane, mutluluktan.

Biri Lando için, biri de benim için.

Eğer Valentine Nook'ta geçirdiğim zaman hayatımın bir başka geçici anısından ibaret kalacaksa, o zaman bundan en iyi şekilde faydalanacağım.

Akşam yemeğimizi birlikte yiyebilir, ardından çeşmede vakit geçirebilirdik. Ama Lando bu sabah beni bulmaya gelip bir içki içmek için buluşup buluşamayacağımızı sorduğundan beri, bu akşam gerçek bir randevunun tüm unsurları mevcut.

Umarım bu sefer kaldığımız yerden devam ederiz.

Şampanya bana cesaret veriyor ve sonraki üç saati sanki kırmızı halıya çıkacakmışım gibi randevuma hazırlanarak geçiriyorum.

Köpüklü bir banyoda rahatlıyorum, tepeden tırnağa vücudumu ovuyorum. Saçıma yoğun bir bakım uyguluyorum. Bacaklarımı tıraş ediyorum. Ağda yapıyorum.

Önce kil maskesi, ardından da cildimi dolgunlaştırırken tüm kırışıklıkları gidermeyi vaat eden bir kağıt maske uyguluyorum. Son olarak da aynı etkiyi göstereceğini garanti eden tonik, serum ve nemlendiriciler kullanıyorum.

Vücuduma o kadar güzel kokan bir parfüm sürüyorum ki, neredeyse kendimi tahrik ediyorum.

Ama ne giyeceğine karar vermek en uzun süren iş.

Dört elbise, henüz giymediğim sevimli bir etek ve bluz kombinasyonu, kot pantolon ve sevimli omuz dekoltesi bir tişört denedikten sonra ilk denediğim elbiseye geri döndüm. Ayaklarımın etrafında dönen, çok renkli çiçek desenli uzun bir elbise. Onu köydeki butiklerden birinden aldım çünkü sürekli geçtiğim ön bahçelerde açan güzel çiçekleri hatırlatıyordu.

Bunu babetlerle kombinleyip, biraz dudak parlaticısı sürüp, maskara ile tamamlıyorum ve on dakika kala kapıdan fırlıyorum.

The One True Love'a girdiğimde Lando'yu göremedim ve mekan o kadar kalabalıktı ki boş masa yoktu, bu yüzden barda bir tabure çekip oturdum. Buraya ilk defa yalnız başıma geliyordum ve etrafa bakarken birkaç kişinin şaşkın bakışları dışında kimse bana bakmıyordu.

Valentine Nook'ta görülmenin verdiği heyecan geçti ve bu durum yüzümde kocaman bir gülümsemeye neden oluyor.

Eddie elinde temiz bardaklarla dolu büyük bir tepsiyle geldiğinde hâlâ gülümsüyordum. "'Merhaba, 'Oliday. Kendinden memnun görünüyorsun."

"Sanırım öyleyim."

"Güzel, ne içiyorsun?"

Lando gelmiş olabilir diye kapıya doğru döndüm, ama kapıda küçük bir köpekten başka kimse yoktu. "Lando'yu bekleyeceğim."

Eddie, bardakları raflara yerleştirmek için dönerken, "Nasıl isterseniz öyle yapın," diye yanıtladı.

Bu zamanı telefonumu karıştırıp Simpson Ailesi Sohbet Grubu'na bugün gelen tüm mesajları okumak için kullandım; çünkü yeğenlerimden biri Küçükler Ligi'nde topa yüzüyle çarpmış ve yeni çıkmış olan yetişkin dişini kırmıştı.

Ne cevap vereceğimi düşünürken yanımdaki tabure hareket etti ve başımı kaldırıp baktığımda Lando olmadığını, sadece rastgele bir adam olduğunu görünce gülümsemem soldu, bu yüzden mesajlara devam ettim.

"Sen kesinlikle Holiday olmalısın."

Gözlerim sesin geldiği yöne kaydı. Valentine Nook'ta yeterince uzun süredir bulunduğum için insanları tanıyorum artık. İster The Beanery'de, ister Valentine Cook'ta olsun, isterse ana caddede yürürken olsun, herkese bir gülümseme sunuyorum.

Bu adamı daha önce hiç görmedim ve adımı söyleme şekli tüylerimi diken diken etti.

"Daha önce tanıştık mı?"

Adam cebinden bir paket mendil çıkarıp kahverengi karton kutunun yanına, bara koydu. Arkama yaslandım. Eğer bu adam hastaysa, yanına yaklaşmak bile istemiyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor, bunun zerine Eddie bardakları yerleştirmeyi bırakıp arkasını dönüyor. "Merhaba, Eddie."

Her zaman huysuz dede tipi olarak tanıdığım Eddie, o kadar tehditkar görünüyor ki, bir an için nutkum tutuldu.

"Defol git buradan," diye tısladı. "Buralarda yüzünü gstermemen gerektiğini biliyorsun."

Adam başını salladı ve dudaklarını sert bir çizgi haline getirdi. "Sizin için sakıncası yoksa, dk bana bunu söyleyene kadar bekleyeceğim."

"Senin cenazen."

Eddie buz küplerini soğuk kutudan alıp bir kaseye koyarken buzlar şangırdayarak ses çıkartıyor ve kaseyi barın karşısına fırlatıyor; oradaki adam yumruğunu vurarak kaseyi daha fazla ilerlemesini engelliyor.

Mendil paketini düzgünce yanına diziyor.

Tamam, bu gerçekten çok tuhaf.

"Hasta mısın?" diye sormadan edemiyorum.

Gizemli adam hafifçe kıkırdadı. "Hayır. Ama onlara ihtiyacım olmadan önce yaklaşık beş dakikam var."

Mesajlarıma geri dönüp kardeşlerimin yeğenimin eksik dişiyle ilgili ne yapacakları konusunda tartışıklarına odaklanmaya çalışıyorum, ama gözlerim bir yandan karşımda duran adama, diğer yandan da Lando'nun her an içeri gireceğini umduğum kapıya bakmakla meşgul.

Bunu yaptığıında, taş zeminde hızla ilerledi, bana neredeyse hiç bakmadı ve gizemli adamın burnuna sert bir yumruk attı.

BÖLÜM 17

Lando

"Tamam, herkes dışarı!" diye bağıyor Eddie. "Haydi. Gidelim. DIŞARI. İçeceklerinizi de yanınıza alın."

Arkamda sandalyelerin birbirine karışması, yüksek sesli protesto homurtuları, havlayan bir Jack Russell cinsi köpek ve masalara bardakların yerleştirilme sesleri duyuluyordu. İçeri daldığımda bu kadar kalabalık olduğunu fark etmemiştim, sanırım dikkat etmiyordum.

"DIŞARI."

Eddie'nin müşterileri yavaşça dışarı çıkarken, ayak sesleri kapılara doğru kayıyor, ancak daha sonra dışarıda durup pencerelerden içeri bakıyorlar. Neler olup bittiğine dair isteksizliklerini ve meraklarını anlıyorum, çünkü düğünün iptal edilmesinden bu yana köyün en heyecan verici dedikodusu olacak bu olayı doğru bir şekilde yaymak için mümkün olduğunca çok bilgiye ihtiyaçları var.

Ama işte ben böyleyim. Valentine Nook'u eğlendirmek için elimden geleni yapıyorum.

Elimdeki zonklamayı dindirmeye çalışırken barda bir kase buz gördüm ve yumruğumu onun içine daldırdım. Acı yerini soğuğa bıraktı ve ağrı anlık olarak kayboldu. Bu, Jeremy'ye son yumruk attığımda içtiğim viski şişesinden daha iyi bir çözüm.

Gözlerim, ters çevrilmiş bir tabureyi kullanarak oturmaya çalışan adama kaydı. Bara yaslanırken bir an inleyerek, bir an da gülerek ona baktım. Burnundan ve yarılmış dudağından kan akıyordu ve sol gözü çoktan

şışmıştı. Onu kaldırmalı mıyım diye düşündüm ama sonra orada kalmasına karar verdim.

Dick.

Ancak beni döndüren şey, şaşkınlıkla çıkardığı nefes kesici ses oldu. Holiday kenarda duruyor, eliyle ağzını kapatmış, iri mavi gözleri Jeremy'ye dikilmiş ve tiksintiyle dolu. Bu tiksintinin bana mı yöneltildiğini anlayamıyorum.

İçeri girdiğimden beri ilk defa onu görebiliyorum. Hem de çok iyi bir şekilde.

Yanakları pembeleşmişti. Dudakları ısıldıyordu. Sarı saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu.

Cildi o kadar temiz ve pürüzsüz ki, gözlerindeki bilgelik olmasaydı, yirmi beş yaşından çok daha genç görünürdü. Ona bu kadar açıkça şehvet duyduğum için kendimi tam bir sapık gibi hissediyorum.

Özellikle de penisim fermuarımın arkasından dışarı fırladığında.

O kadar güzel ki, randevumuz için giydiği o çiçekli elbiseyle, göğsümde derin bir acı hissediyorum.

Çünkü her şey daha başlamadan mahvettim.

Tam yola çıkmıştım ki Eddie arayıp Jeremy'nin Holiday'in yanındaki barda oturduğunu söyledi ve içimde öldürücü bir öfke patlak verdi. Burada ne yaptığını ya da ne istediğini bilmiyorum ama pencereden içeri bakıp ona dik dik baktığını fark etmem, ona saldırmam için yeterli oldu.

Bütün dikkatim Holiday'e ve yüzündeki şoka odaklanmış olsa bile, içimde hâlâ bir öfke var, tıpkı saldırmaya hazır bir yılan gibi kanımda kaynıyor.

"Tatil," diye başladım usulca, ona doğru yavaşça adımlar atarak, onu korkutmamaya elimden geldiğince dikkat ettim.

Aramızda misk ve çiçeksi bir koku süzülüyor ve göğsümdeki acı derinleşiyor. Yaz panayırından beri hayalini kurduğum koku bu. Sonsuza dek onunla özdeşleştireceğim koku bu.

Holiday'in gözleri kısa bir an benimkine kaydı, sonra tekrar eski en iyi arkadaşıma döndü. Ağzından ve burnundan sızan kanı durdurmaya çalışırken, deli gibi sırtıyordu.

Ondan nefret ediyorum.

Onu Holiday ile birlikte gördüğümde ilk tepkimin şiddet olması beni çok üzüyor.

Onun ona bakmasından nefret ediyorum.

Onun şahit olduğu şey yüzünden utançtan kıvranıyorum, ama gerekirse her şeyi tekrar yapardım.

"Kim o?" Sesi neredeyse fısıltıdan ibaret.

Cevap veremedi sözüm kesildi, çünkü Jeremy ona doğru elini uzattı. "Jeremy Glenroths, tanıştığımıza memnun oldum."

Kaşlarının arasında iki ince çizgi belirdi ve gözlerini kırpıştırarak, neden buraya dalıp bir yabancıнын yüzüne yumruk attığımı anlamaya çalıştı. Ama sonra bana baktı ve durumu algıladığını gördüm. Gözlerinde de epey bir acı ve belki de biraz anlayış vardı.

Holiday öne doğru adım atarken boğazımda hava düğümleniyor. Kulaklarımda kan uğultusu duyuluyor ve yılan saldırmaya hazırlanıyor.

Jeremy'nin eli hâlâ dümdüz ona doğru uzanmış durumda. Onun elini tutmasını bekliyor, ama size söz veriyorum, ona dokunursa, lanet olası kolunu kopardıktan sonra yine sırt üstü yere serilecek.

Ama o bunu kabul etmiyor. Bunun yerine kollarını göğsünde kavuşturuyor ve hafifçe öne eğiliyor.

"Hey, pislik herif, kim olduğunu bilseydim, Lando'dan çok önce sana yumruk atardım."

Bu gerçekten beklenmedik bir şeydi. Gülümsememi bastırıyorum.

"Haklısın." Jeremy mendil paketine uzanıp birini burnuna soktu. "Gördüğüm kadarıyla büyük adam sana benden bahsetmiş bile. Söylemeliyim ki, çalışmalarınızın büyük bir hayranıyım."

"Cehenneme git," diye hırladı, böyle bir ses tonuyla konuşabileceğini hiç tahmin etmemiştim, ardından arkasını dönerek ona orta parmağını gösterdi. Parmak uçlarına yükselerek dudaklarını yanağıma değdirdi. "Ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar zaman ayır."

Bu kısa etkileşimden aldığım zevk tarifsiz.

Utanç duygusu, giderek büyüyen bir yumruya dönüşüyor.

O uzaklaşırken, saçları savrulurken gözlerim ondan ayrılmıyor. Eddie kapıda bekliyor, onu dışarı çıkarmaya hazır. Onu kucaklıyor, ardından yanağından öpüyor. Bulunduğum yerden bile, yüzünün kızardığını görebiliyorum.

Hollywood'un göz bebeği ve benim koruyucum, hepsi bir arada.

Ve işte böylece, onun en büyük hayranı oldum.

Kapı eşiğinde durup arkasını döndü, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ve bu gülümsemenin gücü göğsüme saplandı. Hayatımın sonraki bir saatini atlatmak için tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Jeremy'ye son derece acımasız bir bakış fırlattıktan sonra (umarım asla onun hedefi olmak zorunda kalmam), pubdan ayrılıyor. Eddie kapıları arkasından kilitlerken sürgüler gürültüyle kapanıyor.

Pencerenin önünden geçerken Jeremy'nin bakışlarının onu takip ettiğini fark ettim ve yumruklarımı sıktım. Onu öldüreceğim.

“Tamam ikiniz, burası boş. Ben arkada olacağım. Çok fazla bir şey kırmamaya çalışın,” diye homurdandı Eddie ve ağır adımlarla uzaklaştı, bizi düğünümünden önceki akşamdan beri ilk kez yalnız bıraktı.

İşin ironik yanı, uzun zamandır ilk kez doğru dürüst bir akşam yemeği randevumu da mahvetmiş olması. Ve eğer o herifle konuşmak zorunda kalırsam, bunu ayıkken yapmayacağım.

Rafta bir şişe Glenmorangie görünce, kendime büyük bir bardak doldurup bir dikişte içtim, ardından bir bardak daha.

"Şunlardan birini alayım."

Duraksıyorum, parmaklarımı bara vurarak, eskiden her şeyimi paylaştığım adamlar bu şişeyi paylaşmak isteyip istemediğime karar vermeye çalışıyorum.

O zaman yapmamaya karar veririm.

Bugün dar pantolonum üzerime çok güzel oturdu.

Hayır, yapamayacaksın.

Kuru bir kahkaha atarak ayağa kalktı ve bara doğru ilerledi. Yıllar içinde burada sayamayacağım kadar çok kez kendimize içki ısmarladık. Bardakların nerede olduğunu ve iyi şişelerin nerede olduğunu biliyor. Alex, Hendricks ve Miles ile sık sık arkadaş gruplarıyla mesai sonrası buluşmalar düzenledik ve sabahları Eddie, yapılan harcamaları hesaplayıp açık hesaplarımıza eklerdi.

Yavaşça yudumlarken ona bakma zahmetine girmiyorum. "Bir adım daha atarsan, diğer gözünü de morartırım."

“Aman Tanrım. Sakin ol,” diye karşılık verir ama geri çekilir. Kavgada devrilen bar taburelerinden birini alıp üzerine oturur. “Şu buz nasıl? Onu alabilir miyim?”

Kaseye şöyle bir göz attım. İçinde artık buzdan çok su vardı ve yumruğumu içine sokmuştum ama yine de kaseyi ona doğru ittim. Buz küplerinden birini alıp şişmiş dudağının üzerinden geçirdi.

Bunu yaparken sessiz kalıyor ve ben onun işini kolaylaştırmak gibi bir niyetim olmasa da, burada gerekenden bir saniye bile fazla kalmak

istemiyorum. Önceliğim tatil ve mahvolmuş bir akşamı telafi etmem gerekiyor.

"Burada ne yapıyorsun, Jez?"

Küpü kaseye bırakır. "Sizi bir düğüne davet etmeye geldim. Caroline ile evleniyoruz, duymadıysanız söyleyeyim."

Onu dikkatlice gözlemliyorum. Her zaman sırf eğlence olsun diye şok yaratmayı seven biriydi. Ayrıca onu yeterince iyi tanıyorum ve Valentine Nook'a gelmesinin sebebinin düğünleri olmadığını da biliyorum.

"Tebriklerinizi iletmek istemiyor musunuz?" diye soruyor, ben sessiz kalınca.

"Tam olarak değil."

"Evlenmemizin nedenini öğrenmek ister misin?"

Bardağımın dibindeki kehribar rengi sıvıyı çalkalıyorum. "Hayır."

"Caroline hamile."

Kalbim durdu. Midem alt üst oldu. Kulaklarımda tiz bir çınlama sesi yankılandı.

"Yüzünü görmeliydin." Jeremy elini bara vurup yüksek sesle kahkaha attı. "Benimki, ama vay canına, bu gerçekten işleri altüst ederdi. Victoria'nın da bu habere pek sevinmeyeceğini tahmin edebiliyorum. Bu arada, nasıl? Düşese selamlarımı ilet lütfen—"

Rahatlamanın verdiği nefesi toplamaya o kadar dalmıştım ki, söylediklerine pek dikkat edemedim. Bir an için hayatım gözümün önünden geçti. Hendricks'in Max'in annesiyle yaşadığı husumet onu neredeyse öldürüyordu ve bunu kendim yaşamak asla istediğim bir şey değil.

Ama rahatlama geçtikten sonra, beklenmedik bir hüznün hissi geliyor. Çocuklarımız olduğunda Jeremy'nin vaftiz babası, onun da Jeremy olacağını hep varsaymıştım. Şimdi Burlington'ın geleceği Max'in elinde.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Bunu herkesten önce benden duymanı istedim."

Buna gülüyorum. Hem de içtenlikle, kocaman bir kahkaha atıyorum çünkü yaşanan onca şeyden sonra onun benim duygularımı incitmeyeceğini düşünmek o kadar saçma ki, absürt.

Jeremy'nin barın arkasından bir bez alıp içine bir avuç buz koyup gözüne dayamasını hâlâ gülerek izliyorum.

"Yani sen ve Amerikalı—"

Dudaklarımda kahkaha söndü. "Onun adını sakın anma. Aklından bile geçirme."

"Vay canına, Majesteleri. Ne kadar da sert bir öfke geliştirmişsiniz," diye alay eder ve buzlu bezi burnuna doğru indirir. "İlginç bulduğum şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Hayır, gerçekten bilmiyorum, ama sanırım yakında öğreneceğim."

"Doğru." Bu sefer ayağa kalktı, barın arkasına geçti ve kendine bir bardak viski doldurdu. Ve onu durdurmam. Ona tekrar saldırmaktan çok korkuyordum ve bu sefer devam edecektim. "İki aydan daha kısa süredir tanıdığın bir kadının yanında oturduğum için beni neredeyse öldürüyordun, üstelik nişanlın burnunun dibinde başka bir adama aşık oluyor ve sen bunu fark bile etmiyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu. Hımm. Sizin ve... şey... az önce burada bulunan o yabancının fotoğrafını gördüm."

Gözlerimi devirdim. "Ne olmuş yani?"

Viskiyi bir çırpıda içti ve bardağını bara koydu. Jeremy'nin dramatik duraklamalara ne kadar bayıldığını ve bunların beni ne kadar sinir ettiğini neredeyse unutmuştum.

"Caroline ile dört yıl boyunca, onu o şekilde baktığını hiç görmedim. Ama biliyor musun? Ben de ona öyle bakıyorum. Hep öyle bakıyordum, senin hiç fark etmediğin başka bir şey daha var."

Ne demek istediğini anlıyorum.

Miles bana fotoğrafı incelememi söyledikten sonra, normalde okumaya tenezzül etmediğim basın bültenleri yığınının fotoğrafı çıkardım. Ben bile şaşırdım. Ama bu, ona bakış şeklimden – sanki bir aylık yağmurdan sonraki ilk güneşli günmüş gibi – ya da bana gülme şeklinden kaynaklanmadı.

Bu, stres ve endişenin yokluğudur.

Yüz ifademde bir hafiflik var. İki günlük toplantıdan ve yıllarca yükümlülüklerimi yerine getirdikten sonra bu nadir bir durum.

Belki de tatil benim güneşli günüm olacak.

"Bütün yolu bu yüzden mi geldiniz? Lanet olası bir fotoğraf gördüğünüz için mi? Yoksa gözlem yeteneğim sizin standartlarınıza uymadığı için mi?"

Başını alaycı bir şekilde salladı ve tabureden kalktı. Barın diğer tarafına doğru yürüyerek, Eddie'nin olduğunu sandığım kahverengi bir kutuyu aldı ve önüme koydu.

"Caroline'ı çok seviyorum, ama itiraf etmeliyim ki son altı aydır vicdan azabıyla boğuşuyorum. Olayları farklı şekilde ele almalıydım ve seni

arkadaş olarak kaybettiğim için pişmanım, ama bu katlanmam gereken bir bedel.”

Hiç beklemediğim bu sözler karşısında gözlerimi faltaşı gibi açtım. "Benden özür mü diliyorsun?"

Başını salladı. "Hayır."

"Öyleyse tekrar soruyorum, burada ne halt ediyorsun?"

Çenesi kutuya doğru fırladı. "Caroline'a verdiğin her şey."

Kutuyu şöyle bir gözden geçiriyorum ama açmıyorum. İçine bakmak istemiyorum.

"Artık bir çizgi çekip yeni bir başlangıç yapmanın zamanı geldi. Şimdi bir bebeğimiz olacak, hayatımız gerçek ve bunun sizin tarafınızdan herhangi bir şekilde finanse edilmesini istemiyorum. Caroline kendisi getirebilirdi ama sanırım benim kadar hoş karşılanmazdı." Kuru bir kahkaha atıyor.

"O zaman onu hayır kurumuna verin. Ben istemiyorum."

Beni görmezden gelerek, viskisinin kalanını bir dikişte içti ve kapıya doğru döndü. Hiçbir şey söylemeden çıkıp gideceğini bekliyordum, ama tüm sürgüleri açtıktan sonra, elini kapı koluna sıkıca kavramış halde durdu.

Kendine iyi bak dostum. Umarım aradığını bulursun.

Olduğum yerde kalıp karton kutuya bakıyorum. Onun sıradanlığına hayret ediyorum. Bu kadar önemsiz bir şeyin bu kadar çok güç barındırmasına.

Bir yudum daha viski alıp, şişenin kapağını yırtarak açtım.

İçeride, mücevher kutuları, onlarca deri ve kadife kutu buluyorum. Bazıları siyah, bazıları lacivert, birkaçı kırmızı, ama daha da önemlisi, unuttuğum anıları buluyorum. Engellenmiş anılar.

Son dakika seyahati yapmak zorunda kaldığımda Çin'den getirdiğim yakut damla kolyeler, Hendricks'le çıktığımız ilk kış aylarında tersanede ona yardım ederken geçirdiğim aylar için aldığım elmas tenis bileklikler, Caroline'in Thunder'la ondan daha çok vakit geçirdiğimle ilgili her şikayeti için aldığım küpeler...

Elime aldığım son çanta küçük, siyah, deri bir çanta. İçinde ne olduğunu anlamak için açmama gerek yok. Daha başlamadan bile felaketin kaçınılmaz olduğunu anlamalıydım.

Caroline'in nişan yüzüğü, ikinci yüzüğü.

Bu, dört milyon sterlin değerinde bir kanıttan başka bir şey değil. Kişisel hayatımda verdiğim tüm kötü kararların toplamı. Her şeyi farklı

yapmam gerektiğinin açık bir işareti.

Dört milyon sterlin değerinde mücevher. Çünkü içten içe, aslında sevmediğim biriyle evleniyordum ve bu, suçluluk duygumu hafifletmenin en kolay yoluydu.

Bir kazanç.

Altı aydır içimde biriken acı ve öfkeyle boğuşuyorum, kendime acıyarak vakit geçiriyorum. Çevremdeki herkes hayatına devam etti.

Annemin son birkaç haftadaki sözleri kafamda yankılanıyor. Hatta Miles'ın sözleri bile kulaklarımda çınlıyor, ardından Clementine'in, Hendricks'in, Alex'in ve arka planda bir yerlerde Eddie'nin sözleri geliyor.

Hepsi iyi.

Son altı haftadır uzun zamandır olduğumdan çok daha mutluyum.

Bu Holiday yüzünden değil, ama onun gelişiyile neyin eksik olduğunu görebildim.

Miles'ın bu sabah söylediklerini hatırlıyorum.

Artık beni mutlu eden şeyleri yapmaya başlamamın zamanı geldi.

Kutuyu barın altına iterek Eddie'ye gidiyorum diye seslendim ve kapıdan dışarı fırladım.

Yıl sonuna kadar kimsenin enseme nefes almadan hayatımın tadını çıkarabilirim.

Ve kurtarılacak bir tarih.

BÖLÜM 18

Lando

Holiday kapıyı açtığında gözleri şişmişti. Ağlamıştı.

"Yine mi merdivenlerden düştün?" diye sordum, gözyaşları yeniden akmaya başlayınca hemen pişman oldum.

Şimdi aptalca şakalar yapmanın zamanı değil, ama kadınların ağlamasıyla hiç iyi anlaşıyorum ve barda bunun kanıtı olarak duran değerli taşlarla dolu bir kutu var.

Ama ilk defa, bunu sonuna kadar götürmeye ve düzeltmeye kararlıyım - sadece parayla değil.

Başını sallıyor ve ben onu öperek iyileştirmek istiyorum. Her şeyi öperek iyileştirmek istiyorum.

Nefes almak için susana kadar onu öp, her şey unutulsun.

Önce yüzünden bir saç tutamını yana doğru iterek başlıyorum. "Merhaba."

"Özür dilerim." Burnunu çekti ve elini burnunun altından geçirdi.

Cevabı bildiğimden oldukça eminim, ama yine de soruyorum: "Neden ağlıyorsun?"

Gözlerinden yeniden yaşlar süzölmeye başladı, ama gözyaşlarının arasından güldü. "Bilmiyorum."

"Benim yüzümden mi? Seni ağlattım mı? Eğer ağlattıysam—"

"Hayır." Başını salladı. "Hayır... yapmadın. Hayır. Tabii ki yapmadın."

Cevabında o kadar ısrarcı ki, bir şeylerin peşinde olduğumu anlıyorum. Gözyaşlarının kesinlikle benimle ilgisi var ve vicdan azabıyla kıvranıyorum.

"Holiday, bana anlatabilirsin. Lütfen anlat."

Derin ve derin bir iç çekerek, "Bu çok saçma," dedi.

"Eğer seni üzdüyse, aptalca değildir."

"Pekala, ama şunu da unutma, az önce Clemmie ile bir şişe şampanya içtim," diye mırıldandı, alt dudağını dişleriyle kemirerek.

"Anladım."

Holiday'in yüzü buruştu, sonra elindekini yere bıraktı. "Onu yumruklamanın sebebinin, hâlâ eski sevgiline aşık olduğun için ona kızgın olman olduğunu düşündüm."

O kadar hızlı söylüyor ki, ağzı elleriyle kısmen kapalı olduğu için biraz anlaşılmaz çıkıyor, ama ne dediğini -ya da daha doğrusu söylediklerinin ima ettiği şeyi- fark ettiğim anda endişem kayboluyor.

Bana bakmıyor, bu yüzden ağzımdaki gülümsemeyi tutmaya çalışmamı göremiyor. Onu bu acıdan kurtarmadan önce biraz daha beklemeye meyilliyim çünkü dürüst olmak gerekirse, karşımda duran bu inanılmaz kızın kıskanıyor olabileceği hissi sarhoş edici.

"Onu yumruklamamın sebebi bu değildi," dedim sonunda.

"HAYIR?"

"Hayır." Başımı salladım, ellerini yavaşça ayırarak güzel, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ortaya çıkardım ve parmağımı çenesinin altına yerleştirdim. "Ona yumruk attım çünkü seninle konuşuyordu."

"Ne?" Gözyaşları gözlerini normalden daha da mavi yapmıştı ve "Gerçekten mi?" demeden önce gözlerinde bir sürü soru ve duygu canlandı.

"Evet. Gerçekten. Onu umursamıyorum ve kesinlikle Caroline'a hala aşık değilim. Acaba hiç aşık olmuş muydum diye düşünmeye başladım. Ama onu senin yanında, sana bakarken, seninle aynı havayı solurken görmek beni öfkeden delirtti. Bu yüzden ona yumruk attım." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum, çünkü bana bakış şekli kalbimi o kadar hızlandırıyor ki, sakinleşmem gerekiyor.

Dudakları mükemmel bir oval şeklini alırken, dudaklarında hafif pembe bir ışıltının izlerini görüyorum.

"Hayatım boyunca benden beklenenleri yaptım. Bir kereye mahsus, istediğimi yapacağım."

Gözlerini kırıyor. Nefesinin kesildiğini görüyorum ve aramızdaki değişim sismik bir etki yaratıyor. Gözlerime bakıyorum, mavi gözler mavi gözlerle buluşuyor. Aramızdaki yoğunluk, fırtına öncesi hava gibi hızla ve yoğunlaşarak artıyor.

Boğazının narin kıvrımı yutkunurken hareket ediyor. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Bu."

Dudaklarım onun dudaklarına değiyor, bizi birbirimize mühürlüyor. Kollarını boynuma dolayarak sıkıca sarılıyor, ben de onu kucaklayıp kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Onu koridordan aşağıya, eski anıların hayaletlerinin yanından geçirip, büyük yuvarlak hol masasına bırakıyorum. Geri adım attığımda zaten sertleşmiş durumdayım.

Milyonuncu kez, onun ne kadar muhteşem güzel olduğuna hayran kalıyorum. Onu bu şekilde görme şansına sahip olan tek kişinin ben olmam inanılmaz; cilalı maun masanın üzerinde oturmuş, elbisesi uyluklarının etrafında toplanmış, göğsü kabarıp inip kalkıyor, yanakları arzuyla kızarmış.

Dili dışarı fırlayıp dudaklarını ıslattığında, bakışlarım yeni bir hedef buluyor. Pembe ışıltı kaybolmuş, benim tarafımdan öpülerek silinmiş, geriye kötü şeyler yapmayı planladığım bir ağız bırakmış.

Gözleri, artık ağlamaktan şişmiş veya kızarmış değildi, yavaşça aşağı inip tekrar yukarı kalktı ve ağzımda durdu.

Göğsümdeki ağrı geri döndü. Cinsel arzum onu zonkluyor.

Elbisesinin askısı omzuna kaymıştı ve ben de nazikçe yerine koydum. Dizlerimin üzerine çökmeden önce son bir nezaket gösterisi.

Onu kendime doğru çekerken, iç çamaşırını aşağı çekerken ve krem si uyluklarını omuzlarımin üzerine atarken, teni tahta üzerinde gıcırıyor.

Son seferinde önümde uzanmış haldeyken yapmak istediğim şeyi aynen yaptım; dilimi ıslak vajinasının içine sokup klitorisine doğru emdim.

"Aman Tanrım, Lando. Kahretsin."

Önce tıslama sesi, ardından dirseklerinin masaya düşmesiyle oluşan bir gürültü duyuluyor. Kendini dik tutma girişimi oldukça başarısız. Elbisesinin altından bakınca, kolunun yüzünü kapattığını, dişlerinin dudağına saplandığını ve sırtının kamburlaştığını görüyorum.

"Adımı tekrar söyle," diye talep ediyorum.

Dudaklarım uyluklarında geziniyor, onları hafifçe ısırırken başparmaklarımla bacaklarını aralıyor ve tahtanın üzerine damlayan ıslaklığını yalıyorum.

O kadar yüksek sesle inliyor ki, titreşimleri tüm vücudunda hissediyorum. Kalçaları yüzüme bastırıyor ve parmakları saçlarımin

arasından geçerek uçlarını kavrayıp kendini daha da yaklaştırıyor. Sonunda kel bir noktam olsa bile, buna değer.

"Adımı söyle." Dilimi uzunca bir kez daha savuruyorum, her damlasını temizliyorum.

"Lando."

"Aferin sana Hollywood. Seninle işim bittiğinde, bağarmaktan boğazın tahriş olmuş olacak."

Onun orgazm olmasını izlemek istiyorum. Orgazm olurken onu tatmak istiyorum. Onu yiyip bitirmek istiyorum.

Çünkü bu Holiday için olduğu kadar benim için de. Onun da benim kadar iyi hissetmesini sağlamak ve aramızdaki bu bağı, aramızda bir şeyler olduğunun kanıtı olarak güçlendirmek istiyorum.

Bu benim hayal ürünüm değil.

O kadar becerikli ki, iki parmağımı içine sokup yukarı doğru çevirmem bana anlaşılmaz bir inilti ve başarısız bir çırpınma seansı daha yaşıyor. Kolum kalçasını sıkıca kavıyor, masanın üzerinde kayarken onu sıkıca tutuyorum.

Sırılsıklam ıslak, dokunuşumun altında eriyor. Bunu görünce penisim ağlıyor. Tamamen benim insafıma kalmış, adımı fısıldayarak söylüyor.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

"Sakin ol Hol, ortalığı bayağı dağıtıyorsun." Dilimi tekrar ona götürdüğümde kıvranıp daha da geriye doğru kıvrıldı. İpek kumaş parçaları göbeğinin etrafında toplandı. "Güzel elbiseni mahvetmek istemezsin herhalde."

Yüksek sesle bir inilti daha çıkardı ve yumruklarını sıktı.

Masada tutunacak bir yer yok, bacakları titremeye başlayınca tutunacak bir şey de yok ve üçüncü parmağımı da ekleyince vajinası iyice kasılıyor.

Görünen her santimetre derisi pembeye büründü. Tüm vücudu kasıldı, gözleri kapandı ve önümde boşaldı. Pantolonumun içinde penisim o kadar gerilmişti ki neredeyse ben de boşalacaktım.

Kemerimi gevşetip kendimi serbest bıraktıktan sonra, prezervatif taktım, onu nazıkçe masadan indirdim ve orgazmının verdiği hazla hâlâ sarhoş haldeyken üzerine oturdum. Nefesini toparlamasını beklerken, dizleri sert zemine çarparak üzerimde dengesizce durdu.

Kayış yine kaydı ve yerine takmak yerine, yavaşça aşağı indirdim, böylece pembe bir meme ucu ve avucuma mükemmel şekilde oturan

yuvarlak, altın rengi bir göğüs ortaya çıktı. Yavaşça bronzlaşma izinin üzerinden geçerken gözleri başparmağıma kilitlendi.

"Seni nerede buldum?" diye soruyorum. Fısıltı gibi çıkıyor ağzımdan, ama bunu aklımda tutmak isteyip istemediğimi dürüstçe söyleyemem.

Cevabı hafif ve eğlenceliydi, kulaklarım için bir senfoni gibiydi. "Sanırım bir şelalenin altındaydı."

Ben kendimi hizalayıp içine girdiğim anda, o bir saniye sonra artık gülmüyor. Ben de gülmüyorum. Aklımdan geçen tek şey, penisimin etrafında gerilmiş halinin ne kadar inanılmaz hissettirdiği, vajinasının sıcaklığının soğuk bir kış akşamında konyak kadar rahatlatıcı ve hoş olduğu.

Ne kadar da mükemmel bir uyum içindeyiz birbirimize.

Kendini toparlamaya çalışırken, ellerini çok hızlı bir şekilde tişörtümün altına soktu ve tişört yırtıldı. Düğmeler her yöne saçıldı.

Parmaklarının göğsümde gezinmesinin verdiği his beni tekrar ileri itiyor ve kasılmasının verdiği his nefesimi kesiyor. İnleyemiyorum bile.

Ellerim elbisesinin altına giriyor, yumuşak tenine saplanıyor, o da alışana kadar bekliyorum. Başparmağım klitorisini buluyor, yavaşça daireler çiziyor ve donuk bakışlarının giderek kararıp odaklanmasını kaybedişini izliyorum.

Onun ıslaklığı uyluklarıma sızıyor.

"Doğruyu söyle bana, Hollywood. Beni ilk gördüğün gün, penisimin bu kadar iyi hissettireceğini düşündün mü?" Sanki kızgın kömürlerin üzerinden sürüklenmişim gibi sözlerim boğuk çıkıyor.

Başını salladı.

"Çünkü senin vajinanın böyle olacağını hiç hayal etmemiştim."

Kirpiklerini bana doğru salladı. "İyi mi?"

"Hayır. İyi değil. İnanılmaz derecede kötü."

Gözlerinde meydan okuma parıltısı belirdi. "Öyle mi? Peki ya bunu yaptığımda ne dersin?"

Kalçalarının hafifçe kıpırdaması omurgamda basınç dalgalanmalarına neden oluyor. "Ah, kahretsin. Evet."

Künt tırnakları tenimi tırmalarken, yavaş ve istikrarlı bir şekilde sallanmaya başlıyor ve bu hareket neredeyse penisimi boğuyor.

"Çok sıkı," diye dişlerimi sıktım.

"Ya bu?" Eğiliyor, ellerini göğsüme yayıyor ve dudakları dudaklarımı buluyor.

Dillerimiz birbirine dolanıyor. Öpüşü aç ve ihtiyaç dolu.

Onu döndürüyorum ve ön kollarım onu sert ahşap zeminden korumak için bir destek görevi görüyor. Bacakları beni sarıyor ve bu, onu sertçe becermem için yeterli oluyor; içime girip çıkarken, dudaklarından defalarca ismim dökülüyor.

Bu benim ihtiyacım olan şey. Onun da ihtiyacı olan şey.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda ve vücudu kasıldığında, işim bitiyor. İçine boşalıyorum, penisim vajinasının her kasılmasıyla titriyor ve sonunda yere yığılıyorum.

Sessizce tavana bakıyoruz. Yıllardır bu evde yaşıyorum ve sanırım daha önce hiç yukarı bakmamıştım. Alacakaranlığa doğru sırtıyorum. Koridorda da hiç seks yapmamıştım.

İçimi derin bir huzur duygusu kaplıyor. Belki de geçmişimdeki hayaletler birden çok anlamda "huzur içinde yatmış" durumda.

Yanımda, Holiday derin, rahatlatıcı bir iç çekişle nefes veriyor. Onu kendime doğru çektiğimde, yanıma o kadar mükemmel bir şekilde oturuyor ki, bunun geçici olduğunu hemen fark ediyorum. Ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Dudaklarım nemli şakağına değdiğinde teninde tuzlu bir tat hissediyorum. "Sen gittikten sonra ne yapacağız?"

O sessiz kalıyor ve ben sadece parmaklarımızın gölgelerinin birbirine dolandığı duvara bakarken nefes alışverişlerimizin yumuşak iniş çıkışlarını duyuyorum.

"Bugün de gitmiyorum, yarın da. Zamanı gelince bir çözüm buluruz."

"Ne kadar zamanımız kaldı?"

"Dört ay."

"Öyleyse bundan en iyi şekilde faydalanmalısın," diye karşılık verdim, onu tekrar altıma çekerek.

Ağzım onunkini buluyor.

Bir saniye bile kaybetmeye hazır değilim.

BÖLÜM 19

Tatil

Lando sözünün eridir.

Fırsatı en iyi şekilde değerlendiriyoruz.

İki haftadır hiç ayrılmadık.

Yağmur yağdığında evde kaldık. Güneşli olduğunda dışarı çıktık. Şimdi, altımda Pazar günü olduğu ve Thunder'ın onu odaklanmış tuttuğu sürece, tekrar ata binme konusunda tamamen kendime güveniyorum.

Lando'nun çoğu gün erken kalkması gerekse de, aslında sabah insanı olmadığımızı öğrendim. Bu yüzden hafta sonları geç saatlere kadar uyuyoruz.

Lando isteyken, Clemmie ile vakit geçirdim, yoga yaptım veya tek başıma koşuya çıktım çünkü o benimle koşmayı reddediyor.

Pierre sonunda iyi pastacılık sanatında ustalaştığıma karar verdi (bu benim sözlerim, onun değil) ve daha önce sadece nasıl yeneceğini bildiğim çikolata ile çalışmaya başladım. Haftalar boyunca bana ders verirken, istesem de istemesem de pastacı olmakla ilgili her şeyi öğrenmem gerektiğine karar verdi.

Kararsızım ama sanırım en azından 4 Temmuz ve Şükran Günü'ne katkıda bulunabileceğim bir şeyim olacak sonunda.

Açıktığı, Lando kendini baş tadımcı olarak atadı ve bu rolü çok ciddiye aldı.

Valentine Nook'ta giderek daha fazla zaman geçiriyorum, o kadar ki artık The Beanery'deki Claudia ile samimi bir ilişkim var ve güne orada kahve içerek başlıyorum çünkü Lando gittikten sonra tekrar uyuyamıyorum.

Bazen dışarıdaki kaldırım taşlı sokağa yerleştirilmiş sandalyelerde oturup kahvaltımı yapıyorum, ya da çeşmenin duvarına tüneyip sabahın geçişini izliyorum. Ashley'den gelen ve giderek kısalan günlük raporumu kontrol ediyorum ve tekrar telefon görüşmeleri yapmaya başlamam gereken günü düşünmemeye çalışıyorum, çünkü bu, artık Valentine Nook'ta olmayacağım anlamına gelecek.

Paris'teki çekimim yaklaşıyor ve ilk defa Marcy'yi görmeyi dört gözle beklemiyorum.

Akşamları, Valentine Nook'taki farklı restoranlarda yemek yiyoruz ve köydeki herkesin Lando'ya ne kadar hayran olduğu açıkça ortaya çıkıyor, ama en çok da Eddie'ye hayran olanlar var; eve dönerken her zaman uğrayıp onu ziyaret ediyoruz.

Köyde birlikte görüldüğümüz ve Lando ile benim zaman geçirdiğimizin farkında olduğu doğru olsa da, hakkımızda hiçbir haber çıkmayınca kadar onun ne kadar sıkı bir şekilde korunduğunu fark etmemiştim.

Ashley'den aldığım medya güncellemesi, Claridge's'in dışındaki fotoğrafla başladı ve bitti.

Ama bugün her şeyin değişmek üzere olduğunu hissediyorum.

"Allah aşkına Milo, geri çekil! Arkana dikkat et!" diye bağıyor Hendricks, polo sahasının uzak tarafında hızla koşarken Miles'a.

Ortalıkta çok fazla bağırış çağırış var. Çoğunlukla Hendricks, ama Alex de bağıyor; ikisi de Miles'ın onları sekiz futbol sahası büyüklüğünde bir mesafeden duyabileceği izlenimine kapılmış gibi görünüyor.

Clemmie, ellerini Max'in kulaklarını kapatmak için kaldırarak, "Hen, ağzına dikkat et," diye çıkıştı.

Max'in babasına en ufak bir dikkat bile etmediği anlaşıyor. Küçük elleriyle dürbünü sıkıca kavramış bir şekilde, amcasının dört öfkeli binicinin peşinden koşarak hedefe doğru dörtlüye koşmasını izlemekle çok meşgul.

Miles'ı artık farklı bir gözle görüyorum.

O damada sürekli sırtan ve gözü dışarıda olan adam gitti. Onun yerini, sahada fırtına gibi esen, odaklanmış ve kendini işine adanmış ciddi bir sporcu aldı. Yüzü, kararlılık ve kontrolün maskesi gibi; içgüdüleri o kadar keskin ki, tehlikeli olmaktan başka bir şey değil.

O kadar hızlı oluyor ki nasıl olduğunu tam olarak anlayamıyorum, ama bir anda Miles midillisini döndürüyor, topu sopasıyla engelliyor ve direklerin arasından geçirerek skoru eşitliyor.

Sanki Tom Brady'nin touchdown'ına şahit olmuş gibiyim.

Foxleigh Park'taki kalabalık çılgına d6ndü.

Bulunduğumuz tribün—burlington ailesinin tribünü, ki en fazla yüz kişi alabilir—daha da çılgına dönüyor. Özellikle de Max, dürbünü yere düşürüyor, sandalyesinden fırlıyor ve "HARİKA İş ÇIKARDIN, AMCA MILO!" diye bağılıyor.

Hendricks, oğlunun küfürler savurduğunu fark etmeyecek kadar heyecanla tezahürat yapıyordu. Lando, Max'in onu gülerken görmemesi için arkasını döndü. Alex saçlarını karıştırdı, Clemmie gözlerini devirdi ve ben de hak ettiğimden çok daha mutlu hissederek içeceğimi aldım.

Son iki haftadır yüzümdeki gülümseme hiç değişmedi.

Oyun yeniden başlar ve midilliler yerlerine geri döner. Hendricks oturur, Max'i kucağına alır, yere düşen dürbünlerin olduğı yere eğilir ve dürbünü oğlunun boynuna takar.

"Baba, ne zaman Miles Amca gibi oynayabilirim?"

"Bütün sebzelerinizi yedikten sonra."

Hendricks'in cevabından memnun kalan Max, babasının göğsüne yerleşir ve izlemeye devam eder. Hendricks her öne doğru hareket edip destek bağırdığında, Max de aynı şekilde hareket eder, ikisi bir bütün olarak ilerlerler.

Bir keresinde Hamptons'ta bir polo turnuvasına gittim; orada, ana sponsor olan yerel bir cin markasının konuğuydum. Birkaç kız arkadaşımı da davet ettim ve öğleden sonrayı VIP çadırında kokteyllerimizi yudumlayarak ve günün olaylarına pek dikkat etmeden geçirdik.

Bu öyle değil. Lando ve kardeşleri sadece oyun aralarında gözlerini sahadan ayırıyorlar. Clemmie bile.

Hendricks tekrar "SOL!" diye bağırdı. "SOL!"

Hakem ve antrenörlerle tartıştığı için ceza almadığını varsayarsak, sahanın kenarında bir baba olarak nasıl biri olduğunu ancak hayal edebiliyorum çünkü bugünkü olaylara bakılırsa bu da oldukça olası.

"Haydi Chester! Haydi Chester!" diye bağılıyor Max.

Lando'ya doğru eğilip fısıldadım, "Chester da mı oyuncu?"

Dudaklarının kenarından hafifçe cevap veriyor: "Chester, bu çukada Miles'ın atı. Çok hızlı ve ani dönüşleri var. Genellikle onu çıkanın ortasında içeri çekiyor."

"Kaç tane midillisi var?"

“Aslında emin değilim.” Hendricks'e dönerek, “Milo'nun şu anda kaç tane ponisi var?” diye sordu.

Max cevap veriyor: "Milo Amca'nın Foxleigh'de on beş ponisi var. Ama bazıları hala çok genç." Ardından hepsini tek tek sayıyor. "En sevdiğim Clover."

"Benim de öyle, Maxy," diye onaylıyor Lando.

Çukanın sonuna kadar bekliyorum çünkü konuyu anlıyorum.

Sporla iç içe bir aileden geliyorum. Yazları beyzbol, kışları ise futbol oynamayı çok severdik.

Uzun zaman önce sporun öncelikli olduğunu öğrendim ve polo da bu konuda farklı değilmiş gibi görünüyor.

Takımlar mola için sahayı terk ederken herkes rahatlıyor. İçecekler sipariş ediliyor ve atıştırmalıklar tüketiliyor. Max, Hendricks'in kucağından atlıyor, küçük bir polo sopası alıyor ve amcası gibi midilli üzerinde tribünün etrafında koşuşturmaya başlıyor.

Lando arkamda duruyor, ona yaslanıp, o yokken özlediğim o zengin, misk kokusunu içime çekebileceğim kadar yakın. Kalın pazıları göğsümü sarıyor, omzuma yaslanıyor. Başımı öptüğünde, kendimi süslemekten zorla alıkoymak zorunda kalıyorum çünkü Lando hakkında öğrendiğim her şey arasında, onun sevgisi en sevdiğim şey.

"Eğleniyor musun?"

"Çok sayıda." Doğrulukla başımı salladım.

Lando ve ailesiyle geçirdiğim her an keyifli. Benim ailem devasa evler ve garsonlarla gelseydi, onlarınki de onlardan çok farklı olmazdı; ama Lando ve kardeşleri arasındaki dinamik, sıcaklık ve sürekli şakalaşmalar aynı.

“Şöyle düşünüyordum da...” Çenesi başıma yaslandı. “Gelecek hafta Paris’te olduğunda, ben de seninle gelsem nasıl olur?”

Arkamı döndüm. "Paris'e gelmek ister misin?"

Başını salladı. "Sizi iş yerinizde, kendi ortamınızda görmek isterim. Ben size kendi ortamımı gösterdim. Siz de bana kendi ortamınızı gösterir misiniz?"

Dişlerimi dudağıma geçirdim ve ona doğru baktım. "Benimkini de sana göstermek isterim."

Bir anda Lando'nun gözleri karardı. Kalçamda o lezzetli, tanıdık çekim hissi başladı. Ona o kadar yakındım ki fermuarının arkasındaki şişkinliği hissettim ve bunu ne kadar ileri götürebileceğimi kısaca düşündüm.

Daha da yaklaştı, dudakları kulağımın kenarına değdi. "Kendine gel Hollywood. Sadece iyi kızlar benim penisime sahip olabilir ve senin ona ne kadar muhtaç olduğunu biliyorum."

Kaşımaya sevgisi. Bu benim en sevdiğim şey.

Beynim, ikimizin de hemen şimdi buradan ayrılması için herhangi bir bahane bulmaya çalışırken, Clemmie'nin elindeki şampanya şişesini bana doğru salladığını hissettim. "Hol, biraz daha ister misin?"

"Elbette," diye hırıltılı bir sesle konuştum, titreyen ellerimi sakinleştirmeye çalışarak bardağımı ona uzattım. "Teşekkürler."

Kadın içkiyi doldururken kalabalıktan bir kükreme daha yükseldi. "Aman, dikkatli olmalıyız. Miles bizi daha sonra sorguya çekecek."

"Ne?"

"Evet, maalesef. Maçtaki en beğendiği anların neler olduğunu bilmek isteyecektir. Şahsen ben son golü seçerdim."

Lando'nun göğsünden bir kahkaha yükseldi.

"Sence neden hepimiz bu kadar dikkatle izliyoruz?" diye soruyorum. Göz kırıyor, dudakları titriyor, gözleri kısılıyor ve ben de gülümsediğinde ne kadar yakışıklı görüldüğünü düşünüyorum.

"Miles'in bahçesi nerede?"

Beni geri çevirip, binlerce seyircinin oturduğu tribünlerin ötesindeki sahanın en sol tarafını işaret etti. "Şu ağaç sırasını görüyor musun? Orası ileride. Oxfordshire takımının tüm midillilerinin tutulduğu yer orası. Ve İngiltere takımının antrenman yaptığı yer. Bir arena, antrenman sahaları ve bir egzersiz havuzu var. Etkileyici."

"Ve bunu Miles mi yönetiyor?"

Lando başını salladı. Başını omzuma yasladığında sakalı yanağımı gıdıkladı. "Biliyorum, Miles'ı parti yapmaktan ve ortalığı karıştırmaktan başka bir şey yaparken hayal etmek zor. Ciddiye aldığı tek şey Polo."

"Oynuyor musun?"

"Oynayabiliyorum ama çok iyi değilim. Her sezonun başında ailece bir turnuvada yarışıyoruz ama Miles bizi sırtlıyor."

O konuşurken, oyuncular yeni atlarla sahaya geri döndüler. Miles, Chester'ı Thunder kadar siyah ve parlak bir atla değiştirdi; Thunder şu anda bir balerin gibi etrafta sekerek dolaşırken Miles ise sakın bir şekilde oturuyor.

Benim son derece acemi gözümle bile, onun kendi alanında eşsiz olduğunu görebiliyorum.

“Peki ya Hendricks?”

"O benden daha iyi, ama Miles gibisi yok," diye yanıtlıyor Lando, "Max hariç."

Max'in tokmağıyla vurmayı bırakıp şimdi onu salladığı yere doğru bakıyorum. "Ağabeyim de eskiden beyzbol sopasıyla böyle yapardı, şimdi ise büyük liglerde oynuyor."

“Miles’in kendi yaşındayken sahip olduğu yeteneğe, babamızın sahip olduğu yeteneğe de sahip.” Lando’nun sesi alçalıyor ve yumuşuyor. “Miles’in İngiltere için oynamasını izlemeyi çok isterdi.”

Parmaklarımı onun boşa kalan eline kenetleyip sıktım. "Bunu hiç yaşayamadığı için üzgünüm."

"YONCA, YONCA, YONCA!" diye bağıyor Max, bir sonraki çukka başlarken.

Lando gereksiz yere fısıldayarak, "Miles'in midillisi," dedi. "Şanslı olan."

Şans işe yarıyor.

İlk yarının sonunda Miles'in takımı rakibine karşı üç gol önde ve Clemmie, midilliler sahadan ayrılmadan önce elimi tutuyor.

“Hadi, gidip çimlerdeki çukurları düzeltelim. Ama önce tuvalete gitmem gerek.”

“Elbette, neden olmasın? Ben de tuvalete gitmeye ihtiyaç duyabilirim.”

Elimi tutuyor ve bizi tribünden, kalabalığın arasından, VIP çadırına doğru götürüyor. Başını öne eğmiş, fark edilmeden geçmeye çalışıyor ve ben de onu takip ediyorum. Güneş gözlüklerim takılı. Eğer o görünmek istemiyorsa, ben de istemem.

Tuvaletlere giden işaretleri takip ettiğimizi varsayıyorum, ancak oraya varmadan sola dönüyoruz.

"Clem, tuvaletler şurada."

Çadırın diğer tarafındaki güneşli alana ve çalılıklarla çevrili dar bir patikaya doğru ilerlerken, "Başka yerlere gidiyoruz. Çok kalabalık," diye yanıtladı.

Clemmie'nin gözleri yere bakıyordu ve ben onu ondan önce gördüm. Göğsüne çarpma şeklinden anlaşıldığı üzere, onu hiç görmemiş de olabilir. Eğer onu geri çekmeseydim, yere düşerdi.

Özür dilemek üzereyken Clemmie'nin yüzüne baktım. Ağzı açıktı ve onu tanıdığımdan beri ilk defa endişeli görünüyordu. Omuzları gerginlikten kaskatı kesilmişti.

Sonra adama bir göz attım.

Uzun boylu, esmer ve yakışıklı olmanın tam karşılığı. Kalın kaşları, belirgin elmacık kemikleri, taktığı şapkanın gölgesinde kalmış ve ona dik dik bakarken neredeyse siyah gibi duran kahverengi gözleri var.

İlk bakışta tesadüfî bir karşılaşma gibi görünse de, bence işin içinde çok daha fazlası var.

Sinirli görünmesi gerekirdi ama dudaklarını büzmesi, sanki gülümsemesini bastırıyormuş gibi bir izlenim veriyor. Özellikle de başını hafifçe öne eğip, samimiyetten çok alaycı bir şekilde onayladığında.

"Lady Burlington," diyor, İngiltere'de geçirdiği iki ayın ardından hem yabancı hem de son derece rahatlatıcı gelen Amerikan aksanıyla.

Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor. Clemmie'nin bir şey söylemesini bekliyorum ama "Gitmeliyiz" diyeceğini tahmin etmiyorum.

Gözlüklerim o kadar koyu ki, beni sürükleyerek götürürken ona baktığımı göremiyor. Yüzünde en ufak bir şaşkınlık belirtisi yok ve sakladığını bildiğim gülümseme beliriyor.

Tuvaletlere vardığımızda hâlâ hiçbir şey söylememişti; tuvaletler de oyuncuların odalarının yakınındaydı. Sessizce tuvalet ihtiyacımızı giderdik, sonra da kalabalığın olduğu yere doğru yol aldık.

Orada bulunan az sayıdaki basın mensubundan uzak durmayı başardığımı düşünmüştüm, ama Clemmie ile sahaya adımımızı attığımız anda hepsi etrafımızı sardı. Orada bulunan ve takımları destekleyen diğer ünlülerin arasında biz yeni kan gibiydik.

Fotoğraflarımız çekiliyor ve burada kiminle olduğuma dair tüm soruları geçiştiriyorum. Birkaç kişi Clemmie ile konuşmaya geliyor, sonra da midillilerin toynaklarından kalkan çimleri yerine koyup tekrar toprağa bastırırken oyalanıyorlar. İki kez selfie çekmem isteniyor, numaramı istiyorlar ve İngiltere'de bir tur rehberine ihtiyacım olursa diye birkaç teklifte bulunuyorlar; hepsini kibarca reddediyorum.

Bütün o süre boyunca gözlerim, Lando'nun Max ve Alex'le güldüğü tribüne kayıyordu.

O kadar dikkat dağıtıcıydı ki, tuvaletlere giderken karşılaşmayı neredeyse unutuyordum ki, aynı adamın tribünlere yaslanmış bizi izlediğini görünceye kadar. Ve Clemmie arkasını döndüğü anda, onun da adamı gördüğünü anladım.

“Şu adam kim? Çarpıştığımız adam.”

Yanakları alışılmadık bir pembe tonuna büründü, gözleri sağa sola kaydı. Benim daha önce açtığım çukuru düzeltmeye çok dikkat kesilmişti. "Santiago Torres."

"Çok yakışıklı."

Derin bir iç çekişle omuzları düştü. "Evet, hem de çok."

"Kim bu adam? Amerikalı gibi konuşuyordu."

"Annesi Amerikalı, babası Arjantinli. Miles'ı neredeyse öldüren yasa dışı bir çarpışma yüzünden iki yıl men cezası almadan önce Arjantin için polo oynamıştı. Miles ondan nefret ediyor. Burada olmasına şaşırdım." Sesi tizleşiyor, neredeyse boş bir hal alıyor, o kadar ki ona sarılmak istiyorum.

"Vay."

Başını salladı ve ben devam etmesini bekledim ama etmedi. Bunun yerine, hızlı ve derin bir nefes aldı ve konuyu değıştirdi.

"Sonbahar Balosu için burada olacağınızı yeni fark ettim."

"Sonbahar Balosu Nedir?"

"Çok eğlenceli." Gözleri parlıyor, somurtkan gizemli adam hakkında onu sıkıştırmadığım için rahatlamış. "Bunu her yıl Cadılar Bayramı civarında Londra'da düzenliyoruz. Akşam yemeğı ve dans, hepsi maskeli baloda yapılıyor. Lando'nun, ebeveyni ölen çocukların yas tutmasına yardımcı olan yardım kuruluşuna para topluyoruz. Bunu yaklaşık on beş yıl önce kurdu."

Şimdi, ne diyeceğimi bilmediğim için zaten açtığım çukuru tekrar bastırmak zorunda kaldım.

Hayır kurumlarına yardım ediyorum. Her yıl bağış yaparak veya gereken neyse onu yaparak üzerime düşeni yapmaya çalışıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, hepsi birbirine karışıyor. Ancak bu hayır kurumu, Lando'nun hayır kurumu, onun bugün olduğu kişi haline nasıl geldiğinin çarpıcı bir hatırlatıcısı. Birdenbire ağlama isteğimi bastırmaya çalışıyorum.

"Beni de sayın."

"Harika, bu da demek oluyor ki alışverişe çıkmamız gerekecek."

"Parayı nasıl topluyorsunuz?"

“Bağışlar, bilet fiyatı, açık artırma. Bir yıl Miles kendini açık artırmaya çıkarmaya karar verdi. Sadece kendisi için neredeyse çeyrek milyon dolar topladı, ama bu da mekanın dışında en yüksek teklifi veren üç kişi arasında bir kavgaya dönüştü ve ertesi gün tüm gazetelerin ön sayfalarında yer aldı. Bir daha yapmadık. Eşsiz deneyimlere bağlı kalmak daha güvenli.” Sırıttırıyor ve bir kıkırdama patlak veriyor, bu da beni de güldürüyor.

“Neden öyle geliyor sana Miles?” diye homurdandım. “Ama seve seve yardım ederim. Bağışlamaya değer bir şey kesinlikle bulabilirim.”

Devre arasının bittiğini bildiren zil çaldığında, Clemmie kolunu benimkine takıyor. Gözlerinin sürekli o adamın durduğu yere kaydığını fark ediyorum, ama adam gitmiş. Döndüğüm yöne doğru baktığımda, Lando bize doğru yürüyor.

Gözleri benimkine kilitlenmiş. Başka kimseyi fark ettiğini sanmıyorum. Ama etrafında insanları yolundan çekilmeye zorlayan bir hava var ve bir anlığına ona hayran kalıyorum.

Yanımıza vardığında yüzünde geniş bir gülümseme vardı. “İkiniz ne hakkında dedikodu yapıyorsunuz?”

“Holiday'e Sonbahar Balosu'ndan bahsediyordum.”

Başımı salladım ve ona baktım. “Açık artırmaya bağışlamak için havalı bir şey bulacağım. Belki bir film setine gezi?”

Lando'nun yüzünde hem düşünceli hem de eğlenmiş, ilginç bir ifade var.

Omuzlarıma kolunu dolayıp beni kendine doğru çevirerek, fazla çaba harcamadan dudaklarıma tam bir öpücük kondurmasının ne anlama geldiğini merak ediyorum.

Kısa ama aşırı kısa değil ve bizi izleyen herkese en azından bir “ilişki” içinde olduğumuz konusunda hiçbir şüphe bırakmıyor.

“Teşekkür ederim, Hollywood. Çok nazıksınız.”

Fotoğraf makinesinin deklanşör sesini duyuyorum. Onun da duymaması imkansız. Ama biz sanki hiçbir şey olmamış ve umursamıyormuş gibi sahadan çıkıp tribünlere geri dönüyoruz.

BÖLÜM 20

Lando

“Peki, ne beklemem gerektiğini anlatın.” Kahvemi bıraktım ve Holiday filmini izlemeye başladım.

Otuz dakikadır uçuyoruz. Onun huzursuzluğu giderek artıyor ve nedenini anlamıyorum.

Uçağın kalkışında kolçaklara tutunmadığına göre, uçmaktan korkan biri olmadığına eminim. Koltuğuna rahatça yerleşti, nane çayı istedi ve çantasından çıkardığı bir tomar parayı karıştırdı. Pilot kalkışa hazır olup olmadığını sorduğunda başıyla onayladı ve tekerlekler havalandığı anda bana göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle döndü ve ardından beni öptü; bu da uçuşun bir saatten daha uzun sürmesini dilememe neden oldu.

Ama kaleminin ucuna biraz daha sertçe basarsa kırılacak.

"Hol?"

Yüz ifadesi, söylediklerimin hiçbirini duymadığını anlamamı sağlıyor.

"Ne?"

"İyi misin?"

Başını sallıyor, ama daha çok sadece göstermelik sallıyor gibi görünüyor. Başı boynundan ayrılmış durumda.

"Öyle mi?" Bu bir soru gibi çıkıyor ağzımdan.

“Tekrar deneyelim. Sorun ne?”

Uzun bir iç çekip koltuğuna geri çöktü. "Hiçbir şey."

"Tatil?"

Gözlerini devirerek kapattı. "Sana bazen oyunculuğu tamamen bırakmayı düşündüğümü söylediğimi hatırlıyor musun?"

Neredeyse gülecektim. Onu öptüğüm geceydi, onu Valentine Nook'a geri götürdüğüm öğleden sonra. Hayatımın en güzel iki saatinden biriydi. Kolay kolay unutamayacağım bir gün.

Ama ben sadece "Evet" diyorum.

“Menajerim Marcy Paris'te olacak. Çok iyi, en iyilerden biri. Ona sahip olduğum için gerçekten şanslıyım. Kariyerimi o kurdu ve müşterileri için olağanüstü derecede çok çalışıyor, en yüksek fiyatlı anlaşmaları müzakere ediyor. Bugün bulunduğum yerdeyim, onun sayesinde—”

Holiday'in özellikle menajerinden bahsedildiğinde gergin olduğunda gevelediğini öğrendim. Bu bana yatırımcı toplantılarında kötü haberlerin verildiği anları hatırlatıyor.

İyi şeylerle başlayın, böylece kimse kötü hava koşullarının yaşandığı bir sezonda arazinizin değerinde yüz milyonluk bir kayıp yaşadığınızı fark etmeyecektir.

"Ama"yı bekliyorum.

"Bana gelecek yıl için iki film teklifi getiriyor."

Yüzündeki ifade değişikliğini inceliyorum. Film teklifleri iyi bir şey gibi görünüyor, ama ağzının aşağı doğru kıvrılma şekline bakılırsa, pek de öyle olmadığını tahmin ediyorum.

"Onları istemiyor musun?"

“Hayır.”

"Onlar neler?"

Başını sallıyor ve yürek burkan bir omuz silkme hareketiyle, "Bilmiyorum," diyor.

"Onları henüz görmediniz mi?"

"HAYIR."

Kafam karışık. Kadınları anladığımı hiç iddia etmedim, ama şu anda gerçekten anlamıyorum, neyse ki Holiday bunu hissediyor ve bana acıyor.

“Eğer onları görürsem ve beğenirsem, reddetmem daha zor olur. Marcy çok ikna edici. Eğer onları beğenirsem, zayıflığımı anlayacaktır. Ama filmlere geri dönmeye hazır değilim. Oscar'ım var ve neredeyse beni öldürüyordu.” Başını masaya yaslar.

Kadınları anlamayabilirim ama ağlamak üzere olduklarını anlarım. Ve daha ağlamadan, yerimden fırlayıp onu koltuğa, kucağıma çekerim.

"Bana oyunculuğu bırakabileceğini söylediğin günden hatırladığım başka bir şey daha biliyor musun?"

Dizimin üzerinde kıpırdandı ve yukarı baktı. Kaşlarının arasında iki kırışıklık belirdi. "Ne?"

"Tiyatroyu denemek istediğinizi anlıyorum."

"Ah." İçini çekti ve tekrar göğsüme yaslandı. "Evet."

"Kuyu?"

"Şaka yapıyordum sadece. Ciddi değildim."

Bana sanki beni geçiştiriyormuş gibi geliyor, ki bu da ne yazık ki onun için işe yaramıyor. Çünkü ben kemiğe yapışmış bir köpek gibi oluyorum.

"Neden bunu içtenlikle söyleyemiyorsunuz? Tiyatroda ne yanlış var?"

Doğrulup oturdu, gözleri parıldayarak, "Zor. Gece gece, canlı bir seyirci önünde." dedi.

Bu o kadar saçma bir argüman ki, yüzüne alaycı bir şekilde "Zorluklardan kaçınacak türden bir insan gibi görünmüyorsun" dedim.

"Hayır, değilim ama—"

"Marcy ile bu konuda konuştun mu?"

"Bunu ona birkaç yıl önce bir kez söylemiştim ama hiçbir şey olmadı. Filmlerin daha iyi olduğunu, daha çok para kazandığını, tiyatronun ise izleyici sayısı nedeniyle çok sınırlı olduğunu söyledi." Eli düşünmeden avucuma bastırıyor, ellerimizi birbirine doluyor ve bana bakıyor. "Tekliflere bakmalıyım. Muhtemelen benim için uygundurlar."

Ses tonu o kadar isteksiz ki neredeyse gülecektim. Sanırım hayatımda bundan daha isteksiz bir şey duymadım.

"Holiday, film endüstrisini bilmeyebilirim ama iş dünyasını biliyorum. Ve bir şeye tüm kalbinizle girmeye hazır değilseniz, uzaklaşmanız gerekir. Evet, tiyatro zor, ama size bir milyon sterlin bahse girerim ki, her gece orada olmak ve seyircinin sizi alkışladığını duymak, bir sette yaptığınız her şeyden daha heyecan verici olacaktır."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve bana bakıyor. Aklından geçen düşünceleri görebiliyorum, acaba bir şeylerin farkında mıyım diye düşünüyor. Şunu biliyorum: Eğer bir gün sahneye çıkarsa, her gece en ön sırayı tamamen satın alırım.

"İmzalayacağınız 40 milyon dolarlık bir sözleşmeniz var ve kendiniz de söylediğiniz gibi, bu size almak zorunda olduğunuz değil, istediğiniz kısımları seçme özgürlüğü verecek."

Başını sessizce salladı.

"Ama Marcy'ye ne istediğini söylemezsen hiçbir şey olmaz—"

Gizlilik perdesi aralandığında ikimiz de arkamızı döndük ve kabin görevlisi görüldü.

"Majesteleri, on dakika içinde iniş yapacağız. Araç sizi bekliyor."

"Teşekkürler, Mike."

Holiday kucağımdan indi ve elinde küçük bir çantayla banyoya doğru yürüdü. "Artık kendimi hazırlama zamanı."

Şoför bizi Paris trafiğinde ilerleterek George V Otel'i'ne götürdü; ben de onun için ayrılmış olan süiti, panoramik şehir manzaralı çatı katıyla değiştirdim. Bu sırada Holiday o kadar gergin görünüyordu ki, adeta patlayacak gibiydi.

"Monsieur le duc, bienvenue. Quel plaisir de vous accueillir à nouveau parmi nous. Ve size de sıcak bir hoş geldiniz Madam, hoş geldiniz, tekrar hoş geldiniz," diye karşılıyor bizi arabadan indiğimizde bekleyen baş konsiyerj Charles. "Sizin tekrar bizimle kalmanızdan çok memnunuz."

"Charles, hâlâ görev başındasın," diye yanıtlıyorum elini sıkarak.

"Et comment se porte Madame votre mère?" diye soruyor, annemden bahsederken her zaman saygılı bir tavır sergiliyor.

"Çok nazıksınız. Annem iyi durumda; burada geçirdiği son döneme dair harika anıları var."

Burada kalmayalı epey zaman oldu ama annem o kadar düzenli geliyor ki, deyim yerindeyse her zaman kırmızı halı seriliyor.

Holiday, çantalarımızın el arabasına yüklenmesini izlediği yerden başını hızla çevirdi. "Fransızca biliyor musunuz?"

"Elbette." Göz kırptım ve koyu renk gözlüklerinin ardında, karşılığında bir göz devirme alacağımı biliyordum. Elini tutarak parmak boğumlarına bir öpücük kondurdum. "Hadi gel, küçük peynircik. Gidip süitimize bakalım."

Holiday tek kelime etmiyor. Üç gün boyunca kalacağımız yere ulaşana kadar, süslü lobinin mermer zemininde ya da koridorların yumuşak halılarında yürürken bile. Hiçbir şey.

Valizlerimiz yatak odasına yerleştirildi ve ben valiz taşıyıcısına düzgünce katlanmış iki yirmi avroluk banknot uzatırken Holiday şehre

bakan balkon kapılarına doğru yavaşça ilerledi.

Kapıya "Rahatsız Etmeyin" işaretini astıktan sonra, kelepçelerimi yukarı kıvırdım, ayakkabılarımı çıkardım ve sessizce ona doğru ilerledim.

Kollarımı karnının etrafına doladım. "Biliyor musun, sanırım Eyfel Kulesi'ne bakarken kötü bir ruh halinde olmak Fransız yasalarına aykırı."

Göğsünden hafif bir eğlence nefesi yükseldi.

Burnumu çenesinde gezdirerek narenciye kokusunu içime çekiyorum ve penisim anında sertleşiyor. "Sonunda Fransız hapisanesine düşebilirsin."

Gergin omuzları biraz gevşedi ve bana yaslandı. Kot pantolonumdaki şişkinlik daha da sıkılaştı. Bunu hissettiğini biliyorum.

"Bunu istemeyiz," diye yanıtladı, bana bakmak için dönerek. Gözlerinde, Valentine Nook'a geldiği haftadan beri görmediğim bir yorgunluk vardı, ama aynı zamanda gözlerinin ardında bir sıcaklık da vardı.

"Toplantınız saat kaçta?"

Dönüp baktığında saati bileğinden kayıyor. "Saat üçte."

"Bu da bize üzerinizdeki gerginliği biraz olsun hafifletmek için tam yüz kırk üç dakika veriyor. Hollywood, tekrar ciddileşmeniz gerekecek çünkü her şeyi alt üst etmek üzereyim."

Kusursuzca şekillendirilmiş kaşlar yukarı kalkıyor. "Bunu nasıl yapacaksın?"

"Senden bunu söküp alacağım." Şaşırdıysa da belli etmedi. Mavi gözleri dudaklarıma indi. Dili dudaklarına değdi. "Sence Fransızlar 'siktir git' kelimesini kullanıyor mu? Yoksa her şey sevişmekle mi ilgili?"

Umursamıyormuş gibi omuz silkiyor, ki bu da gözleri zaten donuk olmasaydı işe yarardı.

"İstediğin bu mu? Nazik bir sevişme mi?" Kalçalarımın yavaşça hareketiyle onu cam kapılara doğru itiyorum, tam olarak ne istediğimi hissetmesi için ona bastırıyorum. "Yoksa iyi, sert bir seks mi?"

Ellerim tişörtünün altına giriyor. Avuçlarım yumuşak, sıcak tenini okşayarak sutyeninin içine doğru ilerliyor ve bir meme ucunu camı kesebilecek kadar sertçe sıkıyorum.

Nefesi keskin bir şekilde içine çekiliyor ve başı kapıya yaslanarak beni boynuna davet ediyor. Dokunuşuma yönelik sessiz bir istek bu, ama ben buna kanmıyorum.

Bu sabah yeterince sessizdi, şimdi sesini duymak istiyorum.

Onun bunu kullanmasını istiyorum.

“Hadi ama Hollywood, ne istediğini söyle. Şimdiden pratik yap çünkü sonradan Marcy'ye filmlerden ayrılmak istediğini söyleyeceksin.” Dudaklarım sıkılmış çenesine hafifçe değdi. “Peki ne olacak? Sevişmek mi yoksa iyi, sert bir seks mi?”

Ellerimi hâlâ kalçalarında tutuyorum. Tenine değen sıcak nefesimden başka hiçbir şey hissetmiyor.

"Kahretsin."

Başımı salladım. "Yeterince iyi değil. Benim penisimi istiyor musun, istemiyor musun?"

O kadar gergin ki, sinirlerini bozmak neredeyse çok kolay. "Lando, bu beni rahatlatmıyor. Konuşmayı kes ve artık benimle seviş."

Ona doğru eğildim, dudaklarım kıvrılarak nazikçe onun dudaklarına bastırdım. Bu bana havuzda karşımda durduğu, kollarını göğsünde kavuşturup öfkeyle baktığı, gözlerinin alev alev yandığı günü hatırlattı.

Bu, benimkiyle aynı öfkeydi.

O zaman ikimizin de içindeki bu duyguyu sömürmek istiyordum. Şimdi de yapacağım.

“İçeride bir yerlerde olduğunu biliyordum.” Onu neredeyse devrilecek kadar hızlı bir şekilde döndürerek, pencerenin yanındaki büyük, yuvarlak mermer sehpanın üzerine eğdim. “Avuç içlerini düz tut. Kıpırdama.”

Hızla soyunuyorum, penisim ona doğru fırlıyor, nefesi ise yansıtıcı siyah yüzeyde birikiyor.

Pantolonunun düğmelerini kolayca açıp dizlerine kadar indirdikten sonra, bacaklarını olabildiğince açtım. Masanın üzerine eğilmiş haldeyken parıldayan pembe vajina dudaklarının bana doğru damlaması o kadar ateşli ve seksiydi ki neredeyse anında boşaldım.

Dudaklarımı yaladım ve eğildim, ellerimi saçlarının arasından geçirip avuçlarımın arasına alırken ona dokunmamaya özen gösterdim.

"Kendine bir bak Hollywood. Güzel yüz, mükemmel saçlar, ama benim sikime o kadar çok ihtiyacın var ki, her yerin dağılması an meselesi."

Nefes alışverişi düzensiz ve kesik kesik oluyor.

Penisimi kavrayarak, ucunu ıslaklığının içinden şişmiş klitorisine ve oradan da anüsüne doğru kaydırdım. Her kaydırmada vücudu daha da gerildi, sonunda sinirli bir şekilde "Lando" diye inledi.

Arkasından sırtarak, kendimi onun girişine yerleştirdim.

Penisimin ıslak vajinasının içine kaydığı anın görüntüsü, sonuna kadar girdiğim anda onun ateşli ve güçlü kasılmalarıyla birleşince beynim adeta

kısa devre yapıyor. Zihnim bomboş kalıyor. His inanılmaz.

Paris'i bir daha düşündüğümde bu anı hatırlamadan edemeyeceğim.

Uzun bir "fuck" sesi daha çok bir tıslama gibi çıkarken, Holiday'den duyduğum tek şey boğuk bir inilti.

Onun bu kadar iyi hissetmesinin nasıl mümkün olduğunu sorgulamak bana düşmez, ama nasıl oluyor da bu kadar iyi hissediyor? Sanki vajinası benim penisim için özel olarak tasarlanmış gibi.

Kalçalarım hareket edip esnerken, ben de geri çekilip yavaşça içeri giriyorum; onun vücudu ise her seferinde sanki kendini tutuyormuş gibi geriliyor. Parmakları soğuk mermere pençelerini geçirmiş, bir yandan da kendi kendine küfrediyor.

"Daha yüksek sesle söyle Hol. Sesini duymak istiyorum. Bir şey istiyorsan, söyle bana."

Sözlerini duymadan önce tekrar inledi. "Daha hızlı. Daha hızlı istiyorum. Daha sert."

"Evet, bunu yapabilirim. Ve sikim senin için çok sertleşti."

Bir elim kürek kemiklerinin arasında, diğer elim kalçasında, sertçe içine giriyorum ve çılgık atmasına neden oluyorum. Tekrar ediyorum. Ve tekrar, ta ki vahşi bir pervasızlıkla ve hiç incelik göstermeden içine girip çıkana kadar.

Sesi kısılana kadar bağırarak bana kendisiyle sevişmemi istiyor.

Küfürler havada uçuşuyor. Tenlerimiz birbirine çarpıyor. Ve ben onu sanki işimmiş gibi beceriyorum.

Daha sert, daha hızlı, ta ki kimin daha çok titrediğini anlayamayana kadar. O mu, ben mi?

Testislerim kasılıyor ve penisimin ilk boğucu kavrayışıyla birlikte geri çekiliyorum, parmaklarımla onu tatmin ederken kendimi de yumrukluyorum.

Sıcak meni akıntıları sırtına, omuzlarının arasına ve saçlarına yayılırken ben de tamamen bitkin düşüp üzerine yığılıyorum.

"Aman Tanrım... kahretsin... Tatil... bu da neydi böyle?"

Altımdan bir yerden kıkırdama sesi geldi. "Şey, kesinlikle rahatım. Ama yürüebilir miyim bilmiyorum."

BÖLÜM 21

Tatil

Lando'nun rahatlama yöntemi, Marcy ile buluşacağım adrese varana kadar işe yarıyor.

Marcy, her zaman giymeyi düşündüğüm topuklu ayakkabılarıyla arabaya doğru koşarak beni karşılamaya geldi.

İronik bir şekilde, onu Amerikalıdan çok Fransız gibi gösteriyorlar.

“Merhaba tatlım, harika görünüyorsun.” Beni kucaklayıp yanaklarımdan öpüyor, bunu normalde hiç yapmazdı ve gülümsememi zorla bastırmak zorunda kalıyorum. “Oda hazır ve herkes seninle tanışmak için çok heyecanlı. Ön hazırlıkları yaptık ve şimdi sen burada olduğuna göre, ince detaylara geçeceğiz. Bir sunum var.”

Başımı sallıyorum, kendimi toplamaya ve sinirlerimin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum. Nereden kaynaklandıklarını bile bilmiyorum. Bu türden düzinelerce toplantıya katıldım ve hiçbir zaman sinir krizi geçirmek üzere olduğumu hissetmedim.

Ama bu, bu çok önemli hissettiriyor. Bunu istiyorum.

Bu, hayatımın önümüzdeki beş yılı.

Bu bana istediğim geleceği seçme özgürlüğü veriyor; muhtemelen bu yüzden daha mürekkep kurumadan her şeyi mahvedebileceğim bir düzine yol olduğuna kendimi ikna ettim.

Fransız zarafetinin en güzel örneklerini sergileyen üç kadın, ön kapının ardında bekliyor. Kusursuz ve şıklar; mükemmel saçlar, mükemmel tırnaklar, mükemmel yüzler ve her birinin rujunun tonu farklı tonlarda kırmızı.

Gözlerinin yere inip yavaşça tekrar yukarı çıkmasında hiçbir incelik yok. Alıştığım, her zaman kendimi hazırladığım bir hareket bu. Acaba bekledikleri Holiday Simpson ben miyim?

Dik duruyorum, omuzlarımı geriye çekiyorum, sonunda koyu kırmızı dudaklar onaylarcasına titriyor.

Dört gece önce saat 23:00'te panik ve bir şişe şarabın etkisiyle başladığım online alışveriş çılgınlığı için kendimi tebrik ediyorum. Yoksa şimdi baştan aşağı Chanel giyinmiş, Dior marka bir el çantası taşıyor olmazdım.

Fransızca konuşamayabileceğimi tahmin ediyordum ama Fransızca para harcayabilirim.

Acele etmeye gerek yok çünkü bunun için fazla rahatlar, ama gerçek hayattaki standartlarını karşıladığım için beni karşılamak üzere ellerini uzatmalarında yine de bir sıcaklık var.

"Bonjour, Mademoiselle Simpson." Parlak kırmızı dudaklar gülümsüyor. "Hoş geldiniz. Ben Marie-Thérèse, pazarlama müdürü."

"Bonjour," diye yanıtlıyorum, artık kelime sınırına ulaşmış durumdayım. "Lütfen bana Holiday diye seslenin."

Başını öne eğdi, elini önünde salladı ve beni resepsiyondan geçirerek bir toplantı odasına götürdü; orada, belirlenmiş oturma yerleriyle donatılmış bir masanın etrafında bekleyen altı kişi daha olduğunu gördüm.

Duvara yüzümün büyütülmüş bir resmi asılmış.

Çektiğimi bile hatırlamadığım bir fotoğraf. Makyajsız, doğal halimle kameraya dosdoğru bakıyorum ama yüzümde anında bana güç veren bir kararlılık ve metanet var.

Yukarıdaki kız her şeye hazır. Bu yüzden ben de hazırım.

"Hoş geldin, Holiday. Seni burada görmekten çok mutluyuz," diye başlıyor Marie-Thérèse kalın Fransız aksanıyla, odadaki herkesi tanıtırken; isimlerini unutmamak için içimden tekrarlıyorum. "Size bir şeyler ikram edebilir miyiz? Bu sabah uçtunuz, değil mi? Bir kahveye ihtiyacınız var."

Diğerleri hafifçe kıkırdarken ben de başımı sallıyorum. Bu tür toplantılar için tipik bir buz kırıcı. Küçük sohbetlerde çok iyiyim, içten içe ne kadar yapmacık görüldüğünden utansam da.

"Evet, ama sadece İngiltere'den. Ancak kahveye hayır demem," diye ekliyorum kendi kendime gülerek.

"Bon."

Önüme kahve kondu, bilerek yeni basılmış sözleşme ile Pierre'e göndermek için fotoğrafını çekmek istediğim, o kadar güzel sergilenmiş pastel renkli makaron tepsisinin arasına yerleştirilmişti.

Bir yudum alıp kibar bir sohbe başlıyoruz, seyahatim sırasında ziyaret edilecek en iyi yerler hakkında bilgi alıyor ve New York'u ne kadar sevdiklerini söylüyorlar, ama sadece New York'u. Tabii ki Amerika'yı değil.

Bana öyle geliyor ki, ben gelmeden önceki dönemde Marcy o kadar sert bir tavır sergilemiş ki artık onu dikkate almak istemiyorlar. Ya da sadece ben orada olduğum için onu dikkate alıyorlar, çünkü sonunda toplantıya başladığımızda, onu tamamen görmezden geliyorlar.

“Öyleyse, programlamadan bahsedelim,” diyor Marie-Thérèse kalın bir defteri karıştırırken. “Yarın için bir kamera testi ayarladık, orada ten renginizi, saç tipinizi, neyin en iyi, neyin en kötü olduğunu değerlendireceğiz. Ve bu ilk çekimler Ocak ayında ortaklığımızı duyurmak için kullanılacak—”

Başımı sallıyorum.

"Menajeriniz bize Kasım ayında basın toplantılarınız olduğunu ve gelecek yıl için de bazı filmlerinizin planlandığını, bunları dikkate almamız gerektiğini söyledi, bu sorun değil."

Duraksıyorum. Çenemi sıkıyorum, Marcy'ye bakıyorum, onun da bana bakmasını ve ne kadar öfkeli olduğumu görmesini istiyorum.

“Buna gerek yok. Gelecek yıl için de henüz hiçbir şey kesinleşmedi, bu yüzden ihtiyaçlarınıza göre planlama yapabiliriz.”

Birkaç kişinin kaşları yukarı kalktı ve ben de dişlerimi sıkmamaya çalıştım.

“Tamamdır.” Marie-Thérèse masanın üzerinden eğilerek parmaklarını birleştirdi. “Holiday, bunu Hollywood'un gözdesi ile dünyanın en büyük güzellik şirketi arasında bir ortaklık olarak görüyoruz. İş birliği yapmak istiyoruz, ailemizin bir parçası olmanızı istiyoruz ve birlikte harika bir geleceğimiz olacağına inanıyoruz.”

“Teşekkür ederim.” Odaya gülümseyerek bakıyorum ve Paris'e geldiğimden beri ilk defa tamamen rahatlıyorum (Lando'ya söylemeyin). “Davetiniz ve sıcak karşılamanız için çok minnettarım. Hepinizle birlikte bu yolculuğa çıkacağım için heyecanlıyım.”

Notların son sayfası otomatik olarak kapanıyor.

Geriye kalan tek şey belgeyi imzalamak, sonra da hatırlayacağım...

“Yeni bir yardım kuruluşuyla çalışıyorum. Bu kuruluş benim... şey... arkadaşşıma ait.” Arkadaş. Bu kulağa doğru gelmiyor. Hiçbir arkadaşım soğuk ve mesafeli olmasa da, bu ifade soğuk ve mesafeli geliyor. Ama Lando'yu arkadaşlarımdan biri olarak adlandırmak, bana yaptıklarından sonra, özellikle de son birkaç haftadır yaşadıklarından sonra, içime sinmiyor. “Onlara parayla alınamayacak bir ödöl sunmak istiyorum ve umarım siz de yardımcı olabilirsiniz. Belki bir çekim gezisi veya makyaj sanatçılarıyla bir gün geçirme fırsatı? Bu tarz bir şey olabilir mi?”

Marcy, "Tatıl—" diye söze başlar, ancak Marie-Thérèse tarafından sözü kesilir.

"Evet, bunu yapabiliriz."

"Teşekkür ederim." Gülümsedim ve derin bir nefes aldım. “O zaman sanırım her şey tamam.”

Marcy'nin ekleyecek bir şeyi olup olmadığını görmek için ona şöyle bir baktım, ama büzülmüş dudakları hâlâ sıkıca kapalıydı.

Odada bulunan herkes beni izliyor, kalemi alıp yeni hazırlanmış sözleşmenin her sayfasının altına imza atmamı bekliyor. Ben de öyle yapıyorum.

Herkes rahat bir nefes aldı, en çok ben de öyle.

Başardım. Lanet olsun, başardım!

Kariyerimin en büyük sözleşmesini imzaladım ve el sıkıştıktan, on dakika daha sohbet ettikten ve toplantı odasından çıktıktan sonra, Lando'nun beni beklediğini görmek beni hiç şaşırtmadı ve rahatlattı.

Onun kollarına koşma isteğime karşı koymaya çalışıyorum, ama daha bir kelime bile söyleyemeden Marcy beni başka bir toplantı odasına götürüyor. Çantası masaya gürültüyle düşüyor.

“Aferin canım. Harika iş. Bu senin için olağanüstü bir basamak olacak. Doğru adımları atarsan, ömür boyu nemlendiriciye ihtiyacın olabilir.” Aynada kendine baktığında çenesinin altındaki deriye dokundu.

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum ve bunu gerçekten içtenlikle söylüyorum.

Belki de baskıcı ve yorucu olabilir, ama her zaman en iyi fırsatlar için mücadele etti.

“Rica ederim. Benim için bir zevkti.” Az önce kazandığı altı milyona duyduğu güvenle bana döndü. Çantasını açarken pırlanta küpeleri ışıktay parıldıadı. “Şimdi de önümüzdeki on sekiz aydan ve orada neler olduğundan bahsedelim.”

“Marcy—”

“Bundan hiç memnun değilim. Tanıtım etkinliklerinden sonra ödül sezonu var. Bu ilk film anlaşması—”

Önüne geçip ellerimi omuzlarına koydum ve gözlerinin içine baktım. “Marcy, filmlere geri dönmeye hazır değilim. O teklifleri istemiyorum.”

“Tatil-”

“Hayır, onları istemiyorum,” diye hırslı bir şekilde karşılık veriyorum. Ayrıca, o beni daha fazla rol üstlenmeye ikna etmeye çalışırken sürekli aynı şeyleri tekrarlamak da istemiyorum. “Ama—”

Marcy'nin tüm vücudu benim tutuşum altında gevşedi. “Elbette, bir ama var... Erteleyebiliriz. Senin için çabalayacaklar. Tanrı aşkına, artık Oscar ödüllüsün. Başlangıç tarihini değiştirebiliriz, ne istersen.”

“Hayır,” diye tekrarlardım bu sefer daha kararlı bir şekilde. “Farklı bir şey yapmak istiyorum.”

“Farklı mı?” Alnında hafif bir kırıışıklık belirdiğine göre, yeni bir botoks seansına ihtiyacı olmalı. “Televizyondan mı bahsediyorsun? Olabilir. Geliştirme aşamasında olan ve senin yönetebileceğin bir şey olup olmadığına bakabilirim. Apple senin için iyi bir seçim olur. Ya da bir antoloji sezonu. True Detective'in geri döneceğine dair söylentiler duyuyorum—”

Yutkunuyorum. “Tiyatro.”

“Tiyatro?”

“Evet. Tiyatroyu denemek istiyorum.”

Gözlerini kırıştıtararak benden uzaklaştı. “Bunu daha önce konuşmuştuk sanıyordum.”

“Şimdi tekrar konuşmaya başladık.”

“Broadway?”

“Evet.” Koridorda Lando'yu düşündüğümde, birden “Ya da West End'i” diye ağzımdan kaçırıyorum.

“Londra mı? Londra'da mı yaşamak istiyorsun?”

“Tiyatroyu denemek istiyorum,” diye tekrarlıyorum.

Bana bakıyor. Dudakları büzülüp gevşerken, ben de olabildiğince kayıtsız bir ifade takınıyorum; sonunda konuyu daha fazla kurcalamamaya karar veriyor.

“Pekala, bunu bana bırakın. Biraz araştırma yapacağım,” diyor, dev çantasını omzuna atarken. “Bir şey bulduğumda sizi arayacağım.”

Beni son bir kez kucakladıktan sonra kapıyı hızla açtı ve her zamanki gibi milyonlarca kilometre hızla bir sonraki toplantısına yetişmek için uzaklaştı.

Lando duvardan destek alırken ben de yavaşça ona doğru yürüyorum. "İmzaladın mı?"

Başımı salladım. "Evet, yaptım."

Çenesini arkamdaki toplantı odasına doğru kaldırdı. "Ya o? Ona söyledin mi?"

"Evet, bu da doğru."

İleri atıldı ve dudakları benimkine yapıştı. "Seninle gurur duyuyorum, Hollywood."

Gözlerim koridorun ortasında duran rujlu üç kıza takıldı. "Ne diyorlardı? Seni dinlerken gördüm."

"Onlar senin şimdiye kadar gördükleri en güzel Amerikalı olduğunu düşünüyorlar ve seninle çalışacakları için heyecanlılar. Bir de onunla nasıl başa çıktığını merak ediyorlar." Gözleri, Marcy'nin ön kapılardan içeri girdiği yere kaydı. "İki noktaya da katılıyorum."

Dudaklarım seğirdi. "Hım."

"Gitmeye hazır mısınız?"

"Benim."

Lando'nun avucunun belime sahiplenici bir şekilde yerleşip beni bekleyen arabaya kadar götürmesine bayılıyorum; şoför arabadan inip kapıyı açıyor. Lando aceleyle karşı tarafa geçip benden önce içeri giriyor.

Orta konsolda iki büyük turuncu çanta bekliyor.

"Bunlar ne?"

En büyüğüne dokunuyor. "Bu, annemin benden almamı istediği bir paket. Sanırım Birkin çantası." Diğerini kaldırıyor. "Ve bu da senin için."

"Bana hediye mi aldın?"

"Yaptım."

Otele dönene kadar beklemeye tahammülüm yoktu, bu yüzden kurdeleyi çektim. İçerideki kutuyu dikkatlice çıkarıp kapağını açtım ve küçük bir deri dosya bulmak için kağıt mendillerin arasından geçtim; dosyanın üzerinde gümüş bir toka ve kayışından sallanan bir kalp vardı.

"Uçakta notlarınızı okurken onları bir arada tutacak bir şeyiniz yok gibiydi."

O kadar düşünceli, o kadar tipik bir Lando hareketi ki, gözlerim hemen doldu. Bana baktığını, yüzünde şaşkınlık ifadesi olduğunu

hissedebiliyorum.

"Bu, içten gelen bir ağlama mı yoksa hüzünlü bir ağlama mı?"

Gözyaşlarım dökülmeden önce siliyorum. "Güzel bir ağlama. Çok güzel bir ağlama. Teşekkür ederim, gerçekten çok nazıksınız."

"Rica ederim," diye yanıtlıyor, arkasına uzanarak, "ama belki bunlar da sizi neşelendirir."

Elinde kıvrımlarla ve ince işçilikli kenarlarla kaplı, güzel bir siyah kutu tutuyor. Tipik olarak mücevher içeren bir kutu bu. Nefesim kesiliyor.

Mücevherden bile daha güzel, deyince kahkaha attım. Sadece Paris'te bir kutu donut mücevher gibi güzel paketlenebilirdi.

"Çörek mi?"

"Elbette. Kutlayacak bir şeyimiz var, değil mi?"

Kıkırdadım ve kirpiklerimin altından ona baktım. "Evet, Gracie. Öyle yapıyoruz."

Sonraki iki günü olabildiğince Fransız gibi yaşayarak geçiriyoruz.

Kruvasan yiyoruz. Şarap içiyoruz. Sevişiyoruz.

Kamera testlerimi yaparken Lando köşedeki kanepede oturmuş, beni izliyor. Çok sık dikkatim ona kayıyor.

Pierre'i ağlatacak türden pastalar deniyoruz. Başka şeyler yapmaya geçmeden önce mutlaka bitirmem gerektiğini söylediği çikolatalardan küçük bir kutu alıyorum. Seine Nehri boyunca bisiklet sürüyoruz. Mona Lisa'yı ve Versay'ı ziyaret ediyoruz.

Kahkahalarla gülüyoruz, gülüyoruz, gülüyoruz.

Ve tüm bu süreç boyunca, midemde bir huzursuzluk hissi var ki bu da bir dönüm noktası gibi geliyor.

Hayatım farklı yönlele doğru ilerlemek üzere. Umarım doğru yolu seçerim.

BÖLÜM 22

Lando

“Bunu gördünüz mü?”

Devrilmeden önce kahve kupamı kaparak Alex'e baktım, sonra da masama fırlattığı kağıdı elinden dikkatlice aldım.

Görünüşe göre bir arazi satın alma emri, satılık ormanlık alan. Bin beş yüz dönüm. Yüz milyon dolar.

Kaşlarım çatılıyor.

Yarım milyar doların altındaki herhangi bir harcama için benim iznime ihtiyacı yok. Ona güveniyorum ve şimdiye kadar onu üzücü yatırımlardan korumuş gibi görünen bir altıncı hissi var.

Yüz milyon dolar onu normalde o kadar kızdırmazdı ki, her an alev alacakmış gibi görünsün.

"Buna inanabiliyor musun?"

Gözlerim kelimeleri tekrar tarıyor. Bir şeyi mi kaçırdım? Bu rapora göre, arazi sağlam, Colorado'daki ulusal ormanla sınır komşusu ve on beş yıllık bir ağaçlandırma döngüsüyle çalışıyor. Yani, bin beş yüz dönüm bana biraz küçük geliyor, ama Alex uluslararası sürdürülebilirlik programlarına benden çok daha yakın, bu yüzden belki daha iddialı bir planı vardır... ama yine de biraz yardıma ihtiyacım olacak.

"Al, dostum, kelimelerini kullan."

Parmak ucuyla kağıda dokundu. "Burası Haven'ın yeri. Wylder Çiftliği."

Kelimeleri üçüncü ve dördüncü kez okudum. Beşinci okumadan sonra, ona ve beklenti dolu -ama öfkeli- ifadesine baktım. Sanırım benim de onun kadar öfkeli olmamı istiyor, ama bu sabah biraz geç anlıyorum.

Yatakta kalmalıyım. Holiday ile birlikte. Ve kahve içmeliydim. Ama son zamanlarda görevlerimi ihmal ettim, son birkaç haftadır asgari düzeyde çalıştım ve işler birikti. Ayrıca bu öğleden sonra yağmur yağmadan önce Thunder'ı dışarı çıkarmak istiyorum, bu yüzden alarm çalmadan önce isteksizce yataktan kalktım ve işe koyuldum.

"Orada Wylder Çiftliği yazısını göremiyorum."

Adresi göstermeye çalışırken neredeyse kağıdı delecekti. "İşte orada. 4539 Talisker Summit Yolu."

"Burası Haven'ın yeri mi?"

Ağzı büzülmüş bir halde başını sallıyor, ona o kadar sert bakıyor ki, toz olup gitmesine şaşırırmazdım.

"Nereden biliyorsun?"

"Oraya gitmiştim, hatırlıyor musun? Miles sabah beni almaya gelmişti. Muhteşem bir yer, vadinin inanılmaz manzarası var—"

Yorgun ve bitkin bir iç çekişle sustu ve masamın yanındaki sandalyeye çöktü.

Beşimiz arasında Alex'e en yakın olan benim. Hendricks ve Miles birbirlerine destek oluyorlar, Clementine ile aramdaki yaş farkı da çok büyük olduğu için onunla sürekli vakit geçiremiyordum. Babamız öldüğünde Alex'le birlikte yas tuttum.

Evime daha yakın kalmaya karar verdiğimde, Burlington Estates'in uluslararası tarafını yönetmesi için güvendiğim kişi oydu.

Alex de benim gibi çok çalışıyor, işini ciddiye alıyor ve önemsiz şeylerle ilgilenmiyor. Yıllar içinde birkaç yarı ciddi ilişkisi oldu, ancak benim gibi aynı beklentilerle kısıtlanmadığı için, bu ilişkiler her zaman evlilik yolunda ilerleme isteği olmadan sona erdi.

Alex beni Caroline ve Jeremy'nin yarattığı karmaşadan kurtardı. O ilk günlerde, utanç duygusunu alkolle bastırmak istediğimde beni korudu. Her zaman yanımda oldu.

Ama şimdi ona baktığımda, Alex'in de ne kadar acı çektiğini göremeyecek kadar kendi egoma kapılmış olduğum çok açık. Ve onun sürekli "tek gecelik ilişki" diye bahsettiği şey, bundan çok daha fazlasıydı.

"Anlamıyorum. Bunu sana o mu gönderdi? Sonunda seni geri mi aradı? Bunu satın almanı mı istiyor?"

"Hayır, hayır ve hayır. Potansiyel yatırımlarla ilgili haftalık raporumda yer alıyordu. Listenin en başındaydı."

"Ah." Ne diyeceğimi tam olarak bilemiyorum.

"Onu korumak için çok çalıştı."

"Babası öldükten sonra mı?"

Başını salladı. "Evet. Şimdi neden sattığını bilmiyorum."

Saçlarımı elimle karıştırırken, babamız öldüğünde Burlington'la nasıl başa çıkmamam gerektiği konusunda uydurduğum birçok nedeni düşünüyorum; bir sürü danışmanım vardı. Biliyorum ki Haven'ın böyle danışmanları yok.

"Belki de bu onun için çok fazlaydı. Çoğunu kendi başına yaptığını söylediniz. Belki de bu yüzden ona ulaşamadınız. Belki de Noel ağacı dükkanını da sattı."

Dudaklarını ısırırken, kalın sakallarını parmaklarıyla taradı. "Sence de öyle mi?"

"Evet." Başımı salladım. Ve uzun zamandır ilk kez gözlerinde bir umut ışığı gördüm. Holiday'i düşünürken ben de böyle mi görünüyorum diye kısaca düşündüm.

Alex kupamı alıyor, bir yudum alıyor, muhtemelen ılık olan kahveye bakarak yüzünü buruşturuyor ve kupayı geri bırakıyor.

"Peki, ne yapıyordun?"

Başımı salladım. "Önemli bir şey yok."

Masada bir yığın gazete var, en üsttekini karıştırırken Alex içeri daldı. Gazeteyi alıp kısık bir ısıklık çaldı, okudukça kaşları daha da çatıldı.

"Birileri epey meşgulumuş."

Alex'in reddettiği kahveye uzanıyorum. "Ben hayatımı yaşıyordum. Meşgul olan paparazzilerdi."

"Bunu görüyorum."

En kötü İngiliz tabloid gazetelerinin birkaç sayfasında Holiday ve benim fotoğraflarımız yer alıyor: Claridge's, polo maçı, Paris ve geçen hafta Londra'ya yaptığım aylık seyahatimde bana eşlik ettiğinde Berkeley Square'deki bir restorana girerken çekilmiş fotoğraflar. Valentine Nook'tan ise hiçbir fotoğraf yok, ki buna minnettarım.

Normalde magazin gazeteleri okumam ama James'in bu gazeteyi masama koymasının sebebi, bu gazetenin bu makaleyle Caroline ve Holiday arasında bir karşılaştırma yapmaya karar vermiş olmasıydı. Makale, net servetlerinden başarılarına, işlerinden eğitimlerine ve geçmişlerine kadar her şeyi kapsıyor.

Ancak makalenin büyük bölümü, iptal edilen düğüne ve bunun endişe verici derecede doğru nedenlerine odaklanıyor; ayrıca Jeremy ve

Caroline'ın bir fotoğrafı da yer alıyor.

Doğrusu, şimdiye kadar haber yapılmamış olmasına şaşırdım, ama ne kadar uğraşsam da artık umursamıyorum gibi görünüyor.

Kendi yataklarını kendileri yaptılar, şimdi de onun sonuçlarına katlanmak zorundalar. Ve Jeremy'ye göre, Caroline'in yatağı tam da olmak istediği yer.

Ve artık utanç ve suçluluk duygusuyla bağlı değilim. Bu berbat karşılaştırmanın galibi ilan edildiğinde yüzümde hafif bir gülümseme olmadığını söyleyerek yalan söylemeyeceğim.

"Bu senin güzel bir fotoğrafın." Alex sayfayı büküp bana doğru itti.

Bu, Holiday ile Seine Nehri kıyısında yürürken çekilmiş bir fotoğraf; ilk tanışmamızdan sonraki akşam çekilmişti.

O anıyı hatırlayınca gülümsüyorum. "Evet, ben de çok beğeniyorum."

"Eyvah, resmen ilan ettiler. 'Oxfordshire'ın on birinci Dükü ve İngiltere'nin En Gözde Bekarı Lando Burlington artık bekar değil," diye yüksek sesle okuyor ve ben de gazetenin arkasından kıkırdadığını duyuyorum.

İstediği kadar gülebilir. Sayfanın sonuna ulaşmasını bekliyorum ve ulaştığında da yüksek sesle homurdanıyor.

"Ah... taç bana yeniden geçti."

"Tebrikler."

"Teşekkür ederim." Kağıdı küçümseyerek yanındaki sandalyeye fırlattı ve başını eğdi. Bir an sessiz kaldı, bacak bacak üstüne attı, kot pantolonundan bir iplik parçası koparıp yere bıraktı. "İkiniz arasında neler oluyor?"

Bu sorunun geleceğini biliyordum, sadece kimden geleceğinden emin değildim. Holiday ve ben Paris'ten döndüğümüzden beri, Miles bile dahil olmak üzere tüm aile üyeleri alışılmadık bir kayıtsızlıkla davrandı. Bu da hepsinin bilgi almak için can attığı anlamına geliyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hadi ama Lando, ne demek istediğimi biliyorsun. Tekrar mutlu olman harika, bayılıyorum. Tanrı bilir, seni bu bunalımdan çıkaracak bir şeye ihtiyaç vardı. Ama bu"—attığı kağıdı işaret ediyor—"bir şeyden daha fazlası. Miles, bu hafta her sabah Bluebell'den çıkarken seni gördüğünü söyledi."

Bunu biliyordum. Hepsinin sanki yapacak daha iyi bir şeyleri yokmuş gibi benim hakkımda dedikodu yaptığını biliyordum. Keşke Alex'in

sorusunun cevabını bilseydim.

"Miles'ın komşularını gözetleyecek kadar erken kalktığını hiç fark etmemiştim."

Bu anlamsız bir oyalama taktığı çünkü Alex bir kere başladıktan sonra aile muhbiri rolünü ciddiye alacağı aşık. Eli boş dönemez ve sanki ben tek kelime etmemişim gibi davranmaya devam ediyor.

"Lando, sürekli birliktesiniz. O gittiğinde ne yapacaksınız? Bu sadece uzun süreli bir 'arkadaşlık artı cinsel ilişki' mi? Yoksa daha fazlası mı?"

Bu, kendime sorduğum bir soru.

Holiday'in Valentine Nook'taki zamanının sınırlı olduğunu biliyorum. Bunu kabul etmek istemeyebilirim ve kesinlikle hoşuma gitmiyor. Ama biliyorum.

Onun hayatı ve kariyeri Amerika'da, benimki ise burada. Onun ayrılma zamanı geldiğinde ikimiz için bir plan bulmaya çalışıyorum, ama ikimizin de hayatımızın yarısını uçakta geçirmesini gerektirmeyen bir plan yok.

Onun tüm o tanıtım ve fotoğraf çekimleri arasında, aylarca süren set çalışmaları sırasında, o sırada dünyanın neresinde olursa olsun, anlarını çalmak istemiyorum. Ve sanırım o da istemiyor.

Bazı sabahlar, yanında uyanıyorum, sarı saçları yastığın etrafına dağılmış, rüyasında kirpiklerinin titremesini, her nefeste dudaklarının aralanmasını izliyorum ve onu tekrar görene kadar birkaç gün daha beklemeye karar veriyorum. Önemli bir şey değil.

Öğle vakti kendimi tekrar Bluebell Cottage'ın kapısında buldum.

Kesin olan bir şey var ki, artık içeri girmekten nefret etmiyorum. Birkaç hafta içinde o evde daha önce hiç olmadığı kadar çok seks yaptık.

Ona doyamıyorum.

Sonunda, "Bilmiyorum" diyorum.

"Bu artık sadece bir hoşlanma değil. Ona aşık oluyorsun."

Birdenbire, o kadar da eğlenmiyorum. Kardeşimin kendi saçmalıklarını bana yansıtmasına ihtiyacım yok ve "Seninle Haven'inkiyle aynı değil" diye çıkışıyorum.

Kaşları çatıldı ve özellikle "Biliyorum. Çok daha fazla acıtacak." dediğinde, keşke olmasaydı dediğim bir endişe gördüm.

"Ben iyiyim."

Ses tonum, daha fazla zorlamaması için yeterli bir uyarı niteliğinde. Başını sallayıp sandalyesinden kalkıyor. "Bu arada, satın alıyorum."

Gözleri masamdaki kağıt yığınının dikili olduğu için, bir an İngiltere'nin En Gözde Bekarı unvanı için aldığı taç hakkında şaka yaptığını sandım.

Sonra onun öyle olmadığını fark ediyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Öyle."

"Al—"

"Bakın, Haven olmasa bile o arazi inanılmaz ve eğer biz onu elimizde tutarsak, başkalarının onu alıp Aspen'in ihtiyacı olmayan on tane daha otel inşa etmesini engellemiş oluruz. Orayı olması gerektiği gibi koruyabiliriz. Kendiniz de orada bir kayak merkezinin iyi olacağını düşündüğünüzü söylediniz."

"Bu bir kayak merkezi, ağaç çiftliği değil."

"Bununla ilgili bir şey bulacağım ama size şimdiden söylüyorum, Haven'ın anne babasının evinin otel yapılması için satılmasını istemesinin imkanı yok. Onu tanıyorum."

Başımı salladım. "Al, hadi ama, mantıklı ol. Onu bir haftadır tanıyorsun ve o zamandan beri ondan haber alamadın."

Bakışları ve çenesi sertleşti, bu da bana neden aramızdaki en inatçı kişi olarak bilindiğini hatırlattı.

"Onu tanıyorum. Sadece bir ebeveynini değil, ikisini de kaybetti. Satıyor çünkü istiyor diye değil. Burayı ayakta tutmak için gece gündüz çalışıyordu." Ellerini havaya kaldırıp çalışma odamın içinde salladı. "Bu yeri alın. Para konusunda endişelenmemize gerek yok, ama bu babamın mirasını korumak için gece gündüz çalışmamıza engel değil."

Gözlerim sandalyenin üzerindeki kağıda kayıyor, Holiday ile benim fotoğrafımı görüyor.

İkimiz de biliyoruz ki Alex'in araziyi satın almasının yatırımla hiçbir ilgisi yok, tamamen Haven'ın dikkatini çekmekle ilgili. Ve durumun tam tersi olsaydı, Holiday beni tamamen görmezden gelseydi, onunla tekrar konuşmak için her şeyi yapardım.

"Pekala, alın. Eğer size faydası olacaksa, eğer en iyisi olduğunu düşünüyorsanız."

"Teşekkür ederim." Elini kapıya dayayıp durdu ve bana son bir söz söyledi: "Biliyorsun, sen de mutlu olmayı hak ediyorsun Lan. Kendine izin vermeye çalış."

Öğleden sonra Thunder'ı sürmek için ahıra doğru giderken hâlâ Alex'in sözlerini düşünüyordum. Önceden aramadım. Onu kendim eyerlemeyeli epey zaman olmuştu ve vardığımda ahırda onu görmek, kapıdan başını uzatıp beni selamlaması hoşuma gidiyordu.

Holiday ile de henüz görüşmedim. Birkaç saatliğine dışarı çıkıp da ergenlik çağındaki bir genç gibi davranmamayı başarabileceğimi kendime kanıtlamak istiyorum. Çünkü zaten Pierre'e götürmek için bir sepet elma ve armut hazırladığı için gününün keyifli geçip geçmediğini bilmeme gerek olmadığını düşünüyorum.

Ama evrenin benim için başka planları var.

Bir an için bacaklarının kıvrımına bakıyorum, tıpkı bu sabah olduğu gibi daha sonra da beni saracaklarını hayal ediyorum. Parmak uçlarına yükselip Thunder'ın alnından bir saman parçasını silkelerken kazağı yukarı kalkıyor ve son günlerde dilimle dokunduğum bronzlaşmış teninin bir parçasını ortaya çıkarıyor.

Ona yardım etmek için başını eğdiğinde, kadın ön taraftaki beyaz lekeye bir öpücük konduruyor ve ben birdenbire kıskançlığa kapılıyorum.

Atımı kıskanıyorum.

Benim ne kadar aptal olduğuma dair kahkahamı duyunca hızla arkasını döndü ve gülümsemesi öyle göğsüme saplandı ki aklım bomboş kaldı.

"Hey."

Zamanın tadını çıkarıyormuş gibi yavaşça ona doğru yürüyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Thunder ve Sunday etkinlikleri için fazladan elmalarım vardı. Pierre ile işim bittiğinde, eve dönerken her zaman uğrarım."

Elbette yapıyor.

"Thunder'ın şişmanlamasına şaşmamalı," diye takılıyorum.

Göğsüme şakayla karışık bir tokat attı. Geri adım atmasına fırsat vermeden onu yakaladım, kollarımı etrafına sardım ve şeker ve tarçın kokusunu içime çektim.

"Thunder'ı vücut şekliyle ilgili eleştirmeyin."

Yüzünü ellerimle kavrayarak karşılık veriyorum.

Bu sabah Alex'le yaptığım sohbet, onun gidişini düşünmeme neden oldu ve onu sanki onu son kez görüyormuşum gibi öptüm.

Onu son bir kez kollarımda tutmanın nasıl bir his olacağını bilmek istiyorum.

Holiday'in bunun hızlı bir öpücük olmadığını anladığı anı hissediyorum; ben onu tutarken yumrukları tişörtümü sıkıca kavırıyor. Dilim ağzının etrafında dolanıyor, bizi birbirimize doluyor, birbirimize karışıyoruz. Dişlerim dudaklarına değiyor ve daha fazlasını isteyerek inlemelerini yutuyorum.

Ben her zaman daha fazlasını isteyeceğim.

Öpüşmemiz o kadar uzun sürdü ki, Thunder görmezden gelindiği için sabırsızlıkla homurdandı. Onu bıraktığımda, nefesini toparlarken gözleri bir an odaklandı.

"Bu ne içindi?"

"Hiçbir sebep yok. Sadece öylesine." Thunder'a baktım ve yalan söyleme becerimin ne kadar kötü olduğunu anlamasın diye boğazımı temizledim. "Onu dışarı çıkaracağım. Pazar günü gelmek ister misin?"

"Elbette, üzerimi değiştirmemi bekleyebilir misiniz? Yirmi dakika sürer."

Başımı salladım. "Onları hazırlayacağım."

"Tamam." Doğrulup bana bir öpücük daha kondurdu, sonra tek kelime etmeden arabasına doğru koştu.

Gözden kaybolduğu anda Thunder beni dürtüyor, başını boynuma yaslıyor ve derin bir iç çekişle kişniyor.

"Evet dostum, biliyorum."

Alex yanılıyor. Ona kanmayacağım.

Ben çoktan düştüm.

BÖLÜM 23

Tatil

İngiltere'de yağmur yağdığında, gerçekten yağmur yağar.

Mucizevi bir şekilde, çatı sağlam duruyor. Tavandaki çatlağa bakıp, sızmasını bekledim durdum ama şimdiye kadar damlamadı. Pencereleer konusunda ise emin değilim çünkü bu sabah çok yıpranıyorlar.

O kadar gürültülü ki, Lando'nun buna rağmen uyuyor olmasına şaşıyorum. Bazen o kadar derin uyuyor ki, nabzını kontrol etmekten kendimi zor tutuyorum. Bugün, sessiz horlaması bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor ve yataktan kalktığımda hiç kıpırdamıyor.

Bornoz yerine, köşedeki sandalyenin üzerinde duran kaşmir battaniyeyi kapıp kendime sarıyorum ve kahve aramak için sessizce aşağı kata iniyorum. Yazın son yaprakları arka bahçeyi kaplamış, sağanak yağmur verandaya çarpıyor ve meyve ağaçlarının altında su birikintileri oluşuyor.

Arka kapıdan dışarı bakarken kahve makinesinin vızıldaması ve gürültü yapması beni derin bir hüzne boğuyor.

Yaz bitti. Sonbahar geliyor. Mevsimlerin değişmesi, bu küçük kulübeyi geride bırakacağım günün yaklaştığının acı bir farkındalığı.

Ayrılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ayrılmakta iyiyim. Bir yerde kalmaya, gece gündüz canımı dişime takarak çalışmaya ve sonra veda etmeye alışkınım.

Ama hiç böyle hissetmemiştim.

Bu farklı.

Göğsümde bir boşluk oluşuyor çünkü Valentine Nook'un sadece bir anıdan ibaret kalmasını istemiyorum. Bir şekilde, orası kaçış yeri olmaktan

çıkıp, bir yuva gibi hissetmeye başladı. Bir başlangıç.

Daha önce hiç sahip olmadığım bir topluluk buldum; insanlar ünlü olduğum için değil, köpeklerinin yeni doğan yavrularından bahsetmek, yeni hasat ettikleri bir kavanoz bal veya tavuklarından taze yumurta vermek istedikleri için durup benimle konuşuyorlar. Ya da en çok sevdiğim şey: öğleden sonra çayına davet.

Gitmeye hazır değilim. Onu korumak istiyorum ve bunu nasıl yapacağımı bulmam gerekiyor.

Köyü her mevsimde görmek istiyorum. Günün sonunda Eddie ile sohbet etmek istiyorum. Her ay Lando ile Londra'ya gitmek istiyorum.

Yukarı kata geri dönerken, yavaş yavaş adımlarla çıkıyorum ve Lando'nun gittiğimi fark etmesine fırsat vermeden yorganın altına giriyorum.

Sonraki bir saat boyunca, yağmur damlalarının pencerelere çarpmasını izliyorum. Beyaz gürültüye benzeyen ortam hem hipnotize edici hem de garip bir şekilde rahatlatıcı geliyor; orada uzanıp işe dönmeden önceki birkaç ay için bir plan yapmaya çalışıyorum.

Nasıl kalabilirim? Lando kalmamı ister mi? Sahip olduğumuz şey tamamen bir bitiş tarihi olduğu için mi var? En ufak bir baskıyla kolayca patlayabilecek bir balon inşa ettik ve bu baskının neye benzediğinden emin değilim.

Beynim cevapsız sorularla dolu ve sonunda Lando'yu izleme isteği çok güçlü hale geliyor.

Uyurken tüm yüzünün nasıl pürüzsüzleştiğine takıntılıyım. Gün boyunca taşıdığı sorumlulukların ağırlığı yok oluyor. Kaşları gevşiyor, çenesi yumuşuyor ve hatta güzel dudakları bile, duymayı sevdiğim o müstehcen sözleri fısıldayamayacak kadar tatlı görünüyor.

Çizebilseydim, onu her gün çizerdim, ama ne yazık ki o yeteneğe sahip değilim.

"Bana baktığını biliyorum." Kaba sesi düşüncelerimi böldü ve sırtımda bastırmak zorunda kaldım.

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye yanıtlıyor, gözleri hâlâ kapalı.

"Evet."

Bir anda, parmakları hızla uzanıp kaburgalarımın saplandı ve yanlarıma sürünerek gıdıkladı, ben de o kadar çok güldüm ki nefesim kesildi.

"Dur. Dur artık."

"Bakıp durduğunu itiraf et."

Gölmekten konuşamıyorum, parmakları tekrar hareket edince nefes nefese, "Tamam, sana bakıyordum," dedim.

"Biliyordum."

İşkence aniden duruyor ve beni yanına çekiyor. Gözleri açılıyor ve omzumun üzerinden kahve fincanını görüyor.

"Ne zamandır uyanıksın?"

"Biraz zaman geçti. Yağmur beni uyandırdı."

Pencereden dışarı baktı, dışarıdaki kıyameti ancak şimdi fark etti. "Hım. Sanırım yaz resmen bitti."

Bu söz üzerine göğsüm sıkıştı ve ağlama isteğim o kadar yoğunlaştı ki yüzümü çevirmek zorunda kaldım.

Lando başının altındaki yastığı biraz düzeltiyor, daha da kabarık olması için birkaç kez yumrukluyor ve kolunu altına kaydırıyor. Anında dikkatim onun kaslı pazılarına takılıyor ve gözyaşlarım kuruyor.

"Senin beynin ne düşünüyor acaba?"

Ağzım birbirine kenetleniyor. O kadar yakın ki, büyük mavi gözlerinde kendi yansıma görebiliyorum ve bana baktığında gözlerinin her zaman nasıl yumuşadığını fark ediyorum.

Ona saatlerdir uyanık olduğumu, zihnimde gidilecek yerleri, saat dilimlerini ve seyahat sürelerini hesapladığımı söyleyip söylememeyi düşünüyorum. Seyahatlerim için Valentine Nook'tan ne kadar uzakta olacağımı -ondan- ve döndüğümde ne kadar kalabileceğimi düşünüyorum. Birlikte olabileceğimiz, kalıcı olarak ayrılmadığım ve Los Angeles yerine Valentine Nook'un üssüm olduğu bir dünyayı hayal ettiğimi anlatıp anlatmamayı düşünüyorum.

Her gün Lando'nun yanında uyanabildiğim bir dünya.

Ama bunu henüz itiraf etmeye hazır değilim. Ayrıca Lando'nun bunu isteyip istemeyeceğinden de emin değilim.

"Öğle yemeğini düşünüyorum," diyorum bunun yerine.

"Öğle yemeği?"

"Evet, pazar günleri hazırladığınız öğle yemeklerinden birini yapmayı denemek istiyorum."

Lando'nun koyu renkli kaşları saç çizgisine doğru yükseliyor ve dudakları seğiriyor çünkü bu cesur bir girişim.

Keşfettiğim kadarıyla, Pazar öğle yemeği İngiltere'de bir ritüel. Ve bunu çok ciddiye alıyorlar.

Yaz boyunca pek dikkatimi çekmemişti ama birkaç hafta önce The One True Love'a girdiğimde, hayatımda hiç bu kadar kalabalık olmadığını gördüm. Boş masa olmadığı için müşteriler geri çevriliyordu. Caddenin diğer ucundaki Cupid's Arrow da aynı durumu yaşıyordu.

Ertesi Pazar da durum farklı değildi.

"Ah, Hollywood." Nefesini içine çekerken dişlerinin arasından hava tısladı. "Ne dediğinin farkında mısınız?"

"Evet. Pazar öğle yemeği. Et ve sebze." Kollarından sıyrılıp doğruldum. "Bence halledebilirim. Ve biliyor musun? Kendime güveniyorum. Annen uzakta, neden herkesi buraya davet etmeyelim ki?"

Alnındaki kırışıklık daha da derinleşti. "Herkes derken, kardeşlerimi mi kastediyorsunuz? Emin misiniz?"

Yüzündeki şüpheci ifade karşısında dudaklarım büzölüyor, bu da beni daha da kararlı hale getiriyor. Artık mutfağı sadece kahve yapmak ve turta pişirmek için kullanmanın zamanı geldi.

"Herkes merhaba. Siz İngilizler pazar günleri yağmur yağdığında böyle yapmaz mısınız? Ve ben bu havada dışarı çıkmak istemiyorum..." Görüş mesafesinin az olduğu pencereye doğru elimi salladım. "Öyleyse neden buraya getirmiyorsunuz? Pazar öğle yemeğinin aileyle ilgili olduğunu sanıyordum?"

Dudaklarının kenarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ," diye eğildi, dudaklarını benimkine yapıştırarak, "peki o zaman. Belki de senden bir İngiliz kadını yapabiliriz."

Sözleri, sandalyeye geri attığım kaşmir battaniye kadar içimi ısıttı. "Bu, bana şimdiye kadar verdiğin en güzel iltifat olabilir."

Lando yatak başlığına yaslanıp komodinin üzerinden telefonunu alıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Askerleri çağırıyorum," diye yanıtlıyor, parmakları ekranda hızla tuşlara basarken. "Saat on oldu. Öğle yemeğini üçte yiyelim mi? Ne pişiriyoruz?"

"Ne?"

Bana doğru baktı, parmakları duraksadı. "Hollywood, yanlışsam düzeltin ama sanırım buzdolabınız boş. Pazar öğle yemeği yapacaksak et ve sebzelere ihtiyacımız olacak. Dolaplarınızda sadece hamur işi malzemeleri var."

"Bu işe yaramayacak mı?"

Başını o kadar ciddi bir şekilde sallıyor ki, ironik bir şekilde mi yapıyor yoksa ben mi alaycılığımı yanlış anladım anlayamıyorum. "Korkarım ki hayır."

"O halde ben gidip marketten hepsini alayım. Akıllı birisin, biliyor musun?"

"Evet." Mesajını yazmayı bitirdi, telefonu kenara fırlattı ve bana döndü. "Ama bunu nereden bildiğimi biliyor musun?"

"Nasıl?"

"Çünkü ben senin yanındayım."

Kıkırdamamı bastırdım. "Vay canına. Hem zekice hem de klişe. Bu tarz cümleler kullanmak için biraz erken değil mi?"

"Hım. Bilmiyorum. Bakalım, ne dersin?" Düşünürken parmaklarıyla sakalını kaşıdı. Kısa bir duraksamanın ardından, "Cennette miyim yoksa yatağımda bir melek mi var?" dedi.

Nasıl bu kadar ciddi kalabildiğini anlamıyorum. Tepkilerimi kontrol etmek kelimenin tam anlamıyla benim işim ve bunu yapmakta zorlanıyorum.

"Aslında bu benim yatağım."

"Ah, doğru. Tamam, peki..." Parmağıyla dudağına dokundu. "Hayır, bu işe yaramaz..." Eğilip yerdeki elbiseme baktı. "Hayır, zaten orada." Yanakları uzun bir nefesle şişti. "Bu düşündüğümünden daha zor."

"Ah, dostum, güzel olman ne iyi."

"Evet, ne kadar güzel?"

"Bunu yapmam için yeterince güzelsin." Elim yorganın altına kayıyor ve çıplak tenime ulaşıyor.

Penisinin gövdesini nazıkçe okşuyorum ve avuçlarımın içine alıp hafifçe sıktığımda sessiz bir inilti çıkarıyor. Avucumda penisinin kalınlaşması, pelvisimde derin bir zonklamaya neden oluyor. Bacaklarımın arasında anında yayılan yoğun bir çekme hissi.

Lando'nun dokunuşlarıma verdiği tepkiye ve bedenimin onun üzerindeki gücünden zevk almasına bayılıyorum. Daha önce hiç yaşamadığım bir şey bu; onu mutlu etme ihtiyacı, çünkü bu beni de mutlu ediyor.

"Kahretsin," diye tısladı. "Gerçekten çok güzel olmalıyım."

"Öylesin."

Penisi kadife ve çelik gibi, pürüzsüz ve düz. Eğer penislere güzel denilebilseydi, Lando'nunki kesinlikle güzel olurdu. Uzunluğunu

kavrayarak yavaşça pompalıyorum.

"Ahhh... kahretsin, Hollywood... bu çok iyi."

Sözleri beni daha da hırslandırıyor ve bu adamı diz çöktürmek istiyorum. Kelimenin tam anlamıyla. Dudaklarında benim adım varken yüzündeki ifadeyi izlemek istiyorum.

Yaklaştıkça testisleri kasılıyor. Yumruğum daha hızlı hareket ediyor ve Lando daha yüksek sesle inliyor. Lando'yu boşaltmaya o kadar odaklanmışım ki, birinin kapıyı yumrukladığını ve bu yüzden hayal kırıklığından inlediğini fark etmem bir saniye sürüyor.

"Boş ver. Gidecekler," diye fısıldadım, avucumu penisinin düz ucuna bastırarak, kendimi meniyle kapladım.

Ancak vurma sesleri yağmurun sesini bastıracak kadar yüksek olmaya başlayınca, ortamın keyfi tamamen kaçıyor.

"Hol. Hol. Orada mısın? İçeri girmeme izin ver."

"Onu öldüreceğim," diye hırladı Lando ve gözlerini sıkıca kapattı.

Pat! Pat! Pat! "Tuvalete gitmem gerek."

Elim gevşediğinde Lando'dan yeni bir itiraz dalgası yükseldi. "Hayır bebeğim, lütfen durma. Çok yaklaştım."

"Canım, ablan dışarıda." Yatağımdan fırlayıp battaniyeyi tekrar kaptım. "Sonra alırız."

"Ona öğle yemeğine davetinin iptal edildiğini söyleyin."

Merdivenlerden hızla inip kapıyı açtığımda Clemmie'yi dışarıda, perişan halde ve sıırıslıklam ıslak bir şekilde dururken buldum. Vücudunun kuru bir santimi bile yoktu ve dört büyük alışveriş poşetini yere bırakıp banyoya doğru beni iterek ilerlediğinde, arkasında minik su birikintileri bıraktı.

Çantalarını mutfığa taşıyıp tezgâhın üzerine bıraktım. Bu kadar ağır çantaları nasıl taşıyabildi ki? Yere düşen suyu silmek için bir mutfak havlusu serip, ona kuru kıyafetler getirmek için yukarı koştum.

Aşağı indiğimde kahve makinesini çalıştırmıştı bile.

"Tanrım, çok özür dilerim. Yağmur yüzünden tuvalete gitme ihtiyacı çok artıyor."

"Al." Yanlışlıkla yanıma aldığım kardeşimin eşofman altını ve geçen hafta internetten aldığım birkaç rahat kazağı uzattım. "Bacakların benimkinden uzun ama bunlar iyi olur herhalde."

"Vay, teşekkür ederim. Çok nazıksınız," diyor alışveriş poşetlerini mutfak tezgahının üzerinden iterek. "Öğle yemeğimi getirdim."

Clemmie soyunup ıslak kıyafetlerini kurularıyla değiştirirken ben de poşetlerin içindekileri inceliyorum: çeşitli sebzeler, bir tavuk, bir parça dana eti, bir kuzu budu, limonlar, taze otlar, birkaç şişe şarap ve üç farklı aromalı dondurma kutusu.

Bunların hepsini almayı aklıma bile getirmezdim.

"Bugünlük hepsi bu kadar mı?"

Clemmie gülümseyerek başını salladı. "Yani bir seçenek var."

"Buraya bu kadar çabuk nasıl geldiniz?"

"Lando mesaj attığında dükkandaydım. Yemek yaptığını biliyorum ama yardımcı olabileceğimi düşündüm. Ve fırında tavuğun çok lezzetli olduğunu söylemişim, hatırlıyor musun..." Omuzlarını silkerek, "Sürpriz. Özür dilerim, sorun olur mu?" diye sordu.

Tezgahın üzerine yayılmış tüm malzemelere şöyle bir göz attığımda, Lando'nun "Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?" diye sormasında haklı olabileceğini düşündüm. Sanırım farkında değildim.

Clemmie'nin heyecanlı yüzüne bir bakış attım ve onu sıkıca kucakladım. "Teşekkür ederim. Aman Tanrım, teşekkür ederim. Evet, yardım edin. Lütfen. Kızarmış tavuk mükemmel olur, gerisini de biliyorsun zaten."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sanırım uyandığımda kendimi Martha Stewart falan sanıyordum. Lando bana ne yaptığımı bilip bilmediğini sordu, ben de evet dedim. Ama acaba gerçekten bilmiyor muyum diye merak ediyorum."

"Şey," diye kıkırdadı Clemmie, elimden kurtularak. "Bunu birlikte yapmamız için kardeşimin yanıldığını kanıtlamaktan daha iyi bir sebep düşünemiyorum."

"Oh, çok şükür." Rahat bir nefes alıp kahve makinesinin altına bir fincan koydum. "Sen de ister misin?"

Clemmie dondurmayı dondurucuya koyarken başını salladı. "Evet, lütfen. Sanırım içki içmeye başlamak için biraz erken."

Çok cazip geliyor. Ama ilk İngiliz Pazar öğle yemeğini sarhoşken pişiremeyeceğimi de biliyorum. Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapacak olmam bana garip bir heyecan veriyor. Evimde nadiren akşam yemeği davetleri verdiğimde, her zaman catering firmalarıyla çalıştım veya önceden hazırlanmış yemekler sundum. Hiç kendi yemeğini pişirmedim. Ve Pierre ile o kadar çok fırıncılıkla uğraştım ki, geri kalanını öğrenmeye henüz fırsat bulamadım.

"Belki daha sonra," diye yanıtlıyorum, yiyecek yığınınına bakarak. "Bu ne kadar sürer? Dört saatten biraz fazla zamanımız var."

"Bu kadar zaman yeterli. Önce kahvelerimizi içip ne yiyeceğimize karar verebiliriz." Lando içeri girince arkasını döndü, Lando pek de mutlu görünmüyordu. Clemmie bunu fark etmemiş gibiydi, ya da belki de ona alışmıştı, bu yüzden görmezden gelmeyi tercih etti ve ona kocaman bir gülümseme gönderdi. "Günaydın, Lanny. Hasta mısın?"

"HAYIR."

"Dudakların neden mavi?"

"Soğuk duş," diye homurdandı, sonra başıma bir öpücük kondurdu ve ben gülümsememi zor tutarken kahve fincanımdan büyük bir yudum aldı. "Burada ne işin var?"

"Mesajınızı gönderdiğinizde Valentine Cook'taydım, bu yüzden hizmetlerimi teklif ettim. Holiday ile birlikte öğle yemeği hazırlıyoruz."

Gözleri eğlenceyle parıldayarak benimkine kayd ve ne düşündüğünü tam olarak anladım.

"O halde, burada kesinlikle çok fazla aşçı var. Sakıncası yoksa, eve gidip Thunder'ı kontrol edeyim."

Başımı salladım. "Benim için sorun değil."

"Harika, bu da demek oluyor ki Sonbahar Balosu'nu konuşabiliriz," diyor Clemmie kahvesinden bir yudum alarak.

"O zaman aceleyle geri dönmeyeceğim. Burayı yakmayın. Unutmayın, çatı sazdan yapılmış."

Pencereden dışarı baktım, yağmur hâlâ dinmemişti.

"Herhangi bir şeyin alev almasından endişelenmemiz gerektiğini düşünmüyorum."

Martha Stewart'a karşı yeni bir saygı duyuyorum.

Bunu nasıl bu kadar kolay gösteriyor anlamıyorum?

Mutfağı temizlemek bile bir saatimi aldı. Clemmie'nin yardımıyla bile zar zor yetti. Fırında bir tavuk ve bir parça dana eti var, sebzeler Clemmie temiz kıyafetlerini giymek için ayrılmadan hemen önce fırına girdi ve o

yokken ocağa bakmama gerek olmadığına beni ikna ettikten sonra ben de aynısını yaptım.

Yemek pişirmede iyi olmanıza gerek olmadığını öğrendim. Sadece matematikte iyi olmanız yeterli, çünkü öğle yemeğinin tam olarak olması gerektiği gibi hazır olması için zamanlamaları çok hassas bir şekilde ayarlamamız gerekiyor.

En son ne zaman bu kadar stresli olduğumu veya bu kadar çok çalıştığımı hatırlamıyorum, filmlerden bahsetmiyorum. Filmler de zorlayıcı ama farklı bir nedenden dolayı. Bugün canımı dişime taktım.

Ama doğuştan yeteneğim olmayan bir şeyi başardığımı hissediyorum, özellikle de Pierre'in bana öğrettiği gibi, bir saat boyunca özenle kafes şeklinde hazırladığım elmalı turtayı.

Kendimle gurur duyuyorum.

Hazırladığım masaya şöyle bir göz atıyorum—sade, şık, tam Martha tarzı—hatta ön bahçeden yağmurda saplardan düşmüş birkaç gül başını da birkaç kavanoza koyarak tamamladım. Teşekkürler, Pinterest.

Her şey aynı anda oluyor; fırının zamanlayıcısı çalışıyor, ön kapı açılıyor ve Max elinde kendi boyu kadar büyük bir buket çiçekle içeri fırlıyor.

"İşte!" diye bağırarak onları bana doğru uzattı. Herkes, Hamish de dahil olmak üzere, normal bir tempoda içeri girerken, o ön kapıya doğru koşmadan hemen önce onları yakaladım.

"Özür dilerim. Özür dilerim," diye nefes nefese kaldı Clemmie, benden önce bıp sesini kapatmak için acele ederek, "Çıkıyordum, sonra herkes benimle birlikte arabaya atladı ve bu da on dakika daha sürdü."

Koridorda dururken Lando içeri girdi, benden bile daha yakışıklı görünüyordu. "Güzel bir koku var," dedi, beni kendine doğru çekip burnunu çeneme sürdü. "Mmm."

Tüylerim anında diken diken oluyor ve onun kollarında olmaktan asla bıkmayacağım. Onun kollarında olmaktan.

"Lando Amca, Holiday'i öpüyor!" diye bağırdı Max, sanki kimse burada olduğumuzu fark etmemiş gibi doğrudan bize işaret ederek.

"Evet, kesinlikle öyleyim," diye mırıldanıyor Lando, tam olarak bunu tekrar yaparak.

Max'in parmağı olduğu yerde kalıyor. "Lando Amca kötü bir şey söyledi."

"Siz nesiniz? MI5 mi?"

Max, Lando'ya bakarak soruyu düşünüyor, ancak bir cevaba karar vermeden önce mutfağa, Clemmie'nin yanına koşuyor.

"Bakın, ne kadar güzel değil mi? Daha önce pazar öğle yemeğine davet edildiğimi sanmıyorum," diye duyuruyor Miles, en yakın evde oturmasına rağmen Hendricks'ten sonra kapıdan en son giren kişi.

"Bunun bir sebebi var."

"Benim getirdiğim eğlenceye dayanamadığın için mi?"

"Evet," diye alaycı bir şekilde gözlerini devirdi Lando. "İşte bu yüzden."

Miles karşılık vermeden önce, Lando'nun kolunun altından sıyrılıp onlara gidip kendilerine birer içki doldurmalarını söyledim. Aceleyle mutfağa gittim ve Clemmie'nin bip sesini kestiğini ve tavuğu fırından çıkardığını gördüm.

"Yardım edeyim," dedim çiçekleri bırakıp fırın eldivenlerini alarak geri kalanını çıkarmaya koyulurken. Hamish, yiyeceklerin nereye konulacağını bildiği için mutfak adasının önünde duruyordu ve neredeyse ona takılıp düşüyordum. "Aman Tanrım."

Dolapta bulduğum şirin tabaklara her şeyi aktarıp, herkesin sabırla beklediği yemek masasına taşıdığımızda, artık aç değilim. Hendricks çoktan et dilimlemeye başlamış, Max tabağına o kadar çok kızarmış patates doldurmuş ki başka kimseye kalmayacak, Clemmie de benim kadar yorgun görünüyor.

Lando'nun yanındaki koltuğa otururken, Miles ve Alex'in açtığım şarap şişesine neden baktıklarını merak ettim. Bu, Lando ile "The One True Love"da paylaştığımız bir kırmızı şarap. Eddie'nin daha fazla şarabı olup olmadığını görmek için geri döndüm, çünkü Lando'nun şişeyi eline aldığındaki gözlerindeki ifadeyi hatırlamıştım. Nedense, onun için özel bir şey gibi gelmişti ve ben de tekrar paylaşmak istedim.

"Her şey yolunda mı?"

"Bu şarabı, Holiday, nereden aldın?"

Lando'ya baş parmağımla işaret ettim. "Bunu bir süre önce yemiştik ve gerçekten çok beğenmiştim. Eddie'ye daha olup olmadığını sordum ve biraz aldım."

Miles, "Babamızın en sevdiği idi," diye o kadar sessizce yanıtlıyor ki, sanki karnınıza bir yumruk yemiş gibi hissediyorsunuz.

"Ah, ben... özür dilerim." Başımı hızla kardeşine bakan Lando'ya çevirdim. "Farkında değildim. Sadece Lando'nun hoşuna gittiğini"

biliyordum. Umarım sorun olmaz,” diye kekeledim, biraz sözsüz kalmıştım. Ne kadar aptalım. Neden ona neden bu kadar hoşuna gittiğini sormadım ki?

Miles sessizce şişeyi yere bıraktı. Üç uzun adım attı ve beni kucakladı. Kollarım yanlarımda sallanıyordu, şoktan başka bir şey yapamıyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı kulağıma. "Ve Lando'yu geri getirdiğin için de teşekkür ederim."

Miles uzaklaşınca Alex, "Vay canına, Milo'nun bir kıza dokunmaya çalışmadan sarıldığını mı gördüm az önce?" diye mırıldandı.

"Hey, ben asla öyle bir şey yapmazdım," diye homurdandı Miles, dudağının kenarı hafifçe kıvrılırken, "ama eğer benim cazibeme karşı koyabiliyorsa, en azından düğ konusunda ciddi olduğunu biliyoruz."

Lando başını öne eğerek, "Sen tam bir pisliksin," dedi.

Parmaklarımızı birbirine kenetlediğini anlamak için aşağıya bakmama gerek yok. Gözlerimiz buluştuğunda ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadığında, göğsümün çatlayacak gibi olduğunu hissediyorum.

İki dakika boyunca kimse konuşmuyor. Tek duyulan sesler, sebzeler tabaklara konulurken çatal bıçakların porselenlere çarpma sesi, insanların tavuk mu yoksa biftek mi yiyeceğine karar vermesi ve Max'in iştahla bir şeyler yemesi. Ben henüz tabağıma bir şey koymadım ama herkesin yemek yemesini izlemekten garip bir zevk alıyorum.

Sonunda Clemmie ağzındaki yuttu ve arkasına yaslandı. "Sanırım bu şimdiye kadar yediğim en iyi rosto yemeği."

"Yemeği siz pişirdiyseniz bunu söylemenize izin var mı?" diye soruyorum.

"Evet, sanırım öyle." Şarabını eline alıp yeğenine döndü. "Maxy, sen ne düşünüyorsun?"

"Bayıldım." Bir kepçe daha patates alıyor, bu da Hendricks'in hayretle başını sallamasına ve geri kalanını elinden uzaklaştırmasına neden oluyor.

"Hey Maxy, aradığım tek oy seninki." Güldüm.

Lando bana dönüp göz kırparak, "Önemli olan tek şey bu," diye ekliyor.

Miles karnını okşadı. "Komşumun böyle yemekler yaptığını daha yeni keşfettim ve üstelik de taşıyor?"

İçimde hissettiğim kurşun ağırlığı umursamadan şarabımı elime alıyorum. "Aslında Clemmie yaptı, ama turtayı sonraya sakladım."

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor Max.

Lando'nun bacağıma tutan elinin verdiği rahatlıkla ona gülümsedim. "Evim olan Amerika'ya geri dönüyorum."

Şimdi bunun doğru olduğundan pek emin değilim gerçi.

Küçük yüzü buruşuyor ve öne eğiliyor. "Ama Amerika'da Lando Amca'yı nasıl öpeceksin?"

Yanımda Lando kekeliyor ve yemek pişirmekten yanaklarımın yeterince kızarmış olmasını, kimsenin kızardığımı görmemesini umuyorum. Diğer herkes açıkça gülüyor.

"Hepimizin cevabını merak ettiği bir soru, Maxy." diye kıkırdadı Alex.

"Al . . ."

"Geçerli bir sebep. Artık tiyatrocunun yeteneğinin yanı sıra yemek de yapabildiğini bildiğimize göre, onsuz nasıl başa çıkacağız?" diye ekliyor Miles, Lando'nun uyarı tonunu görmezden gelerek. "Bence kalsın."

Lando, "Milo, sen zaten herkes için yeterince dramatiksin," diye çıkıştı. "Eğer ödül için Holiday ile senin aranızda bir yarış olsaydı, sen kazanırdın."

Doğru olduğu için kıkırdadım. Ben profesyonel bir oyuncu olabilirim ama Miles tam bir drama kraliçesi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Miles ellerini göğsüne kavuşturup bana bir fikir verdi.

"Bekleyin," diye emrettim, yerimden fırlayıp merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yatak odama doğru koştum. "Bir saniye."

Dolabın arkasında Ashley'nin gönderdiği, hiç açmadığım kutu duruyor. Bantı söküp, deri sunum kutularının en büyüğünü çıkarıp aşağıya koyuyorum.

Herkes merakla bakarken ben onu Miles'a uzatıyorum.

"İşte. Sadece bu gece için, bu senin olabilir."

Dikkatlice elimden alıp önündeki masaya koydu. Tokasını iterek kapağı kaldırdı ve içine baktı. Gözleri benimkine kayd, kalın, koyu renkli kaşlarından biri kalkmıştı.

Heykeli yumruğuyla kavrayarak yavaşça dışarı çıkardı. "Akademiye teşekkür etmek istiyorum..."

Clemmie nefes nefese kaldı, elleri öne doğru fırladı. "Aman Tanrım, Oscar'ın bu mu? Miles, ver bana."

Elinden kaparak onu kadının ulaşamayacağı yere götürür. "Hayır. Bu benim. Holiday bana verdi. Hepiniz onu duydunuz."

"Milo, hadi ama. Bana da bir sıra ver."

"İsterseniz yukarıda bir BAFTA ve bir Altın Küre ödülüm de var."

Clemmie'nin gözleri kocaman açıldı. "Ooo, Altın Küre!"

Gülerek yukarı koşup geri kalanları da aldım ve masaya koydum. Herkesin neyi ilk önce alacağı konusunda kavga etmesini izledim ve çok eğleneliydi. Bu tanıdıklık hissi bana kendi ailemi hatırlattı; atışmaları, sıcaklıkları, sevgileri.

Lando'nun Burlington'ı yönetmesi gerektiği için Amerika'ya taşınması zaten mümkün değil, ama ailesini asla terk edeceğini de hayal edemiyorum. Burada oturup dalgın dalgın düşünürken, bir ay boyunca bir yerde buluşma fikri bile çok uzak geliyor. Lando bu sabah uyanmadan önce zihnimde oluşturduğum seçenekler listesini tekrar düşünüyorum ve yarısını listeden çıkarıyorum.

Clemmie, BAFTA maskesini yüzüne tutarak, "Çok yeteneklisin Holiday. Bunları gerçekten hak ettin," diyor.

"Teşekkür ederim." Ona gülümsüyorum ama bu sahte bir gülümseme. Ağlamak istiyorum.

"Katılıyorum. New York bir başyapıttı." Lando elimi tutuyor ve dudaklarına götürüyor. "Ve sen çok önemliyin."

Başım dönüyor. "İzledin mi?"

Yüzü kulaklarına kadar sımsıkı gülümsüyor. Öğle yemeğini pişirmeyi bitirdiğimizde benim kadar gurur duyuyor. "Yaptığın her şeyi izledim. Bir ayımı aldı ama hepsini izledim."

Ağzım açık kaldı. Sözlerim boğazıma düğümlendi. Hiçbir şey söyleyemedim. Hepsi gitti. Bunu bir kez bile dile getirmedi. Bir ima bile etmedi.

"En sevdiğim, Bostonlu o çocukla çıktığınız ama rakip beyzbol takımlarını sevdiğiniz bölüm." Clemmie kıkırdıyor. "Gelmiş geçmiş en iyi romantik komedi."

"Hayır." Lando başını salladı. "O filmi hiç sevmedim. New York'u seviyorum."

Miles, "Sadece içinde öpüşme olmadığı için," diye çıkıştı ve ekledi, "En sevdiğim film değildi."

Alex, herkesin kadehini doldururken, "Bir sonraki projeniz ne?" diye soruyor.

Kimse onun ne kadar çok şey döktüğünü fark etmiyor çünkü tüm gözler cevabımı beklemek için bana çevrilmiş durumda. Hatta her şeyi zaten bilen Clemmie'nin bile.

"Şey... yeni yılda başlayacak bir güzellik kampanyasına imza attım. İlk çekimin nerede olacağını henüz bilmiyorum. Ama oyunculuk açısından şu

anda film yok. Tiyatroda şansımı denemek istiyorum, bu yüzden menajerim uygun bir şey arıyor.”

Umarım öyledir. Bana potansiyel bir fırsatın aklına geldiğini ve daha fazla bilgi edindiğinde bana haber vereceğini söyleyen bir mesaj atmıştı, ama bu bir haftadan fazla önceydi.

Masanın altında Lando elimi sıkıyor.

"Pekala, ilk gece için biz de varız." Alex, Lando'ya bakıyor olsa da gülümsüyor.

Miles, yanaklarındaki gamzelerin kaybolduğu kadar geniş bir sırıtışla, "Ve diğer haberlere gelince," diyor, "Al'ın alışveriş çılgınlığına çıktığını duydun mu? Haven'ın evini satın almış."

Clemmie'nin nefes nefese kalışından bunun onun için yeni bir haber olduğunu anlıyorum. Benim için de yeni bir haber, ama ben hikayeye o kadar da meraklı değilim. Herkesin başı Alex'e dönüyor, onun gülümsemesi yerini Lando'ya yöneltilmiş öfkeli bir bakışa bırakmış.

"Tek kelime etmedim," diye itiraz etti ellerini havaya kaldırarak. "Yemin ederim."

Alex parmaklarını şarap kadehinin kenarında gezdirip içini çekerek, "Ne olursa olsun, umurumda değil." dedi.

"Bunu destekliyorum. Orası harika bir saha olur. Orada kışın polo oynanabilir."

"Burasını bir bahçeye dönüştürmüyoruz. Ve ben burayı şirket için satın almadım. Özel olarak, kendim için satın aldım. Ya da evrak işleri bittiğinde satın almış olacağım."

Hendricks masanın diğer ucundan kısık bir ıslık çaldı. "Haven'dan haber aldın mı? Satın aldığını biliyor mu?"

Alex başını salladı. "Hayır. Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?"

"Elbette." Miles dikkatini yeğenine çevirdi. "Maxy, ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Max düşünürken tombul küçük parmağıyla çenesine dokundu. "Şey, Hamish büyükannenin ayakkabısını çiğnedi ama bunu kimseye söylememem gerekiyor."

Bir an için, sadece yağmur damlalarının sesini duyabileceğiniz kadar sessizlik oluyor. Sonra Alex kahkaha atmaya başlıyor, ardından Max da katılıyor ve domino taşları gibi herkes gülmeye başlıyor, ta ki hepimiz gülene kadar. Ve öğleden sonranın geri kalanı da böyle devam ediyor; daha

fazla şarap şişesi, elmalı turta ve üç kutu dondurma eşliğinde, güneş batana ve yağmur durana kadar.

Eğer Max'in yatma vakti gelmeseydi daha uzun süre kalabilirdik diye düşünüyorum. Hepsi aynı arabaya bindikleri için birlikte ayrılmak zorundalar. Vedalaştığımızda, bu yerden ayrıldığımda sadece Lando'yu değil, başka birçok kişiyi de çok özleyeceğimi biliyorum.

Lando ön kapıyı kapatıp kollarını belime doladı. "Bravo, Hollywood. Bunu atlatıp yara almadan kurtulduğuna inanamıyorum. Aslında, kardeşlerim seninle beni seve seve takas ederdi."

"Bunu bilmiyorum." diye kıkırdadım. "Bence seni çok seviyorlar."

"Sanırım senden çok hoşlanıyorum. Hatta bu sabahkinden bile daha çok."

"Ah evet?"

"Evet." Başını sallıyor ve ben hemen başladığımız ama asla bitiremediğimiz şeye geri dönüyorum.

Ona gözümü diktığım an, ne kadar üzgün olduğumu ya da geride bıraktıklarımı düşünmeyi bırakıyorum. Şimdilik, anı yaşamam ve bıraktığımız yerden devam etme sözümü tutmam gerekiyor.

"Hey, kazağını çok beğendim," dedim, göğsünün önündeki deseni takip ederek.

Siyah, fitilli kaşmir cekete şöyle bir baktı. "Bu mu? Şey, teşekkürler."

Dudaklarımı ısırarak, en etkileyici kirpiklerimi kırptıştırıp ses tonumu düşürdüm. "Evet, hem de daha sonra yerde yatarken daha da çok seveceğim."

Lando'nun masmavi gözlerinin bir anlık parıltısının ardından, iç çamaşırlarını eriten bir sırıtış geliyor. "Güzel olman iyi bir şey."

"Önceden nasıl—"

Lando beni omzuna alıp merdivenlere doğru yönelince sorum bir çığlığa dönüştü.

"Şimdi size göstereceğim ve bu sefer kimse bizi bölemeyecek."

BÖLÜM 24

Lando

Holiday'i yatakta bırakıp güne hazırlanmaya ne kadar çabuk alıştığım endişe verici. Ya da kaç sabah evden çıkmaya hazır olmadığım için yatakta çalışmaya devam ettiğim de öyle.

Kalkıp dışarı çıkmak her zaman benim yaşam felsefem olmuştur. Yürütmem gereken bir işim var ve eğer saat sekizde bahçede veya masamda olmazsam bu iş yürümez. Ancak, mucizevi bir şekilde, saat onda bahçeye varırsam da dünya durmuyor.

Son birkaç haftadır, o uyurken gizlice uzaklaşmak giderek zorlaşıyor; bunun da Holiday'in ayrılacağı günle çok ilgisi var. Artık aylar değil, haftalar kaldı. Tam olarak yedi hafta.

Öte yandan, Valentine Nook'ta geçirdiği süre haftalardan aylara dönüştü. O kadar çok ay geçti ki, onsuz burada hayatın nasıl olduğunu hatırlamak zor. Hayatıma kutlama donutlarıyla, Hollywood gülüşüyle ve kocaman kalbiyle girmeden önceki halimi hatırlamak zor.

Koridorda, zemin gıcırdadı ve başımı çevirip Holiday'in açık kapıdan içeri girdiğini gördüm. Beyaz tişörtünün altında uzun bacakları, gece uykusundan dağılmış sarı saçları ve ufukta yükselen güneşe rakip bir gülümsemesi vardı.

"Kahve, Majesteleri."

İki bardağını da ağzına kadar doldururken, tek bir damlasını bile dökmeden dikkatlice yatağa adım atıyor.

"Teşekkür ederim."

Bağdaş kurarak yere oturuyor. Dizlerinden biri bana yaslanıyor ve ben de Kaliforniya bronzluğunun yaz gibi hızla kaybolduğu uyluğunu okşamak için elimi uzatıyorum. Başucundaki kitaptan birini alıp açarken hiçbir şey söylemiyor. Okuduğu dört kitaptan biri bu ve bir gün boyunca aralıksız konuşabileceğimiz halde, onun okuması, benim çalışmam arasında sessizce oturabilmenin bir güzelliği var.

Ve konuşabiliyoruz. Konuşuyoruz, gülüyoruz ve sevişiyoruz. Her şey inanılmaz. Ama bu, bu sessizlik, daha önce hiç yaşamadığım bir yakınlık içeriyor. Göğsümü bir renk cümbüşüyle dolduruyor, ruhumun derinliklerine kadar ısıtıyor ve uzun zamandır bildiğim şeyi yeniden doğruluyor. Belki de onunla tanıştığım günden beri.

Holiday Simpson'ı çok seviyorum.

Ama her zamanki gibi, huzurumuz bir zil sesiyle bozuluyor. Holiday kitabını bırakıyor, telefonunu alıyor ve sessiz bir heyecanla bana bakıyor.

“Marcy arıyor. Tiyatroyla ilgili haberleri olabilir. Ona ulaşmalıyım.”

Saate bir göz attım. "Onun bulunduğu yerde saat kaç?"

"Çok erken kalkıyor ya da çok geç yatıyor."

Bu beni neden şaşırtmıyor? Gördüklerimden ve Holiday'in bana anlattıklarından anladığım kadarıyla, bu kadın hiç uyumuyor gibi görünüyor.

"Sen al. Ben duşa gireceğim," dedim ve başına bir öpücük kondurdum.

Sessizce banyoya girip aynanın karşısına geçtim. Alışkanlık gereği diş fırçam ve tıraş bıçağım için çekmeceyi açtım, ama aşağı baktığımda orada değillerdi çünkü burası artık benim evim değil. Burada yaşamıyorum ve tıraş olmayı bıraktım.

"Aptal." Başımı sallayarak kıkırdadım ve dün gece bıraktığım tezgahtan diş fırçamı aldım.

Musluğu açmak için uzanırken heyecanlı bir çığlık duydum ve kulaklarım dikleşti. Kapının arkasından baktığımda Holiday'i bıraktığım yerde gördüm, ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Hatta Marcy'nin anlattıklarını onaylayarak başını sallarken tüm odayı aydınlatıyordu.

“Hım, gerçekten mi? Seçmelere bile girmeden mi? Aman Tanrım, bu inanılmaz... evet... evet. Marcy, inanılmazsın—”

Lavaboya geri döndüm ve yüzümdeki gülümseme Holiday'inki kadar büyüktü.

Tahminimce tiyatroyla ilgili bir planı var ve onunla inanılmaz gurur duyuyorum.

Ve bu sadece bununla sınırlı değil. Kendinden bu kadar emin, istediklerinin peşinden koşmaya bu kadar kararlı ve hayatının her alanında kendi iyiliği için mücadele eden birini daha önce hiç tanımadım. Bir molaya ihtiyacı vardı, o molayı aldı. Düştü, tekrar ayağa kalktı. Yeni bir şeyler öğrenmek istedi ve şimdi Pierre'in pasta şefi olma yolunda ilerliyor.

Bu, daha önce yaptıklarımın çok ötesinde, bundan eminim.

Yolum daha doğmadan çizilmişti ve ondan asla sapmadım.

Duşa benimle birlikte gireceğini bekliyordum, ama on dakika sonra çıktım ve o hala konuşuyordu. Sadece bu sefer, sesi çok farklıydı. Daha sertti. Bir an için, onun sesi olduğunu anlayamadım.

“Hayır. Hayır,” diye tekrarladı, ama daha yüksek sesle. “Marcy, çok açık konuştum... Bir randevum var... Ondan önce ayrılamam—”

Saçımı havluyla silmeyi bırakıp öylece duruyorum.

“Kahretsin, Marcy, bu adil değil. Bunu yapamazlar—”

Holiday'in ses tonu değişiyor. Daha ince bir tona bürünüyor.

“Hayır. Gösterilere katılmayacağım. Başka biri katılabilir... Bana kasım sonu söylendi, başı değil... Henüz ayrılamam... Hayır... Bir şey yapın... Sen benim menajerimsin, Allah aşkına!”

Midem alt üst oldu. Kasım ayının başına üç hafta kaldı. Duymak istemediğim şeyin daha fazla teyidini bekliyorum, ama bunun yerine yüksek bir gürültü ve ardından boğuk bir hıçkırık geliyor.

Kapıdan döndüğümde, telefonunu yatak odasının diğer tarafındaki yerde gördüm. Sessizce alıp komodinin üzerine geri koydum.

“Hollywood? Neler oluyor?”

Yatakta otururken boynunu bana doğru eğdi. Yüzü hayal kırıklığıyla buruşmuştu ve bir gözyaşını sildi.

O düşüncelerini toplarken bekliyorum, dişleri dudağını kemiriyor. Ona durumun o kadar kötü olamayacağını söylemek istiyorum ama söylemiyorum. Kasım ayının başı hâlâ kulaklarımda çınlıyor.

Yorganı kenara atarak dizlerini göğsüne çekti ve kollarını etrafına sardı. “Ben... şey...” Derin bir nefes aldı ve gözlerine ulaşmayan bir gülümseme sergiledi. “İyi haberi mi yoksa kötü haberi mi duymak istersin?”

“Öyleyse iyi haberlerle başlayalım.”

Başını salladı. “Sıcak Çatıdaki Kedi'nin yeni bir prodüksiyonu başlıyor. Stella rolü için beni istiyorlar. Provalar Nisan'da başlıyor. Temmuz'da

gösterime giriyor. Yönetmenle görüşmem gerekiyor ama görünüşe göre seçmelere katılmam gerekmiyor.”

Ağzım açık kaldı. Odanın öbür ucuna fırlatılan telefonu ya da henüz kötü haberlerin geleceğini unuttum. İstediyini elde etti.

“Bu inanılmaz. Seninle çok gurur duyuyorum.”

Başını salladı. "Evet. Gerçekten öyle. Broadway'de. Adım ışıklı tabelalarda olacak."

“Ait olduğu yer burası,” diyorum ona, heyecanım biraz azalmış olsa da. “New York çok uzak değil—”

Hayır, öyle değil.

“Kötü haber bu mu New York?” diye sııttım. “O kadar da kötü değil.” Sözlerim, yanağından bir damla gözyaşı daha süzülünce yarım kaldı.

"Basın toplantıları için belirlediğim program bir ay öne alındı."

"Tamam . . ."

"Sonbahar Balosu gecesi ayrılmak zorundayım."

Ne diyeceğimi bilmiyorum ve bir şeyleri kaçırdığımı hissediyorum, bu da muhtemelen film endüstrisi hakkında hiçbir şey bilmemenden kaynaklanıyor. Erken ayrılmasını istemiyorum ama sanırım bu sadece daha erken döneceği anlamına geliyor.

"Peki, gezi ne kadar sürüyor? Bir hafta mı? Sonrasında geri dönebilir misiniz?"

“Beni Aralık ortasına kadar tutacaklar. Geçen yıl kazandığım için stüdyo beni daha çok öne çıkarmak istiyor.” Dudakları birbirine sürtünüyor ve kıvrılıyor.

"Altı hafta o kadar da kötü değil."

“Bundan sonra ödül sezonu yeniden başlayacak ve çok yoğun geçecek. Çok yoğun olacak. Seyahat edeceğim...”

Dudaklarını tekrar ısırma şeklinden, neredeyse sormak istemiyorum. "Ödül sezonu ne kadar sürüyor?"

“Mart ortasında tamamlanacak.”

“Mart mı?” Bu beş ay sonra demek.

Yarım saat önce, Holiday'in gidişinde ne yapacağımı düşünmek için yedi haftam vardı. Şimdi ise beş aylığına gitmesine üç hafta kaldı. Bir ay önce, gittiğinde vedalaşmamız gerekeceğine karar vermişim, ama fikrimi çoktan değiştirdim. Hayatımı uçakta geçirmek umurumda değil.

Bir uçağım var. Onu ofisim yapacağım. İçine daha iyi bir yatak koyacağım.

“BAFTA için Londra'da olmam gerekiyor. Şubat ayında.” Omuz silkerek, nefret ettiğim o sahte gülümsemelerden birini daha takındı. “Benimle gelmek ister misin?”

Derin bir nefes alarak ona yaklaştım ve baş parmağımla yanağındaki bir başka gözyaşını sildim. “Seninle birlikte olmaktan çok mutlu olurum. Benden istediğin her şeye seninle birlikte giderim.”

Sulanmış mavi gözler gözlerime doğru kaydı. “Gerçekten mi? Hepsi mi? Amerikalı olanlar bile mi?”

“Şeref duyayım, gerisini hallederiz. O kadar da kötü olmaz,” diyorum, içimden düşündüğümünden daha ikna edici bir şekilde seslendirmeyi umarak.

“Sence?”

Başımı salladım. “Hâlâ Noel veya Yılbaşı kutlaması yapıyor musunuz?”

“Noel'i ailemle geçireceğim,” diyor sessizce.

“O zaman yeni yıl.” Ona olabildiğince güven verici ve içten bir şekilde gülümsedim. “Bir yolunu buluruz. Oyunun Broadway'de ne kadar süreyle sahneleneceğini hatırlatır mısın?”

“Toplam altı ay, üç ay provalar için, üç ay da gösteri için. Eylül ayında sona eriyor.”

Zihnimde hızlı bir hesaplama yapıyorum. Şimdi Ekim ayındayız. Önümüzdeki on bir ay boyunca Holiday toplamda sadece bir ay boş olacak, bunun yanı sıra arada bir birkaç gün daha boş vaktim olacak. Durumu güzelleştirmenin bir yolu yok, durum berbat.

“Pekâlâ,” diye başlıyorum, “o zaman telefonda seks konusunda gerçekten ustalaşmamız gerekecek, değil mi?”

Dudaklarının kenarları hafif bir gülümsemeye yukarı kıvrıldı.

“Ve unutmayın, benim kendi uçağım var ve her an harekete geçmeye hazır.”

“Evet?”

“Evet.” Göğsüne sıkıca yapışmış dizlerini hafifçe sallıyorum. “Hadi gel. Macera dolu olacak.”

Onun buna inanmadığını görüyorum, ama ona nasıl hissettiğini bildiğimi, onu geri vermeye hazır olmadığımı, ona aşık olduğumu söylemek istemiyorum. Çünkü Marcy ona teklif edilen rolü anlattığında yüzündeki ifadeyi ve ne kadar mutlu olduğunu gördüm. Bunu ondan almayacağım. Ona olabildiğince heyecanlı olduğumu göstereceğim.

Bu sefer ailemdeki en kötü yalancı olmayacağım, çünkü ona nasıl hissettiğimi söylemek, dünya onun dönüşünü beklerken benim açımdan

sadece bencillik olur.

Ona doğru eğilip öptüm. "Tamam, birileri arama ekibi göndermeden önce giyinip bahçeye gideceğim."

Tam dolabın yanına varmışım ki, sesi zar zor duyulur bir şekilde beni geri çağırdı. "Lando, ya her şey sadece yaz aşkıysa? Geçici bir ilişkiyse?"

"Öyle değildi," diye kesin bir dille söylüyorum ona.

Bu sefer yalan söylemiyorum.

Geçici bir şeyin kalbimin kırıldığını hissetmeme neden olabileceğine inanmayı reddediyorum.

BÖLÜM 25

Tatil

"Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

Arkamı döndüğümde, Clemmie'nin aynanın önünde, uzun, askısız, siyah beyaz bir elbise giymiş halde durduğunu gördüm. Bir eliyle saçlarını ensesinden uzak tutuyor, diğer eli ise cebindeydi – bu detayı çok beğendim.

Muhteşem görünüyor.

Yıllarca profesyonel terziler tarafından giydirilmenin getirdiği titizlikle, yavaşça etrafında dolaşıyorum; kumaşın yapısını, ağırlığını, kesimini inceliyorum.

"Bayıldım."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Evet. Kesinlikle. Çok güzel. Sen de öylesin."

Aynadaki yansımasından bana bakıyor. "Bunu giyer miydin?"

"Kesinlikle."

Dönüyor. Ağır, asimetrik etek etrafında dalgalanıyor ve kusursuz elmacık kemikleri ve birçok kadının cerrahından isteyeceği türden bir burnuyla, uzun boylu, asil, tam bir İngiliz hanımefendisi gibi görünüyor. Kırmızı halı için yaratılmış.

"Bunu alacağım. Ona uygun bir maske yaptıracağım." Kıkırdayarak kekeledi. "Bunu beş kere birden söyleyemem."

"Giymelisin. Sana çok yakışıyor." Ona en iyi gülümsememi, dişlerimi de göstererek, gözlerime kadar ulaşmaya çalışarak verdim çünkü gerçekten inanılmaz görünüyordu. "Hem cepli bir elbiseyi kim sevmez ki?"

"Biliyorum. Benim için belirleyici olan da bu," diye yanıtladı soyunma odasına geri dönerken.

Dönüp daha önce incelediğim kazak rafına geri döndüm.

Çok geçmeden telefonlar başlayacak, ödül sezonu öncesinde beni giydirme talepleri gelecek ve bu, tekrar aday gösterilip gösterilmediğimi bilmeden olacak. Eğer aday gösterilirim, telefonlar üç katına çıkacak. Stilistim her şeyi halledecek. Benim için her tören için beş tasarımcı ve beş tasarım arasından seçim yapmamı sağlayacak. Artık yeterince uzun süredir birlikte çalışıyoruz, neyi sevdiğimi ve bana neyin yakıştığını biliyor ve ona güveniyorum.

Ama Clemmie'nin giydiği elbiseye bakınca, kendimi onun içinde, yanımda da smokiniyle Lando'yu, son derece yakışıklı bir şekilde hayal ediyorum. Benim İngiliz düküm, başka türlü görünemezdi. Herkesin dikkatini çekmişti ve kırmızı halıda fısıltılara neden olurdu. Herkes elimi tutan bu yakışıklı adamın kim olduğunu öğrenmek isterdi.

Bir yanımda Sonbahar Balosu'nda kalmak istemiyor çünkü onun ne kadar iyi görüldüğünü görmek istemiyorum. O zaman tek başıma kırmızı halıda yürürken tam olarak neleri kaçırdığımı anlayacağım.

Lando ne kadar benimle çıkmak istediğini söylese de, gözlerinde bunun sadece beni daha iyi hissettirmek için söylenmiş sözler olduğunu gördüm. Hesapladım. Önümüzdeki yıl nefes almak için bile zar zor zamanım olacak. Ve ikimiz de bunun farkındayız.

Yani Lando kırmızı halıda yanımda olmayacak. Koluna giremeyeceğim, gazeteciler dikkatimi çekmek için etrafımda koşuştururken yan yana yürüyemeyeceğim ve yerlerimize oturduğumuzda elini bacağımda hissedemeyeceğim.

Sonbahar Balosu bir hafta sonra. Gülümseyeceğim, döneceğim ve yapılması gerekenleri yapacağım, sonra gece yarısından önce New York'a uçacağım. Lando güzel bir anı olarak kalacak ve ben de onun için aynı olacağım. Sadece güzel bir anı.

Mantıklı. Birileri ciddi şekilde yaralanmadan önce zararı en aza indirmeliyiz. Zaten yeterince acı verici olacak. Şimdiden acıyı dindirmek daha iyi.

"Yardıma ihtiyacım var," diye fısıldadı Clemmie soyunma odasının dar alanından geriye doğru yürürken. "Sıkıştım kaldım."

Hemen yanına koştum, fermuarı çekiştirerek açtım ve Clemmie içinden çıktı.

"Ne giyeceğinize karar verdiniz mi?" diye sordu soyunma odasının kapısının diğer tarafından.

Omuz silktim. "Ashley benim için birkaç elbise gönderdi."

"Harika, o zaman bunlar için de deneme seansı düzenleyebiliriz, değil mi?"

"Tabii. İstersen," diyorum, yüzümü görmemesine sevindim çünkü eminim ki bunu yapmamayı tercih ettiğim açıkça belli.

Sonbahar Balosu için alışverişe çıkma fikrine katlanamıyordum. Sanki cenaze için elbise alıyormuşum gibi geliyordu. Los Angeles'taki evimde bunun yerine kullanabileceğim yeterince elbise olduğunu biliyordum, bu yüzden Ashley'den uygun birkaç elbise göndermesini rica ettim.

Bu, yapmayı planladığım şey konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Kalbi kırmak için giyilecek bir elbiseyi hak etmiyorum. İki kalp, benimkini de sayarsak, gerçi benim de bir kalbim olup olmadığını merak etmeye başladım.

Soyunma odasının kapısı ardına kadar açılıyor. Clemmie kot pantolonu ve kazağıyla geri dönmüş, balo elbisesini de koluna asmış. Elbiseyi kasaya götürüyor ve kasaya takıp yüksekte tutuyor. Ben de kazak ve rahat sonbahar kıyafetleri yığınlarının arasında amaçsızca gezinmeye devam ediyorum. Normalde bunları stoklayıp AMEX kartımda delik açardım ama onlara doğru düzgün ya da herhangi bir hevesle bakacak gücü bile bulamıyorum.

Telefonuma bir mesaj geldiğinde, bu dikkat dağıtıcı durumu memnuniyetle karşılıyor ve mesajı açıyorum.

MARCY: İlk L'Oréal çekimi Altın Küre Ödülleri'nden sonra, 15 Ocak'ta New York'ta yapılacak. Bu sana uygun mu?

"Hayır, değilim" diye cevap vermek istiyorum. Çekimleri Londra'da, Paris'te veya Valentine Nook'ta yapabilirlerdi ama ne anlamı var ki?

TATİL: Evet, tamam.

MARCY: Harika. Ayrıca, deneme çekiminden son fotoğraflar da geldi. Çok iyi görünüyorsun. Belki de şimdiye kadarki en sevdiğim fotoğrafların. 4. fotoğraf *kalp gözlü* emoji.

Mesajında gönderdiği dosyayı açıyorum ve yüzümün bir düzine fotoğrafı bana bakıyor. Her biri farklı. Yakın çekim ve tam vücut, gülümseyen ve gülümsemeyen. Ya da Marcy'nin favorisi olan fotoğrafta olduğu gibi, habersiz yakalanmış ve kahkaha atarken.

Haklı. İyi görünüyorum. Mutlu görünüyorum.

Lando kadrajın dışında oturuyordu ve biliyorum ki gülüyorum çünkü Fransız tarzı sevişmenin yorgunluğundan kanepede uyuyakalmıştı. Makyaj sanatçısı kalın aksanıyla bana onun seksi, yaşlı bir adam olduğunu fısıldamıştı ama ben ona "hafif" demiştim.

Aslında hiç uyumuyordu, sadece uyuyormuş gibi yapıyordu. Tüm konuşmayı duymuş ve kelimenin anlamını daha sonra bana göstereceğine söz vermişti. Resimdeki pembe yanaklarım kesinlikle allık değil.

Bu anı, son iki haftayı nasıl sürüklenerek geçirdiğimizle tam bir tezat oluşturuyor; ayrılığımızın bitiş tarihinin yaklaştığının acı verici bir şekilde farkındayız. Aramızda dile getirilmeyen bir yoğunluk vardı; her gece birbirimize sarılıyorduk, sevişiyorduk, her sabah uzun uzun veda öpüşleri veriyorduk.

Ama biliyorum ki, kaçınılmaz olanı sadece geciktiriyoruz.

Kalp kırıklığı çoktan başladı.

"Bu ne?" diye soruyor Clemmie ödemeyi bitirdikten sonra omzumun üzerinden.

Ekranı ona çeviriyorum. "Paris'ten çektiğim deneme fotoğraflarım."

Telefonumu elimden alıp her bir fotoğrafa dikkatlice baktı. "Aman Tanrım, inanılmaz görünüyorsun. Çok doğal. Işıl ışıl parlıyorsun. Vay canına. Sana uyguladıkları ürünlerin listesini gönder. Ben de o kadar iyi görünmek istiyorum."

Ona, ışıl ışıl parlamamın L'Oréal ürünleriyle hiçbir ilgisinin olmadığını, tamamen erkek kardeşiyle ilgili olduğunu söylemeyeceğim.

Bunun yerine, yapmacık bir kahkaha atıp konuyu değiştiriyorum. "Çantalarınız nerede?"

"Burlington'a gönderiyorlar," diye yanıtlıyor, sonra ellerimin boş olduğunu fark ediyor. "Hiçbir şey almıyor musun?"

"Hayır, hiç keyfim yok."

Clemmie yanağını içeri çekiyor ve beni incelediğini hissediyorum. Neden her zamanki kadar neşeli olmadığını sormadı ama biliyor. Lando'yu benden daha çok görüyor ve biliyorum ki, ben geldiğim zamanki gibi

huysuzluğuna geri döndü. Dün sabah evimden ayrıldıktan sonra Miles'a bağırdığını duydum.

"İçki içmek ister misin?"

Kahkaha atıyorum. Dostluğumuz için çok minnettarım. Boğazımın çok fazla daralmasına izin vermemeye çalışmalıyım, yoksa gözyaşlarım akacak. Buna izin veremem çünkü başlarsam, durdurabileceğime emin değilim.

"Her zaman içki içme isteğim vardır."

Kolunu benimkine doladı. "Öyleyse gidelim."

Valentine Caddesi'nde yürürken hava oldukça serin. Sokak lambalarına Cadılar Bayramı süsleri asılıyor ve her mağaza girişinin etrafına büyük küçük balkabakları serpiştirilmiş. Mor salkımlar kuruyup duvarlara tırmanan kıvrımlı ipler haline gelmiş, ürkütücü havaya çok yakışıyor ve bazı mağazalar onları cadı ve hayalet silüetleriyle sarmış.

Tüm detayları ezberlemeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki, Bayan Winston'ın bize doğru yürüdüğünü neredeyse ona çarpana kadar fark etmedim. Elinde kocaman bir havuç demeti vardı.

"Ah, sevgili Holiday, özür dilerim."

Düşmeden önce kolundan tutuyorum. "Özür dilerim Bayan Winston, benim hatam, nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

"Endişelenmeyin. Sizinle karşılaştığıma çok sevindim kızlar," diyor, başını Clemmie ile benim aramda sallayarak. "Az önce harika bir siyah frenk üzümü reçeli yaptım. Kulübenize biraz bırakacağım. Ya da daha iyisi, denemek için çaya gelmelisiniz. Ben de çörek yapacağım."

"Çok isteriz," diye yanıtlıyor Clemmie ikimiz adına.

"Güzel, güzel. İletişime geçeceğim. Belki gelecek hafta." Gülümseyerek elindeki havuçları hafifçe salladı. "Neyse, acelem var, bunları Churchill'e götürmem gerek. Gününüzün geri kalanını keyifli geçirin."

Bayan Winston'ın duyma mesafesinden uzaklaşmadan önce Clemmie, "O keçiyi yanına almak istemezsin, değil mi?" diye mırıldandı. "Eğer elma bahçesinde tekrar yakalanırsa, sanırım bu yıl sonu gelebilir."

Gülüşüm hıçkırığa dönüştü ve yüzümü siliyorum.

"Merak etme, ağlamana gerek yok," diye devam etti, kollarını bana sararak. "Eminim o noktaya gelmeyecek. Churchill sonsuza dek yaşayacak."

Onun ne yaptığını görüyorum ve minnettarım. Lando hakkında konuşmak istersem beni dinleyeceğini biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse ne diyeceğimi bilmiyorum.

Tekrar yürümeye başladığımızda, Agatha Chase'in Aşk Dükkanı'nın önünde bekleyen bir kalabalık fark ettim. Her zamankinden çok daha fazla insan vardı ve burası Valentine Nook'taki en popüler dükkan olduğu için her zaman çok kalabalık oluyor.

Sanırım kırık kalpler büyük bir sektör.

"Vay, Agatha bugün çok meşgulmüş."

"Çok özel bir dolunay ve Cadılar Bayramı da yaklaşıyor. Sevgililer Günü'nden sonra en yoğun ikinci dönemi." Clemmie omuz silkerek adımlarını yavaşlattı, ama durmaya hiç niyeti yoktu.

Clemmie köye yaptığım ilk gezide bizi ondan uzaklaştırdıktan ve Lando neredeyse ters yöne doğru koştuktan sonra, belki de araştırmamamın en iyisi olacağına karar verdim. Ama şimdi aklım çelindi, bu yüzden duruyorum.

Beni içeri çeken şey, aşk iksirleri, büyüler ve ritüeller için kullanılan büyük pembe neon tabelalar. Dev ametistler, tarot okumaları için ayrılan zaman ve boşlukların yanına yerleştirilmiş ve kadın enerjinizi iyileştirmeyi vaat eden kristal banyoları da mevcut.

"İçeri girmek istiyorum."

"Pekala, ama söylediklerimi fazla ciddiye alma. Biraz fazla hırslı biri." Clemmie içini çekerek kapıya doğru yürüdü.

Çoğunluğu genç kızlardan oluşan kalabalığın arkasına doğru baş parmağımla işaret ettim. "Sıraya girmemiz gerekmiyor mu?"

"Hayır." Başını salladı. "Buraya okuma etkinliği için geldiler."

Onu dükkana kadar takip ediyorum ve içeri girer girmez havada yanan tütsünün tatlı ve yoğun kokusu burnuma çarpıyor ve başım dönüyor.

İçerisi şaşırtıcı derecede geniş, bir eczane gibi düzenlenmiş; çekmecelerle dolu raflarda kendiniz alabileceğiniz şifalı otlar ve "Aşk No. 1", "Dolunay Koruma Spreyi" ve bir düzine farklı "iksir" gibi isimlerle etiketlenmiş renkli sıvı şişeleri var. Biraz gösterişli ama sevimli ve içeri girmek için bu kadar uzun süre beklemediğime pişman oldum.

Tezgahın arkasında birkaç kadın meşgulken, bir diğeri rafları yeniden düzenliyordu. Arkamdan bilekliklerin şıkırtısını duyduğumda Agatha'nın nerede olduğunu merak ediyordum. Döndüğümde, karşımda duruyordu. Yakından bakınca, düşündüğümde çok daha gençti, belki ellili yaşlarındaydı, kusursuz bir cildi ve delici yeşil gözleri vardı. Onu yüz yaşına daha yakın gösteren şey ise uzun, soluk gri saçlarıydı.

"Hey, Agatha," diyor Clemmie.

"Merhaba canım Clementine, görüyorum ki kalbin hâlâ kederle dolu. Ama bu durum çok uzun sürmeyecek."

"Teşekkür ederim, ama ben sormadım."

"Buna gerek yoktu," diye yanıtlıyor Agatha kibirli bir şekilde.

Başımı hızla Clemmie'ye çevirdim çünkü onun herhangi bir şey üzerinde bu kadar kafa yordüğünü hiç görmemiştim. Bana hiç bir erkekten bahsetmemişti ve ben o kadar dalgındım ki, Agatha'nın elimi uzattığını çok geç olmadan fark etmedim.

"Sen kesinlikle Holiday olmalısın."

Sonunda başımı salladım. "Evet."

Bana bakarken gözleri bulanıklaşıyor. "Senin gelip beni görmeni bekliyordum..."

Elimi hızla çekip ağzı sıkıca büzülmüş Clemmie'ye döndüm. Agatha'nın yoğun bir insan olduğunu söylerken şaka yapmıyormuş. Bir süredir buradayım ve bana her şeyin bir sebebi olduğunu, doğru şeyi yaptığımı veya aşkın beni tekrar bulacağını söyleme fikrine katlanamayacağımı şimdiden biliyorum.

Sanki tam olarak bunu yapacakmış gibi geliyor.

Sonunda, "Belki Orlando yakında aklını başına toplar," diyor. Bunun ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrim yok.

Clemmie kolumu çekiştirdi. "Seni görmek güzel, Agatha. Şimdi etrafa bakacağız."

"Nasıl isterseniz. Az önce birkaç yeni kristal aldım, belki hoşunuza gider. Köşede duruyorlar."

"Teşekkürler."

Agatha biraz tuhaf olsa da, mağaza çok güzel. Burada beklediğimden çok daha uzun süre kaldık, ama o kadar çok şey var ki. Sonunda, kalbime dokunacağına ve bana sevgi ve neşe getireceğine söz veren pembe turmalin ve gül altın bir kolye ucu aldım. Tanrı biliyor ki buna ihtiyacım var.

Clemmie için de bir tane alıyorum çünkü onu da çok özleyeceğim.

Hesabı öderken Agatha, bir şişe Dolunay Koruma Spreyi ve bükülmüş bir demet adaçayı ve palo santo ile birlikte kasaya koyuyor ve yakında görüşeceğimizi söylüyor. Onu düzeltecek enerjim yok.

Biz dükkandan çıkarken bir grup kız içeri girdi ve içlerinden birinin "Siz Holiday Simpson mısınız?" diye sormasıyla hepsi selfie çekmek istedi.

Tek bir şartla kabul ediyorum: Clemmie'nin de fotoğraflarda yer alması gerekiyor.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama bu fotoğrafların sosyal medyaya yüklenmesinin sebebinin bu olduğunu biliyorum, çünkü bu benim gerçek hayatım. O kadar ünlüyüm ki insanlar benden alabilecekleri en ufak bir parçayı bile istiyorlar, sonra da bununla övünüyorlar.

Ve beynimin derinliklerinde bir yerlerde, Clemmie'nin de benimle birlikte orada olması, buradaki hayatımın da bir süreliğine gerçek olduğuna dair bir kanıt olduğu anlamına geliyor diye düşünüyorum.

BÖLÜM 26

Lando

Normalde maske takmayı sevmem ama bu gece birkaç saatliğine onun arkasına saklanmak, mutluymuş gibi davranmayı kolaylaştırdı.

İçki içtik, dans ettik ve çok para topladık. Holiday'in katkısı -onunla birlikte bir fotoğraf çekimine katılma fırsatı- çalıştığım bir hedge fon yöneticisine kızının on sekizinci doğum günü hediyesi olarak otuz bin sterline gitti.

İnsanlarla tokalaştım, müzayedeye ev sahipliği yaptım ve salonda dolaştım.

Ve tüm bu süre boyunca, Holiday'in ayrılması gereken son saniyeye kadar saate göz kulak oldum, zamanı yavaşlatabileceğini umdum. Ama yavaşlatmadı.

Cadılar Bayramı saati hızla yaklaşıyor ve sanki onu bütün akşam neredeyse hiç görmemiş gibiyim.

Şimdi bile, insanların gelip benimle konuşmak istemelerinden rahatsız olmadığım bir an bulduğumda, Clemmie onu dans pistine götürüyor ve tanıştığı herkese veda etmeden önce onu bazı arkadaşlarıyla tanıştırıyor.

Onun bana değil de herkese gülümsediğini ve güldüğünü izlemek beni çileden çıkarıyor. İşte bu yüzden, tek istediğim onun elini tutmak ve ona sıkıca sarılmakken, viski bardağımı sıkıca kavıyorum.

Ama gözlerimi ondan alamıyorum.

Hiç bu kadar güzel görünmemişti. Vücudunun kusursuz kıvrımlarını saran siyah bir elbiseyle hiç bu kadar Hollywoodvari görünmemişti.

Yüzünün etrafına sürekli düşen dağınık saçlar gitmiş, yerini tek bir teli bile yerinden oynamamış, geriye doğru taranmış, kıvrımlı bir saç modeli almıştı.

Kırmızı dudaklar, kalın siyah kirpikler, ışıltılı yanaklar. Buradaki her erkeğin gözlerini ondan alamaması hiç de şaşırtıcı değil. Bütün akşam odanın içinde onu takip ettiklerini, hayranlıkla baktıklarını, dik dik baktıklarını ve ona yaklaşmak istediklerini gördüm.

Bu gece hayatım boyunca çektiğimden daha fazla selfie çekti.

O, herkesin tanıdığı ve sevdiği genç yıldız.

Ama o, tanıdığım Holiday'e hiç bu kadar benzememişti. Benim Holiday'ime. Kot pantolon ve tişört giyen, atıma çörek ve elma yediren, ailem için öğle yemeği pişiren ve dirseğimin kıvrımında bükülerek uyuyakalan Holiday'e.

Bundan nefret ediyorum. Onu paylaşmaktan nefret ediyorum. Bu geceden sonra onun bir parçasını hayranlarına geri vermek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

“Bir Sonbahar Balosu daha bitti...” Miles esner, sandalyesine yaslanır ve akşamdan kalanlara göz atar; masa, atılmış şampanya şişeleri ve boş bardaklarla doludur. Kahve fincanlarına dokunulmamıştır. “Bu da Noel'e doğru gittiğimiz anlamına geliyor. Bu yıl Noel hakkında ne hissediyoruz Al? İyi mi, kötü mü, kayıtsız mı?”

Hepimiz Alex'e baktık, cevap vermesini beklemiyordum ve vermedi de. Sadece viski bardağını alıp içindekileri bir dikişte içti.

Babamızın Aralık ayında vefat etmesi nedeniyle Alex Noel'i pek sevmiyor. Alex, bu durumdan kendini hep sorumlu tutuyor, oysa bu konuda suçlu olan tek kişi o. Biz diğerleri ise Aralık ayını babamızın hayatını kutlamak için kullanıyoruz.

İronik bir şekilde, neredeyse gerçekleşecek olan düğünümün sonuçlarından kaçarken, Alex geçen Noel'de kabuğundan çıktı. Geriye dönüp baktığımda, bunun tamamen Haven ile tanıştıktan sonra olduğunu ve Haven'ın onunla hiçbir ilgisi olmadığını açıkça belirttiğini görüyorum; bu nedenle Alex'in bir kez daha geri çekilmesi ve 1 Aralık'tan itibaren beni huysuz kardeş unvanından kurtarması muhtemel.

Bakışlarım Holiday ve Clementine'e kayıyor; onlar da annem ve onun birkaç arkadaşıyla konuşuyorlar. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var ve bu konuşma da bunun için iyi bir fırsat.

"Mülkün başına ne geldi?" diye soruyorum, yüzüncü kez düşünmeden saatime bakarken. Geri sayım yavaşlamamış.

Alex parmağıyla bardağının kenarını okşadı ve omuz silketti. "Hiçbir şey. Emlak ekibinden ses seda yok. Yüz milyon teklif ettim, sonra da süreç durdu. Avukatlar kimseye ulaşamıyor."

"Ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Ne yapabilirim ki?"

"Öncelikle after-party'ye gelebilirsin." Miles eğilip Alex'in bardağını yeniden doldurdu. "Hadi Al. Henners'in büyük gecesi bu."

Alex gözlerini devirirken ben de eğlenerek dudaklarımı kıvırdım.

Max'in aramıza katılmasıyla Miles ve Hendricks'in çılgın partilerine bir son verilmesinden beri, Sonbahar Balosu, Hendricks'in gerçekten rahatlayabildiği tek gece haline geldi. Max, Birgitta ile Burlington'da kalırken, biz Londra'daki aile üssümüzde, Eaton Square'deki evimizde kalıyoruz; çünkü Hendricks, tamamen rahatlayabilmesi için Valentine Nook ile şehir arasındaki yaklaşık yüz kilometrelik mesafeyi kat etmesi gerektiğine karar verdi.

Ertesi gün de geç saate kadar uyumanın tadını çıkarıyor, ancak Max'ten bir geceden fazla ayrı kalınca huzursuzlanmaya başlıyor.

"Alex..." diye sızlandı Miles. "Lütfen gel. Lütfen, lütfen."

Max'in tuhaf taklidini görmezden gelen Alex, viski bardağının üzerinden bana baktı. "Lan, sen de burada mısın?"

Başımı salladım. "Hayır, Holiday'i havaalanına götüreceğim."

Saatime baktığımda yirmi dakika kaldığını görüyorum. Sanki zaman hızlanıyor. Bir tepeden aşağı iniyoruz ve ivme kazanarak dibe doğru hızla ilerliyoruz.

"Aman Tanrım." Hendricks yüzünü buruşturdu. "Bugün olduğunu fark etmemiştim. Özür dilerim, Lan. Nasıl hissediyorsun?"

"Pek iyi değil," diye yanıtlıyorum. Yalan söylemenin bir anlamı yok.

"Ama onu tekrar göreceksiniz. Geri dönüyor, değil mi?"

Başımı şiddetle salladım. "Evet."

"Ne zaman?"

Bir yandan midemde oluşan, göle atılmış kurşun ağırlığı gibi ağır bir yük hissi varken, bir yandan da soruları cevaplamak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

"Yılbaşı için," diyorum olabildiğince neşeli bir şekilde. "O zamana kadar filmin tüm tanıtımını yapacak, sonra da galası olacak."

Miles öne eğildi, ellerini birleştirdi. "Onunla birlikte kırmızı halıda yürüyecek misin?"

"O sormadı."

Üçüne de bakıyorum. Birkaç dakika önce hepsi şakalaşıyor, gülüyor ve Alex'le dalga geçiyorlardı. Şimdi ise üzgün görünüyorlar. Hepsinin yüzündeki ifade, şüphelerimi doğruluyor; Holiday bana veda ettiğinde, bu "bir ay sonra görüşürüz" şeklinde olmayacak.

Bu sonsuza dek sürecek.

Son bir haftada ruh hali değişti. Bunu, eşyalarını beklediğinden daha hızlı toplamasının ve asistanına neyin alınması gerektiğini, neyi uçağa alacağını söylemesinin stresiyle ilişkilendirmek istiyorum, ama bunun öyle olmadığını biliyorum. Ona döndüğünde alabileceğini ve onu bekliyor olacağını söylemekten kendimi defalarca alıkoydum.

Bana korkak diyebilirsiniz ama onun geri dönmeyeceğini söylemesini duymak istemedim.

"Ama ödül töreni Ocak ayında başlıyor ve benden ona eşlik etmemi istedi."

Onların toplu rahatlama nefesi benim kaygımı hiç azaltmaz.

"Öyleyse dört gözle bekleyeceğimiz bir şey var." Hendricks her zamanki gibi iyimser bir şekilde gülümsüyor.

Zamanı kontrol etme takıntım haline geldi, ama başımı kaldırdığımda Holiday'in bana doğru yürüdüğünü görüyorum ve bu sefer insanlar durup konuşmaya çalıştığında onları görmezden geliyor.

"Hey, sen Oxfordshire Dükü değilsin, değil mi?"

Sandalyemde dönüp onu kucağıma çekiyorum ve burnumu boynuna gömüyorum. Kimin izlediği umurumda bile değil. Buna ihtiyacım var.

"Bu duruma bağlı," diye mırıldanıyorum. "Kim soruyor?"

"Sadece ufak tefek bir oyuncuyum," diye yanıtladı, kollarını omuzlarıma dolayarak beni sıkıca kucakladı, ta ki ruhum acıyana ve boğazımdan bir fıçı gözyaşı yükselene kadar.

"Gitme."

O kasıldığında, aklımda tutmak istediğim sözleri tutamadığımı anlıyorum ve işte böylece kucağımdan kalkıp kız kardeşime yaklaşıyor, kız kardeşim de kolunu omzuna atıyor. Bu bana Holiday'in gitmesini istemeyen tek kişinin ben olmadığımı hatırlatıyor.

"Clem, partiye geliyor musun? Holiday, sen ne dersin? Uçağı birkaç saat erteleyemez misin?"

Dudakları büzülür ve Miles'a hüzünlü bir gülümsemeyle bakar. "Ah, keşke yapabilseydim. Ama sabah bir toplantım var. Stüdyo, zamanında geri

dönebilmem için bir uçak gönderdi."

"Boo," diye homurdanarak ayağa kalkıp ona sarıldı. Bu, Clementine'e verdiği türden bir sarılmaydı ve bu bile beni mahvetmeye yeterdi. "Sen her zaman sahip olduğum en iyi komşu olacaksın. Uzaklaşma sakın, tamam mı?"

"Tamam," diye yanıtladı sessizce, kollarından sıyrılıp Hendricks'in kollarına atılırken.

Kardeşlerimden her birine sarıldığında boğazım daha da düğümleniyor.

"Yakında görüşürüz" veya "bizi tekrar ziyaret etmelisiniz" diye bir şey yok, çünkü herkes benden ve durumumuzdan çok çekiniyor.

Ayakta bekliyorum ve hazır olduğunda elini uzatarak bana dönüyor. Sessizce balo salonundan çıkıyoruz. Kimse bizi durdurmuyor. Kimse selfie istemiyor. İnsanlar yüzlerimize bir bakıyor ve iyi bir zaman olmadığını anlıyorlar.

Araba bizi Londra'nın hemen dışındaki özel havaalanına götürmek için bekliyor. Ancak dışarı çıktığımızda, beklediğim araba değil, şoförlü araba olduğunu görüyoruz.

İşte o zaman anlıyorum.

Holiday bana döndü ve baktı, iri mavi gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Holiday, neler oluyor?"

"Sadece dinle." Elini kaldırdı. Yüz ifadesi sertleşti ve ben de kendimi hazırladım. "Asla işe yaramazdı. Uzun mesafeli ilişkiler berbat."

Kurşun ağırlık gölün dibine çarptı. Bu olamaz.

"Tatil-"

"Lando, ikimiz de bunun bir bitiş tarihi olduğunu biliyorduk. Neden olan biteni olduğu gibi adlandırmayalım—inanılmaz bir yaz? Mahvetmeyelim."

"Bunu mahvetmeyeceğiz. Neden böyle bir şey yapalım ki?"

Ses tonuyla birlikte yüz hatları da sertleşti ve bunu daha önce prova edip etmediğini kısaca merak ettim. "Çünkü sana söylüyorum, her zaman böyle olur. Sadece saat farkı bile işi bitirmeye yeter. Ben yatağa girerken sen kalkıyorsun."

Hâlâ elini tutuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Holiday, bir yolunu bulacağız. Söz veriyorum. Küçük bir saat farkının üstesinden gelebiliriz."

"Tutamayacağınız sözler vermeyin. Çalışırken tamamen işime odaklanıyorum. Bir sonraki buluşmamızın ne zaman olacağı konusunda

endişelenmeye vaktim olmuyor. Birkaç ay içinde birbirimizden çok nefret etmeye başlarız.”

Başımı salladım. "Biz bundan daha güçlüyüz ve bunu sen de biliyorsun. Ödül töreninde yanında olacağım."

Cevap verirken bana bakmıyor. "Bence bunları yalnız yapmam daha iyi olur."

“Holiday, hadi ama...” Ses tonum yalvarırcasına, neredeyse sızlanırcasına, ama elimde değil.

İç çekerek elini göğsüme, avucu kalbimin üzerine koydu; kalbimin çılgınca attığını hissedebileceğini biliyordum. Acaba son zamanlarda kalbimin sadece onun için attığının farkında mı diye merak ettim.

Parmak uçlarına yükselerek dudaklarını benimkine bastırdı. Elini bırakıp yüzünü tuttum ve sanki dudaklarındaki kızarıklığı sıyırıp, alışık olduğum hale gelene kadar öptüm.

Zor, muhtaçlık dolu ve birbirimize söylemek istediğimiz ama söyleyemediğimiz her şeyle dolu. Ama en önemlisi, üzücü. Çok üzücü.

Ve onun gözyaşlarının tuzlu tadını hissettiğimde, kalbim paramparça oluyor.

"Seni seviyorum," diyorum ona ilk kez, fikrini değiştirmesi ve bana geri dönmesi için son bir girişimde bulunarak. "Holiday, lütfen, bir çözüm bulacağımızı söylemiştik ve bulacağız. Saat farkı birlikte kalmamamızın sebebi olamaz."

Cevap vermiyor ama arabaya doğru eğilip bir kutu çıkarıyor. Lanet olası bir kutu. Eşyalarının bu arabada olması ve her şeyi benim haberim olmadan planlamış olması, bıçağın son darbesi gibi.

“Ben gidene kadar bekleyin. Tamam mı?”

Uyuşmuş haldeyim, elime koyduğunu zar zor fark ediyorum. Yüzüne çok odaklanmış, her şeyi hafızama kazıyorum; gözlerinin rengini, dudaklarının mükemmel kalp şeklini, çenesinin çıkıklığındaki kararlılığı.

İşte bu, tüm öfkemi yüzeye çıkaran şey. Holiday kararını verdi ve benim söz hakkım yok. Yine.

“Bize bir şans bile vermeyecek misiniz? Bu saçmalık. Lütfen, Holiday, bunu bize yapmayın.”

Arabaya binerken elbisesini etrafına topladı ve işi bitince kapıyı kapattı. Avucu cama değdi ve araba hareket ederken bana kalan son şey bu oldu.

Onlar trafiğe karışana kadar ayakta durup izliyorum.

İçeri geri dönme zahmetine girmiyorum. Kardeşlerimin yüzlerindeki acıma dolu bakışlarla ya da Clementine'in döktüğü gözyaşlarıyla yüzleşmem, çünkü bunlar benim de gözyaşlarımı tetikleyecek.

Bunun yerine, bekleyen arabama bindim ve şoföründen beni Valentine Nook'a geri götürmesini istedim. Son bir meydan okuma olarak, Londra'dan çıkarken, her santimini bildiğim mükemmel vücuduyla bana alay eden, reklamı olan dört otobüsün yanından geçtik.

Hâlâ bana uzattığı kutuyu tutuyorum ve ilk defa kurdelenin altına düzgünce sıkıştırılmış bir zarf fark ediyorum.

Attığım kahkaha kuru ve alay dolu. Elbette ki bu kahkaha Gök Gürültüsü'ne yönelik.

Sevgili Gök Gürültüsü,

Sizi ve Sunday'i tanımaktan çok keyif aldım. Tekrar ziyaret edemeyeceğim için üzgünüm.

Babana iyi bak, ona hayatımda başıma gelen en güzel şey olduğunu ve onu çok sevdiğimi söyle.

Arkadaşın,

Tatil x

Not: Pierre size her zaman donut getireceğine söz verdi.

Şoförüne beni Burlington'ın kapısına kadar götürmek yerine, Thunder'ın derin uykuda olduğu ahır avlusuna bırakmasını söyledim.

"Holiday'in sana neler yaptığını gör," diye fısıldadım sessizce içeri girerken ve onu homurdanarak uyandıracak kadar ses çıkardım.

Diz çökerek ikiye bölüyorum ve gece atıştırmalığını ona veriyorum. Ancak şekerin kokusunu aldığında gözlerini tamamen açıyor.

Thunder'ın kadifemsi dudakları, ağzından sızan reçelin etrafında titriyor ve homurdanarak geri kalanını da istemek için beni dürtüyor. Yemeğini bitirdiğinde başını yatağa koyup tekrar uykuya dalıyor.

Ancak yanına samanların üzerine oturup yumuşak karnına yaslandığımda gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum.

BÖLÜM 27

Tatil

Beş ay sonra ilk kez Amerika Birleşik Devletleri topraklarına adım attım ve doğruca kardeşimin kollarına atıldım.

"Her şey yoluna girecek, Hol... Söz veriyorum."

"Sen..." Hıçkırık. "Bilmiyorsun..." Hıçkırık. "Şunu..." Hıçkırık.

"Biliyorum. Ve bunu nereden bildiğimi biliyor musun?" diye yanıtlıyor, beni sıkıca kucaklayıp okşarken.

Kriz geçirdiğim zamanlarda her zaman yaptığı gibi, yine o yatıştırıcı tavrıyla yanıma geldi.

Derin bir nefes alıp burnumu çekiyorum. "Nasıl?"

"Çünkü bana hep böyle söylüyorsun."

Eğer mümkünse, Tanner'ın sözleri beni daha da çok ağlatıyor. Ayrıca bunu asla söylemediğimden de eminim ve eğer söylediysem, o zaman zaten sandığımdan daha büyük bir aptalım demektir. Çünkü şu anda bunun asla iyi olabileceğini hayal edemiyorum.

"Burada, pistin ortasında ağlamana tamamen katılıyorum ama saat sabah dört ve donuyorum, bu yüzden arabaya binmek daha iyi bir fikir olabilir."

Elinden sıyrılıp kazağının kenarını alıp burnumu siliyorum, tıpkı çocukken yaptığımız gibi. Evet, iğrenç ama her zaman yüzünde minicik bir gülümseme oluşturuyor.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır."

“İşte bu ruh hali.” Göz kırptı ve yumruğunu çeneme vurdu. “Şimdi, hadi...” Omzumun üzerinden bir şeye takıldı. “Holiday, bu da neyin nesi?”

Arkamı döndüm ve gözyaşlarım yeniden akmaya başladı. Lando'yu Dorchester Otel'i'nin merdivenlerinde bıraktığımdan beri geçen dokuz saat boyunca hiç durmamışlardı zaten. Çok susuz kalmıştım. Ama gözyaşlarıyla birlikte, hostesin Willard adlı ayıyı (ona bu ismi vermiştim) uçağın dar merdivenlerinden aşağı indirmeye çalışmasını görünce hafif bir gülümseme de belirdi yüzümde.

Onu eşyalarımın geri kalanıyla birlikte paketlenip geri gönderilebilirdi, ama Lando onu bana verdiği için zarar görme riskini almak istemedim.

"Bu Willard," diye feryat ettim, ardından da yüksek sesle burnumu çektim. "Hindistan cevizi atma yarışmasını kazandıktan sonra Lando'nun bana verdiği ayı."

“Hâlâ bir hindistan cevizinin utangaç tarafını anlamıyorum,” diye mırıldandı Tanner başını sallayarak. “Tamam, arabaya binin. O şey arka koltuğa oturmak zorunda çünkü bagajınıza sığmaz.”

Söyleneni yapıyorum çünkü doğrusunu söylemek gerekirse ben de çok üşüyorum. Her şeyin arabaya yerleştirildiğinden emin olduktan sonra, Tanner Willard'ı kendi koltuğuna oturtana kadar ben de kendi koltuğuma yerleşiyorum ve sonunda yola çıkmaya hazır oluyoruz.

Motoru çalıştırırken ona döndüm. "Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim, Tanny."

Ona sunduğum gülümseme zayıf ama aynı zamanda çok minnettar. Dürüst olmak gerekirse, kendi başıma inip, birkaç gün sonra Los Angeles'a geri uçana kadar kalacağım Tanner'ın dairesine taksiyle gitmeyi göze alamazdım.

“Elbette seni almaya geliyordum. Ablamın tek başına gözyaşlarına boğulmasına izin vermeyeceğim.” diye homurdandı. “Yakında eve döneceğiz ve Brady uyanacak. Teyzesi Holiday'i teselli edecek. Sonra sen de biraz uyuyabilirsin.”

“Peki ya Millie?”

"Bu sabah dersi var, bu yüzden sanırım o da biraz daha uyuyacak."

Tanner'ın eşi Millie, Columbia Üniversitesi'nde öğrenci ve hamile kaldığında bir yıl ara vermişti. Bu dönemin başında okula geri döndü ve Tanner'ın sezon dışı döneminde olması nedeniyle, hem bizim hem de Millie'nin ebeveynlerinin yardımıyla çocuk bakımının büyük kısmını o üstleniyor; onlar da bir türlü uzak kalamıyorlar.

Ayrıca bir bakıcı da tutuyor, ama büyükanneler günün işini bitirdikten sonra geriye ne kalacağından emin değilim.

Sabahın bu saatinde ve Tanner'ın araba kullanmasıyla, Manhattan'a yirmi dakikadan kısa sürede ulaşıyoruz. Son iki yılın büyük bir kısmını bu şehirde geçirdim, ama şimdi bana yabancı geliyor. Hava, kaos, her şeyin yanlış tarafta olması... Valentine Nook'tan çok farklı olsa da, daha hızlı ilerlememe ve daha çabuk unutmama yardımcı olabilir.

İkisinden birini yapmak istediğimi söylesem kocaman bir yalancı olurum. Unutmayı hak etmiyorum. Kendimi normal hissetmeye başladığım an, cezam Lando'nun yüzünü, uzaklaşırken hayal etmek olmalı. Bunu onun iyiliği için yaptığımı kendime söylemek hiçbir teselli sağlamıyor.

Millie, asansör kapıları dairelerine açılır açılmaz kapının önünde bekliyor ve tabii ki ben tekrar ağlamaya başlıyorum. Onun beni karşılamak için uyanmasının getirdiği iyiliğe ya da Brady'nin balkabağı desenli küçük turuncu tulumu ve tepesinden kahverengi bir sap çıkan kapüşonuyla inanılmaz derecede sevimli görünmesine dayanacak gücüm yok, çok yorgunum ve çok kırılanım.

Oğlunu aramızda ezmemeye dikkat ederek bana sarılmak için uzandı. "Ah Hol, merak etme, konuşacağız, her şey yoluna girecek... vay canına... bu... çok büyük."

Tanner arkamdan homurdanarak Willard'ı çantalarımın yanına yere bıraktı, uzun bir iç çekti ve ellerini dizlerine koydu. "Eve gelirken yol boyunca ağladı. Bu şey çok ağır."

"Yol boyunca ağlamadım," diye homurdandım. "Lincoln Tüneli'nden geçerken ağlamayı bıraktım."

"Özür dilerim, yanılmışım."

Kardeşimin karısını öpüp oğlunu kollarından almasını izliyorum. Bu basit hareket bile kalbimi derinden acıtıyor. Hayatımın bu noktasına kadar evlilik ve çocuk sahibi olmak hiçbir zaman hedefim olmamıştı. Şimdilik yeterince yeğenim var, ama şimdi buna şahit olunca, birlikte yaşlanabileceğimi düşündüğüm tek kişiyle bu sevgiyi kaybettikten sonra, bir daha asla böyle bir sevgiyi bulabileceğimi hayal edemiyorum.

Yüzüm tekrar buruştu.

"Ah, Hol—"

"İyiyim." Millie'yi elimle uğurlayıp Brady'ye doğru ellerimi uzattım.

Abimin mavi gözlerine sahip, sanırım benim de gözlerim aynı. Bana gülümsediğinde tombul yanakları şişiyor.

"Hey dostum, çok büyümüşsün, değil mi? Holiday Teyze'yi hatırlıyor musun?"

"Hım, evet," diye yanıtlıyor Millie. "Sanki bütün gün kettlebell taşıyormuş gibi."

Gülüyorum. "Eğer kettlebell'ler senin gibi olsaydı, spor salonuna daha sık giderdim."

Brady avucunu kaldırıp yüzüme koyuyor. Tatlı bebek kokusu havayı dolduruyor ve bu o kadar rahatlatıcı ki, yorgunluk dalgaları üzerime çökmeye başlıyor.

"Hey, sanırım bu sabahki toplantılarımdan önce biraz uyuyacağım."

Millie, Brady'yi geri götürüyor. "Misafir odası senin için hazır. İstedğin kadar uyu. Ben de öyle yapacağım. Tanner bütün gün burada olacak, onunla vakit geçirmek istersen, ben de öğle yemeğinden sonra dersimi bitiriyorum."

"Teşekkür ederim."

Çantalarımı alıp odama doğru koridordan ilerlemeden önce Tanner beni sıkıca kucakladı ve fısıldadı: "Söz veriyorum, her şey yoluna girecek. Uyandığında bir çözüm bulacağız."

Ona bir türlü inanamıyorum, bu yüzden cevap vermek yerine sadece gülümsüyorum. Yatak odasının kapısını arkamdan kapatır kapatmaz, her şeyi yere bırakıp telefonumu açıyorum.

Uçuş boyunca hiç kontrol etmek istememiştim—bir tür garip erteleme zevki—çünkü indiğimde Lando'dan bir mesaj alabileceğim umuduna tutunmak, gittikten sonra benimle tekrar konuşacağını düşünmenin bile çok aptalca olduğunu söyleyen daha yüksek sesli iç sesi dinlemekten daha kolaydı.

CLEMMIE: Şimdiden seni özledim.

CLEMMIE: Uçuşunuz nasıldı?

MARCY: Görüşmem iptal edildi, bu yüzden daha erken görüşebiliriz. Sabah 11? Ofisimde mi?

ANNE: Eve hoş geldin tatlım. Yarın Tanner'da görüşürüz. Baban ve benim için Late Night'a bilet aldın mı?

CLEMMIE: Miles'ın parti sonrası eğlencesi berbattı. Ben yatıyorum. Seni hâlâ özlüyorum.

Haber almak istediğim kişiden hiçbir şey gelmediğinden emin olmak için üç kez kontrol ettikten sonra, gözyaşlarımın sel gibi akmasıyla yatağa yığıldım.

Uykuya dalma çabasından vazgeçiyorum ve banyo aynasında kendime baktığımda, zamanımı insan gibi görünmemi sağlayacak bir mucize için dua ederek geçirmenin daha iyi olacağına karar veriyorum. Çünkü ancak bu şekilde iyileşebilirim.

Dün gecedен kalma makyajım yanaklarıma bulaşmış, gözlerim ise tamamen kan çanağı gibi ve hiç bu kadar şiş olmamıştı. Yüzümü yıkama girişimlerim de pek bir iyileşme sağlamadı, bu yüzden Ashley'e mesaj atıp ulusal televizyona çıkmadan önce bana tam bir bakım yapması için bu öğleden sonra bir spa servisi çağırmasını rica ettim.

Şu anki halimle dışarı çıkmamın imkanı olmadığı için ABD'ye geri döndüm ve burada yüzüm her reklam panosunda sergileniyor.

Yatak odasından çıkmak bile istemiyorum ama Tanner'ın Brady ile konuşurken çıkardığı mırıltı sesi, kalmamı engelleyecek kadar cazip geliyor. Ancak duyduğum ikinci ses beni durduruyor, çünkü bu Millie'nin sesi değil.

Tahmin ettiğim gibi, menajerim kahvaltı tezgahında kahve içerken Brady de koruma koltuğundan ona bakıyor ve menajer de önündeki oyuncakta topları çeviriyor. Bu durum bu kadar tuhaf olmasaydı komik olurdu, çünkü Marcy -bana defalarca söylediği gibi- bebeklerden pek hoşlanmıyor.

"Hey." Sesim boğuk çıkıyor ve Marcy'nin beni görür görmez yüzünü buruşturduğunu eminim görüyorum, ama bu sadece gözlerimin bulanık olmasından da kaynaklanıyor olabilir.

"Tekrar hoş geldiniz." Gülümsedi.

Kesinlikle yüzünü buruşturdu. Gülümsemesi gerçek olamayacak kadar büyük ve neşeli.

“Burada ne yapıyorsun? Daha sonra buluşacağımızı sanıyordum? Saati mi yanlış anladım?”

Marcy başını salladı. "Hayır, tatlım. Sadece uğrayayım dedim, küçük Tanner'ı baba olduktan beri görmedim. Toplantımızı burada yapabiliriz."

Bu bana uygun. Yüzümü düzeltmek için ne kadar çok zamanım olursa o kadar iyi. Ama kaşlarımı çatıyorum.

Marcy bebeklerden hoşlanmamasının yanı sıra, "uğrayıp gelme" tipinde bir insan da değil. Bu durumun her yönü beni hemen şüphelendiriyor. Sanırım bunun sebebi son birkaç haftadır onunla konuşamayacak kadar sinirli olmam.

“Neler oluyor?”

“Hiçbir şey. Bu çılgınlık başlamadan önce seni görmek istedim. Yıl sonu çok yoğun geçecek,” diye ekliyor, sanki hayatımın ne kadar yoğunlaşacağının farkında değilmişim gibi.

Hollywood'un devasa dünyasına yeniden adım atmak üzereyim.

Burnumdan derin bir nefes alıp, tek bir uzun nefesle dışarı veriyorum.

“Bir kahve daha ister misiniz?”

"Elbette."

Makineyi açıyorum, acaba damardan verilmesi daha kolay olur mu diye düşünüyorum. Marcy ve Tanner, Tanner'ın takımının playoffların üçüncü turunda elendiği Dünya Serisi hakkında konuşuyorlar ve ben de gelecek yılki transferleri ve bu sezon kimin şampiyon olacağı hakkında konuşurken dalıp gidiyorum.

İşimi bitirince, kahveyi tezgahın üzerine önüne koyuyorum. "Buyurun."

Gözleri bardağa kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Bu düşündüğümünden de kötüymüş."

Kaşlarımı çatıyorum çünkü o bunu henüz denememiş bile. "Bu ne anlama geliyor?"

"Holly, tatlım, sanki bir aydır uyumamışsın ve Mike Tyson'la on raunt dövüşmüşsün gibi görünüyorsun"—elini savurarak geçiştiriyor—"ya da bu aralar kim boks yapıyorsa onunla."

Sanırım kahveden bahsetmiyoruz.

“Berbat göründüğümü biliyorum, ama sence neden böyle?” diye çıkıştım. “Sana erken dönmek istemediğimi söylemiştim.”

Kadın sakince bardağı alıp bir yudum aldı. "Sözleşmeniz var Holiday. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Sesi, daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak, neredeyse empatik ve bu beni neredeyse çıldırttı.

Şu an Marcy'nin bana tatlı davranmasına katlanamıyorum. Onun her zaman olduğu gibi gözü pek, sert ve gözüpek bir ajan olmasını istiyorum.

Hem gücenmeden bağırıp çağırabileceğim birine ihtiyacım var, hem de beni bu duruma sokan, en başta ara vermek zorunda kalmama sebep olan, çünkü çok uzun zamandır çok fazla çalıştığım ve neredeyse çökmek üzere olduğum için suçlayabileceğim birine ihtiyacım var.

Eğer durum böyle olmasaydı, İngiltere'de olmazdım.

İngiltere'de neler olduğunu hepimiz biliyoruz.

Her şeyden önemlisi, Lando'ya aşık olduğum için suçlayacak birine ihtiyacım var, çünkü böyle bir şey yapmamam gerekirdi.

Gözlerim yanıyor ve göğsümdeki ağırlık o kadar ağırlaşıyor ki neredeyse nefes alamıyorum.

“Ama,” diye başlıyor Marcy, “sizi ilgilendirebilecek bazı haberlerim var.”

Gözlerindeki nemi siliyorum ve gözlerimi kısarak onu süzüyorum. "Devam et."

“Hot Tin Roof projesiyle ilgili evraklar henüz imzalanmadı, bu yüzden size başka bir talebin geldiğini bildirmek benim görevim. Bütçe daha küçük ve üç ay yerine iki aylık bir süre için.”

Avuç içlerimin topuklarıyla şakaklarıma sürüyorum. Bana iyi bir şey söyleyeceğini sanmıştım. Ama iki ay yine de iki ay, bir de prova süresini eklersek, sanki bir ömür gibi geliyor. Hiçbir şeyi çözmiyor.

“Yönetmen Hamish McTaggart. Geçen yıl Broadway'de sahnelenen R.B.G. hakkındaki oyunuyla Tony Ödülü'nü kazandı. Şu sıralar çok popüler.”

Başımı salladım. O oyunu izledim ve güzeldi. Ama yine de bana anlatmasının ne anlamı olduğunu anlamıyorum.

"Ve film Donmar Warehouse'da gösteriliyor."

Kulaklarım dikleşiyor, ama hâlâ kendi kendime acımaya ve kırık kalbime o kadar odaklanmış durumdayım ki, onun ne dediğini veya bunun ne anlama geldiğini hemen anlayamıyorum.

“Holiday, söylediklerimi dinliyor musun? Donmar Warehouse Londra'da.”

Aman Tanrım. Haklıymış. "Yani Londra'da beni isteyen bir tiyatro oyunu mu var?"

"Evet."

"Ne zaman başlıyor?"

"Provalar yine Nisan ayında. Aynı zaman diliminde."

"Onu alacağım."

Marcy'nin dudakları büzüldü. "Sana henüz ne olduğunu söylemedim bile."

Ona umursamadığımı söylemiyorum. Barney'nin yeniden canlandırılmış hali olsa ve ben her gece sahnede mor bir dinazor kılığına girip dans etsem bile, yine de kabul ederim. Çünkü burası Londra.

"Nedir?"

"Shakespeare, On İkinci Gece."

Gülmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi geliyor ama kendimi tutamıyorum. Aklıma hemen Gerçek Aşk filmi ve Shakespeare'in oyunlarından birini yazmış olabileceği, belki de bu oyunu yazdığı köşedeki küçük masa geliyor. Aklıma gelen bir diğer şey ise Agatha Chase'in bana yakında görüşeceğimizi söylemesi.

Belki de haklıydı.

"Shakespeare mükemmeldir."

"Böyle olabileceğini hissediyordum ve bundan sonra, gelecek Kasım ayında çekimlerine başlanabilecek potansiyel bir film var. Hukuk temalı bir drama, Avrupa'da ama ağırlıklı olarak Londra'da geçecek, ki bunun da uygun olacağına inanıyorum."

Bu, İngiltere'de neredeyse bir yıl geçirmek demek. Evet, fazlasıyla uygun.

Tezgahın etrafından dolaşarak Marcy'ye kollarımı doladım ve onu sıkıca kucakladım. Göğsümdeki baskı kaybolmuştu ve gözyaşlarım nihayet kurumuş, yerini kocaman bir gülümseme almıştı.

"Bana bir kalem verin, hemen imzalayacağım."

Önümüzdeki birkaç haftalık basın toplantısı birdenbire çok kolay geçecekmiş gibi geliyor ve Lando'dan iki şey için yalvarma planı yapmaya başladım bile: beni terk ettiği için affını dilemek ve tekrar benimle randevuya çıkmak.

"Hayır" deme ihtimaline dair en ufak bir endişe bile duymuyorum. Umurumda değil.

Önemli olan tek şey Lando'yu tekrar göreceğim olmam.

BÖLÜM 28

Lando

Hayatımda hiç bu kadar mutsuz olmamıştım sanırım.

Holiday'in gidişinden bu yana beş acı dolu gün geçti ve bunların dört buçuk gününde birlikte olmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Aklıma gelen tek plan, Alex'in Burlington'ı devralması ve benim de henüz var olmayan bir New York genel merkezinden operasyonları denetlemem. Ama Alex kabul ederse, uçağın yakıtı doldurulur doldurulmaz bir ofis bulmak için uçağa bineceğim.

Eğer yapmazsa... henüz o aşamaya gelmedim.

Henüz sadece "Gerçek Aşk" bölümüne kadar gelebildim; orada, Hamish ayaklarımın dibinde, alev alev yanan şöminenin yanında titreyerek, bira bardağının dibinde çözümümü bulmaya çalışıyorum.

Eddie bana bir baktı ve arka odayı boşalttı, böylece oda bana kaldı, tıpkı Holiday ile ilk randevumda olduğu gibi.

Başımı ellerimin arasına aldım. Aman Tanrım. Ne büyük bir karmaşa.

"Merhaba, sizi burada görmek ne güzel."

Miles'in sesini duyunca başımı hızla kaldırdım. "Beni nasıl buldun?"

"Eddie aradı."

Hain. Barda ona doğru kaşlarımı çatıyorum, umurunda değil gerçi. Holiday'i herkes kadar özlüyor ama annem köşeyi dönünce, kaşlarımı çatmam daha da kısılıyor ve Miles'ı hedef alıyor. Kaçındığım annemi.

"Seni her yerde aradım."

"Tebrikler," diye homurdandım. "Beni buldunuz."

"Evet, ve görüyorum ki yine tıraş olmayı bırakmaya karar vermişsin canım."

Başımı hızla kaldırdım. Bu saçmalıklarla uğraşacak havamda değilim. Caroline'den sonra benimle geçinmenin zor olduğunu düşünüyorlarsa, henüz hiçbir şey görmediler.

"Anne—" Sesimde, buraya ne söylemeye geldiğini bilmeden uyardığım bir ton var; ama belli ki bunu görmezden gelmeyi tercih ediyor.

"Orlando. Ben senin annemim—"

"Beni başka biriyle tanıştırmaya çalışmayı aklınızdan bile geçirmeyin. Ben bitti."

Dudaklarını büzüyor ve yüz ifadesi yumuşayana kadar bir an bana bakıyor. Yanıma iyice yaklaşıyor ve tıpkı daha gençken kötü bir gün geçirdiğimde yaptığı gibi parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Bu garip bir şekilde rahatlatıcı ve beni sahte bir güvenlik duygusuna sürüklüyor.

"Müdahale etmeyeceğime söz vermiştim, biliyorum, ama yalan söyledim. O kızın kaçmasına izin vermeyin."

Boğazımda o çok tanıdık sıkışma hissi tekrar oluşuyor ve bu gerçekten canımı sıkmaya başladı. Deri koltukta geriye doğru kaydım.

"Anne, benden ayrıldı. Ne yapmam gerekiyor? Onu fikrini değiştirmeye zorlayamam. Bu onun kararıydı, benim değil," diye çıktım ama elimde değildi. Kızgındım. Holiday'ın bu kadar kolay pes etmesine hem üzgündüm hem de kızgındım. "Bir yıl boyunca farklı kıtalarda olacağız. Birbirimizi görmek için hiç zamanımız olmayacak."

Kendimi bile ikna edemezken neden annemi ikna etmeye çalıştığımı anlamıyorum.

"Zaman bul," diye yanıtlıyor ayağa kalkmadan önce. Her zamanki gibi yardımsever. "Neyse, gitmem gerek. Bayan Winston'a uğrayıp Noel panayırı hakkında konuşacağımı söylemişim."

Çıkarken, Miles'ın elinde iki bira bardağıyla masaya doğru yürüdüğünü görüyoruz; bardaklardan birini önüme koyuyor. Karşıdaki sandalyeyi çekip oturuyor.

"Annen sana tatilden sonra gitmeni mi söyledi?"

"Buna benzer bir şey."

"Bence yapmalısın."

"Sakın başlama." Üst dudağımdaki köpüğü siliyorum. "Broadway'de harika bir rolü var. Tiyatroyu Londra'ya taşımaktan başka yapabileceğim bir

şey yok.”

Hmm. Aklıma bir fikir geldi.

Miles omuz silkip telefonunu çıkardı. "Seni neşelendirecek bir şeyim var."

"Hiçbir şey beni neşelendiremeyecek."

"Ne kadar bahse girmek istersin?"

İnleyerek, "Miles, eğer bilerek canımı sıkacaksan, senin için sakıncası yoksa beni yalnız bırakmanı tercih ederim," dedim.

Ne yazık ki, bu onu caydırmıyor. Tam tersine. "Tamam, iddiaya girmedim ama bir susup beni dinlesen nasıl olur? Bu sabah, her gece geç saatlerde yayınlanan o Amerikan talk show'larından birini izliyordum ve Holiday de oradaydı."

"İlgilenmiyorum," diye yalan söylüyorum. Aslında çok ilgileniyorum. Elimde değil. Onun yaptığı her şeyi bilmek istiyorum. Sadece bunu istediğimi başka kimsenin bilmesini istemiyorum.

Yaralarımı yalnız başıma sarmak için zamana ihtiyacım var. Eğer bu, onun bir Amerikan televizyon programında gülümseyip, kahkaha atıp hayatına devam ederken benim burada en mutsuz halimle kalmamı izlemek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Bu hafta iki kez Holiday'in yüzünün bana baktığını görmek zaten yeterince kötüydü. Birincisi, Financial Times'ın arka sayfasında, otobüslerin yan tarafında da bulunan aynı Gucci kampanyası için tam boyutlu bir reklam yayınlanmıştı. Diğeri ise yakında çıkacak filminin afişiydi.

Bundan asla kurtulamayacağım. O güzel yüzü hayatımın geri kalanında peşimden gelecek.

Yönetim kuruluna, Londra'daki aylık toplantılarımın gelecek yıla kadar uzaktan yapılması gerekeceğini zaten bildirdim.

Miles avucuma bir kulaklık tutuşturdu. "Saçmalığı bırak da şunu izle."

Tartışacak enerjim yok.

Arkama yaslanıp, Holiday'in yüzünde donmuş ekrana bakıyorum. Anında göğsüm sıkışıyor. Biraz pikseli olsa da, güzel ve mutlu görünüyor. Doğal ortamında.

Burası onun ait olduğu yer, ineklerle çevrili Valentine Nook değil. Bunun mümkün olabileceğini düşünmekle ne kadar aptalmışım.

Oynat tuşuna basıyorum ama yüzüne o kadar odaklanmış durumdayım ki, sunucunun soru kartlarını karıştırırken neye güldüğünü zar zor duyuyorum.

"Harika. Şimdi bana Oscar'ı kazandığınızdan beri neler yaptığınızı anlatın. Çok çılgın bir dönem miydi?"

Holiday arkasını dönüp izleyicilere gülümsüyor. Bunu yaparken, bir anlığına doğrudan kameraya bakıyor ve sanki doğrudan bana bakıyormuş gibi geliyor.

"Aslında hayır. Çok huzurlu ve rahatlatıcıydı."

"Bir İngiliz dükle tanıştığınız doğru mu?" diye soruyorum. O da "dooke" diye telaffuz ediyor. Tıpkı Holiday gibi.

Holiday'in kahkahası karşısında nefesim kesildi. Neredeyse unutmuş olduğum bir ses. "Öyle."

"Seni suçlayamam çünkü bu adam... vay canına, böyle İngiliz adamlarının olduğunu bilmiyordum..."

Gözlerimi o kadar çok çevirdim ki neredeyse kilitlendi. Ne kadar aptalca.

Ama sonra ekranda Holiday ve benim Paris'te çekilmiş bir fotoğrafımız beliriyor, ardından polo maçı ve daha önce görmediğim Sonbahar Balosu'ndan bir görüntü geliyor. Stüdyo seyircisi alkışlıyor ve çığlık atıyor, kamera Holiday'e kanepede tekrar döndüğünde ise yanakları daha da pembeleşmiş.

"Bizi öğleden sonra çayına davet edecek misiniz, efendim?"

"Biliyor musun Jimmy, belki yaparım."

"Şu küçük salatalıklı sandviçlerden alabilir miyiz?"

"Elbette." Tekrar gülüyor. "Bakalım ne yapabilirim."

"Filmden sonra sırada ne var? Gelecek yıl için planlar neler?"

"Yeni bir şey deniyorum. Bir sonraki aşamaya geçiyorum—"

Yaşama isteğimi kaybediyorum. Miles'ın bunları izlememi neden istediğine dair hiçbir fikrim yok, belki de ona yaptığım bir hatanın intikamını almak için daha fazla acı çektirmek istemiştir. Sonra iki kelime duyuyorum ve her şeyi geriye sarıyorum.

"West End'de bir sahneye çıkmaya hazırlanıyorum, ama şu an için söyleyebileceğim tek şey bu."

Geri sarma.

"West End'de."

Miles'a şöyle bir baktım. "Bu bir hata olmalı."

Başını salladı. "Sanmıyorum. Bir tane daha var."

Miles telefonunu geri alıp başka bir video açar. Holiday yine sunucuyla İngiltere'deki zamanından ve henüz işinin bitmediğinden bahsediyor. En

kısa sürede geri döneceğini ve gelecek yıl West End'de başrol oynayacağını söylüyor.

"West End'in Londra olduğunu biliyor, değil mi?"

Miles kaşlarını çatı. "Tahmin yürüteceğim ve evet diyeceğim."

"Anlamıyorum." Neden anlayayım ki? Hiçbir mantığı yok.

"Sanırım sana geri dönmenin bir yolunu buldu dostum." Eğilip koluna vurdu. "Tebrikler."

"Ne olmuş yani? Ondan haber almadım ki? Clementine biliyor mu? Onay alana kadar beklemem mi gerekiyor?"

"Hayır, asla. Git sen onu kap," diyor, sanki kendisini reddeden kızların peşinden koşma konusunda tecrübesi varmış gibi.

Miles'in bu konuda hiç deneyimi yok.

Bilgi bombardımanından sersemlemiş durumdayım, bu yüzden aklım eskisi kadar hızlı çalışmıyor. Bu nedenle, Agatha Chase doğrudan masamıza doğru ilerlediğinde, kaçma şansım yok.

"Merhaba, Orlando."

Şu anda görmek istediğim son kişi o olduğu için içimden bir ah çekiyorum. Ayrıca, bana asla düzgün hitap etmemesinin yanı sıra, bana Orlando diye seslenmesi de beni hafifçe rahatsız ediyor. Annem dışında kimse bana bu isimle seslenmiyor ve annem de ancak o zaman sinirleniyor.

"Ah Agatha, lütfen defol git. Hiç keyfim yok. Haklıydın, tamam mı? Evet, yalnızım. Evet, sonsuza dek yalnız kalacağım. Mutlu musun?"

Agatha alaycı bir şekilde, "Ben de Miles'in Burlington'ların en dramatik olanı olduğunu sanıyordum," dedi.

Miles, "Hey," diye itiraz etti. "Tam buradayım."

Agatha'nın gözleri, sanki onu yeni fark etmiş gibi Miles'a dikildi.

"Hım. Evet, öyleymişsin." Omuz silkip tekrar bana odaklandı. "Orlando, eğer her fırsatta benden kaçmak yerine, bir dakika bile olsa konuşmama izin verseydin, sana anlatmak istediğimi bitirebilirdim."

"Bunu duymak istemiyorum."

"Şey, evleneceksin." Sözleri o kadar sert bir şekilde döküldü ki, bir an için şaşkına döndüm. "Görev icabı evlenirsen, sonsuza dek yalnız kalacaksın. Aşk için evlenirsen, zamanın ve mesafenin sınavından geçecektir."

"Ne?"

"Sözümü bitirmeme izin vermedin ve söylediklerimden sadece sonsuza dek yalnız kalacağını anladın. Ama senin için yazılmış olan bu değil.

Önünde birçok yol var.”

Yanımda Miles alaycı bir şekilde yüksek sesle, "Nerede yazıyor?" diye sordu.

“Yıldızlarda.”

Miles başını geriye doğru eğerek tavana bakıyor, ki bu da itiraf etmeliyim ki hafif bir gülümsemeye neden oluyor. "Bütün bunlara gerçekten inanıyor musun, Agatha? Hadi ama, bunların hepsi biraz abartılı değil mi?"

"Bu sadece cahiller için geçerli, Miles," diye yanıtlıyor kibirli bir şekilde. "Eğer kalbini biraz daha açsaydın, o kadar derinden özlediğin sevgiyi kabul edebilirdin."

"Bolca sevgi görüyorum, çok teşekkür ederim."

Miles'ın tam olarak hangi "aşk" türünden bahsettiği açıkça belli oluyor ve Agatha buna karşılık küçümseyici bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

Neyse ki, ikisi tartışmaya başlamadan önce Clementine geldi ve yanımda bulunan masaya sıkıştı. Neredeyse benim kadar üzgün görünüyordu. Ona Holiday'den bu West End işiyle ilgili bir haber alıp almadığını sormak istedim. Ama cevabı bilmek istemedim çünkü eğer o almışsa ve ben almamışsam, kendimi iki kat daha kötü hissedeceğimi biliyorum.

“Merhaba Agatha, nasılsın?” diye soruyor neredeyse dalgın bir şekilde, ardından arkasındaki işaret parmağını uzatıyor. “Barda o kadını tanıyor musunuz? Az önce Burlington’a nasıl gidileceğini sorduğunu duydum. Sanırım Amerikan aksanıyla konuşuyordu.”

Miles ve ben arkamızı döndüğümüzde, koyu sarı saçlı ve göğsüne küçük bir bebek bağlamış bir kadının Eddie'nin barmenlerinden biriyle konuştuğunu gördük. Çok uzun boylu değildi ve güzeldi, ancak biraz yorgun görünüyordu; yeni anne olmuşsa bu anlaşılabilir bir durumdu.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam, onda garip bir şekilde tanıdık bir şey olduğundan o kadar emin oluyorum, ama o kadar çok insanla tanışıyorum ki hepsini hatırlamak zor.

“Belki. Emin değilim. Bunu anlamak için daha yakından bakmam gerekir.”

“Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Yemin ederim onu daha önce görmüştüm. Kesinlikle çok güzel, yani mümkün...” diye başlıyor Miles, sonra yüzünde panik ifadesi belirliyor. “Kahretsin, umarım o benim çocuğum değildir.”

Agatha da Eddie ile konuşan kadına dikkatle bakıyor. "Hayır. O çocuk Alex'in çocuğu."

"Oh, çok şükür," diye yanıtladı Miles, ardından başını hızla Agatha'ya çevirdi. "Bekle, az önce ne dedin?"

"Bu çocuk Alex'in," diye tekrarladı sakince, sanki atom bombası patlatmış gibi değil. Sonra, Agatha olduğu ve kendi bildiğini okuyan biri olduğu için, tek kelime etmeden geldiği gibi hızla uzaklaştı.

Clementine'in nefes alışışı o kadar keskin ki öksürüyor. Miles tekrar dönüp daha dikkatli bakıyor ve o kızı nerede gördüğümü fark ediyorum. Son gördüğümde Aspen'deki bir fırının ortasında Alex'in vedalaşmasını bekliyordu.

Miles aynı anda cevabı anlar. "Burası Haven."

"Alex'in Sığınağı mı?" diye fısıldadı Clementine.

"Kahretsin, ne yapacağız?" Bardağımdaki kalanları bir dikişte içtim ama Miles ayağa kalkmamı engelledi.

"Hiçbir şey yapmıyoruz." Göğsüme sertçe işaret etti. "Sen Los Angeles'a gidiyorsun. Clementine ve ben Haven'la ilgileneceğiz."

Olayların bu şekilde gelişmesinden benim kadar şok olmuş görünen kız kardeşime baktım.

"Milo, öylece Los Angeles'a uçamam."

"Elbette. Uçağın yakıtı dolduruldu ve sizi bekliyor. James dışarıda arabada sizi almaya hazır, ben de size bir gece çantası hazırladım, o da arabada."

Şu anda neler oluyor böyle? Bir saat önce kederimle boğuşuyor ve kendi halimdeydim. Şimdi Alex'in sevdiği kız, The One True Love'da kucağında bir bebekle duruyor ve ben Holiday'i geri almaya gidiyorum.

Ancak en şaşırtıcı olanı, Miles'in tüm bu durumu hafife almadan, her ne olursa olsun ilgilenmeye gönüllü olması. Tamamen ciddi görünüyor.

Clementine ellerini aşırı coşkuyla çırpıyor. "Gerçek hayattan bir film sonu gibi."

Kardeşime kaşlarımı çatarak baktım. "Nerede yaşadığını bilmiyorum."

Miles telefonunu çıkarıp ekrana dokunuyor, tam o sırada benim telefonum da bir mesajla titriyor. Aşağı baktığımda üzerinde Los Angeles adres etiketi olan bir paketin fotoğrafını görüyorum. "Şimdi anladın."

"Bunu nasıl elde ettin?"

"Holiday'in asistanı dün Bluebell'de kutuları paketliyordu. Tesadüfen uğrayıp merhaba dedim. Oradayken adres etiketini gördüm."

"Gerçekten gitmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet," diye ısrar ediyor Clementine ve Miles hep bir ağızdan.

"Holiday'i duydunuz. West End'e geliyor. O yüzden gidip onu geri getirin." Miles ekliyor, "Ve buna inanamıyorum ama ya Agatha da haklıysa?"

"Eğer benim hakkımda haklıysa, o konuda da haklıdır." Haven'a doğru başımı salladım.

Miles, "Bir seferde bir rezillik," diye karşılık verdi. "Şimdi lütfen defolup gider misin? James dışarıda bekliyor."

Bunu neden düşündüğümü bile bilmiyorum.

Elbette Los Angeles'a uçacağım.

Kasım ayında bile Los Angeles, çok üşümeden kazak giyebilecek kadar ılık, ama yine de titriyorum. Titremek, sallanmak. Aynı şey. Çünkü bu, midemin derinliklerinde go-kart oynayan aynı sinirlerden kaynaklanıyor.

Hollywood tabelası, kararan gökyüzüne karşı bembeyaz bir şekilde parlıyor. Daha önce Los Angeles'ta fazla vakit geçirmemiştim. Burlington Estates'in ilgisini çeken bir şehir değil, ama akşam yaklaştıkça, şehrin ne kadar büyük olduğuna hayret ediyorum. Şehrin ışıkları uzaklara uzanıyor ve ufukta kayboluyor.

SUV'nin arka koltuğundayım ve Miles'ın bana verdiği adrese doğru gidiyorum. Ön tarafta, GPS haritasındaki kırmızı oka doğru hızla ilerleyen küçük mavi bir nokta var ve yaklaştıkça adrenalinim daha da yükseliyor. On iki saattir yolculuktayım, evde saat yaklaşık iki ve toplamda sadece dört saat uyudum.

Bu, düşünmek bile istemediğim bir dizi soruyu beraberinde getiren ölümcül bir kombinasyon, ama her şey ters giderse kesinlikle Miles'ı suçlayacağım.

Los Angeles'ta akşam vakti. Ya Holiday evde değilse? Ya her şeyi yanlış anladıysam? Ya bir randevuya hazırlanıyorsa?

Yumruklarımı sıkıyorum ve hayali tırnaklarım derime o kadar sert saplanıyor ki neredeyse kan akıtıyorlar.

Şoför yavaşladı ve bana döndü. "Efendim, geldik."

Pencereden dışarı bakıyorum ve çok yüksek bir çitin içinde uzun bir kapı görüyorum. Ama hepsi bu. Ne bir araba yolu ne de bir giriş var; sadece çitin içindeki bu kapı.

"Bu?"

Şoför başını salladı.

"Burası doğru yer olduğundan emin misiniz?"

Bana dönüp bakıyor, sanki onun harita okuma yeteneğini sorgulamaya cüret ediyormuşum gibi.

"Bana verdiğiniz adres bu."

Uçaktan iniyorum. Gece çantamı uçakta bırakmışım, geriye dönüp bakınca biraz aptalca bir şeydi ama sanırım burası doğru yer değilse doğruca eve gidiyorum.

"Garaj nerede?" diye tekrar soruyorum, çünkü Holiday'in burada bir arabası olduğunu biliyorum, bu onun evi ise arabasını nerede tutuyor acaba?

Sürücü, daha önce fark etmediğim, çite bitişik koyu yeşil bir garaj kapısını işaret ediyor. Kamufleli bir eve sahip olmak oldukça zekice bir fikir.

"O zaman sanırım zile basmam yeterli?"

Gözlerini devirip kendi kendine mırıldanınca, bahşişini yarıya indirmeye karar verdim. Kardeşçe dayanışma nerede kaldı? Eminim sinir krizi geçirmek üzere olduğumu görüyordur.

Kapının önünde durup ondan geriye doğru sayıyorum. Bire ulaştığımda, yirmiden geriye doğru saymaya karar veriyorum.

"Burada beklememi mi istiyorsunuz?" diye sesleniyor şoför, bahşişini tekrar keserken.

"Evet," diye tersledim.

"Zil çalışmıyor mu?"

Bu sefer onu görmezden gelip düğmeye basıyorum. "Tamam, deneyelim bakalım."

"Evet," diye sert bir şekilde karşılık verdi, hemen tanıdığım bir ses.

"Tatil mi?" Sessizlik uzayınca tekrar zile bastım, ama bu sefer cevap alamadım.

Arabaya geri dönmüş olan şoföre döndüm. "Sen de birinin cevap verdiğini duydun, değil mi?"

Omuz silkerek karşılık verdi.

Üçüncü kez deneyecekken kilit döndü ve kapı ardına kadar açıldı.

Karşımda duran kadın, tüm kalbimle sevdiğim, hayatımın geri kalanını nerede olursa olsun birlikte geçirmek istediğim kadın. Onu her yere takip edeceğim.

Ama bana sanki hayalet görmüş gibi bakıyor.

“Lando? Burada ne yapıyorsun?”

O kadar dalgınım ki, kelimeler kuramıyorum. Uçakta prova ettiğim tüm kelimeler uçup gitti.

“Lando?”

"Çok mutsuzum," diye patladım. "Sensiz bir hafta bile geçiremiyorum."

Elleri ağzına gidiyor ve yüksek sesle hıçkırıyor, bunu iyi bir işaret olarak algılıyorum ve devam ediyorum.

“Birlikte olabilmemiz için bir yol bulmaya çalışıyordum ve oldukça iyi bir çözüm buldum, ancak sonra sizin Batı Yakası'na gelebileceğinize dair bir söylenti duydum. Bu yüzden daha ileri gitmeden önce, Batı Yakası'nın Londra'da olduğunu ve Amerika'da başka bir Batı Yakası olmadığını bildiğinizden emin olmak istiyorum.”

"Batı Yakası'nın nerede olduğunu bildiğimi kontrol etmek için mi buraya uçtun?" diye sordu elinin arkasından sessizce.

Başımı salladım. "Evet."

"Nereden bildin?"

“Miles senin talk showlarından birini izlemiş ve bana göstermiş,” diye yanıtlıyorum. “Doğru mu, New York'a gitmeyeceksin? Londra'ya geleceğin için orada merkez kurmama gerek yok mu?”

“Fikrimi değiştirdim.” Omuz silktili ve ellerini yanlarına indirdi. Bana gülümsediğinde, sanki yeniden derin bir nefes alabiliyorum ve bana oksijen veren de o oluyor. “Londra'nın çok iyi bir yer olduğunu duydum ve biliyorsun, orada hoşlandığım biri var.”

"Ah evet?"

“Evet.” Gülümsedi. “Çok uzun boylu, uzun bacaklı, siyah saçlı. Adı Thunder.”

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Bunu duyduğuna sevinecektir. Sanırım o da seni benim kadar özlemiştir. Herkes seni benim kadar özlemiştir. En çok ben seni özledim."

Bu sefer omuzları iyice düşüyor. "Seni çok özledim," diye yanıtlıyor. "Çok üzgünüm Gracie. Geçen hafta sana yaşattıklarım için, beni terk edip bize inanmadığım için çok üzgünüm. Bu bana seni ne kadar çok sevdiğimi

ve sensiz ne kadar mutsuz olduğumu fark ettirdi." Sözlere hıçkırıklarla sona eriyor.

"Buradayım çünkü ikimiz için de yeterince inandım." Bir gözyaşını siliyorum. "Bu, eve gidebileceğimiz anlamına mı geliyor? Çünkü elim boş gidemem. Sensiz dönersem, Sevgililer Günü Kemerinden asılıp idam edileceğim."

"Şöyle ki, programıma başka bir röportaj daha eklendi. Londra'daki talk show'larınızdan biri, bu yüzden uçakta yeriniz varsa, beni götürebilirseniz çok sevinirim."

"Yapmasam bile, senin için insanları oyundan atardım."

O kıkırdadığında ben de gülümsüyorum. O muhteşem sesi çok özlemişim.

"Umarım, eğer hâlâ beni kabul ederseniz, ödöl sezonu bittikten sonra Bluebell'e geri dönebilirim."

Başımı salladım. "Maalesef Bluebell müsait olmayacak. Artık kiralık değil."

Bir an duraksıyorum ve Holiday'in gülümsemesi donup kalıyor. Beyninin şimdiden fazla mesai yaptığını görebiliyorum.

"Eğer sizin gibi üst düzey bir yıldız için uygunsa, Burlington'a gelmeniz gerekecek."

Ağzı açık kaldı. "Burlington mu? Gerçekten mi? Benimle aynı eve taşınmamı mı istiyorsun?"

Başımı salladım. "Öyleyim. Eğer tüm saatlerinizi çalışarak geçirecekseniz, benim için ayırdığınız saatlerin seyahat nedeniyle aksamaması için emin olmak istiyorum."

"Seyahat bir tarlanın üzerinden olsa bile mi?"

"Evet. Yine de." Kollarımı onun etrafına sarıyorum. "Seni seviyorum Holiday Simpson ve senden ayrı kalmaya dayanamıyorum. Peki ne dersin? Burlington'a taşınır mısın?"

Parmak uçlarına yükseldi ve kollarını boynuma doladı. "Çok isterim."

Epilog

Tatil

SEKİZ AY SONRA

“YİNE. YİNE.”

Sahneye geri koşarken kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu; ayakta alkışlayan, ıslık çalan ve tezahürat yapan bir seyirci kitlesi tarafından karşılandım ve derin bir reverans yaptım. Bir saniye sonra rol arkadaşlarım bana katıldı, ardından da saygıdeğer yönetmenimiz Hamish McTaggart, dev bir gül buketiyle geldi.

"Yıldızım," diyor, elimi tutup öptükten sonra çiçekleri bana uzatıyor.

Hamish'in geniş sırtışına bakılırsa, birkaç saat önce bir öfke nöbeti geçirdiğini asla anlayamazdınız. Ya da ana oyuncu kadrosunun neredeyse tamamının, Hamish ve onun abartılı davranışlarına daha fazla dayanamadıkları için provalar sırasında bir noktada oyunu bırakmakla tehdit ettiğini de. Sanki Shakespeare'i yöneten ilk kişiymiş gibi davranırdı.

Ama bu gece her şey affedildi ve Hamish istediği kadar alkışların tadını çıkarabilir, ben de aynısını yapacağım çünkü bunu fazlasıyla hak ediyorum. Hepimiz hak ediyoruz.

Daha önce de zorlu işlerle karşılaştığımı sanıyordum ama tiyatro bambaşka bir şeymiş; yorucu, heyecan verici ve son derece korkutucu. Yarın gece yine burada olacağım ve cumartesi günleri de iki kez sahneye çıkacağım.

Tiyatro, bağımlısı olabileceğim bir heyecan sunuyor. Canlı bir seyircinin önüne çıkmanın ve repliklerinizi karıştırmamak için dua etmenin verdiği adrenalin patlaması. Hiçbir zaman hız trenlerinin hayranı olmadım ama eminim aynı hissi veriyordur. Buna karşılık, bir film yavaş ve istikrarlı, filtrelenmiş ve repliklerinizi kusursuz hale gelene kadar tekrar tekrar prova ediyorsunuz.

Sonra her şey güzelce, para kazandıran bir paketin içine sarılıyor.

İlk eleştiriler geldi ve hepsi de bu On İkinci Gece prodüksiyonunun gelecek yıl Olivier Ödülleri'ni silip süpüreceğini, benim de Viola rolümle En İyi Kadın Oyuncu ödülünü alacağımı söylüyorlar; "bugüne kadarki en iyi performansım" diyorlar. Ve ilk defa, eleştirmenlerin haklı olabileceğini düşünüyorum.

Ama bunların hiçbirini, şu anda ön sıranın ortasından bana gülümseyen bir numaralı hayranım ve en büyük destekçim Lando, kardeşleri, annesi ve benim ailem olmadan başaramazdım. Marcy, gösteri öncesi hazırlıkların ilk haftasında buradaydı ve bir kez daha telefonun sürekli çalacağını, benden gelen isteklerle dolup taşacağını söyledi; bundan da memnunum.

Lando bana katılacağını söylediği için, nerede olursa olsun yılda bir proje üzerinde anlaşmaya vardık.

Yılın başından beri kırmızı halıda sürekli yanımda duruyor, bu da kardeşlerinin eğlenmesine neden oldu ve #hotenglishduke etiketiyle bir sürü hayran hesabı açılmasına yol açtı. Ashley'den de birkaç gönderiyi beğenmesini istemişimdir herhalde.

Lando, konunun acı verici bir şekilde sona ermesinden ve bir daha asla konuşulmamasından memnun olurdu, ancak Miles, Miles olduğu için buna izin vermeyecek. İlk sosyal medya paylaşımından bu yana, yeni paylaşımlar Burlington aile sohbet grubunda paylaşıyor ve değerlendiriliyor.

Bundan nefret etmiyorum.

Perde kapanmadan önce oyuncu kadrosuyla birlikte son bir kez selam veriyoruz ve bir dakika boyunca hepimiz nefes nefese orada duruyoruz. Başardık. Gösteri öncesi provaları ve açılış gecesini hiçbir aksaklık, unutulmuş replik veya yanlış taraftan giriş olmadan atlattık. Hiçbir şey olmadı.

Hâlâ sahnede olduğumuz için, heyecan çığlıklarımız sessizdi; birbirimizi tebrik edip kucaklaşırken etrafta zıplıyorduk ve bir gösteriyi geride bırakmanın verdiği ortak rahatlama hissediliyordu. Hamish gösteri sonrası notlar için bizi sakinleştirmeye çalıştığında bile durmadık. Sonunda,

o da herkes gibi açılış gecesi partisine gidip sert bir içki içmek istediği için pes etti.

Mutluluktan uçuyordum ki, yapım asistanlarından Isobel'le karşılaştım.

"Holiday, bunları senin için suya koymamı ister misin? Diğerlerinin yanına koyacağım."

"Evet, lütfen."

"Ve bir misafiriniz var," diye ekliyor gülümseyerek.

Buketi ona uzattım ve merdivenlerden aşağı, ardından da ana soyunma odalarının bulunduğu koridora doğru koştum. Daha kendi odama varmadan gül kokusu burnuma geldi ve içeri girdiğimde, her yer çiçeklerle kaplı olduğu için sanki Bluebell Cottage'a giden yolda yürüyormuş gibi hissettim.

Ama bunların hiçbirini fark etmiyorum çünkü Lando, makyaj masama yaslanmış, yirmi dört ampul ışıyla aydınlanmış bir şekilde, onu daha önce hiç görmediğim kadar yakışıklı görünüyor.

Eğer onu şimdi görselerdi, sosyal medyada çok eğlenirlerdi.

"İşte orada." Sırıtarak kollarını bana doğru açtı, ben de ona sarıldım. "İnanılmazdın. Seninle çok gurur duyuyorum."

Onu her zamanki gibi içime çekiyorum. Benim kokum gibi kokuyor ve eğer her günü tıpkı şimdi olduğu gibi onun kollarında bitirebilirim, mutlu bir şekilde öleceğim.

Arkama yaslanarak, onun berrak mavi gözlerine baktım. "Gerçekten beğendin mi?"

"Bayıldım. Sıradaki hedef Broadway."

Kaşım yukarı kalktı ve gülmemi bastırdım. "Sanırım şimdilik planlayacak yeterince şeyimiz var, değil mi?"

On İkinci Gece oyunu iki ay sürecek ve Kasım ayının sonunda Avrupa güvenlik kademelerinde geçen yeni bir hukuk dramasının çekimlerine başlayacağım. Bu ikisi arasında bir yerde, Lando'nun karısı olarak hayatımın rolünü üstleneceğim.

Birkaç hafta önce bana evlenme teklif etti.

İki aylık yoğun provaların ardından Hamish, açılış gecesinden önce yapılacak olan ön gösterimden önce oyuncu kadrosuna cömertçe bir hafta sonu izni vermişti. Dışarı çıkmamıza izin verilir verilmez, Lando'nun Aston Martin'ine atladım ve Burlington'a ulaşana kadar gaza bastım; orada kesintisiz, muhteşem kırk sekiz saat geçirdik.

Aile yemeğine tam zamanında vardık ve bu da Burlington'daki ilk aile toplantımdan neredeyse tam bir yıl sonrasına denk geldi.

Ve tıpkı geçen yıl olduğu gibi, havai fişekler de gösteriye dahildi.

Ertesi sabah, Sunday ve Thunder'ı tarlalarda uzun bir gezintiye çıkarmak, bu yılki buzağuları kontrol etmek için erkenden kalktık ve ardından çiftlikteki en sevdiğimiz yere gittik. İlk kez tanıştığımız yere.

Lando atları bağlarken, ben de sarmaşıkların ve mor salkımların oluşturduğu gölgelik arasından önden yürüyerek şelalenin yanındaki kayalık alana piknik malzemelerinin yerleştirildiğini gördüm. Bir şişe şampanya, parlak kırmızı çileklerle dolu bir kase ve Pierre'in yaptığını bildiğim çok renkli kremalı dev bir çörek yanında soğutucunun içinde duruyordu.

Bütün bunlar inanılmaz olsa da, çöreklerin ortasında duran küçük siyah kutu dikkatimi çekti.

Arkamdan Lando'nun ayak seslerini ve beklentisini hissedebiliyordum. Onu almak için eğildiğimde nefes aldığımı hatırlamıyorum, ama arkamı döndüğümde Lando tek dizinin üzerine çökmüş, gergin görünüyordu.

Heyecanım bana engel oldu ve daha soruyu sormadan "evet" diye bağırdım.

"Hollywood, bana bu anı yaşama fırsatı verir misin?" diye içini çekti, gözlerini devirerek.

Gülümsememi zorla bastırarak kutuyu eline verdim. "Elbette, buyurun."

"Teşekkür ederim."

Kutuyu açıp içindeki daha küçük kadife kutuyu çıkardı ve derin bir nefes aldı.

"Holiday Simpson, seni ilk kez burada, vadide gördüğümünden beri sana aşığım. Hayatıma sana en çok ihtiyaç duyduğum bir zamanda girdin. Tamamen kaybolmuştum, ama sen beni buldun ve bana eve giden yolu gösterdin. Sana, evime. Biliyorum, benimle evlenmek tüm bunları da üstlenmek anlamına geliyor, ama eğer evet dersen, seni dünyanın en mutlu kadını yapmak için asla çabalamayı bırakmayacağıma söz veriyorum. Ve her zaman en büyük destekçin olacağım."

Kapağı açtığında, yanaklarımdan sessizce gözyaşları süzülüyordu. İçeride, şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzük vardı; incecik bir altın halka ve pave taşlarla çevrili kocaman bir elmas.

"Muhteşem," diye fısıldadım.

"Aile yadigarı," diye ekledi. "Gerçekten beğendiniz mi?"

"Bunu kesinlikle çok seviyorum, tıpkı seni sevdiğim kadar."

Lando titreyen elleriyle yüzüğü parmağıma taktı ve sabahın geri kalanında şelalenin yanından ayrılmadık.

Lando Los Angeles'a geldiğinden beri, birlikte yaşamımızı olabildiğince gizli tutmaya çalıştık, bu da her zaman kolay olmadı. Bu yüzden nişanımızı olabildiğince uzun süre gizli tutmaya karar verdik.

Sadece iki kişi biliyor, babam ve Tanner. Diğer herkes bu akşamki yemekte öğrenecek, ne yazık ki Tanner sezonunun ortasında olduğu için yemeğe katılamayacak.

“Belki de öyledir. Ama gelecek yıl için hayal kurmak olur.” Lando gülümsedi ve dudaklarını benimkine yapıştırma fırsatını yakaladı. “Senin için bir şeyim var.”

Cebine uzanıp küçük siyah bir kutu çıkardı ve avucunda tuttu. Şelalede bana verdiği kutunun tıpatıp aynısıydı.

"Bu ne?"

"Aç onu."

İçindekini görünce gülsem mi ağlasam mı bilemedim (mutluluk gözyaşları). Altın bir bant görüyorum, üzerinde kalın bir kehribar pavé taş çemberi var ve en üstte de gökkuşağı renklerinde minik değerli taşlar serpilmiş. Tam bir çörek gibi görünüyor.

Kadife kılıfından dikkatlice çıkarıp parmağıma takıyor; parmağım boş çünkü nişan yüzüğüm her gece sahneye çıktığım süre boyunca güvenli bir şekilde kilitli bir yerde duruyor.

“Nişan yüzüğünüzle ilgili bir şey beni rahatsız ediyordu ve ne olduğunu çözemiyordum. Sonra aklıma geldi ki, nişan yüzüğünüz nesiller boyu aktarılan bir Burlington aile yüzüğü ve siz onun yasal sahibi olsanız da ilk sahibi değilsiniz. Ya da onu verdiğim ilk kişi de siz değilsiniz,” diye ekliyor mahcup bir şekilde. “Bu yüzden bunu yaptım. İkimiz için bir şey. Sadece sizin için bir donut ve kutlamak istediğiniz her an takabilirsiniz.”

Makyajımı bozmadan gözyaşlarımı silmeye çalışıyorum ama imkansız, bu yüzden pes ediyorum.

"Bana bir donut yaptın."

“Evet, öyle yaptım. Bence bu, geleceğin Oxfordshire Düşesi için oldukça uygun bir seçim.”

Dudaklarımı ısıırıyorum. Buna alışmam çok uzun zaman alacak. Annem Lando'nun düğün olmasına şimdiden çok sinirlenmiş durumda.

"Seni çok seviyorum, Orlando Burlington. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Elleriyle yanaklarımı kavradı. "Öyleyse önce buradan defolup gidelim. Herkes akşam yemeğinde bekliyor, sonra da partiye gidebiliriz, biliyorsun Miles ve Hendricks'in tek heyecanlandığı şey bu."

"Şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikir." Gülüyorum ve makyajımı değiştirmem ve tazelemem beş dakikamı alıyor.

L'Oréal sayesinde bu konuda çok başarılıyım. İlk kampanya o kadar başarılı oldu ki, sözleşmeyi uzatmak istediler ama henüz karar vermedim.

"Hazır mısınız, Hollywood?" diye soruyor Lando elini uzatarak.

"Elbette, Gracie," diye yanıtlıyorum.

"Öyleyse başlayalım."

SON

*Wylder Çiftliği hakkında daha fazla
bilgi için okumaya devam edin.*

İSKENDER

Giriş - on ay önce

İstemediğim bir kadeh şampanya önümdeki masaya konuldu.

Yukarı baktığımda, dolgun, parlak kırmızı dudaklarının arasından bana gülümseyen bir garson gördüm. Bu, ikimizin de bir depo odasında son bulabileceği türden bir gülümsemeydi – Miles'ın onaylayacağı türden bir davranış. Ama bu pek de incelikli olmayan teklifi kabul etmek yerine, içeceği için teşekkür edip pencereye döndüm ve uçakların birer birer kalkışını izledim.

Pistlerin her iki tarafında da kar yığılmış. Noel ağaçlarının pırıltılı ışıkları camda yansıyor; bu da her zaman mümkün olduğunca kaçınmaya çalıştığım yılın bu zamanını gereksiz yere hatırlatıyor.

Birinci sınıf bekleme salonunun tek kurtarıcı yanı, Denver havaalanının geri kalanı gibi Noel müziği çalmaması. Burada sakinleştirici klasik müzik çalıyor, bu da ancak katlanılabilir. Hatta Mariah Carey'nin istediği her neyse son sesle bağırduğu bir şarkıdan ziyade Slipknot'ı tercih ederim.

Bu düşünce beni kendi kendime güldürüyor, çünkü aklıma en son Noel müziğinden şikayet ettiğimde bana Slipknot'ın önerildiği an geliyor. Sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor, oysa aslında yedi gün geçti.

Kardeşlerimle Amerika'ya gittiğimizden beri ilk defa yalnızım. Lando'nun neredeyse iptal olan düğününden dikkatini dağıtmak ve Haven'la tanışmak arasında geçen bayram mevsimi neredeyse gözümünden kaçtı. Noel her zamanki kadar yoğun gelmedi. Ya da ben o kadar fark etmedim, çünkü her zamanki umutsuzluk çukuruma düşecek kadar vaktim yoktu.

Şimdi herkes gitti ve ben tek başıma düşüncelerimle baş başayım, bayram coşkusu beni on kat daha fazla etkiliyor.

Bu gerçekten berbat.

Noel'den nefret ediyorum.

Göğsümde bir ağırlık var, yılın bu zamanının getirdiği tüm kötü anıları taşıyor. Eğer mümkün olsa sol kolumu şu an keserdim. Dikkatimi dağıtacak her şey.

Telefonum, dokunulmamış bardağımın yanında, masanın üzerinde bana adeta alaycı bir şekilde bakıyor. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olan tek şey Noel değil, ama bu durumda hatırlamak istemediğim için değil. Çünkü ona doyamıyorum.

Artık soğukkanlılığımı koruyacak gücüm kalmadı. İlk seferinde telefonu açmadı, bu yüzden mantık gereği bundan önce arama yapmadığımı tamamen inkar edebilirim...

“Haven at Wylder Trees'e hoş geldiniz. Şu an telefona cevap veremeyecek kadar meşgulüm, lütfen mesaj bırakın, en kısa sürede size geri döneceğim. Mutlu Noeller.”

İçimde oluşan umut balonu, yüzeye çıkarken şampanyanın köpüğü gibi patladı ve sesli mesaj bırakmak yerine aramayı sonlandırdım.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Neden onun telefon numarasını almadım?

Ona mesaj atıp onunla geçirdiğim inanılmaz bir haftayı anlatmak istiyorum. Onu düşünmeden duramıyorum. Onu tekrar görmeyi dört gözle bekliyorum ve beklemek istemiyorum. Kesinlikle anlaştığımız yıl değil.

Gözümün önünden kaybolduktan otuz saniye sonra bir yılın çok uzun bir süre olduğunu fark ettim. Bir otuz saniye daha sonra da numara alışverişi yapmadığımızı anladım. Hiç bu kadar hızlı bir şekilde inisiyatif kullanmamıştım. Nerede yaşadığını, nerede çalıştığını biliyordum ve hızlı bir Google aramasıyla dükkanının numarasını buldum.

Aspen'den Denver'a olan uçuşum boyunca telefonumun ekranına baktım ve acaba aptalca bir şey mi yapacağım diye düşündüm.

Henüz kesin bir şey söylemek zor ama eminim ki, dükkanında müşterilerine hizmet verirken herkesin duyabileceği şekilde duygularımı sesli olarak telesekretere bırakmayacağım.

Ya da belki de telefonu açmıyor çünkü onu bıraktığım yerde, kanepede, inanılmaz bir seks haftasının yorgunluğunu atıyor?

Bu anıyı hatırladıkça kasıklarım sızlıyor. Vedalaştığımızdan beri dört saat geçti ve evin kapıları arkamdan kapandığı ve araba uzaklaştığı andan itibaren Haven Wylder'ı düşünmeyi bırakamadım.

Keşke ayrılmak zorunda kalmasaydım.

Kalmak isterdim ama yarın babamın ölüm yıldönümü ve ben her zaman bu günü annem ve kardeşlerimle geçiriyorum.

Kahrolası Noel.

Telefonu açmaması muhtemelen en iyisiydi. Yedi bin mil uzakta yaşamak, flört için pek de iyi bir başlangıç noktası değil. Valentine Nook ile Londra arasındaki mesafe sadece yüz mil olsa bile ilişkilerde zorlanıyorum. Aile şirketindeki görevim nedeniyle dünyanın dört bir yanına seyahat ediyorum, jet lag'ı atlatacak kadar uzun süre tek bir yerde kalmıyorum, bırakın bir ilişkiye zaman ayırmayı.

Ve ben hayatımı böyle seviyorum. Düzenli, yoğun.

Ama içimdeki ufak bir ses bana Haven Wylder söz konusu olduğunda elimden gelenin en iyisini yapacağımı söylüyor.

Jukebox'ın yanında tanıştığımız andan itibaren onun büyüüne kapıldım. Kendimi aksine ikna etmeye çalışsam da, o, yılın bu zamanına dair duygularımı gömmeye çalıştığım yoğun bir hafta boyunca yaşanan tek gecelik bir ilişki olmaktan çok daha fazlasıydı.

Haven, hislerimi anlayan ilk insan. Ona Noel'den neden nefret ettiğimi anlattığımda beni yargılamayan biri. Babamı kaybetmenin, bana bunun benim suçum olmadığı kaç kez söylenirse söylensin, her zaman taşıyacağım bir yük olduğunu anladım.

Haven da anne babasını kaybetmişti, ancak kendini acımaya bırakmak yerine onları kutlamayı seçmişti. Ölümünden bu yana geçen süre içinde, miraslarını yaşatmak ve işlerini ayakta tutmak için neredeyse kendini tüketene kadar çalışmıştı ve bunun için onlara karşı en ufak bir kırgınlığı yoktu.

Haven ve ben, ortak bir kayıp yüzünden bir araya gelmiş, aynı madalyonun iki farklı yüzüüz.

Ablam Clementine buna kader derdi. Ama babamın ölümüne istemeden sebep olmuş olmanın verdiği on yıllardır süregelen suçluluk duygusuyla boğuşurken olumlu bir şey bulmak zor. Eğer ben olmasaydım annemin hâlâ bir kocası olurdu ve küçük kardeşlerim babalarını raflarda duran fotoğraflar aracılığıyla hatırlamak yerine, onunla birlikte büyürlerdi.

Fakat melankolim, aynadaki bir yansımayla bölünüyor ve dönüp baktığımda aynı garsonun bana doğru geldiğini görüyorum.

"Lord Burlington, uçuşunuz on beş dakika içinde öncelikli biniş için açılacaktır."

"Teşekkür ederim," diye gülümsedim ve başımı salladım. Nazik bir tavırdı, ama uçuşumdan önce hızlı bir ilişki istediğimi düşünmesine yetecek kadar değildi.

Dokunulmamış şampanya kadehi köpürerek kaybolurken, çantamı alıp omzuma astım ve British Airways bekleme salonundan insanlarla dolu terminale doğru yürüdüm.

Tatilleri birlikte geçirmeye hazır çiftler. Noel kayak tatiline çıkan aileler. Sevdiklerimiz.

Noel ağaçları. Süslemeler. Müzik.

Kapıya vardığımda ve pasaportumu biniş kartımla birlikte taratmak üzere hostese verdiğimde vücudumda kurdeşen çıkmamış olması büyük şans.

"Amerika Birleşik Devletleri'nde geçirdiğiniz zamandan keyif aldığınızı umuyoruz. Yakında tekrar ziyaret edin."

Belgelerimi geri alıp, zoraki bir gülümsemeyle kapılardan geçtim. "Plan buydu."

Karşımda, baştan aşağı siyah giyinmiş ve güneş gözlüğü takmış, uzaktan da olsa tanıdık gelen bir adam var ve onu takip ederek uçağa biniyorum; bana 1A numaralı koltuğa oturmam için yol gösteriliyor.

Çantamı üstteki dolaba yerleştirdikten sonra, uzun uçuş için yerime oturdum.

Uzaktan bir bebek ağlıyor ve ön tarafta, çocuksuz bir koltukta oturduğum için Tanrı'ya şükrediyorum, ancak o kadar yorgunum ki uçak havalanır havalanmaz uyuyakalacağım. Ticari uçuşlarda nadiren uçarım ve uçağa biniş ile kalkış arasında, uçağın diğer yolcularla dolması için ne kadar zaman geçtiğini unutmuşum. Zaten yola çıkmış olabilecekken, en az otuz dakika boyunca atmanız gereken huzursuz bir enerji bu.

Karşımdaki koridorda oturan güneş gözlüklü adamın garsona çift viski sipariş etmesi doğru bir fikirdi ve ben de aynısını yaptım.

Dikkatimi dağıtmak için mevcut filmlere göz gezdiriyorum ve akşam yemeği menüsüne bakıyormuş gibi yapıyorum ama neredeyse hiç dikkat etmiyorum. Çok huzursuzum ve Haven'ı düşünmeden duramıyorum. Tenimde hâlâ onun kokusunu hissedebilmem de işleri kolaylaştırmıyor, sanki tenimin altına gömülmüş gibi.

Telefonumun pürüzsüz metal yüzeyi, onu çevirip dururken parmaklarımın arasından kayıyor. Kabin görevlisi iki kez yanıma gelip iyi olup olmadığımı ve başka bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu, ama hesaplarım göre kapılar kapanana kadar hala on beş dakika var.

Bu, katlanmam gereken on beş dakikalık bir kendi kendime işkence. Doldurmam gereken on beş dakika. Güneş gözlüklü adam, gözlüklerinin yerini uyku maskesiyle değiştirmiş.

Telefonum titrediğinde bir anlığına aşağıya, telefonuma baktım; Haven'ın numaramı bilmediği için bana mesaj gönderemeyeceğini unuttum, kalbim hızla çarpmaya başladı.

DÜK: Şanslı gününüz, sizi sabah Heathrow'dan alacağım. İyi uçuşlar.

ALEX: Şeref duydum, Majesteleri.

Elimdeki ekrana bakakalmışken, beynim ve kalbim ne yapmam gerektiği konusunda birbirleriyle savaşıyor.

Onu iki kez aradım.

Belki üçüncü deneme şans getirir.

Elimden bir şey gelmiyor, kalbim galip geliyor. Haven'ı son bir kez daha deniyorum ama yine aynı sesli mesaj kutusu açılıyor.

Boş ver gitsin.

“Merhaba Haven. Ben Alex... Bu... şey... Bir yıl sonra buluşacağımızı söylemiştik... Bana deli diyebilirsiniz ama o kadar uzun süre bekleyemem... Düşünüyordum da... Yılbaşı gecesi için planların nasıl?”

Bunun nereden çıktığını bile bilmiyorum. Ama artık geri alamam. Ve dürüst olmak gerekirse, yılbaşı gecesini Haven Wylder ile geçirmekten daha çok istediğim bir şey düşünemiyorum.

Sonunda, dünyanın en uzun sessizliğinden sonra, telefon numaramı söyleyerek mesajı bitirmeye karar verdim.

Umarım ben inene kadar o da telefonumu geri aramış olur.

Valentine Nook Chronicles serisinin ikinci kitabı olan Wylder Ranch, 28 Kasım'da yayınlanacak.

O kadar bekleyemiyorsanız, Kindle Unlimited'da bulabileceğiniz bu serinin öncesini anlatan "Once Upon a Christmas Tree" adlı kitabı okumanızı şiddetle tavsiye ederim.

Teşekkürler

Okuyucularıma, yepyeni bir tür olan küçük kasaba-köy serimi deneme fırsatı verdikleri için teşekkür ederim.

Bu dizi, çocukluğuma olan sevgimi ve Nancy Meyers filmlerine olan takıntımı birleştiren bir aşk mektubu niteliğinde ve sanki sonsuza dek sürecekmış gibi kafamda bedava yaşayan bu komik küçük dünyayla gurur duyuyorum.

Marion, Jenny ve Julia'ya, çünkü sabrınız ve bana bu süreçte azimle çalışmama izin vermeniz olmasaydı, bu kitabı bugünkü haline asla getiremezdim. Bana ayırdığınız zaman ve anlayış için, programlarınızı benimkine uydurmak için gösterdiğiniz çaba için ve genel olarak bu kadar destek olduğunuz için çok minnettarım. Sizinle birlikte bu projede çalışmış olmak benim için büyük bir şans.

Her zaman olduğu gibi, aşk romanları dünyasındaki tüm dostlarıma, okuyucularıma ve yazarlarıma, sürekli desteğiniz benim için hayati önem taşıyor ve her gün size minnettarım.

Jupiter Reeves Hayran Kulübü'ne, eski üyelere ve yeni üyelere ve Luluverse'e katılan herkese, bana bu şansı verdiğiniz için teşekkür ederim. Ve siz izin verdiğiniz sürece size hikayeler sunmaya devam edeceğim.

Georgana'ya, Valentine'a ve Valentine PR'daki herkese sürekli yardım ve tavsiyeleri için teşekkür ederim. Ve Glav'a da sosyal medya desteği için

teşekkürler, her şeyi çok zahmetsiz gösteriyorsun ve bunun ne kadar zaman aldığını biliyorum.

Ink and Laurel'dan Sam'e ve Devoted Designs'tan Cleo'ya benim için harika bir kitap hazırladıkları için teşekkür ederim.

Ve bunu Holiday gibi molaya ihtiyacı olan tüm kızlara ithaf etsem de, kız kardeşimle de paylaşıyorum. Okuma fırsatı bulamadı ama bana hayvanlardan birkaçına isim verme onurunu bahşetti. Biliyorum ki Valentine Nook'u çok sevecekti.

Yazar Hakkında

Lulu, tesadüfen yazmaya başladı ve bir şekilde kendini buz hokeyi, beyzbol ve milyarderlerin olduğu kurgusal bir dünyanın içinde buldu.

Son zamanlarda dünyası, kurgusal İngiliz köyü Valentine Nook'a kadar genişledi; burada Oxfordshire Dükü ve üç yakışıklı kardeşiyle vakit geçiriyor. Gelin ve eğlenceye katılın.

O, güçlü kadın kahramanların büyük bir hayranı, çünkü o hırçın alfa erkeklerin kontrol altında tutulacak birine ihtiyaçları var. Onu, Romantik Diyar'da birer birer mutlu sonlara doğru ilerlerken ve hangi sosyal medya platformunda paylaşım yapması gerektiğini çözmeye çalışırken bulacaksınız.

Sizden haber almaktan, fikirlerinizi ve düşüncelerinizi duymaktan çok mutlu olur, bu yüzden lütfen sosyal medya platformlarından herhangi birinde @lulumoorebooks adresinden ona mesaj gönderin ve Facebook'taki okuyucu grubuna katılmanızı çok ister - grubun adı da oldukça uygun bir şekilde "Jupiter Reeves Hayran Kulübü".

Ama bunların hiçbirini yapmak istemiyorsanız, her zaman onun web sitesi var - lulumoorebooks.com

Lulu Moore' un diğ er eserleri

New York Oyuncuları

Jasper

Cooper

Drew: Vegas Versiyonu (genişletilmiş giriş bölümü)

Drew

Felix

Huck

Salı Kulübü

Sır

Takım Elbise

Gösteri

New York Aslanları

Üçüncü Beyzbol Oyuncusu

Sarsıntı

Baller

Vuruş Bölgesi

Beyzbol Maçı

Valentine Nook Günlükleri

Bir Zamanlar Bir Noel Ağacı - ŞİMDİ ÇIKTI

Sevgililer Günü Köşesi

Wilder Çiftliği

Hanımeli Yolu

Foxleigh Parkı

Burlington Hall

Oxbridge Serisi - Penguin tarafından yayınlandı

Arkadaşlarla Kürek Çekmek

Sen benim zevkime uygunsun

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM